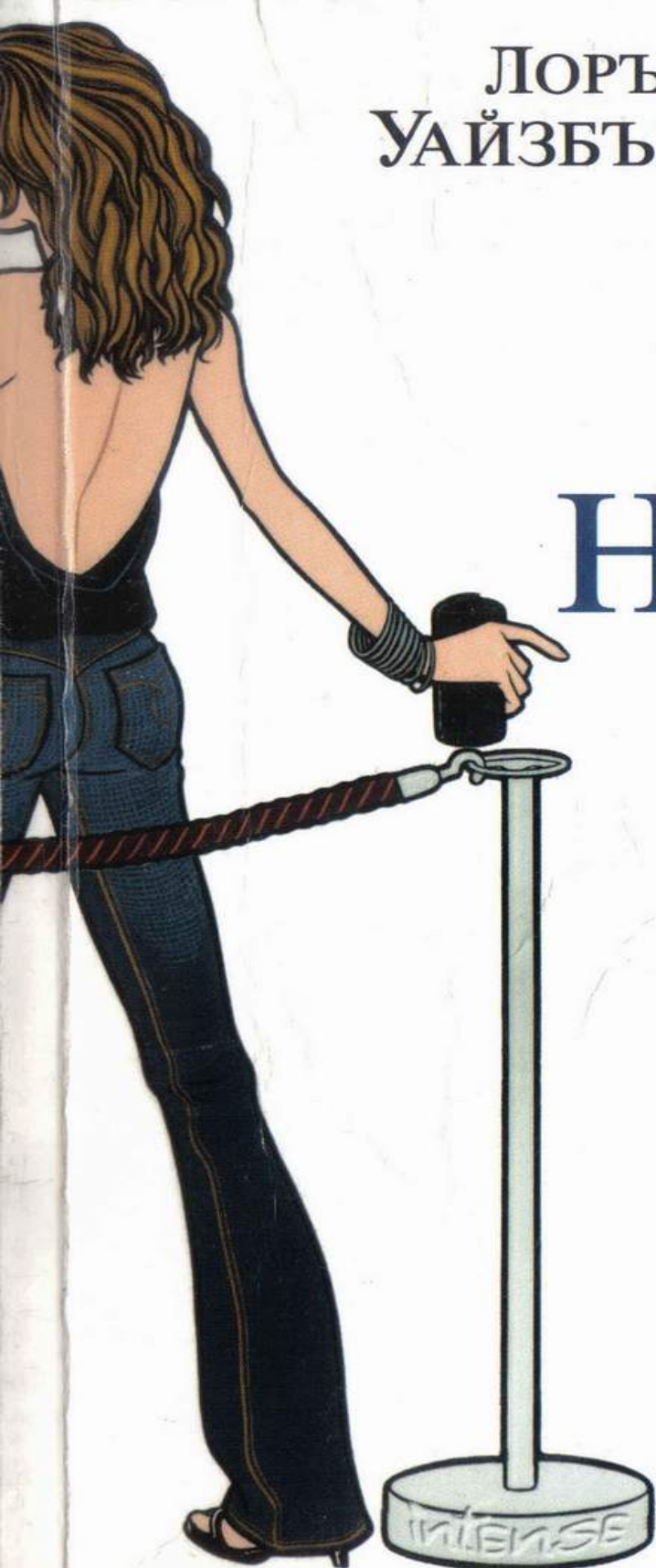

ЛОРЪН
УАЙЗБЪРГЪР

ОТ АВТОРА НА
„ДЯВОЛЪТ
НОСИ
ПРАДА“

НЮЙОРКСКИ СВЕТСКИ ХРОНИКИ

COSMOPOLITAN

intense

ЛОРЪН УАЙЗБЪРГЪР НЮЙОРКСКИ СВЕТСКИ ХРОНИКИ

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Историята на Бети Робинсън, която напуска скучната работа в банка и попада в шеметния свят на манхатънските бляскави кръгове е истински забавна.

На пръв поглед тя сбъдва мечтата на всяка „неомъжена бяла жена“ — да се среща с готини, богати и известни мъже в най-модните заведения на вечно будния Ню Йорк. И това е само част от задълженията ѝ като служител в скъпа PR агенция, създаваща лъскавите имиджи на тези, които пълнят клюкарските рубрики.

Да, обаче...

Най-ухажваният мъж се оказва гей, а славата има неприятен привкус за Бети, влюбена истински в човек, който не е от средите, властно завихрящи живота ѝ.

В трескавия ритъм на дните и нощите на младата героиня ще почувствате не само пулса на един завладяващ град, но и вечните терзания на младостта за цената на сбъднатите молитви.

„Какво ли е да си богат и готин?“

От „Скъпи, ти си
богат“ (1967) — Джон
Ленън, Пол Маккартни

1

Само един бегъл поглед ми беше достатъчен, за да разбера веднага, че кафявото нещо, препускащо по неравния дървен под, е хлебарка. И то не обикновена, а най-голямата и тлъста, която бях виждала. Мина на милиметри от босите ми стъпала и се шмугна под библиотеката. Треперех като лист, но се насилих да упражня чакрата за дишане, която бях научила през седемте дни, прекарани с родителите ми в един ашрам^[1]. След няколко минути вдишване на „спо“ и издишване на „ко“ възвърнах душевното си равновесие дотолкова, че да взема необходимите предпазни мерки. Първо измъкнах Милингтън (който също трепереше ужасен) от скривалището му под леглото. После със светкавична бързина обух високи кожени ботуши, отворих вратата към коридора, насърчавайки гадината да се оттегли, грабнах препаратите против насекоми и се залових да напръскам всички възможни повърхности в миниатюрното ми жилище. Ожесточено стисках флакона, все едно беше оръжие за масово поразяване, и пръсках в продължение на половин час. Сигурно щях да продължа, но телефонът иззвъня.

На екранчето се изписа номерът на Пенелъпи. Канех се да я отрежа, но бързо промених решението си — домът ѝ беше потенциално убежище. При положение че гадината оцелее след обгазяването и отново се натресеше в дневната ми, щеше да възникне сериозна необходимост да се приютят или при вуйчо Уил, или при Пенелъпи. Тъй като не знаех дали ще намеря Уил, беше по-добре да не отрязвам пътищата си за бягство. Вдигнах слушалката и взех да се жалвам:

— Пен, нападната съм от най-голямата хлебарка в Манхатън. Какво да правя?

— Бет, имам ВАЖНА НОВИНА! — възкликна Пенелъпи, без да обръща внимание на паниката ми.

— По-важна от обсадата на хлебарките ли?

— Току-що Ейвъри ми предложи! Сгодихме се! — извика тя.

Да му се не види! Замисляли ли сте се, че тези две прости думички карат някого да сияе от щастие, а другиго сриват в пропастта? Бързо преминах на автопилот, който ми напомни, че е, меко казано, неуместно да изразя на глас мислите си: *„Ейвъри е боклук, скъпа. Само прилича на зрял мъж, но всъщност е разглезено хлапе. Знае, че не е достоен за теб, затова гледа да те върже, преди да си се усетила. Запомни, че ако се омъжиш за него, след време ще те замени с младо маце, което е по-нова версия на самата теб, ще ти бие дузната и ще те остави с разбито сърце. Не го прави! Не го прави! Не го прави!“*

— Божичко! — изпищях въодушевено. — Честито! Толкова съм щастлива заради теб!

— О, Бет! Знаех, че ще се зарадваш. В главата ми е пълна каша, всичко стана така внезапно...

„Така внезапно ли? Че ти си с Ейвъри, откакто навърши деветнайсет. Ако движиш с някого цели осем години, логично е да очакваш предложение за брак. От все сърце се надявам твоят хубавец да не хване трипер по време на ергенското парти във Вегас.“

— Разкажи ми всичко! Кога? Как? Какъв е пръстенът? — забърборих и се възхитих от себе си. Блестящо играех ролята на най-добрата приятелка.

— Виж, не мога да говоря прекалено дълго, защото в момента сме в „Плаза“. Спомняш ли си как Ейвъри настоя днес да ме вземе от работа? — без да изчака отговора ми, тя задъхано продължи да дърдори: — Чакаше ме отвън с лимузина. Бил принуден да я наеме, защото не намерил такси, а след десет минути трябвало да бъдем у техните: поканени сме били на вечеря. Честно казано, малко ме доядя, задето изобщо не ме попита дали искам да вечерям с родителите му; беше казал, че имаме запазена маса в „Per Se“, а ти знаеш колко е трудно да се влезе там... ъъ... докъде бях стигнала... А, да! Покани ме в библиотеката и ми наля питие, в този момент цъфнаха и техните, и нашите! Преди да загрея какво се случва, Ейвъри застана на едно коляно!

— Коленичил е пред цялото родителско тяло, така ли? — Давах си сметка, че тонът ми изразява колко съм потресена, но не можах да се въздържа.

— Не говори така, сякаш е направил непростим гаф вместо предложение за брак! В крайна сметка си бяхме само свои, а той ми

каза най-прекрасните думи на света. Пък и на практика, ако не бяха нашите, с него нямаше да се запознаем, така че да ми предложи пред тях беше абсолютно уместно. Чуй още нещо, обаче се дръж да не паднеш! Подари ми два пръстена!

— Два пръстена ли?

— Точно така. Единият представлява шесткаратов диамант в платинен обков — бижутото е било на прапрабабата на Ейвъри и е семейна ценност; другият е с малък елипсовиден брилянт и е по-ежедневен.

— Ежедневен ли?

— Ами да, мога да го нося непрекъснато. Как си представяш да обикалям из Ню Йорк с онова чудо на пръста? Мисля, че Ейвъри постъпи много умно.

— Два пръстена, така ли?

— Бет, престани да повтаряш едно и също. Чакай да ти доразкажа какво стана. След предложението отидохме в „Грамърси Тавърн“, където баща ми беше с изключен мобилен телефон по време на цялата вечеря (невероятно, нали?) и дори произнесе сносен тост. После само двамата с Ейвъри се разходихме из Сентръл парк с файтон, сега сме в апартамент в „Плаза“. Не можах да издържа: просто трябваше да се обадя, за да ти съобщя голямата новина.

„Къде се дяна моята приятелка?“ — запитах се отчаяно. Пенелъпи, която дори не поглеждаше годежните пръстени в бижутерийните магазини, защото всички си приличали, същата тази Пенелъпи, която само преди три месеца се подиграваше на наша колежка, задето се е сгодила във файтон, изведнъж се беше превърнала в застрашително копие на бъдеща степфордска съпруга.^[2]

Дали пък не ми беше криво? Разбира се, че ми беше. Моят личен опит с годежите се свеждаше до неделния брой на „Ню Йорк таймс“. Всеки път прилежно изчитах дописките, посветени на сватбите — тази част от вестника беше „спортната рубрика“ за неомъжени момичета. Но това нямаше нищо общо с Пенелъпи.

— Настина невероятна новина, скъпа! Толкова се радвам! Нямам търпение да науча всички, ама всички подробности, но не искам да те задържам. Нали трябва да консумираш годежа. Да свършваме разговора и бягай да ощастливяваш годеника си. Не ти ли звучи малко странно, а? Годеник!

— Ейвъри говори по мобилния с някого от работата. — Тя повиши глас, за да я чуе възлюбеният ѝ: — Откога го моля да прекъсне, ама той е залепнал за този телефон. Я кажи как прекара вечерта.

— О, това беше поредният прекрасен петък. Да видим... С Милингтън се разходихме край реката и той припадна от радост, защото някакъв тип му даде бисквита. После се прибрах вкъщи и погледах как портиерът унищожава най-голямото гнездо на хлебарки в западното полукукло. Смятах да вечерям нещо виетнамско, но изхвърлих храната, след като си спомних, че затвориха виетнамският ресторант наблизо, задето са пробутвали кучешко месо. Ще се задоволя с претоплен ориз и фасул и пакетче престояли солети. Боже, говоря, сякаш рекламирам диета за отслабване, а?

Пенелъпи само се засмя — очевидно в момента не ѝ хрумваше нито една утешителна дума. Прещракването в слушалката ми подсказа, че я търсят по другата линия.

— Майкъл е! — възкликна тя. — Непременно трябва да му кажа. Имаш ли нещо против и той да се включи в разговора?

— Не, разбира се. Умирам да чуя как ще му съобщиш новината. — Знаех, че след като тя затвори телефона, Майкъл ще сподели неодобрението си, защото повече от мен мразеше Ейвъри.

Отново се чу изщракване, после Пенелъпи възторжено извреця (кога започна да вреци така това момиче?):

— Всички ли сте на линията? Майкъл? Бет? Чувате ли ме?

Майкъл беше наш колега от „Ю Би Ес“, но след като защити научна степен (и се прослави като най-младия докторант), го виждахме все по-рядко. Сега имаше сериозна приятелка, а Пенелъпи се беше сгодила — явно пораствахме.

— Здравсти, момичета! — едва-едва измрънка той, сякаш беше капнал от умора.

— Майкъл, познай какво стана! Сгодих се!

За части от секундата Майкъл се поколеба. Знаех, че и той не е изненадан, но се напъва да измисли възторжено изявление, което да прозвучи правдоподобно. В крайна сметка се представи много по-достойно от мен.

— Пен, каква фантастична новина! — извика в слушалката. Силата на гласа му компенсираше липсата на искрена радост: тактика,

която си наумих да прилагам за в бъдеще.

— Ами да! — изчурулика тя. — Знаех си, че с Бет много ще се зарадвате. Случи се само преди няколко часа и съм толкова развълнувана, че направо ще се пръсна.

— Очевидно имаме повод да празнуваме — отново извика Майкъл. — Ще отидем в „Блек дор“ само тримката и ще го полеем с много силен и евтин алкохол.

— Чудесна идея! — възкликнах и изпитах облекчение, че измислих какво да кажа. — Това определено трябва да се отпразнува.

— Добре, мили. — Гласът на Пенелъпи отслабна, явно говореше на бъдещия си благоверен; съвсем разбираемо в момента нашите планове за запой я вълнуваха твърде малко.

— Приятели, Ейвъри си свърши разговора и заплашва да изтръгне кабела от контакта. Ейвъри, недей! Налага се да затворя, но по-късно ще ви се обадя и на двамата. Бет, утре ще се видим в работата. Обичам ви!

Тя прекъсна връзката, след миг чух гласа на Майкъл:

— Нали не си затворила?

— Естествено, че не съм. Ти ли ще ме набереш или аз да ти позвъня? — От горчив опит знаехме, че понякога третата линия не се е изключила, затова когато искахме да одумваме човека, който пръв е затворил, винаги се свързвахме повторно.

В този момент нещо настойчиво записука, Майкъл изруга:

— Да му се не види, имам повикване по пейджъра! Трябва да прекъсна. Да поговорим утре, а?

— Става. Много поздрави на Мегу. Хей, и още нещо. Гледай да не се сгодиш и ти скоро. Два годежа ще ми дойдат малко в повече.

Той се засмя и изключи пищящото устройство:

— Не бери грижа, няма да се случи. Ще се чуем утре. Горелавата, Бет. Ейвъри може да е един от най-големите гадняри, които познаваме, но тя изглежда щастлива и това е най-важното.

Двамата затворихме. Няколко секунди се взирах в телефона, после се качих на канапето под мъничкия прозорец и извърших поредица от сложни акробатични номера, напразно опитвайки се да зърна реката. Апартаментът беше скапан, но за щастие живеях сама, откакто преди две години Камерън се изнесе. Макар дневната да беше толкова малка и тясна, че като седнех, изпружените ми крака почти

стигаха до отсрещната стена, макар жилището да се намираше на Мъри Хил, а сега бе нападнато и от орди хлебарки, то си беше само мое. Грамадната и грозна бетонна сграда се издигаше на ъгъла на Трийсет и четвърта улица и Първо авеню и най-забележителните ѝ обитатели бяха тийнейджър — член на младежка рок група, участник в професионалната лига по скуош, порнозвезда във второразредни филми (която се радваше на непрекъснат поток от обожатели) и бивш участник в телевизионното състезание „Истински свят“; останалите пребиваващи бяха стотици наскоро дипломирали се висшисти, които още не можеха да свикнат с мисълта, че завинаги са напуснали студентските общежития. През прозорците се разкриваше зашеметяваща гледка към Ист Ривър, ако под „зашеметяваща“ човек разбира строителен кран, няколко контейнера за смет, фасадата на отсрещната сграда и отрязък от реката, широк десетина сантиметра, който можеше да се види само с цената на непосилни акробатични изпълнения. За тази красота плащах наем, срещу който в друга част на щата щях да живея в голяма самостоятелна къща.

Докато се гърчех и подскачах на канাপето, мислено правех разбор на реакцията си на „голямата новина“. Реших, че съм се представила сравнително добре — поздравленията ми прозвучаха искрено, макар и не екзалтирано. Пък и Пенелъпи знаеше, че не съм от хората, които лесно се екзалтират. Насилих се да попитам за пръстените (двата пръстена) и криво-ляво изразих радостта си от щастливото събитие. Разбира се, не измислих нищо прочувствено или значимо, но Пенелъпи бе така опиянена от щастие, че вероятно не беше забелязала. „Пиша си пет плюс“ — заключих след дълго мислене.

Дишането ми вече се беше нормализирало дотолкова, че да запаля цигара. Начаса се почувствах малко по-добре. Опитах се да си внуша, че гадното ми настроение е предизвикано от искрена тревога за Пенелъпи, която възнамеряваше да се омъжи за абсолютен тъпанар, а не от тайна завист, че тя си има годеник, пък аз нямам дори гадже. Само че не можах. Както вече споменах, с Камерън се разделихме преди две години; оттогава бях ходила на срещи с непознати, на срещи „само за едно питие“, чат-пат на вечери, ала през тези двайсет и четири месеца не бях срещнала нито един що-годе симпатичен мъж. Непрекъснато си повтарях, че причината не е в мен, молах Пенелъпи

да ме подкрепи, ала сериозно започвах да се съмнявам във валидността на това твърдение.

Запалих от фаса нова цигара и се престорих, че не забелязвам неодобрителния поглед на Милингтън. Мразех се и това чувство започваше да ме обгръща като добре познато топло одеяло. Толкова ли съм злобна, та да не се зарадвам искрено на щастieto на една от най-добрите си приятелки? Само една неуверена в себе си комплексарка можеше да се моли в крайна сметка годежът да се окаже едно голямо недоразумение. Дори не съумях да се престоря на дълбоко развълнувана от новината за щастливото събитие, тъй като самата аз се носех с невероятна скорост към определението „разочарована стара мома“.

Вдигнах слушалката и набрах номера на вуйчо Уил — спешно имах нужда от потвърждение, че не съм толкова противна личност. Освен че беше един от най-умните и злобни хора на планетата, Уил бе и онзи, който непрекъснато повдигаше самочувствието ми. Той се обади на второто позвъняване; леко плетеше език, явно беше обърнал няколко джина с тоник. Разказах му за предателството на Пенелъпи, като си спестих най-мъчителните подробности.

— Чакай да видя дали съм те разбрал правилно — каза той накрая. — Изпитваш вина, задето Пенелъпи е въодушевена, а ти не се радваш заради нея.

— Точно така.

— Чуй ме, душице, можеше да е много по-зле. Представи си какви угризения щяха да те мъчат, ако нейното окаяно положение те изпълваше с радост. Не се облагодетелстваш емоционално или другояче от нещастieto й, нали?

— Май нещо не си схванал. Тя е откачила от щастие. Аз съм нещастната.

— Ето, сама стигна до правилния извод. Не си толкова лоша, затова не бива да се самообвиняваш. Не на теб предстои да се омъжиш за онзи разглезен мухльо, който има дарба само да харчи парите на родителите си и да пуши марихуана. Или съм в грешка, а?

— Не, разбира се. Но... всичко се променя прекалено бързо. Пенелъпи е моят живот, а ето, че е решила да се омъжи. Знаех, че ще се случи след време, обаче не очаквах да е толкова скоро.

— Бракът е буржоазна институция, душко.

Изказването му възкреси в паметта ми неделните закуско-обеди в „Есекс Хаус“, станали традиция с течение на времето — Уил, Саймън, семейство Есекс, моя милост и онази част от неделния „Ню Йорк таймс“, посветена на сватбите. Хапвайки, правехме обстоен разбор на венчавките и неизменно се подхилвахме злобно, докато с повечко въображение четяхме между редовете.

Уил продължи:

— Не разбирам защо се натискаш доживотно да се обвържеш в съюз, чиято единствена цел е да смаже всеки атом от твоята индивидуалност. Вземи пример от мен. Вече съм на шейсет и шест и си живея прекрасно, въпреки че никога не съм се женил.

— Ти си гей, Уил. И не само това, ами носиш златна венчална халка.

— Накъде биеш? Намекваш, че ако имах възможност, щях да са омъжа за Саймън, така ли? Тия церемонии между еднopolови партньори в кметството на Сан Франциско въобще не са ми по вкуса. За нищо на света не бих го сторил.

— Та ти живееш с него отпреди да се родя. На практика двамата сте брачна двойка.

— Въобще не е така, сладурче. Всеки от нас е свободен да си тръгне без неприятни юридически или емоционални последствия. Ето защо връзката ни е толкова здрава. Е, точка по въпроса — тези подробности са ти добре известни. Разкажи ми за пръстена.

Постарах се да му съобщя подробностите, които живо го интересуваха, като междувременно изконсумирах всички солети; по едно време, както си седях на канапето, задряхах и се събудих едва в три през нощта, когато Милингтън изрази желание да продължи съня си в удобно легло.

[1] Усамотено място за уединяване или за посвещаване в хиндуизма. — Б.пр. ↑

[2] Хуманоидни работи от едноименния роман на Айра Левин. — Б.пр. ↑

2

С малко повече късмет, купонът по случай годиша можеше да не се падне в четвъртък — деня, в който винаги вечерях с вуйчо Уил и Саймън. Непременно трябваше да присъствам и на едното, и на другото мероприятие. Стоях пред грозната жилищна сграда на Мъри Хил и от все сърце жадувах да се пренеса в разкошния мезонет на вуйчо ми, намиращ се на Сентръл парк уест. Не беше час пик или Коледа, не валеше като из ведро, но на хоризонта не се задаваше нито едно такси. В продължение на двацет минути напразно подсвирквах, крещях и подскачах като смахната. Най-сетне някаква заблудена таксиметрова кола спря пред мен. Казах на шофьора, че искам да ме закара в центъра, но той процеди: „Тц. Има големи задръствания“, даде газ и изчезна. В крайна сметка все пак си хванах такси и от облекчение и благодарност оставих неприлично голям бакшиш.

— Хей, Бетина, защо си провесила нос? Всичко наред ли е?

Симпатичният възрастен портиер Джордж, който ме познаваше от бебе, държеше да ме нарича с името, дадено ми от нашите в момент, когато по всяка вероятност са били адски друсани. Настоявах хората да ми казват Бет и повечето го правеха. Само родителите ми и портиерът на вуйчо Уил (който беше толкова сладък дядка, че всичко му беше простено) упорстваха да ме наричат с онова идиотско име.

— Обичайните неприятности с такситата, Джордж — въздъхнах и го целунах по бузата. — А ти как си?

— Прекрасно както винаги — отвърна той без капчица сарказъм. — Тази сутрин зърнах слънцето за няколко минути и оттогава съм в настроение.

Идваше ми да се издрайфам, но си казах, че когато човек е възрастен, се радва на всеки миг от оставащия му живот.

— Бет! — провикна се Саймън от помещението за пощенските пратки и писмата. — Твоя глас ли чувам, захарче?

— Саййийй-мъъън! — изтананиках и с изненада установих, че за пръв път от сума време насам, настроението ми се е повишило. —

Саййийй-мъън! — Сърце не ми даваше да му кажа, че ще си тръгна още преди основното ястие.

Той излезе във фоайето (по екип за тенис и праметнат през рамото калъф с ракета) и ме притисна в мечешката си прегръдка така, както само един гей е способен да те прегърне. Беше светотатство да пропусна дежурната вечеря в четвъртък; не стига, че си изкарвах страхотно, ами това бе и единственият ден в седмицата, ако не се брои неделният обяд, когато се радвах на вниманието на мъжка компания. Всяка неделя придружавах вуйчо Уил на редовните обилни закуско-обеди в „Есекс Хаус“, където неизменно присъстваха представители на медиите и хора от света на развлекателния бизнес. Вуйчо ми беше прочут със своята сърдечност, чувството за хумор, скандалните си политически възгледи и дългогодишната си омраза към картофите. Всякакви картофи — пържени, печени, под формата на соте или на пюре, бяха абсолютно забранени. Той спазваше диетата на Аткинс още преди да излезе на мода и след като не можеше да консумира дадена храна, не допускаше и друг да ѝ се наслаждава.

За близо трийсет години съвместно съжителство двамата със Саймън си бяха създали един куп ритуали. Почивката си прекарваха само на четири места — през януари отиваха на остров Сейнт Барт (напоследък обаче Уил се оплакваше, че курортът бил станал „прекалено френски“), в средата на март пътуваха до Палм Спрингс, през август почиваха в Бриджхамптън и от време на време спонтанно предприемаха пътувания до Ки Уест. Пиеха джин с тоник само от чаши „Розентал“, всеки понеделник, от седем до единайсет вечерта, прекарваха в „Илейнс“, а на коледното празненство, което устройваха всяка година, единият носеше зелен кашмирен пуловер, а другият — червен. Вуйчо Уил, който скоро щеше да навърши шейсет и шест години, подстригваше много късо побелялата си коса и предпочиташе пуловери с кожени кръпки на лактите; Саймън пък, едва на петдесет и девет и със стегнато атлетично тяло, независимо от сезона винаги се обличаше в ленени одежди.

— Ние, гейовете — казваше често, — сме си извоювали правото да не зачитаме модните тенденции.

Дори и сега, когато идваше от тенис корта, беше успял да наметне бяла ленена дрешка с качулка.

— Как си, красавице? Е, да не губим време. Уил сигурно се чуди къде сме се дянали, пък и новата готвачка е приготвила нещо фантастично за хапване.

Както винаги съвършен джентълмен, той свали претъпканата чанта от рамото ми, пропусна ме първа в асансьора и натисна бутона за последния етаж.

— Как беше тенисът? — подхвърлих и се запитах защо този петдесет и девет годишен човек има по-стегнато тяло, от който и да е мой познат.

— О, знаеш как е — неколцина старци тичат като мухи без глави по корта и се преструват, че сервисите им са по-добри от тези на Родик. Гледката е хем жалка, хем забавна.

През откrehнатата врата на апартамента чух, че Уил, както обикновено, говори на телевизора в кабинета. Навремето беше направил голям удар, като отрази повторното заболяване на Лайза Минели, любовните забежки на Робърт Кенеди и преобразяването на Пати Хърст от видна дама в член на секта. В крайна сметка „аморалността“ на демократите го тласна към политиката вместо към развлекателния бизнес. Сега, няколко десетилетия по-късно, той беше човек, отчаяно пристрастен към новините, а политическите му убеждения биха засрамили хунския вожд Атила. Почти бях сигурна, че вуйчо Уил е единственият хомосексуалист с десни убеждения, живеещ в Западен Манхатън, и светски хроникьор, който отказва да коментира и обществото, и развлекателния бизнес. В кабинета му имаше два телевизора, единият винаги беше настроен на „Фокс Нюз“.

— Най-сетне — казваше — се появи телевизия, която говори на МОИТЕ хора.

На което Саймън отговаряше:

— О, дааа! На широката публика, състояща се от хомосексуалисти-светски хроникьори, които живеят в Западен Манхатън.

По-малкия телевизор Уил използваше да гледа новинарските предавания на „Си Ен Ен“, „Си-Спан“, „Ем Ес Ен Би Си“, които според него бяха участници в „Заговора на либералите“. Върху този телевизор стоеше табелка с надпис: „ОПОЗНАЙ ВРАГА“.

По „Си Ен Ен“ Бил Хемър интервюираше Франк Рик във връзка с медийното отразяване на последните избори.

— Бил Хемър е най-големият лигльо на света! — изръмжа Уил, остави на масата кристалната си чаша и запрати едната от белгийските си обувки към телевизора.

— Здравсти! — подвигнах и си оставих чантата до бюрото.

— Все още се намират способни политически коментатори, които да изкажат интелигентни мнения по въпроса дали медийното отразяване е повлияло на резултатите от изборите, но тези идиоти са поканили човек от „Ню Йорк таймс“! Страната ни се раздира от противоречия, а пък аз трябва да седя и да слушам глупости!

— Всъщност не си длъжен — отбелязах. — Можеш да изключиш телевизора. Въпреки мъдрия ми съвет вуйчо Уил продължи да се шира в екрана. Очаквах всеки момент да обяви „Ню Йорк таймс“ и копие на „Известия“ или да изтъкне провала на Джейсън Блеър като поредното доказателство, че вестникът е пълен боклук и ужасен заговор срещу честните и трудолюбиви американци.

— И да изпусна безочливото догматично философстване на Били Хемър и Франк Рич ли? За нищо на света! Да не забравяме, Бет, че това е същият вестник, чиито репортери си съчиняват небивалици, когато сроковете ги притискат, а нямат подходящ материал.

Отпи от чашата си, след което изключи едновременно и двата телевизора. Тази вечер речта беше продължила само петнайсет секунди — истински рекорд.

— Засега ни стигат толкова тъпотии — обяви, прегърна ме и ме целуна. — Както винаги изглеждаш страхотно, душичко, но ще ти стане ли нещо, ако носиш рокли, а не тези ужасни костюми?

Много по-трудно можех да го отклоня от другата му любима тема, а именно личния ми живот. Беше девет години по-голям от мама и двамата твърдяха, че са деца на едни и същи родители, ала все пак това ми се струваше невероятно. Тя изпадна в паника, когато постъпих на работа в банката, където не се допускаха служителки с басмени рокли и еспадрили, а пък вуйчо Уил смяташе, че е перверзно да носиш униформени делови костюми вместо страхотна рокля на Валентино или сексапилни сандали, модел на Луботен.

— Уил, костюмите са задължителни за жена с моята професия.

— Добре, де, това го разбрах. Просто не предполагах, че ще избереш да работиш в банка.

„Ето, че се започва!“ — помислих си отчаяно, но се насилих игриво да подхвърля:

— Защо си толкова против? Твоите хора са привърженици на капитализма, нали? Имам предвид републиканците, не гейовете.

Той повдигна гъстите си прошарени вежди и ме изгледа накриво:

— Остроумно. Много остроумно. Нямам нищо против банкерството, миличко, смятам, че го знаеш. Това е хубава и престижна професия и е за предпочитане пред работата във всякакви там хипарски организации за спасяване на света, които биха препоръчали смахнатите ти родители, но ми се струва, че си прекалено млада да се хващаш с толкова скучна материя. Сега му е времето да общуваш с младежи на твоята възраст, да ходиш по купони, да се радваш на живота в Ню Йорк и на това, че си млада и необвързана, а не да се залепиш за бюрото в някаква си банка. Кажи на вуйчо какво искаш да работиш.

Много пъти ми беше задавал този въпрос, но до този момент не бях дала зашеметяващ или поне приличен отговор. Всъщност имаше право да ме разпитва. Докато учех в гимназията, бях убедена, че ще постъпя в Корпуса на мира. Според родителите ми това беше логичната стъпка след университета, задължително двугодишно встъпление към всяка професия. Но после отидох в Емъри и се запознах с Пенелъпи. Произхождахме от диаметрално противоположни семейства и, верни на баналното клише, на мига взаимно си допаднахме. Тя ме обожаваше, задето не можех да изброя всички частни училища в Манхатън и не знаех къде се намира Мартас Винярд, а пък аз бях запленена от всяка нейна дума. Станахме неразделни и в края на първи курс предприех решителна стъпка в живота си — изхвърлих любимите си тениски с емблемата на „Дед“. Беше забавно да ходиш на баскетболни мачове и бирени фестивали, да се запишеш в отбора по американски футбол и да общуваш с хора, които не си скапват косата с евтини шампоани, не използват два пъти водата във ваната и не се плескат с парфюм от пачули. Престанах да бъда откачалката на курса, която винаги мирише особено и яростно се противопоставя на изсичането на секвоите. Носех същите джинси и тениски като другите (вече не си давах зор да проверя не са ли произведени от експлоатирани работници в някоя източна страна), също като състудентите си похапвах бургери и пиех бира. Накратко,

чувствах се прекрасно. Цели четири години бях сред приятели-единомишленици, които нямаха никакво намерение да се запишат в Корпуса на мира. Ето защо, когато представителите на всички големи компании се появиха в кампуса, започнаха да примамват с невероятни заплати и премии кандидатите и дори осигуряваха безплатно пътуване със самолет до Ню Йорк за събеседванията, не се поколебах и приех предложението на банката. Почти всичките ми приятелки от университета също започнаха работа в големи корпорации, защото нямаше друг начин едно двајсет и две годишно момиче да плаща безумните наеми в Манхатън. Най-изненадващото в цялата история бе скоростта, с която летеше времето. Цели пет години потънаха в черната дупка, състояща се от програми за квалификация, писане на тримесечни отчети и получаване на годишни премии — дейности, заради които не ми оставаше време да се замисля и да си дам сметка, че мразя тази работа. Справях се отлично със задълженията си и това допринасяше за самозаблудата ми, защото някак си доказваше, че съм направила верния избор. Разбира се, Уил интуитивно бе доловил истината, ала досега бях прекалено инертна и страхлива, за да осъществя голямата крачка към друга кариера.

— Какво искам да работя ли? Че как да отговоря на такъв въпрос?

— Ако не можеш, значи си загазила, захарче. Мисля, че не се ли махнеш от банката, и то скоро, докато се усетиш, ще бъдеш на четирийсет, ще заемаш вицепрезидентския пост и ще скочиш от някой мост. Не казвам, че е лошо да си в банковия бизнес, мила, но тази работа не е за теб. Трябва да си сред истински хора. Да се смееш понякога. Да пишеш. И да носиш много по-хубави дрехи.

Не му казах, че обмислям възможността да постъпя на работа в благотворителна организация. Щеше да се затръшка, че усилията му да ме спаси от промиването на мозъка, наложено ми от нашите, са се провалили, и до края на вечерта намусено щеше да се взира в масата. Веднъж намекнах, че мисля да кандидатствам в „Планирани раждания“, и той заяви, че макар и благородна, идеята ще ме отведе обратно в света на онези, които не се къпят често. За да избегна опасната територия, побързах да пренасоча разговора към другите обичайни теми. Първо стана въпрос, че си нямам гадже („Скъпа, прекалено си млада и красива, та да се отдаваш само на работата си“),

после Уил високопарно обсъди най-новата си рубрика („Моя ли е вината, задето жителите на Манхатън са изпростели толкова, че не желаят да научат истината за управниците, които са си избрали?“). Върнахме се към ранната ми кариера на политическа активистка („За щастие ерата на тамяна отмина“), после отново зациклихме на любимата тема на вуйчо Уил, а именно отвратителните ми одежди („Широките панталони с мъжка кройка не са за срещи с гадже, малката“).

Тъкмо когато подхвана лекцията си, че всяка жена трябва да притежава костюм на „Шанел“, прислужницата почука на вратата на кабинета и съобщи, че вечерята е сервирана. Взехме си питиетата и тръгнахме към трапезарията.

— Готов ли си с материала? — Саймън стана и целуна Уил. Току-що беше излязъл от банята; сега носеше ленен панталон с туника и държеше чаша шампанско.

— Не, разбира се! — измърмори вуйчо ми, зарязвайки джина. След това наля шампанско и за нас. — Трябва да го предам в полунощ, което означава, че ще го започна най-рано към десет. Между другото, какво празнуваме?

Взех си от салатата с горгонзола (какво удоволствие бе да си похапнеш нещо, което не е било купено от улична количка), отпих от шампанското. Ако имаше начин всеки ден да вечерям тук, без да ме помислят за най-голямата неудачница на света, като нищо щях да го направя. Ала дори аз притежавах капчица достойнство и знаех, че не бива да се натрисам повече от два пъти седмично на едни и същи хора, дори те да са собственият ми вуйчо и любовникът му.

— Нима трябва да празнуваме нещо, за да пием шампанско? — Саймън си взе парче от печеното, което готвачката беше приготвила като основно ястие. — Просто ми хрумна, че ще бъде приятно разнообразие. Бет, какво ще правиш по-късно тази вечер?

— Отивам на празненството по случай годиша на Пенелъпи. Всъщност скоро трябва да тръгвам. Майките на Пен и Ейвъри са организирали цялата дандания, преди бъдещите младоженци да наложат вето. За щастие са резервирали някакъв клуб в Челси, а не например в Ист Сайд — госпожите все пак са съобразили, че децата им трябва да се забавляват на годиша си.

— Как се казва клубът? — попита Уил, въпреки че почти нямаше шанс да познава заведение, което не е мрачно, с дървена ламперия и задимено от пури.

— Пенелъпи го спомена, но ми излезе от ума. Мисля, че името започва с Б. Чакай малко. — Извадих от чантата си парче хартия. — Намира се на Двайсет и седма улица в отрязъка между Десета и Единайсета и се казва...

— „Бунгало № 8“! — едновременно възкликнаха двамата.

— Вие пък откъде го знаете?

— Душичко, клубът се споменава толкова често в „Пейдж Сикс“, че сякаш е собственост на самото издание.

— Някъде прочетох, че по архитектурен проект заведението е като бунгалата в хотел „Бевърли Хилс“ и че обслужването е на същото ниво. В статията пишеше как портиерът изпълнявал всякакъв каприз, от доставянето на рядка разновидност суши до осигуряването на хеликоптери. Много заведения са модни един-два месеца и после западат, но по всеобщо мнение това няма да се случи с „Бунгало № 8“.

— Май изоставам от обществения живот, като вися всяка вечер в „Блек дор“ — промърморих и отместих чинията си. — Ако не възразявате, ще ви напусна по-рано от обичайното. Пенелъпи ме помоли да бъда там, преди да пристигнат ордите от приятели и роднини на Ейвъри.

— Не се бави, Бет. Оправи си червилото и бягай. Между другото няма да е лошо, ако си намериш хубав младеж, да ти прави компания — заяви Саймън, все едно в клуба щеше да бъка от готини свободни мъже, които само чакат да се появят в живота им.

— Не го слушай. — Уил ми намигна, ала личеше, че не се шегува. — За предпочитане е да си хванеш красив негодник за една вечер.

— Вие, момчета, сте върхът! — Разцелувах и двамата, после грабнах голямата си чанта и палтото. — Нямате скрупули да сводничите на единствената си племенница, а?

— Абсолютно никакви — обяви Уил, а Саймън тържествено кимна. — Поне тази вечер бъди леко момиче и се позабавлявай. Става ли?

Пред клуба се беше извила дълга опашка и ако не се страхувах, че ще обидя Пенелъпи, щях да наредя на шофьора да ме закара у дома.

Вместо това си лепнах най-възторжената усмивка и се приближих до човека на входа — исполин със слушалка като на човек от Тайните служби, който държеше голям бележник.

— Здравейте, казвам се Бет и съм от компанията на Пенелъпи — казах, оглеждайки хората на опашката, без да видя нито едно познато лице.

Онзи ме изгледа равнодушно:

— Приятно ми е да се запознаем, Пенелъпи. Нареди се при другите и ще се постараям възможно най-бързо да осигурим влизането ти в заведението.

— Не ме разбрахте. Тази вечер тук ще се състои празненството на Пенелъпи и аз съм нейна приятелка. Тя изрично ме помоли да дойда по-рано от другите гости, затова не ме бавете, ако обичате.

— Бъди така добра, нареди се... — Той притисна длан до слушалката, няколко пъти кимна и огледа опашката, която вече завиваше зад ъгъла. — Внимание! — извика и на мига въдвори тишина сред чакащите. — Правилникът на противопожарната охрана допуска определен брой посетители. Ще влизат хора само когато други излязат, затова или се пригответе за дълго чакане, или елате по-късно.

От опашката възкликнаха разочаровано. Не можех да стоя отвън цяла нощ — якият пич явно не ме беше разбрал.

— Извинете — опитах отново. — Сър, ако обичате. — Исполинът ме погледна от висината на близо двата си метра, изражението му не вещаеше нищо добро. — Виждам, че много хора чакат да влязат, но приятелката ми пожела да дойда преди другите гости на празненството й. Ако познавахте нейната майка, щяхте да разберете колко е важно да бъда вътре.

— Ммм. Много интересно. Може би не си чула онова, което току-що казах. Няма начин да пусна когото и да било. В противен случай ще нарушим правилника за противопожарната охрана. Един съвет от мен — нареди се и ще се постараям да влезеш по-бързо.

Може би се опитваше да ме успокои, но моето единствено желание беше да забия нокти в привлекателното му лице. Изглеждаше ми познат, макар че не си спомнях друг път да съм го виждала. Мускулите му, очертаващи се под прилепналата зелена тениска, бяха красноречиво доказателство, че може да се справи с всякакви нахалници, а безформените избелели джинси подсказваха, че е човек,

който не се взема прекалено на сериозно. Тъкмо когато си казвах, че не съм виждала мъж с толкова хубава коса — дълга, черна, гъста и смущаващо лъскава, той облече сиво кадифено сако и ми се стори още по-сексапилен.

Въздържах се да изтърся нещо суперснобарско от сорта на това, как разни сополанковци, които дори не са завършили гимназия, сигурно умират от удоволствие да се гаврят с хората. Чинно застанах най-отзад на опашката. Висях на улицата почти час, тъй като „горилата“ пропускаше горе-долу по двама души на всеки десет минути; отчаяно се мъчех да се свържа или с Пенелъпи, или с Ейвъри, но мобилните им телефони бяха включени на гласова поща. Докато обмислях начини да си отмъстя на „горилата“, внезапно зърнах Майкъл и приятелката му, които бяха излезли да изпушат по цигара.

— Майкъл! — извиках, без да ми пука колко жалка изглеждам.
— Майкъл, Мегу, насам!

Двамата се огледаха и ме видяха в тълпата, което вероятно не беше особено трудно, защото крещях и подскачах без капчица достойнство. Махнаха ми да се приближа, изгалопирах до вратата и задъхано възкликнах:

— От един час висях отвън, защото онази безмозъчна горила отказа да ме пусне. Пенелъпи ще ме убие.

— Хей, Бет, и аз се радвам да те видя. — Майкъл се наведе да ме целуне.

— Извинявай. — Прегърнах първо него, после Мегу (симпатична японка студентка по медицина, с която той живееше). — Как сте, сладури? Не е за вярване, че сте се измъкнали от ангажиментите си, за да бъдете заедно на купона.

— Случва се долу-горе веднъж на шест месеца и двамата да сме свободни. Аз не съм дежурна в болницата, а той не е на работа. — Мегу се усмихна и хвана ръката на Майкъл.

— И сте дошли тук? Да не сте се побъркали? Мегу, ти си истинско злато. Приятелю мой, даваш ли си сметка какво съкровище имаш?

— Разбира се. — Той изглежда влюбено приятелката си. — Мегу знае, че Пенелъпи ще убие и мен, ако не уважим празненството ѝ, но смятам вече да си тръгваме. Трябва да съм на работа след... да видим... след четири часа, а Мегу се надяваше за пръв път от няколко

седмици да спи шест часа без прекъсване. Я погледни, пуснаха голяма група.

Обърнах се и видях как от клуба излезе цяла тълпа елегантни посетители, очевидно запътили се на „истински“ купон в Трайбека, в същото време друга компания бързо се шмугна под кадифения шнур, който охранителят повдигна.

— Казахте, че съм следващата в списъка! — опънах се на якия младеж.

— Заповядай! — Той ми махна да вляза, а със свободната си ръка притисна слушалката, за да чуе някаква съдбовна информация.

— Ето, уреди се. — Майкъл ми се усмихна и хвана под ръка Мегу. — Обади се през седмицата да пийнем по нещо. Доведи и Пенелъпи, че тази вечер не успях да се добера до нея, а пък от цяла вечност не сме били заедно. Поздрави я от нас. Доскоро.

Двамата си тръгнаха, очевидно доволни, че са се измъкнали. Междувременно на тротоара бяха останали само неколцина души, които говореха по мобилните си телефони и май изобщо не им пукаше дали ще бъдат допуснати в клуба. Като по чудо тълпата се беше изпарила и най-сетне ми беше разрешено да вляза в светая светих.

— Благодаря. Много сте любезен — просъсках на дългия и минах покрай него. Отворих грамадната стъклена врата, влязох в тъмното фойе и едва не се сблъсках с Ейвъри, който прекалено интимно разговаряше с много красива млада жена с внушителен бюст.

— Здравсти, Бет, къде беше досега? — Той веднага се отдръпна от дамата, спусна се към мен и предложи да ми вземе палтото. В същия момент Пенелъпи се втурна във фойето, видя ме и на лицето ѝ се изписа облекчение. Носеше къса черна рокля и сребристи сандали с невероятно високи токове, на раменете си беше наметнала кашмирен шал. Веднага разбрах, че майка ѝ е избрала тоалета.

— Бет! — изсъска, хвана ме под ръка и ме отведе встрани, а бъдещият ѝ съпруг поднови оживения разговор с непознатата красавица. — Защо се забави? Така се измъчих сама!

Повдигнах вежди и се огледах:

— Сама ли? Тук сигурно има поне двеста души. С теб се познаваме от сума години, но не знаех, че имаш толкова приятели. Жесток купон!

— Много внушително, няма що. Точно петима от присъстващите са дошли заради мен: мама, брат ми, наша колежка от отдела за недвижими имуществa, секретарката на баща ми и ти. Мег и Майкъл се чупиха, нали? — Кимнах, а Пенелъпи продължи: — Останалите гости са приятели на Ейвъри. И на майка ми. Защо ме изостави? Къде беше досега? — Тя отпи от шампанското и ми подаде чашата си с леко треперещи ръце, все едно беше пушила трева.

— Скъпа, тук съм отпреди час, както обещах. Само че досега висях на улицата, защото не ме пуснаха да вляза.

— Не може да бъде! — ужасено възкликна тя.

— Самата истина е. Онзи на вратата с хубавото лице е абсолютен гадняр.

— О, Бет, толкова съжалявам! Защо не ми се обади?

— Звънях ти поне петдесет пъти, сигурно не чуваш телефона. Виж, не се притеснявай заради мен. Това е годишното ти празненство, гледай да се позабавляваш.

— Първо да ти осигурим питие. — Пенелъпи махна на един от сервитьорите, които обикаляха залата, и взе от подноса чаша с коктейл „Космополитън“. — Как ти се струва купонът?

— Щура работа. Майка ти откога планира събитието?

— Преди няколко седмици прочете в „Пейдж Сикс“, че Жизел и Лео са били тук и са се „натискали“; предполагам, че веднага след това се е обадила за резервация. Непрекъснато ми повтаря как трябва да посещавам само подобни заведения заради „изисканата клиентела“. Не й казах, че веднъж Ейвъри насила ме доведе тук, а тогава „изисканата клиентела“ правеше секс на пода или смъркаше кокаин върху силиконовите цици на разни красавици.

— Може би това щеше да я нахъса още повече.

— Имаш право.

Някаква висока жена се мушна между нас и „разцелува“ Пенелъпи, без да докосва с устни страните ѝ — неискреност, от която буквално ми призля, затова си изпих на един дъх коктейла и потърсих спасение сред тълпата. Налетях на току-що дошли колеги от банката, които изглеждаха ошашавени, сякаш не можеха да повярват, че са се откъснали от компютрите си; от учтивост поговорих с майката на Пенелъпи, издокарана с костюм и обувки „Прада“, после тя хвана под ръка дъщеря си и я повлече към други гости. Докато наблюдавах

гостите — същински манекени на „Гучи“, ми се прииска да се смаля и да изчезна в дрехите си, които бях поръчала по интернет в три през нощта преди няколко месеца. Напоследък Уил все ми натякваше, че трябва да притежавам „официални тоалети“, но със сигурност нямаше предвид облекло и обувки, поръчани по каталог. Имах усещането, че всеки от присъстващите ще се чувства напълно комфортно, дори да се разхожда гол. Съществуваше нещо по-важно от дрехите (които бяха първокласни), а именно самочувствието, което за мен бе абсолютно непознато. Два часа и три коктейла по-късно ме измъчваше въпросът, дали да се прибера вкъщи, или да повърна. Избрах нещо съвсем различно — взех си питие и излязох на улицата.

Нямаше и следа от дългата опашка желаещи да бъдат допуснати в модния клуб, пред входа висеше само исполинът, който ме беше държал отвън цяла вечност. Напънах се да измисля зловни забележки, за да го сразя, но той само се усмихна и отново зачете джобното книжле, което изглеждаше като кибритена кутийка в големите му ръце. „Жалко, че е толкова секси“ — помислих си. Но те, гаднярите, обикновено са секси... Не издържах и попитах, като му заговорих на „ти“:

— Какво толкова не ти хареса в мен?

По принцип избягвах заведения, охранявани от „горили“ и с кадифени шнурове, препречващи достъпа. Ако не трябваше да уважа Пенелъпи, щях да напусна пет минути след влизането си. Все пак от нашите бях наследила убеденост в равните права на всички. Или пък абсолютна неувереност — зависи от гледната точка.

— Моля?

— Защо се заяде с мен и не ме пусна да вляза дори след като разбра, че съм поканена на празненството на най-добрата ми приятелка?

Той поклати глава и леко се усмихна:

— Не се засягай. Нищо лично. Връчват ми списък и ми нареждат да се придържам към него и да не пускам посетители, когато клубът е препълнен. Ако не си включен в списъка или пристигнеш едновременно с още сто души, се налага да почакаш отвън. Ясно ли е?

— О, да! — възкликнах. За малко щях да пропусна годишното празненство на Пенелъпи заради правилата на този тъпанар. Позалитнах, възвърнах си равновесието и просъсках: — Нищо лично.

— Смяташ ли, че са ми притрябвали фасоните ти? Тази вечер се изредиха сума хора, много по-опитни от теб в изкуството да ми вгорчават живота. Какво ще кажеш да прекратим разговора и да ти извикам такси?

Може би четвъртият коктейл ми беше вдъхнал необичайна смелост, във всеки случай не бях в настроение да търпя покровителственото отношение на някакъв мухльо, затова се врътнах и отворих вратата.

— Не са ми притрябвали грижите ти! — сопнах се и влязох в клуба, като се стараех да вървя по права линия.

Разцелувах Пенелъпи и Ейвъри, после тръгнах обратно към вратата, преди някой да ме е въвлякъл в глупав светски разговор. Зърнах във фоайето момиче, което се беше свило в един ъгъл и тихичко плачеше, но същевременно изглеждаше доволно от любопитните погледи, накрая заобиколих суперелегантни мъж и жена — явно чужденци, които неистово се натискаха.

Демонстративно извърнах глава, все едно не забелязвах якия тип (едва сега мярнах, че орфаното книжле е „Любовникът на лейди Чатърли“ — ама че перверзник!), и вдигнах ръка да привлека вниманието на някой таксиметров шофьор. Само че улицата беше пуста, на хоризонта не се мяркаше никаква кола, отгоре на всичко заръмя студен дъждец, което на практика означаваше, че в обозримото ми бъдеще няма място за такси.

— Случайно да ти трябва помощ? — обади се мускулестият гадняр, след като пропусна три момичета, които се олюляваха и се заливаха от смях. — Когато вали, по тази улица много рядко минават таксиметрови коли.

— Не, благодаря. И сама ще се справя.

— Както искаш.

Изминаха няколко безкрайни минути, лекият ръмеж прерасна в напорист вледеняващ порой. „Да му се не види, какво всъщност доказвам?“ — запитах се. Наглият тип с прилепналата тениска беше застанал под навеса пред вратата и преспокойно продължаваше да чете, сякаш не забелязваше развихрилата се буря. Фиксирах го с поглед, докато той отмести очи от книгата, ухили се и каза:

— Виждам, че се справяш прекрасно. Явно не искаш да ти дам голям чадър, та да се добереш до Шесто Авеню на една пряка от тук,

където лесно ще си хванеш такси. Впечатлен съм!

— Раздават чадъри! — възкликнах и на мига съжалих, но вече беше късно. Блузата ми беше подгизнала, ледени кичури коса прилепваха към шията ми.

— Разбира се. Предвидени са за подобни случаи. Обаче ти няма да искаш, нали?

— Точно така. Ще се оправя — заявих, недоумявайки как съм могла преди малко да го помисля за симпатичен. В този момент по улицата профуча автомобил, управляван от униформен шофьор, и ме изпръска чак до ушите; внезапно ме осени гениалната идея да позвъня на таксиметровата компания, която обслужваше нашата банка.

— Обажда се Бет Робинсън, абонаментният ми номер е 6338. Изпратете кола на следния адрес...

— Всички коли са заети — отрязва ме диспечерката, бездушна и коравосърдечна жена.

— Не ме разбрахте. Абонирана съм във вашата компания и...

Онази затвори.

Стърчах на тротоара мокра и бясна.

— Няма свободни таксита, а? Кофти — изцъка гаднярът, без да отмести поглед от орфаното книжле.

Бях прелистила „Любовникът на лейди Чатърли“, когато, вече дванайсетгодишна, имах известна представа за секса, добита от юношеските списания и от научно-популярната книга „Какво става с тялото ми — наричник за момичета“, но въобще не си спомнях съдържанието на „скандалния“ роман. Може би се дължеше на слабата ми памет или на факта, че бях преродена девственица и през последните две години сексът не присъстваше в битието ми. А може би съзнанието ми беше задръстено от сюжетите на тонове любовни романи. Каквато и да бе причината, трябваше да прочета тази книга.

Отчаянието така ме беше смачкало, че не можах да измисля остроумен отговор, а отчаяно въздъхнах:

— Да, няма. Тази вечер явно не ми върви.

Той пристъпи под дъжда и ми подаде отворен голям чадър с емблемата на клуба:

— Вземи. Ако на Шесто Авеню не си хванеш такси, се обади на портиера на „Серена“ на Двайсет и трета улица. Кажи му, че те изпраща Сами и той ще уреди нещо.

Изкушавах се да го отмина с гордо вдигната глава и да взема метрото, но идеята да се озова сама в мотрисата, и то в един през нощта, ми се стори доста стряскаща.

— Благодаря — избърборих, без да го погледна. Сигурна бях, че злорадства. Взех чадъра и зашляпах към Шесто Авеню; струваше ми се, че погледът му се забива в гърба ми.

След пет минути се настаних на задната седалка на заветното такси; бях мокра до кости, но поне започнах да се стоплям. Дадох на шофьора домашния си адрес и се облегнах назад, защото бях капнала от умора. Според мен такситата са подходящи само за две неща — да се натискаш с гадже след приятна вечер в някое заведение или да използваш пътуването от точка А до точка Б, за да проведеш няколко разговора по мобилния си телефон. Тъй като нямах възможност да сторя нито едното, нито другото, отпуснах глава на мърлявата седалка, където се бяха облягали мазни типове с коси, намазани с брилянтин или гъмжащи от въшки. Затворих очи и си представих възторженото посрещане, което щеше да ми устрои Милингтън. Кому е нужно гадже или току-що сгодила се най-добра приятелка, когато си има куче?

3

Петте работни дни след купона по случай годежа на Пенелъпи бяха непоносими. Разбира се, вината беше моя — съществуват безброй начини да вбесиш родителите си и да се разбунтуваш срещу всичко, на което са те учили, без да бъдеш поробена, ала аз явно бях прекалено глупава, за да ги открия. Ето защо, както всеки друг ден през последните четирийсет и шест месеца, седях в миниатюрната си клетка в „Ю Би Ес“, вкопчена в телефона, изцапан с бежов фондъотен „Мейбълин Фреш Луук“ и розов гланц за устни на „Л’Ореал“. Притиснах слушалката до ухото си и криво-ляво избърсах с ръка апарата, след което изчистих пръстите си, като ги отърках в седалката на стола. Подложена бях на словесен тормоз от една клиентка „минимум“ — така наричахме онези досадници, които инвестират само задължителния минимум от един милион и са противно взискателни за разлика от хората, инвестиращи примерно четирийсет милиона.

— Госпожо Кауфман, напълно разбирам безпокойството ви от лекия спад на борсовата търговия, но ви уверявам, че контролираме положението. Да, вече ме уведомихте за мнението на вашия племенник, стилиста, според когото в банковия ви портфейл се съдържат прекалено много корпоративни облигации, ала ви уверявам, че служителите от търговския отдел на нашата банка са отлични специалисти и винаги работят в интерес на клиентите. Нямам представа дали годишна печалба от трийсет и два процента е реална при настоящите икономически условия, но ще помоля Арън да се свърже с вас веднага след като приключи съвещанието. Да. Разбира се. Да. Да. Да, непременно ще му предам да ви се обади. Да. Естествено. Разбира се. Да. Непременно. Както винаги, за мен беше удоволствие да разговарям с вас. Всичко хубаво.

Изчаках я да затвори телефона и гневно треснах слушалката. След толкова години като банкова служителка, още не се бях научила да казвам думичката „не“ — може би трябваше да изкарам поне

седемдесет и два месеца стаж, за да постигна това невероятно умение. Реших да изпратя на Арън съобщение спешно да се свърже с госпожа Кауфман, та тя най-сетне да престане да ме тормози, но с изненада видях в електронната си поща паметна бележка от него — явно се беше върнал на работното си място и обсипваше подчинените с ежедневните си простотии.

„Добро утро, приятели. Не забравяйте да проявите енергичността си пред клиентите! Взаимоотношенията с тези добри хора са в основата на целия ни бизнес — те високо ценят нашето търпение и загриженост, както и начина, по който управляваме парите им. Имам удоволствието да ви съобщя, че въвеждаме ежеседмично съвещание с представители на всички отдели, по време на което се надявам да изкристализират идеи за още по-добро обслужване на клиентите. Съвещанието ще започва в 7.00 часа всеки петък и ще ни даде възможност да излезем от рамките на обичайните работни места. Закуската ще бъде безплатна, приятели, затова елате заедно с блестящите си умове и запомнете: «Великите открития и нововъведения са плод на колективната работа.» Казал го е Александър Грейм Бел.“

Взирях се толкова дълго в това съобщение, че ми се догади. Не бях сигурна какво ме дразни повече — маниерът му да нарича подчинените си „приятели“ или фразите „извън рамките на обичайните работни места“ и „елате заедно с блестящите си умове“. Дали съчиняваше и изпращаше тези шедьоври, за да подсили отчаянието, което изпитвах всеки безрадостен ден? Няколко секунди се опитвах да мисля за всичко друго, освен за съвещанията, които щяха да започват в седем сутринта, и донякъде се свързах — достатъчно, че да издържа следващото истерично обаждане, този път от племенника на госпожа Кауфман; разговорът продължи рекордните два часа и десет минути, като през повечето време фризьорът ме упрекуваше за независещи от мен неща, а пък аз си траех и само чат-пат за разнообразие се съгласявах с твърденията му, че наистина съм глупава и безполезна. След като затворих телефона, отново апатично се втрених в съобщението на монитора — бях сигурна, че днешният ден бие рекорда по безрадостност.

Както обикновено няхах идея по какъв начин цитатът от Александър Бел се отнася до мен (нито пък ми пукаше), ала знаех, че

ако възнамерявам да се чупя за обяд, сега е единствената възможност. През първите години се придържах към правилника, служителите да не напускат банката през почивката и чинно си поръчвах обяд, но напоследък с Пенелъпи най-нагло започнахме да се измъкваме по десет-дванайсет минути дневно, за да си вземем кутиите с поръчаната храна и да използваме времето за взаимни оплаквания и клюки. На екрана на компютъра ми цъфна съобщение от Пен: „Готова ли си? Да хапнем фалафел. Среща след пет минути пред количката на 52-ра улица. Става ли?“

Натиснах клавиша с буквата Д, изпратих суперкраткия отговор и си преметнах палтото върху облегалката на стола, за да покажа, че съм на работното си място. Един от супервайзърите ме изглежда, когато си грабнах чантата, затова напълних чашата си с горещо кафе като допълнително доказателство, че не съм напуснала сградата, и я оставих на видно място върху бюрото. Измрънках, че отивам в тоалетната, но колегите в съседните кабинки бяха прекалено заети да отбиват обажданията на телефонните терористи, които тук наричахме „клиенти“, за да ме забележат. После тръгнах уверено към коридора. Пенелъпи работеше в отдела по недвижими имуществва два етажа над мен. Засякохме се в асансьора, но като добре обучени агенти от ЦРУ дори не се погледнахме. Слязох първа и се мотах във фойето, докато не я видях да се измъква навън и да заобикаля фонтана. Последвах я възможно най-бързо, доколкото ми позволяваха грозните обувки с висок ток, чиито подметки влизаха в досег с паважа само когато бягах от работа и не можех да си обуя маратонките. Проговорихме си чак като се наредихме на опашката от чиновници, които явно бяха на тръни — хем им се искаше да се порадват на няколкото минути свобода, хем ги беше яд, че трябва да чакат за нещо.

— Какво ще си вземеш? — Пенелъпи огледа трите колички с екзотична храна, зад които брадати мъже с национални носии режеха, пържеха и печеха и едва смогваха да обслужат всички.

— Има ли значение? Много названия, но менюто е еднообразно — месо, печено на шиш или използвано като плънка за палачинка — промърморих и намръщено огледах количките.

— Днес някой май е станал с дупето нагоре.

— О, извинявай. Забравих, че трябва да съм във възторг, задето след пет години робски труд съм се издигнала толкова много в

службата. Погледни докъде сме се докарали! — Разперих ръце. — Не стига, че нямаме право да излезем за обяд, макар да работим по шестнайсет часа дневно, ами дори не ни разрешават сами да си изберем храната.

— Не е нещо ново, Бет. Не разбирам защо се тръшкаш.

— Може би защото отдавна не съм имала толкова гаден ден. Не че дните ми се различават един от друг.

— Защо? Какво се е случило?

Изкушавах се да повторя: „Два пръстена ли?“, но в този момент някаква дебелана с костюм, по-грозен от моя, изля горещия сос върху ужасната си блуза с къдрички. Представих си, че след десет години ще изглеждам досущ като нея и така ми призля, че се олюлях.

— Нищо не се е случило и тъкмо в това е проблемът! — възкликнах прекалено високо. Двама русокоси младежи, явно възпитаници на престижни частни колежи и току-що завършили университета Принстън, се обърнаха и любопитно ме изгледаха. Трябваше да се овладеея, все пак двамата бяха страшно готини. След секунда се отрезвих — първо, тези аристократчета са почти малолетни, второ, най-вероятно гаджетата им са жестоки мацки, и то с осем години по-млади от мен.

— Мисля днес да хапнем кебап — преспокойно обяви Пенелъпи, сякаш не беше забелязала гневното ми избухване.

— Боже, колко е вълнуващо! — процедих.

— Не разбирам какво те прихваща, Бет. Все се тръшкаш, все си недоволна. Каквато и професия да упражняваш, няма да е като да седиш по цял ден край басейна в клуба. Не отричам, че е ужасно да прекарваш толкова време на работното си място. Откровено казано, и аз не съм луда по финансите. И през ум не ми е минавало, че ще работя в банка, но всъщност не е толкова кофти.

Родителите на Пенелъпи държаха тя да постъпи в редакцията на „Вог“ или друго престижно списание — школа, подготвяща я за светския живот като бъдеща госпожа Еди-коя си, ала не се противопоставиха, когато дъщеря им настоя, също като състудентките си, да се пробва в корпоративния бизнес. Вероятно си правеха сметка, че нищо не ѝ пречи да си хване съпруг, ако не забравя първостепенната си задача, не проявява свръх амбиция и напусне банката веднага след

сватбата. Мисля, че макар Пенелъпи да се оплакваше от работата, тайно я харесваше.

Подаде на братията петдоларова банкнота за двете порции кебап, а пък аз като хипнотизирана се втрених в ръката ѝ. Пръстенът безусловно беше невероятен. Изразих възхищението си и приятелката ми засия. Почти невъзможно бе да се притеснявам за прибрзания ѝ годеж, след като тя очевидно беше замаяна от щастие. Ейвъри, напълно неузнаваем, умело играеше ролята на влюбен годеник, което, разбира се, още повече я радваше. Вечер редовно я чакаше след работа, за да се приберат у дома заедно, а тя се похвали, че ѝ поднасял закуската в леглото. И най-важното — през последните седемдесет и два часа се беше отказал от любимото си занимание да виси в клуба. Пенелъпи не възразяваше бъдещият ѝ съпруг да прекарва всяка секунда от свободно го си време до някоя маса и дори да танцува отгоре, ала самата тя не желаше да бъде част от това. Когато Ейвъри посещаваше клуба с колегите си от консултантската фирма, ние с Пен (и Майкъл, ако беше свободен) отивахме в свръх долнопробния бар „Блек дор“, пиехме бира и се питахме как е възможно хората да предпочитат други заведения. Очевидно някой беше информирал Ейвъри, че е приемливо шест вечери в седмицата да оставяш гаджето си вкъщи, но не върви да си зарязваш годеницата, ето защо той се напъна да намали посещенията в клуба. Знаех обаче, че това пазене на поведение няма да е задълго.

Запътихме се обратно и аз успях да се шмугна в сградата почти незабелязано — само служебният ваксаджия пред входа ме изгледа с упрек (между другото и на него му беше забранено да излиза през почивката, да не би между тринайсет и четиринайсет часа да се наложи спешно да лъсне до блясък нечий бомбета). Пенелъпи ме последва и се настани на единствения стол в канцеларийката ми, теоретично предназначен за гости и клиенти, каквито още не бях имала.

— Определихме датата за сватбата — произнесе задъхано, сложи на скута си чинията с ухаещото ястие и започна да се храни.

— Така ли? Кога ще е щастливото събитие?

— Точно след дванайсет месеца и седем дни. На 10 август следващата година. Церемонията ще бъде на остров Мартас Винярд, което е някак логично, тъй като връзката ни започна именно там.

Сгодени сме едва от една седмица, а родителките ни буквално превъртяха на тема „сватба“. Честно казано, не знам как ще ги усмиря.

Известно ми беше, че семействата на Ейвъри и Пенелъпи са карали заедно почивките си още откакто годениците са били невръстни малчугани. Летували на остров Мартас Винярд (по една случайност, заедно с родителите на бившето ми гадже Камерън, също богати тузари), а зимата отивали на ски на Адирондак. За това свидетелстваха купища снимки, на които всички носеха сакове, купени от „Л. Л. Бийн“, и чехли „Стабс енд Утън“. Пенелъпи беше учила в Найтингейл, Ейвъри в Калиджитс; като деца, майките им (дами от хайлайфа) ги бяха влачили на празненства, благотворителни мероприятия и мачове по поло. Ейвъри с удоволствие се впуснал в светския живот, участвал във всякакви младежки комитети и фондации, разполагал с неограничени средства и бил от онези младежи, родени и израсли в Ню Йорк, които имат познати навсякъде. За съжаление на родителите си Пенелъпи въобще не проявявала интерес към обществения живот. Предпочитала да е в компанията на саможиви и самозвани художници, живеещи от стипендиите си — хора, при мисълта за които майка ѝ сигурно всяка нощ е сънувала кошмари. Дватамата с Ейвъри не били близки, камо ли помежду им да има романтична връзка, докато той не завършил колежа една година преди нея и не се записал в Емъри. Пенелъпи, която ми призна, че от малка тайно била влюбена в Ейвъри, твърдеше, че бил сред най-популярните ученици в училище — звездата на футболния отбор; имал добри оценки и всички прощавали невероятната му арогантност. Умеех да чета между редовете и предположих, че във времената, когато русата коса и големите гърди са мерило за женската хубост, Пенелъпи, като повечето момичета с екзотична красота, прекарвала голяма част от времето си, получавайки отлични оценки, и отчаяно се стремяла да остане незабелязана. Но когато първокурсникът Ейвъри се върнал у дома за Коледа и видял Пенелъпи край басейна, за пръв път забелязал колко е стройна и грациозна, колко разкошна е правата ѝ гарвановочерна коса и колко дълги са миглите, обрамчващи големите ѝ кафяви очи.

А тя допуснала грешката, която трябва да избягва всяка порядъчна млада жена, ако иска да запази репутацията и самоуважението си (и да накара желанния обект да се обади на

следващия ден) — легнала с Ейвъри, минути след като я целунал за пръв път. Докато разказваше за това, Пенелъпи все повтаряше:

— Направих го съвсем импулсивно. Не можех да повярвам, че Ейвъри Уейнрайт проявява интерес към мен.

Обаче за разлика от всички момичета, правили секс с почти непознат, Пенелъпи спечели сърцето на Ейвъри и годежът им беше само формалност, посрещната с всеобщо одобрение.

— По-гадни ли са от обикновено? — попитах.

Тя въздъхна:

— „По-гадни от обикновено.“ Интересна фраза. Мислех, че е невъзможно, но след годежа майка ми наистина стана още по-непоносима. Последният скандал помежду ни беше за това, дали някаква дреха може да бъде наречена „булчинска рокля“, ако не е с марката на Вира Уонг, Каролина Херера или Моник Люлие. Казах, че може. Тя твърдо отхвърли предположението ми и... за останалото се досещаш.

— Коя победи?

— Предадох се, защото, честно казано, не ми пука на кой дизайнер е роклята, стига да ми хареса. Налага се понякога да отстъпвам, за да печеля важните битки. Но с едно не възнамерявам да направя компромис, и то е обявяването на сватбата.

— Разкажи ми нещо повече.

— Моля те, спести ми го. — Тя тъжно се усмихна и отпи глътка безалкохолно.

— Настоявам.

— Моля те, Бет, и без това е ужасно. Не ме принуждавай.

— Стегни се, Пен. Кажи го. Нали знаеш, че след първия път е полесно.

Приведох се към нея и се приготвих да чуя голямата новина. Пенелъпи притисна изящни длани към високото си чело и поклати глава:

— „Ню Йорк таймс“.

— Знаех си! Искрено ти съчувствам. Тя не се шегува, нали?

— Уви, не! — изплака Пенелъпи. — Естествено и майката на Ейвъри страшно се е запалила.

— О, Пен, прекрасно е! Двамата сте такава хубава двойка, а сега цял Ню Йорк ще ви види. — Не издържах и избухнах в смях.

— Само да ги чуеш как заговорничат, Бет! Тръпки ще те побият. Вече фантазират кои големи клечки ще поканят. Онзи ден чух майка ми да говори по телефона с редактора на рубриката „Сватби“ — питаше дали не е редно да бъдат изброени училищата и коледжите, които са посещавали младоженците. Жената й каза, че подробностите ще се обсъждат не по-рано от месец преди церемонията, но това изобщо не обезсърчи родителките. Майката на Ейвъри вече е определила дата за фотосесията и има няколко предложения как да позираме, та очите ни да са на едно ниво. Да му се не види, сватбата ще бъде чак след една година!

— Така е, но тези големи събития изискват сериозно планиране.

— Тъкмо това казват и те! — възкликна Пенелъпи.

— Защо не избягате и не се ожените тайно? — подхвърлих, но преди тя да отговори, Арън театрално почука на преградната стена на кутийката без таван и врата, която минаваше за моя канцелария. Престори се, че съжалява, задето прекъсва нашето „частно съвещание“, както наричаше разговорите помежду ни — навик, с който още повече ме вбесяваше.

— Не ми се ще да прекъсвам вашето „частно съвещание“, момичета — заяви, докато ние с Пенелъпи беззвучно произнасяхме същите думи. — Бет, ще ми отделиш ли малко време?

— Не ни прекъсваш, тъкмо си тръгвах. — Пенелъпи очевидно се зарадва на повода да се чупи, без да разговаря с него. — Бет, ще продължим по-късно. — Врътна се и изчезна, преди да й отговоря.

— Е, Бет?

— Какво има, Арън? — Толкова приличаше на надут пуяк, че щеше да ми бъде смешно, ако не бях длъжна да се съобразявам с „гениалните“ му приумици.

— Амиии... питам се дали си имала възможност да се запознаеш с цитата на деня. — Той се прокашля и изпитателно ме изгледа.

— Разбира се, че го прочетох. Индивидуалният принос е от огромно значение за работата на компанията и за напредъка на цялото ни общество. Впечатлена съм.

— Наистина ли? — Арън доволно се усмихна.

— Естествено. Твоите идеи винаги са много вдъхновяващи. Защо питаш? Нещо не е наред ли? — добавих с най-подмазваческия си тон.

— Нищо лошо не се е случило, само по себе си, обаче цели десет минути напразно се опитвах да се свържа с теб; вярно, че десет минути не са много време, но съм сигурен, че на госпожа Кауфман, която искаше да получи спешна информация, са ѝ се сторили цяла вечност.

— Вечност ли?

— Мисля, че след като отсъстваш толкова дълго от работното си място, едва ли си в състояние да обслужваш клиенти като госпожа Кауфман с прецизността, с която нашата институция се гордее. Помисли по въпроса, става ли?

— Извинявай. Отскочих да си взема нещо за обяд.

— Знам. Трябва ли да ти напомням, че вътрешният правилник забранява на служителите да напускат сградата по време на обедната почивка? Разполагам с цял куп менюта на заведения за доставка на готови храни, ако благоволиш да им обърнеш внимание.

Логиката му беше желязна, затова си замълчах.

— И още нещо, Бет. Сигурен съм, че Пенелъпи също е необходима на шефа си, затова да се опитаме да намалим до минимум „частните съвещания“, става ли? Усмихна ми се покровителствено, при което имах „удоволствието“ да видя пожълтелите му, зле поддържани зъби. Помислих си, че ще повърна, ако не престане да се хили. Откакто на крехката възраст от дванайсет години гледах филма „Момичетата искат да се забавляват“, често си спомням размишленията на Лин. Докато изпраща до вкъщи Джейни, която е избягала от спявка на хора, за да репетира с Джеф, Лин разсъждава: „Всеки път, когато съм с мъж, независимо дали той е гаджето ми или моят зъболекар, ме тормози една мисъл: *Ще се издрайфам ли, ако ме целуне?*“ Благодарение на Лин и аз често си задавам същия въпрос; за съжаление почти винаги отговорът е положителен.

— Е, какво ще кажеш? — Арън нервно запристъпва от крак на крак, което неизбежно ме накара да се запитам как този комплексиран смотаняк се е изкачил толкова високо в йерархията на банката. Виждала бях клиентите да потреперват от отвращение, когато Арън понечеше да се ръкува с тях, при все това кретенът се издигаше гладко по служебната стълбица, сякаш беше намазана с гнусния гел, с който той фиксираше няколкото останали му кичура коса.

Единственото ми желание беше, той да се махне, но допуснах тактическа грешка. Вместо да продължа да обядвам, след като се

съглася с него, попитах:

— Недоволен ли си от работата ми, Арън? Наистина се старая много, но ти вечно ми правиш забележки.

— Не съм недоволен, Бет. Смятам, че се справяш... хм, прилично. Само че нашата цел е да се самоусъвършенстваме. Както е казал Уинстън Чърчил...

— Прилично? Това ли е оценката ти? Все едно да наречеш някого „интересен“ или да кажеш, че срещата с гадже е била „приемлива“. Работа по осемдесет и четири часа седмично, Арън. Посветила съм живота си на банката.

Давах си сметка, че аргументите ми са безполезни, защото той се трудеше поне с петнайсет часа повече от мен, ала това бе самата истина — скъсвах се от работа, когато не си поръчвах дрехи по интернет, не разговарях по телефона с Уил и не се измъквах тайно, за да обядвам с Пенелъпи.

— Не се засягай, Бет. Смятам, че ако проявиш малко повече желание да се усъвършенстваш и обръщаш малко повече внимание на клиентите, има шансове да получиш повишение. Ограничи до минимум „частните съвещания“, вложи в работата цялото си сърце и резултатите няма да закъснеят.

Гледах как по устните му изби пяна, когато се впусна в любимата си тема, и изведнъж нещо в мен се пречупи. Не сложих на везните положителните и отрицателните страни на работата си, не обмислих евентуалните последствия, нямах дори резервен план. Всъщност не мислех за каквото и да било. Бях обладана от благословено спокойствие и увереност, съчетани с прозрението, че не съм в състояние нито секунда повече да търпя сегашното положение.

— Добре, Арън. Повече няма да има „частни съвещания“. Напускам.

Той смаяно ме гледа около минута, докато разбере, че не се шегувам:

— Какво... каза?

— Смятай, че съм ти връчила двуседмично предизвестие — заявих, макар че вече не се чувствах толкова уверена.

Арън сякаш се позамисли, избърса потта от челото си и го сбърчи.

— Не го прави — промълви.

Този път аз се смутих:

— Благодаря, че толкова държиш на мен, но вече съм решила да напусна.

— Мисълта ми беше, че двуседмичното предизвестие не е необходимо. Без проблем ще ти намерим заместница, Бет. Може би не ти се вярва, но много млади и висококвалифицирани хора имат огромно желание да работят при нас. Ако обичаш, уреди си документите в отдел „Човешки ресурси“ и освободи бюрото си до края на деня. Успех в следващото ти поприще. — Усмихна се кисело и отмина.

Мислите хаотично се блъскаха в главата ми — идваха прекалено бързо и от твърде много посоки, за да ги възприема. „Кой да предположи, че Арън бил толкова железен? Току-що напуснах работа. Без да го планирам и без да ми мигне окото. Трябва да споделя с Пенелъпи. Пенелъпи е сгодена. Как ще си занеса нещата до вкъщи? Имам ли още право на безплатна кола от компанията? Имам ли право на помощи за безработни? Ще идвам ли отново в центъра, за да похапвам кебап? Трябва ли да струпам грозните делови костюми в средата на дневната и да ги подпаля? Милингтън ще умре от радост, да бъде изведен на разходка още по обяд. По обяд! Сега няма да пропускам любимите си телевизионни предавания и ще ги гледам по всяко време. Да му се не види, как по-рано не съм се сетила за това?“

Няколко минути се взирах в монитора, докато напълно осъзная сериозността на случилото се, после се усамотих в тоалетната и бавно, но сигурно започнах да изперквам. Едно беше да прибързаш, съвсем друго, да постъпиш като кръгла глупачка. Няколко пъти дълбоко поех въздух и се усилих да кажа новата си мантра „голямо чудо“, но от гърлото ми се изтръгваха само звуци, напомнящи задавен плач, а в главата ми вече се въртеше една-единствена мисъл: „Божичко, какво направих?“

4

— За бога, Бет, не се тръшкай, все едно си убила някого. Напуснала си работа. Поздравявам те! Добре дошла в прекрасния свят на безотговорните зрели хора. Запомни едно от мен — нещата невинаги вървят, както сме ги планирали. Докато чакахме Уил да се прибере, Саймън полагаше усилия да ме утеши, защото нямаше и най-малка представа колко абсолютно спокойна съм всъщност. Установих, че не съм била в подобно състояние на безтегловност от много отдавна (откакто бях в ашрама).

— Странно е да нямаш представа какво ще правиш от тук насетне — промърморих.

Макар че би трябвало да съм притеснена, изминалите седмици се оказаха прекрасни. Възнамерявах да съобщя на всички, че съм напуснала банката, но когато реших да го направя, ме обзеха скука, мързел и нежелание да контактувам с когото и да било. Нищо не ми пречеше да разпространя информацията — само трябваше да набера съответните номера. Ала при всяко посягане към телефона ми се струваше непосилно да обясня причините за напускането си (такива нямаше) и да обсъждам планове си за бъдещето (също несъществуващи). Изпаднах в състояние, което според мен беше съчетание от стрес, затваряне на очите пред действителността и отрицание. Всеки ден спях до един на обяд, следобедите гледах телевизия, разхождах Милингтън, обикалях магазините и си купувах ненужни неща, за да запълня празнотата в живота си, дори реших отново да пропуша, за да има какво да правя, след като свърши „Конан“. Ежедневието ми изглеждаше потискащо, но за мен изминалият месец беше най-щастливият период от живота ми и сигурно щеше да продължи безкрайно, ако Уил не беше позвънил в банката и не беше разговарял със заместницата ми.

Странно, но отслабнах с пет килограма, без да пазя диета или да ходя на фитнес. Излизах само да си търся работа и да пазарувам и се чувствах по-добре, отколкото когато робувах по дванайсет часа дневно.

В Емъри бях направо кльоцава, ала понатрупах килограми, след като започнах работа, защото няхах време за физически упражнения и се тъпчех с меса на скара, понички, шоколадчета и кафе с толкова много захар, че сякаш ми полепваше по зъбите. Всички учтиво се преструваха, че не забелязват промяната, обаче аз знаех, че изглеждам ужасно. Всяка Нова година се заричах ежедневно да ходя на фитнес, около четири дни се придържах към това решение, после prestaвах да навивам будилника и си поспивах един час повече. Само Уил непрекъснато ми опяваше, че приличам на плашило. Казваше: „Душичко, помниш ли как представители на модни агенции те спираха на улицата и те питаха дали не искаш да станеш модел? Вече не се случва, нали?“ или „Миличко, преди няколко години изглеждаше като момиченце — свежа, без грим. Защо не положиш малко усилия да си възвърнеш формата?“ Знаех, че има право. Когато горното копче на единствените ми джинси „Севън“ започна така да се впира в гънките на корема ми, че понякога беше трудно да го намеря, нямаше как вече да си затварям очите пред неприятната истина, че съм напълняла. Без съмнение, отслабнах, откакто останах без работа. Кожата ми се изчисти, очите ми блестяха и за пръв път от пет години излишната плът се стопи от бедрата и задните ми части (гърдите ми обаче, останаха закръглени). Това беше нещо като поличба, че съм създадена да не работя. Разбира се, не беше редно да ти е хубаво, че мързелуваш, затова се преструвах на потисната и разтревожена за бъдещето си. Саймън се хвана на въдицата:

— Според мен един коктейл ще ти оправи настроението. Какво да ти приготвя, Бет?

Горкичкият наивник не подозираше, че съм започнала да пия. Не бях като закоравелите пияници, които изпитват необходимост от алкохол и си казват: „Е, като нямам компания, ще се почерпя сам“; по-скоро си внушавах, че съм зряла жена, която може да си позволи глътка шампанско, чаша вино или няколко чашки водка. Престорих се, че обмислям предложението, накрая подхвърлих:

— Може ли едно martini?

В този момент довтаса вуйчо Уил и както обикновено, енергията му сякаш изпълни помещението.

— Саймън, пригответи на нашата бивша банкерка много сухо martini с джин „Грей Гууз“ и три маслинки. Душичко, толкова се

гордея с теб!

— Сериозно ли говориш?

Когато прослушах съобщението му на телефонния секретар, не ми се стори толкова въодушевен. (Миличка Бет, игричката ти приключи. Току-що разговарях със стреснатата девойка, която твърди, че е назначена на твоето място, и се питам какво правиш в момента. Нещо върховно надявам се. Може би си забила гадже. Чакам те у дома довечера точно в шест, за да ни осведомиш за кървавите подробности. Планирай всичко така, че после да ни придружиш на скромна вечеря в „Илейнс“.)

— Ама разбира се, скъпа! Най-сетне си зарязала отвратителната банка. Ти си опияняващо създание, толкова красиво, толкова очарователно, а ужасната ти работа потискаше най-хубавото у теб — прегърна ме през кръста и възкликна: — Какво виждат очите ми? Тънка талия! Боже мой, Саймън, нашето момиче си е възвърнало прекрасната фигура. Съкровище, изглеждаш така, сякаш през последните седмици са ти направили липосукция тъкмо където трябва. Добре дошла обратно сред нас, захарче.

Той взе чаша с мартини, приготвено от Саймън (на Уил вече му беше забранено да смесва коктейли, защото прекаляваше с дозите), в същото време свали тъмносивата си вълнена шапка, която носеше отпреди моето раждане. Саймън се усмихна, също взе чашата си и леко се чукна с нас, все едно се страхуваше да не се излее дори капка от скъпоценната течност. Разбира се, аз не бях толкова внимателна и излях част от мартинито върху джинсите си. Ако бях сама, щях да го оберя с език. Хм!

— Отпразнуваме го официално — заяви Уил. — И така, с какво ще се захванеш сега? Ще постъпиш в редакцията на някое списание? Защо не се пробваш в модния бизнес? Чух, че от „Вог“ търсят сътрудници.

— Чуваш ли се какво говориш? Защо си толкова жесток и ме принуждаваш да мисля за неприятни неща? Смяташ ли, че съм достатъчно квалифицирана да работя за онази главна редакторка... как ѝ беше името?

— Ана Уинтър — услужливо се намеси Саймън — Бет е права, не я карай да влиза в бърлогата на звяра.

— Тогава пробвай в „Базар“ — настоя досадният ми вуйчо.

— Уил... — Сведох очи към вехтите си обувки с нисък ток и после го погледнах.

Вярно, че вече не ходех с плитчици и ортопедични чехли „Биркенщок“, но още живеях в света от романите на Ан Тайлър... поне по отношение на гардероба си.

— Престани да се оплакваш, миличка. Все ще си намериш нещо. Не забравяй, че винаги можеш да работиш при мен. В краен случай, де.

Още когато бях в гимназията, Уил често подхвърляше колко ще се забавляваме, ако работим заедно, твърдеше, че притежавам талант да правя проучвания и дори писателска дарба. Нашите му бяха изпращали копия от всичките ми есета, а когато се дипломирах като специалист по английска литература, получих от него невероятен букет, придружен от картичка със следния текст: „На бъдещата журналистка.“ Често казваше, че с удоволствие ще ме посвети в тънкостите на професията, защото искрено вярваше, че трябва да се насоча към този бранш. Знаех, че е искрен. Само че напоследък рубриките му се бяха превърнали в консервативни и високопарни тиради. По нищо не приличаха на забавните коментари за светските прояви и събитията от света на развлекателния бизнес, към които читателите бяха пристрастени. Беше ненадминат в този жанр, никога не се принизяваше до клюкарски статии, но и не се вземаше прекалено на сериозно. Поне така беше доскоро, когато в дописка от хиляда думи обясни защо Обединените нации са въплъщение на самия дявол. (Ще предам накратко съдържанието: „Защо в епохата на свръхтехнологиите представителите на Обединените нации изпитват необходимост да живеят само в Ню Йорк, да завземат най-удобните места за паркиране и най-хубавите маси в ресторантите и да увеличават онзи процент от населението на града, което не говори английски? Защо сме принудени да търпим изключителните мерки за сигурност и адските задръствания в движението, след като и без това никой не слуша брътвежите на гореспоменатите господа? Защо те не живеят в съответните си страни и не изпращат по електронната поща мненията си? А след като категорично отказват да работят в собствените си държави и да се свързват с Ню Йорк по електронен път, защо да не преместим този цирк в град Скрантън в Пенсилвания и да видим дали тогава

господа дипломатите ще настояват да живеят тук, за да оправят света.“ Не че не исках да науча тайните на професията му, но се страхувах се, че хората ще кажат: „Какъв късмет, а? Вуйчо ти е един от най-известните вестникарски журналисти в страната и ти случайно работиш за него.“ Знаех, че малкият му екип от сътрудници, които се занимаваха с издирването на информация, ще ме намразят, ако той веднага ми възложи писането на статии, страхувах се и да не съсипя успешните му рубрики. Тъй като Уил беше единственият ми роднина, живеещ в Ню Йорк, най-добрият ми приятел и човекът, който ми осигуряваше някакъв обществен живот, изглеждаше неуместно и да работим заедно.

— Моят бивш шеф твърдеше, че не съм била в състояние да изпълня задачите, които ми поставял за деня. Мисля, че не ти трябва сътрудничка като мен.

— Във всеки случай ще ми бъдеш по-полезна от хлапетата в екипа ми, които се преструват, че издирват информация, а всъщност сърфират в порносайтовете — изсумтя той. — И не ги упреквам. Възхищавам се от липсата на етика към работодателя. Как иначе ежедневно щях да съчинявам такива боклуци? — Той довърши картините си и стана от коженото канапе. — Все пак помисли по въпроса, душичко. А сега отиваме на вечеря.

Въздъгнах:

— Добре, но трябва да си тръгна рано. Тази вечер има сбирка на читателския клуб.

— Сериозно ли, съкровище? Изглежда правиш опити да водиш някакъв светски живот. Какво четеш в момента?

Изтърсих първото заглавие, която ми дойде наум:

— „Моби Дик“.

Саймън се обърна и се втренчи в мен:

— Не думай! Наистина ли?

— Не, разбира се. — Уил се засмя. — Чете „Страст и болка в Пенсилвания“ или подобна помия. Още не си се отказала от този навик, нали, миличка?

— Нищо не разбираш, Уил. — Обърнах се към Саймън. — Обяснявала съм му това поне хиляда пъти, но той отказва да го проумее.

— Какво да разбере, захарче? Че моята красива и интелигентна племенница, която е завършила английска литература, не само чете, но е вманиачена в любовните романчета, така ли? Имаш право, скъпа, не го проумявам.

Саймън снизходително се усмихна.

— Какво разбираш под любовни романчета? — попита, явно за да ме защити — Всеки от нас е прочел по една-две книги от Даниел Стийл. Не виждам защо Бет трябва да се срамува.

Ала вуйчо ми не се предаваше:

— Писанията на Даниел Стийл са гениални в сравнение с помията, която племенницата ми предпочита. Говорим за романчета от по три долара, в които героинята неизменно е с разкъсан корсаж, а гърдите ѝ възбудено се повдигат. Бет, признай какво е заглавието на книгата, която ще обсъждате задълбочено тази вечер.

Сведох поглед и се престорих на безкрайно засрамена:

— „Непослушното момче“. Току-що излезе и... се очакваше с голямо нетърпение от читателите. Ще изтъкна важен факт, който доказва, че не само аз предпочитам подобни романи. Това е една от най-търсените книги в сайта „Амазон“ и поради големия интерес се доставя едва три седмици след заявката!

Уил победоносно изгледа Саймън:

— Казах ти! Е, какво мислиш?

Саймън недоверчиво поклати глава, погледна ме, сякаш искаше да ме обсипе с въпроси, накрая само изтърси:

— Защо?

Защо? Защо? Как да отговоря на този въпрос? Самата аз си го бях задавала милион пъти. Пристрастяването ми започна съвсем на шега, след като на седалката в самолета, извършваш полет от Покипси до Вашингтон, намерих романчето „Пламенна и страстна“, забравено от някоя пътничка. Бях на тринайсет, тоест достатъчно голяма да преценя, че трябва да скрия книгата от родителите си, което и направих. Четивото така ме увлече, че не отидох с нашите на протестния поход, а се престорих на болна и останах в хотела, защото няхах търпение да стигна до края. По-късно се научих безпогрешно да разпознавам любимите си романи в обществената библиотека, а когато пазарувахме в супермаркета, грабвах поредния „шедъовър“ и бързах да го платя на щанда с лекарствата, докато мама се редеше на касата.

„Изгълтвах“ по две-три романчета седмично и понеже си давах сметка каква ще бъде реакцията на нашите, грижливо криех книжките в дъното на дрешника си. Четях ги само късно вечер и ги пъхах обратно в скривалището им, преди да заспя.

Когато открих жанра „романс“, се смущавах от кориците, подсказващи сексуални сцени, и, разбира се, от най-подробните описания на същите тези сцени в самото съдържание. Като всички тийнейджъри не желяех родителите ми да разберат, че знам нещо по въпроса, затова, както вече споменах, четях тайно нощем. Ала когато станах на седемнайсет (май бях в предпоследния гимназиален клас), се претраших да издам предпочитанията си. С татко отидохме до кварталната книжарница да вземем книги, които беше поръчал. На касата аз, уж небрежно, пъгнах при другите покупки едно от „моите“ романчета и подхвърлих:

— Забравила съм си портмонето. Плати вместо мен, ако обичаш, вкъщи ще ти върна парите.

Той хвана с два пръста книжлето, все едно беше животинче, смазано от кола на пътя, и го изгледа с отвращение. После се засмя:

— Бетина, не се шегувай. Върни това... нещо, откъдето си го взела, и си вземи някакво стойностно четиво. Обещах на майка ти да се приберем след двацет минути, нямаме време за играчки.

Заупорствах и татко плати книгата най-вече за да излезем побързо от книжарницата. Докато вечеряхме, спомена покупката ми, но изглеждаше доста озадачен.

— Признай, че се пошегува, Бетина, и че не четеш тези... бълвочи. — Той сбърчи чело, опитвайки се да проумее прирастеността ми към долнопробните романчета.

— Не се шегувам — отвърнах твърдо, без да издам смущението си.

Мама изпусна вилицата си и възкликна:

— Не е вярно! — Може би си въобразяваше, че ако натърти на фразата, надеждите й ще се сбъднат. — Невъзможно е!

— Чета ги — настоях пресилено жизнерадостно, за да поразведрия атмосферата. — Освен мен ги четат още двацет и пет милиона души. Една пета от цялото население на Съединените щати ежегодно си купува книги от този жанр, мамо. Четивото е

едновременно отпускащо и завладяващо. Агония, екстаз и щастлив край — какво повече може да иска човек?

Не признах пред нашите (нито пък сега пред Уил и Саймън) колко съм запалена по въпросните романчета. Разбира се, донякъде те бяха начин да избягам от действителността, но животът ми не беше толкова тежък, че да потъвам в измислен свят. Истинско удоволствие беше да чета за красиви жени и мъже, които преодоляваха всички пречки, за да бъдат заедно, и любовта помежду им побеждаваше злото. Сексуалните сцени бяха нещо като премия, но най-хубавото все пак си оставаше това, че всяка книга беше с щастлив край и ме зареждаше с такъв оптимизъм, че веднага посягах към следващата. Сюжетите не се отличаваха с оригиналност; още от първите страници се досещах как ще се развие действието и може би тъкмо затова романчетата ме отпуснаха и забавляваха. В тях се описваха любовни истории, които отчаяно исках да изживея — признавам го най-чистосърдечно, макар че мнозина биха ме опровергали, изтъквайки принципи на феминизма и факта, че жената отдавна е престанала да бъде сексуална играчка. Във всяко гадже търсех Идеалния мъж и вече не можех да се променя — бях настроена да живея в приказка с щастлив край. Едва ли е необходимо да казвам, че връзките между мъжете и жените в Ню Йорк съвсем не отговаряха на мечтите ми. Ала аз не бях загубила надежда да срещна принца от приказките... все още не.

Възнамерявах ли да отговоря откровено на Саймън? Не, разбира се. Когато някой ме попиташе защо чета тези боклуци, с усмивка подхвърлях: „Защото не разбирам по-сериозните книги.“

— Няма значение. — Позасмях се, като старателно избягвах погледите на двамата. — Да речем, че това е глупав навик от момичешките ми години, от който още не съм се отучила.

Обяснението ми накара Уил да се запревива от смях:

— Какво! Глупав навик ли? Душичко, та ти членуваш в клуб, чиято единствена цел е да задълбочи страстта ти към този жанр!

Имаше право — посещавах клуба, защото там се срещах със сродни души. Освен тях никой не ме разбираше. Нито родителите ми, нито вуйчо Уил, нито приятелките ми от гимназията и университета. Пенелъпи само поклащаше глава, видеше ли подобно книжле в жилището ми (което, между другото, се случваше много често, тъй като притежавах над четиристотин романа, съхранявани в кашони, в

дрешниците и в сандъци под леглото, а онези с по-невинните корици бях наредила в библиотеката.) Известни ми бяха статистическите данни, според които цели армии жени бяха любителки на тази литература, ала едва преди две години се запознах с Кортни.

След работа се бях отбила в „Барнс енд Ноубъл“ и тъкмо вземах книга от поставката, някой зад мен каза:

— Знай, че не си сама.

Обърнах се и видях привлекателна млада жена приблизително на моята възраст със сърцевидно лице и естествено розови устни. Русите ѝ къдрици бяха като на Нели от „Малка къща в прерията“.

Тя изглеждаше толкова крехка, сякаш всеки момент можеше да се счупи.

— Моля? На мен ли говорите? — попитах и ловко пъхнах „Мечтата на всяка жена“ под голям английско-гръцки речник.

Непознатата кимна, пристъпи към мен и прошепна:

— Не бива повече да се срамуваш. Има и други като теб.

— Кой ви каза, че се срамувам?

Тя погледна книгата, скрита под дебелия речник, и повдигна вежди, после продължи все така шепнешком:

— Казвам се Кортни и също като теб съм прирастена. Имам висше образование и хубава работа и не се срамувам да призная, че съм луда по идиотските романчета. Ние сме цяла група. Срещаме се два пъти месечно да говорим за „нашите книги“, пийваме по нещо и взаимно се успокояваме, че не правим нищо нередно. Това е литературен клуб и групов терапия едновременно. — Кортни порови в голямата си чанта и извади смачкана касова бележка. Отвинти със зъби капачката на писалка „Монблан“ и надраска на листчето адрес в Сохо и адрес на електронна поща. — Поредната ни среща е в понеделник вечерта. Каня те най-сърдечно. Записах ти и адреса на моята електронна поща, ако имаш някакви въпроси, но общо взето нещата са много простички. В момента четем това. — Тя дискретно ми показа един екземпляр от „Коя иска да се омъжи за разбивач на сърца?“. — Ще се радваме да бъдеш сред нас.

Естествено любопитството ме накара да отида на сбирката на клуба и веднага разбрах, че Кортни е имала право. Момичета бяха интелигентни и посвоему красиви, свързваше ги прирастеността към любовните романчета. С изключение на двете сестри близначки,

всички останали в групата не бяха нито приятелки, нито колежки. До една бяха попаднали в този клуб по същия начин като мен. С изненада и задоволство установих, че съм единствената, която е признала „порока“ си — другите жени не бяха споделили със съпрузите, приятелките или родителите си какви книги обсъждаме. През двете години, откакто членувах в клуба, само една дръзна да каже истината на приятеля си. Нещастникът я скъса от подигравки, а тя го заряза, защото осъзна, че ако я беше обичал истински (като герой от романтично книжле), нямаше така безмилостно да ѝ се подиграва заради нещо, което ѝ прави удоволствие. В живота на всяка от нас настъпваха промени — някои си сменяха работата, други се омъжваха, една се разведе; най-интересното бе, че ако случайно се срещнехме на улицата или на купон, само се поздравявахме и заговорнически се споглеждахме.

Миналата седмица ми се наложи да пропусна сбирката, затова сега с нетърпение очаквах да се видя с момичетата и нямаше да допусна Уил да ми провали вечерта. Тримата взехме такси, ала когато слязохме пред ресторанта на ъгъла на Осемдесет и осма улица и Второ Авеню, се оказа, че сме позакъснели.

— Дръжте се! — прошепна Саймън, преди Илейн да връхлети върху нас.

— Очаквах ви по-рано! — гръмогласно ни посрещна тя и посочи дъното на заведението, където вече имаше няколко души. — Вървете при гостите! Ще ви донеса питиета.

Последвах Саймън и Уил в залата за специални гости на легендарния ресторант и любопитно се огледах. По стените висяха рамкирани снимки с автографи на всички писатели на двайсети век, свободните места бяха заети от полици, отрупани с книги. Бих си помислила, че съм попаднала в уютно квартално заведение, ако не бях познала хората, които вече седяха около масата — Алън Дершовиц, Тина Браун, Тъкър Карлсън, Доминик Дюн и Барбара Уолтърс. Сервитьорката ми донесе сухо мартини и докато допих чашата, пристигнаха и останалите гости, предимно представители на медиите и известни политици.

Уил произнасяше тост в чест на Чарли Роуз (празненството беше по повод излизането на новата му книга), когато единствената друга

жена сред присъстващите, която беше под четирийсет години, се приведе към мен и прошепна:

— Как ви впримчиха да присъствате?

— Племенница съм на Уил, нямах избор.

Непознатата се позасмя и сложи ръка на коляното ми; отначало се стреснах, после разбрах, че се опитва дискретно да се здрависа с мен:

— Казвам се Кели и организирах тържеството, затова също съм длъжна да присъствам.

— Приятно ми е — прошепнах в отговор. — Аз съм Бет. Бях им отишла на гости и не знам как се оставих да ме убедят да ги придружа. Поздравявам ви, празненството е много изискано.

— Благодаря. Не си падам по тези неща, но предполагам, че вуйчо ви ще е доволен. Хубаво е, че всички важни персони приеха поканата, повярвайте, това се случва много рядко. Илейн както винаги е на висота и аз като цяло одобрявам резултата. Ако ги удържим да не се натряснат до козирката, можем да смятаме, че тържеството е минало добре.

Присъстващите вече бяха изпили коктейлите и ентусиазирано нападнаха салатите.

— Казахте, че сте организирали купона. Какво означава това? — попитах, за да поддържам разговора. Кели явно не схвана, че ѝ задавам въпроса само от учтивост.

— Притежавам рекламна агенция — заобяснява, докато отпиваше от чашата с бяло вино, полагайки усилия да остане по-трезва от гостите. — Представяваме различни клиенти: ресторанти, хотели, бутици, звукозаписни и филмови студия, известни личности; задачата ни е да организираме медийни изяви, промоции на продукти и така нататък.

— Кой е вашият клиент тази вечер? Уил ли? Не знаех, че има рекламен агент.

— Не. Издателят на Чарли се обърна към нас да организираме вечеря с елитни представители на медиите и най-вече с журналисти, известни със своята оригиналност. Естествено към издателството има отдел за връзки с обществеността, но служителите нямат нашите контакти и умения при подготвянето на престижни прояви. В подобни случаи компаниите търсят услугите на моята агенция.

— Аха, ясно. Едно не разбирам — как е възможно да познавате толкова много хора.

Кели се засмя:

— Това им е работата на моите служители — да познават всички важни клечки във всички области. В картотеката ни фигурират имената на трийсет и пет хиляди души и аз по всяко време мога да се свържа с тях. Ето в какво се състои дейността ни. А вие какво работите?

Преди да измисля някаква невинна лъжа, Илейн застана на вратата и дискретно махна на събеседницата ми; Кели скочи от мястото си и излезе. Заговорих със Саймън, който седеше от другата ми страна, и едва сега забелязах, че някакъв фотограф е приклепнал в ъгъла и снима знаменитостите, без да включи светкавицата.

В паметта ми възкръсна първата вечеря с представители на медиите, на която Уил ме завлече насила — бях едва четиринайсетгодишна и му гостувах в Ню Йорк. И тогава празненството се състоя в „Илейнс“ и пак беше по повод премиера на книга. Спомням си как попитах Саймън не е ли странно, че фотографът ни снима, докато се храним.

Той се беше изсмял и преспокойно вземайки от салатата, ми беше обяснил:

— Изобщо не е странно, мила, именно затова сме тук. Ако снимката на празненството не се появи на страниците за светска хроника, то все едно не се е състояло. Защо иначе издателят ще похарчи сума пари, за да покани толкова известни хора? Невъзможно е да се плати рекламата, която тази вечер ще бъде направена на издателството и на новата книга. Ако не ме лъже паметта, този фотограф е от „Ню Йорк мегъзин“, а щом той си тръгне, на неговото място ще застане друг. Поне така се надяваме.

Още докато бях тийнейджърка, Уил ме научи как да водя разговори. Най-важното беше да запомня, че на никого не му пука какво правиш или мислиш, затова щом седнеш на масата, веднага трябва да поведеш разговор с човека вдясно от теб. „Задавай всякакви въпроси — поучаваше ме той, — преструвай се, че отговорите живо те интересуват и се старай да избягваш неловките паузи, като задаваш още въпроси.“ Благодарение на наставленията му и на натрупания опит вече умеех свободно да разговарям с когото и да било, но сега,

като и преди години, тази дейност ми беше доста неприятна, така че побързах да се спася.

Тазвечерната сбирка щеше да се състои в апартамента на Алекс в Ист Вилидж, затова взех метрото. Прегледах съдържанието на парчетата в моя дискмен и избрах песен на групата „Ар И Оу Спийдугън“. Доброто ми настроение не се помрачи дори от една неприятна случка — когато слизах на спирка „Астор Плейс“, някаква дребничка женица с вид на училищна библиотекарка се блъсна в мен и ми препречи пътя. Искрено се извиних заради ролята си в инцидента (тоест за присъствието си), наведох глава и отминах. Тъпачката се обърна и с лице изкривено от ярост, закрещя:

— ИЗВИНЯВАШ СЕ, А? МОЖЕ БИ НЯМАШЕ ДА СЕ СЛУЧИ, АКО БЕШЕ ВЪРВЯЛА ВДЯСНО КАТО ВСИЧКИ НОРМАЛНИ ХОРА!

После се въртна и се отдалечи, като грозно ругаеше. Дожаля ми за нея, със сигурност характерът ѝ ще стане много по-благ, ако прочете например „Непослушното момче“.

Позвъних на Алекс по домофона, после психически се подготвих за изкачването на стълбището. Тя твърдеше, че ателието ѝ е на шестия етаж, но предвид факта, че на партера се помещаваше обществена пералня и етажите започваха да се броят от там, излизаше, че ми предстои да се катеря чак до седмия. Алекс беше типична представителка на хората от артистичния свят, населяващи Ист Вилидж — носеше само черни дрехи и обувки, често сменяше цвета на косата си и редовно имаше малка обица ту на устната, ту на носа или на веждата. Единственото, което я отличаваше от хилядите обитатели на квартала, бе пристрастеността ѝ към романтичката дамска литература. Тя сериозно рискуваше да си навлече презрението на хората от нейната професия, ако се разбереше за тайната ѝ слабост, затова се бяхме договорили, щом съседите започнат да ни разпитват, да кажем, че провеждаме сбирки на Анонимните нимфоманки.

След като чух наставленията ѝ, учудено възкликнах:

— Предпочиташ да те мислят за нимфоманка, но да не разберат, че обичаш да четеш, така ли?

Алекс се поколеба, после отвърна:

— Ами да. Няма нищо лошо да си пристрастен, било то към алкохол, наркотици или секс. Творческите личности са пристрастени.

Аргументът беше необорим, затова всички се съгласихме да спазваме инструкциите ѝ.

Днес изглеждаше „по-гръндж“ от всякога — носеше кожен панталон и прилепнала черна тениска. Подаде ми чаша с кока-кола и ром, седна на леглото, взе спиралата за мигли и започна да нанася поредния слой чернилка. След малко дойдоха Джейни и Джил — двуайчни трийсетинагодишни близначки. Джейни още беше в университета (подготвяше докторат по архитектура), Джил работеше в рекламна агенция. От малки се бяха запалили по книжлетата на издателство „Арлекин“, които майка им си купувала, и нощем тайно ги четели на светлината на джобно фенерче. Появи се и Кортни — причината да бъда в групата. Тя беше заместник-редакторка в „Тийн Пипъл“ и не само бе луда по любовните романи, но се явяваше авторка на такива. Накрая пристигна Вика — наполовина шведка, наполовина францужойка с очарователен акцент и още по-очарователно гадже-италианец, която имаше скъпо платена работа като преподавателка на долните класове в частно училище. Накратко, бяхме разнородна шайка.

— Преди да започнем, някой има ли да съобщи нещо ново? — попита Джил, докато всички се мъчехме набързо да изгълтаме ужасно сладката напитка. Тя се изживяваше като председателка на клуба и се опитваше да стяга дисциплината — напълно излишно усилие, защото срещите ни повече приличаха на терапевтични сеанси, отколкото на кръжок по литература.

— Аз напуснах работа — похвалих се и вдигнах за тост червената си пластмасова чаша.

— Наздраве! — извикаха всички и се чукнаха с мен.

— Крайно време беше да загърбиш онзи кошмар — отбеляза Джейни.

— Ами да. Няма да ти е мъчно за твоя шеф, в това съм сигурна — намеси се Вика, момичето с очарователния акцент.

— Абсолютно съм сигурна, че Арън няма да ми липсва.

Кортни си наля втора чаша (първото питие беше унищожила само за десет минути) и възкликна:

— Да, но какво ще правим без цитат на деня? Защо не помолиш някоя бивша колежка да ти препраща съобщенията на шефа?

Скоро след като се включих в групата, въведох традицията да започваме всяка наша сбирка с цитати от мотивационните електронни съобщения на Арън. Подбирах най-идиотските и всички се превиваха от смях. Напоследък момичетата подготвяха „анти-цитати“ — саркастични или злобни епиграми, които понякога се изкушавах да прочета на Арън.

— Като стана дума... — замълчах театрално и извадих от чантата си разпечатан текст. — Получих го три дни преди да напусна и това е най-големият бисер на мъдростта. Гласи следното: Работата в колектив означава по-малко „аз“ и повече „ние“. Невероятно проникновена мисъл, а?

— Категорично! — възкликна Джил. — Благодаря, че я сподели с нас. Непременно ще се постарая в живота ми да има по-малко „аз“ и повече „ние“.

— Аз също — заяви Алекс. — Започвам веднага, след като прочета „анти-цитата“, който по една случайност е свързан с твоя. Готови ли сте? Мисълта е на нашия приятел Гор Видал и гласи: „Винаги когато приятел постигне успех, нещичко в мен умира.“

Засмяхме се и заръкопляскахме, в следващия момент Джейни ни прекъсна с потресаващо изявление:

— Щом заговорихме за началници, аз имах... инцидент с моя.

— Какъв инцидент? — сепна се Джил. — Защо не си ми казала?

— Ами... случи се снощи. Като се прибрах, ти вече спеше, сега се виждаме за пръв път.

— Искам разяснение на „инцидент“, ако може — каза Вика и вдигна вежди.

— Как да го кажа... с него се свалихме. — Джейни лукаво се усмихна.

— Какво?! — изпищя Джил и се втренчи в сестра си, погледът ѝ изразяваше смесица от ужас и възхищение. — Разказвай!

— Имахме успешна среща с потенциален клиент, след това шефът ме покани на вечеря. Хапнахме суши, пийнахме по нещо...

— А после? — попитах нетърпеливо.

— После пийнахме по още нещо и докато разбере какво става, вече лежах гола на канапето му.

— Боже мой! — Джил започна да се полюшва напред-назад.

Сестра ѝ я изгледа:

— Защо се тръшкаш? Какво толкова е станало?

— Страхувам се, че ще си провалиш кариерата.

— Явно не знаеш колко съм талантива в определени области. —

Джейни ни намигна, всички заръкопляскахме.

— Спа ли с него? — попита Алекс. — Моля те, кажи „да“. Ще ми подобриш настроението за цялата вечер. Бет най-сетне събра кураж и напусна инвестиционната банка без никаква идея какво ще прави по-нататък, а ти си се изчукала с шефа си. Усещам, че сте започнали да се вслушвате в съветите ми.

— Честно казано, не знам дали сме правили секс — промърмори Джейни.

— Това пък какво означава? — сопна се Алекс. — Няма средно положение, или сте правили, или не сте.

— Ако той не ми беше шеф, нямаше да го броя за чукане — само няколко движения напред-назад... нищо особено.

— Звучи разтърсващо — отбелязах.

— Определено — съгласи се Кортни. — Питам се обаче колко други мъже спадат към категорията „не го броя за чукане“. Ще ни осветлиш ли, Джейни?

Алекс се върна от кухничката, в която се побираха само котлон и хладилник. Поднесе ни чашите, пълни догоре, и възкликна:

— Защо да обсъждаме „Непослушното момче“, когато си имаме непослушно момиче?

Без повече подканяне подхванахме темата.

Още три седмици се изнизаха подобно на първия ми месец като безработна, само дето животът ми се вгорчаваше от постоянните обаждания на вуйчо Уил и на нашите, които твърдяха, че „проверяват как съм“. Ето по какъв начин обикновено протичаше разговорът:

Мама: Как си, скъпа. Има ли нещо ново?

Аз: Здравей, мамо. Ходя на събеседвания. Имам доста интересни предложения, но още не съм открила съвършената работа. Как сте с татко?

Мама: Добре сме, скъпа, само че се притесняваме за теб. Спомняш си госпожа Оделман, нали? Дъщеря ѝ оглавява кампанията за опазване на околната среда към организацията „Стражи на Земята“. Каза, че им трябвали високообразовани хора, посветени на каузата.

Аз: Чудесно. Непременно ще ѝ се обадя. (Превключвам на „Си Би Ес“, за да гледам Опра.) С теб ще се чуем утре. Трябва да напиша още няколко молби за работа.

Мама: Така ли? Разбира се. Няма да те задържам повече. Успех, скъпа. Сигурна съм, че скоро ще намериш нещо подходящо.

С изключение на седемте мъчителни минути дневно, през които твърдях, че съм много добре, че търсенето на работа върви с пълна пара и че скоро ще намеря най-подходящия пост, животът ми беше прекрасен. Достатъчни ми бяха Боб Бейкър^[1], Милингтън, цяла чанта с глупави любовни романчета и дневна дажба от четири пакета чипс с люти чушки, докато преспокойно сърфирах из сайтовете с предложения за работа, чат-пат разпечатвах някое и от време на време попълвах формуляри. Смятам, че не бях изпаднала в депресия, макар

да ми беше трудно да преценя, защото не мислех за друго, освен как да продължа сегашния си начин на живот, без въобще да работя. Чувала съм много абсурдни изказвания от рода на: „Само една седмица бях без работа, а щях да полудея, защото съм деен човек и трябва да допринасям за добруването на обществото.“

Ама че щуротия! Животът беше прекрасен и няхах нищо против да бездействам и да не допринасям за добруването на обществото, щом се върнех вкъщи след знаменателен ден, прекаран в безсмислено пазаруване, разходки, хранене, избягване на познати... накратко, в убиване на време. Разбира се, рано или късно щях да свърша парите, но се надявах, че междувременно ще се появи нещо хубаво, а пък в краен случай щях да разчитам на милосърдието на Саймън и Уил. Глупаво беше да си хабя времето в тревоги, когато можех да гледам предаването на доктор Фил^[2] и да науча много житейски мъдрости.

Извадих от пощенската кутия купища сметки и рекламни каталози (друго не получавах) и се втурнах към асансьора. Тринайсети етаж. Нещастното число тринайсет. Когато навремето се бях поколебала, преди да се съглася да огледам жилището за първи път, човекът от фирмата за недвижими имуществa подигравателно беше подхвърлил: „И вие ли вярвате в тези астрологически щуротии? Нима ще се откажете от апартамент с климатик и толкова нисък наем!“

Тъй като в Ню Йорк явно съществуваше традиция да бъдеш обиждан от хората в сферата на обслужването, веднага бях побързала да се извиня и да подпиша договора.

Отключих вратата, огледах коридора за евентуално ново нашествие на хлебарки и се подготвих психически за поредния истеричен пристъп на Милингтън. Въпреки че всяка вечер се прибирах вкъщи, глупавото четириногло винаги изглеждаше убедено, че съм го изоставила окончателно, и щом ме зърнеше, започваше да скимти, да лае, да подскача и да пишка навсякъде; понякога се питах дали някой ден няма да получи инфаркт от толкова радост.

Спомняйки си съветите в наръчниците за дресировка, които човекът, развъждащ кучета, ми даде „за всеки случай“, се престорих, че не забелязвам Милингтън, небрежно си оставих чантата, свалих си палтото и седнах на канапето, при което домашният любимец скочи в скута ми и започна ритуално да ме облизва. Прокара мокрия си език през цялото ми лице, от челото до трапчинката под брадичката (като не

се брои един несполучлив опит да проникне в устата ми), после престана с целувките и закиха. При първия залп слюнката изпръска шията ми, вторият беше още по-могъщ, но за щастие реагирах навреме и лигите изцапаха само полата ми.

— Добро момче — промърморих окуражаващо; беше ми малко гузно, че го държа на разстояние, когато целият трепери, но по телевизията започваше повторение на епизод от „Куиър Ай“^[3], а кихането можеше да продължи още десет минути. Отскоро имах напредък — можех да гледам Милингтън, без да мисля за бившето ми гадже Камерън, което определено си беше голям успех.

Две години след дипломирането ни Пенелъпи ме запозна с Камерън на някакво барбекю, организирано от Ейвъри. Не знам дали си паднах по дългата му кестенява коса или по стегнатия му задник, подчертаван от панталон на „Брук Брадърс“, но във всеки случай бях толкова запленена от него, че не обърнах внимание на противните му навици да се фука, че познава всички важни личности, и след всяко хранене да човърка с клечка зъбите си. Влюбих се до полуда. За мен той беше като социологически експеримент — извънземен екземпляр, на който не можех да се наситя. Разбира се, връзката ни беше обречена от самото начало — родителите му фигурираха в справочника за светски личности, моите пък мислеха, че в тази книга са вписани имената на борци за човешки права. Това не ни попречи да заживеем заедно година след запознанството ни — по една случайност тъкмо тогава се вдигнаха наемите и на моя, и на неговия апартамент. След шест месеца съвместно съжителство разбрахме, че помежду ни няма нищо общо, освен апартаментът и приятели като Ейвъри и Пенелъпи. Ето защо предприехме ход, типичен за всички двойки, чиято връзка се разпада — втурнахме се да купим нещо, което ще ни сближи или най-малкото ще ни осигури тема за разговор, различна от непрекъснатите спорове чий ред е да помоли хазяина да смени капака на тоалетната чиния. Избрахме си двукилограмов йоркширски териер. Камерън изчисли, че сме платили по 1 600 долара на килограм, и не пропускаше непрекъснато да ми го натяква. Заплаших да го убия, ако още веднъж изтъкне, че си е поръчвал в „Питър Лъгър“ порция печено по-голяма от кучето, и не пропусках да му напомня, че идеята за новата ни придобивка е негова. Фактът, че съм алергична към космати животни,

били те живи или плюшени играчки, не трогна Камерън — той имаше разрешение на проблема. Разпалено възразявах:

— Виждаш си какво ми се случва, когато съм близо до кучета. Не проумявам защо искаш отново да подложиш не само мен, но и себе си на подобно преживяване.

Не вярвах да е толкова късопаметен и да е забравил инцидента, когато ме заведе за Коледа в къщата им в Мартас Винярд. Обстановката беше като в списание за вътрешна архитектура (грамадната камина беше истинска, а не газова печка, управлявана с дистанционно, и в нея горяха истински борови цепеници), родителите му носеха прескъпи карирани халати, купени от „Джей Кру“, алкохолът беше в количество, достатъчно да се зареди магазин. Аристократичната атмосфера се допълваше от две палави кученца от породата голдън ретрийвър; щом симпатичните животинки се доближиха до мен, закихах, носът ми протече, очите ми се насълзиха, накрая така се закашлях, че подпийналата майка на Камерън, която леко се олюляваше („О, миличка, още една чаша шери и веднага ще ти мине!“), уж на шега подхвърли, че заболяването може да е заразно, а добре наквасеният му баща благоволи временно да се раздели с джина с тоник и предложи да ме закара в спешното отделение.

— Бет, не бери грижа — успокояваше ме Камерън. — Проверих всичко и намерих свършеното куче.

Изглеждаше безкрайно доволен от себе си, а пък аз заизчислявах наум колко остава до изтичането на договора за апартамента. Сто и седемдесет дни — цяла вечност! От време на време се опитвах да си спомня какво сме харесвали един в друг и какво имаше между нас, преди връзката ни да бъде белязана от неприкрита враждебност, ала в паметта ми не изникваше нищо конкретно. Всъщност вече си давах сметка, че Камерън не е надарен с блестящ интелект — факт, който обучението в скъпи частни училища донякъде прикриваше, но не заличаваше напълно. В крайна сметка неговата агресивна самонадеяност, съчетана с работата ми в банката, убедиха нашите, че не възнамерявам да посветя живота си на каузата на „Грийнпийс“. Не отричам, че Камерън приличаше на модел от каталога на „Абъркромби“ и че умееше да бъде невероятно чаровен, когато искаше нещо, ала предполагам, че най-вече го харесвах, защото с него ми беше „удобно“ — имахме общи приятели, и двамата обичахме да палим

цигара от цигара и да се оплакваме, и двамата имахме почти еднакви тъмнорозови панталони. Едва ли бих харесала отново мъж заради подобни качества, но през годините непосредствено след дипломирането ми, когато още не си бях стъпила на краката, безличната връзка с Камерън напълно ме задоволяваше.

— Не се съмнявам, че е съвършеното куче — казах, като натъртвах на всяка дума, все едно говорех на третокласник. — Въпросът е, че съм АЛЕРГИЧНА КЪМ ВСЯКАКВИ КУЧЕТА. Разбра ли? — добавих и мило се усмихнах.

Той се ухили — явно не беше засегнат от заядливия ми тон. Реакцията му ме убеди, че вече си е навил на пръста да купи това животно.

— Изслушай ме, Бет. Направих си труда да проуча въпроса и намерих — аплодисменти, моля! — хипоалергенно куче. Можеш ли да произнесеш тази дума? Хайде, повтаряй след мен — хипо...

— Я престани! Не ми казвай, че са създадени хипоалергенни породи кучета. Само това ми липсва — генетично изменено животно, което ще ме изпрати директно в болницата. Сигурно се шегуваш.

— Миличка, явно не разбираш. Човекът, който се занимава с развъждане на кучета, каза, че дългокосместите йоркширски териери не причиняват алергии. Обеща да ни запази едно мъжко и едно женско, та като отидем в събота, да си изберем.

— Не мога, заета съм — промърморих апатично. Давах си сметка, че допълнителната отговорност още по-бързо ще провали връзката ни. Проблемът ни беше, че имахме прекалено много отговорности и твърде малко време. Може би трябваше просто да сложим край на злощастното съжителство и да си спестим неприятностите. Само че през декември квартири трудно се намираха, пък и апартаментът наистина беше прекрасен — много по-хубав, отколкото някой от двама ни можеше да си позволи, ако живееше сам, освен това кучето беше за предпочитане пред бебе... — Добре, заради теб ще отида на работа в неделя, за да съм свободна в събота.

Камерън ме прегърна и каза, че възнамерявал да вземе кола под наем и на път към човека, който продава кученцата, да обиколим няколко магазина за старинни мебели (не беше за вярване, че предложението идва от човека, който при нанасянето в общия ни апартамент настояваше да запази тъпия си фотьойл, представляващ

безформен чувал, натъпкан с дунапренови топчета), затова се запитах дали пък генетичният мутант няма да ни помогне да преодолеем пропастта между нас.

Оказа се, че съм сгрешила.

И то много.

Нещата взеха съвсем неочакван обрат. Кучето не ни помогна да преодолеем разногласията си (брей, каква изненада!), обаче Камерън се оказа прав и Милингтън не ми причиняваше алергия. Гушках го, остриите му мустачки гъделичкаха лицето ми, но не усещах никакъв сърбеж. Лошото бе, че четириногото се оказа алергично към всичко. Абсолютно всичко. Докато беше сред братчетата и сестричетата си, немощното му кихане дори ме умили — горкичкото кученце явно беше понастинало, но ние щяхме да го излекуваме. Само че настинката не премина и малкият Милингтън не престана да киха. След три седмици, през които денонощно се грижехме за косматото животинче (не мога да отрека, че Камерън ми помагаше) и пръснахме над 1200 долара за прегледи при ветеринарен специалист, антибиотици, специална храна и две среднощни посещения на спешното отделение на ветеринарната клиника, когато ми се стори, че Милингтън умира, здравето му не се подобри. С Камерън бягахме от работа, карахме се, отгоре на всичко харчехме повече, отколкото можехме да си позволим — заплатите ни едва стигаха да покрием гореизброените разходи. Окончателната диагноза гласеше: „Свръхчувствителност към всякакви алергенни вещества включително прах, цветен прашец, почистващи препарати, прах за пране, оцветители, парфюми и козина на други животни.“

Каква ирония на съдбата — аз, най-алергичният човек на света, сега притежавах куче, алергично към абсолютно всичко. Може би щяхме да гледаме по-ведро на нещата, ако през изминалите три седмици с Камерън и Милингтън бяхме спали поне три часа без прекъсване, ала това не се беше случило, затова диагнозата не ни развесели. „Как се постъпва при подобно положение?“ — питах се, докато лежах и се взирах в тавана през първата нощ в началото на четвъртата безсънна седмица. Мъж и жена със солидна връзка помежду им незабавно щяха да върнат кучето на продавача и да заминат на дълга почивка на някое топло място, където през смях ще разговарят за случилото се, а след време ще го разказват като виц на приятелите си. Какво направих аз? Обърнах се към фирма за

почистване на домовете, която разполагаше с мощни прахосмукачки и специални устройства за отстраняване на акарите. После помолих Камерън да си вдигне чукалата и повече да не се връща. Шест месеца по-късно Пенелъпи ми каза (между другото, струваше ми се повъзторжена, отколкото би трябвало), че докато играел голф в Шотландия, издокаран с поличка, той се запознал с някакво момиче и двамата щели да се женят и да се преселят във Флорида, където родителите на младоженката притежавали малък остров. Така всичко си дойде на мястото. Днес, две години по-късно, Милингтън беше свикнал с миризмата на „Уиск“, Камерън, вече горд баща, се наливаше с джин и тоник, за да остане верен на семейната традиция, а в моя живот имаше същество, което толкова се радваше, когато се прибирах, че опикаваше пода. Всички бяха спечелили.

Най-сетне Милингтън престана да киха, просна се до мен и заспа от умора; равномерното му дишане беше в унисон със звука от телевизора, който включвах още щом прекрачех прага на жилището. Изглежда тази вечер беше посветена на любимото ми предаване, защото започна още един епизод. Карсън, въоръжен с прибор за сипване на салата, ровеше из гардероба на някакъв хетеросексуален и при докосването на всяка дреха възкликваше: „Божке, все едно е купена от «Гап» през 1987!“ Сигурно щеше да изпадне в ужас, ако разгледа съдържанието на моя гардероб — като представителка на нежния пол би трябвало да имам по-изискан вкус и да притежавам нещо повече от делови костюми (не ушити по поръчка, а конфекция) и няколко чифта старомодни джинси и памучни тениски без ръкав, с които излизах вечер. Всъщност какво ми пукаше?

Малко след единайсет телефонът иззвъня; не вдигнах веднага, а търпеливо изчаках номерът да се изпише на екранчето. И да чаках, и да не чаках, знаех, че е вуйчо Уил. През нощите, когато гонеше срока за предаване на материал, звънеше в най-идиотските часове, само че днес бях прекалено изтощена от бездействие и не ми се говореше с него. Още няколко секунди се взирах в апарата — мързеше ме дори да реша как да постъпя, после се включи секретарят.

— Бет, вдигни проклетата слушалка! — изръмжа Уил. — Ненавиждам навика да се изчаква идентифицирането на обаждания се. Поне имай смелостта да ме прекъснеш по средата на разговора. Всеки може да се пули в екранчето и да реши да не се обажда, но много по-

достойно е да говориш с човека, който те търси. — Той въздъхна. Аз се засмях.

— Извинявай, извинявай, бях в банята — излъгах.

— О, да, вярвам ти, съкровище. Взела си душ, защото тъкмо се каниш да излезеш.

— Толкова ли е невероятно? Онази вечер наистина излизах. Забрави ли, че бях на тържеството на Пенелъпи в „Бунгало № 8“? — Отхапах от блокчето сушено говеждо „Слим Джим“^[4] — бях се пристрастила към този „деликатес“ преди седемнайсет години, с което предизвиках ужаса на родителите си, фанатични вегетарианци и противници на храните, приготвени с химически добавки.

— Бет, празненството беше преди около месец — изтъкна той. — Виж какво, душичко, не искам да ти се бъркам в живота и да ти чета конско, въпреки че не виждам причина красиво момиче на твоята възраст да седи вечер вкъщи сам-самичко, да се тъпче с боклуци и да разговаря с трикилограмовото си куче. Така или иначе това няма връзка с обаждането ми. Знаеш ли защо ти позвъних? Току-що ми хрумна гениална идея. Имаш ли малко свободно време?

И двамата се изкискахме — няхах друго, освен свободно време.

— Грешаш, господин Прочут журналист. Разговарям с двукилограмово куче.

— Много духовито, няма що. Слушай, не знам защо не се сетих за това по-рано. Как е възможно да съм толкова късоглед, че да не видя възможностите. Я кажи какво ти е мнението за Кели.

— Кели... коя е Кели?

— Младата жена, която седеше до теб на вечерята в чест на Чарли. Е, какво мислиш за нея?

— Стори ми се симпатична. Защо питаш?

— Защо ли? Миличка, напоследък мозъкът ти е закърнял напълно. Искаш ли да работиш при Кели?

— А? Кой работи при Кели? Нищо не разбирам...

— Добре, ще се помъча да ти го обясня. Хрумна ми, че след като в момента си без работа и бездействието явно ти харесва, може да се пробваш при Кели.

— Какво?! Да организирам празненства ли?

— Съкровище, работата ѝ не се състои само в това; тя общува със собствениците на клубове и споделя с журналистите научената

информация, те пък пишат ласкаво за агенцията ѝ; освен това изпраща подаръци на известните личности, за да присъстват на нейните тържества, което пък привлича представителите на медиите, същевременно полага грижи за външността си и макар да води нощен живот, винаги изглежда невероятно свежа и привлекателна. Да, като се замисля, идеята все повече ми допада. Какво ще кажеш?

— Ами... не знам. Искам да се занимавам с нещо... нещо...

— Смислено, а? — Той произнесе думата така, както някой би казал „кръвожадно“.

— Да. Обаче нямам предвид да бъда фанатичка като нашите — побързах да добавя. — Утре например имам среща в централата на „Планирана бременност“. Изпитвам необходимост от смяна на обстановката, нали разбираш?

Уил не отговори веднага, очевидно внимателно обмисляше думите си. Накрая каза:

— Много е благородно да работиш в подобна организация, миличка. Възхищавам се от хората, които искат да превърнат света в по-хубаво място за живеене. Въпреки това съм длъжен да ти напомня, че ако пренасочиш кариерата си по този път, много скоро ще се върнеш в коловоза на пачулито. Не си забравила какво е, нали? И не ми казвай, че ти е било хубаво.

Въздъгнах:

— Не беше. Все пак исках да опитам... работата ми се стори интересна.

— Е, не твърдя, че организирането на празненства е интересно като борбата за репродуктивните права на жените, но може да е много по-забавно. А да се забавляваш не е престъпление, душко. Агенцията на Кели съществува отскоро, но вече е сред най-известните — малка, с отбрана клиентела. Място, където ще се запознаеш с празноглави егоисти и най-сетне ще се измъкнеш от килията, в която сама си се затворила. Проявяваш ли интерес?

— Не знам. Може ли да си помисля?

— Естествено, миличко. Давам ти трийсет минути да прецениш плюсовете и минусите на службата, при която хем ще ти плащат, хем ще се забавляваш. Надявам се да вземеш правилното решение. — Той затвори телефона.

Легнах си и заспах, а следващия ден прекарах в отлагане на отговора. Надникнах в кварталния магазин за домашни любимци, отбих се в сладкарницата на Дилан, часове наред гледах по телевизията повторения на стари сериали. Признавам, че ми беше любопитно да разбера нещо повече за агенцията на Кели. Изкушаваше ме възможността да срещна нови хора и да не седя по цял ден зад бюрото. Работата в банката ме беше научила да обръщам внимание на подробностите, а под ръководството на Уил вече знаех как да общувам, умеех да разговарям с всекиго на всякакви теми и дори, умирайки от скука, да се преструвам, че ми е много интересно. Винаги се чувствах малко неловко, но устата ми не преставаше да мели, което убеждаваше събеседниците ми, че притежавам светски маниери. Освен това перспективата да правя нови разпечатки на автобиографията си и да подавам заявления за работа ми изглеждаше много по-кошмарна отколкото организирането на празненства. Пък и предвид факта, че сумата в чековата ми книжка вече беше под задължителния минимум, рекламната агенция ми се струваше като сбъдната мечта.

— Хубаво. Ще изпратя съобщение на Кели да ми каже какви ще бъдат евентуалните ми задължения. Ще ми продиктуваш ли електронния ѝ адрес?

Уил презрително изсумтя:

— Какъв адрес? — Той категорично отказваше да си купи телефонен секретар, камо ли компютър. Статиите си печаташе на старомодна пишеща машина, после някоя от асистентките му въвеждаше текста в компютъра. Когато настъпеше моментът да редактира написаното, той заставаше до нея, посочваше с пръст монитора и командваше кои изречения или думи да бъдат изтрети, след това добавяше други.

— Искам адреса на електронната ѝ поща, за да ѝ изпратя съобщение — казах бавно, сякаш говорех на слабоумен.

— Много си сладка, Бет! Че защо ще ѝ пишеш? Ще я помоля да ти телефонира и да ти съобщи кога започваш.

— Страхувам се, че изпреварваме събитията, Уил. Може би е по-добре да ѝ изпратя моята автобиография и ако ме одобри, тя да се свърже с мен. Така се постъпва в подобни случаи.

— Да, чувал съм — равнодушно промърмори той. — Абсолютно губене на време. Идеално пасваш за тази работа, тъй като в банката си

се научила да обръщаш внимание на детайлите и да спазваш сроковете, а пък Кели е чудесно момиче — знам го със сигурност, защото беше моя сътрудничка. Ще ѝ телефонирам да ѝ кажа каква късметлийка е, че ще работиш за нея. Преди да създаде агенцията, тя беше в редакцията на „Пийпъл“. Ще те приеме с отворени обятия, повярвай ми.

— Добре — промърморих колебливо. — Щом казваш...

— Сигурен съм, че това е идеалната работа за теб, съкровище. Смятай го за уредено. Кели ще ти се обади да уточните всичко необходимо, но смятам, че няма да има пречки. Стига, разбира се, коренно да промениш гардероба си и да изхвърлиш всички костюми с поли и всяка подобна дреха.

[1] Писател, музикант и актьор, който помага на начинаещи таланти. — Б.пр. ↑

[2] Психотерапевт, който първо е бил протеже на Опра Уинфри, а от септември 2002 година води едночасово телевизионно предаване с много висок рейтинг. — Б.пр. ↑

[3] *Queer eye for a Straight Guy* — много популярно риалити шоу, в което водещи с хомосексуална ориентация помагат на „хетеросексуални смотаняци“ да се усъвършенстват и да се превърнат в звезди. — Б.пр. ↑

[4] Търговската марка на блокчета от сушено говеждо месо. — Б.пр. ↑

Според уговорката ни с Кели се явих на работа точно в девет. Тя ме чакаше във фоайето и ме посрещна като приятелка, с която не се е виждала от години.

— Скъпа Бет, толкова се радваме, че ще работиш при нас! — възкликна и набързо ме огледа. Забелязах, че за миг очите ѝ се разшириха (не точно от паника, по-скоро от притеснение), после си върна широката усмивка, хвана ме за ръка и ме поведе към асансьора.

Проявила бях достатъчно съобразителност да не се издокарам с официален костюм, но едва след като видях как са облечени другите, разбрах, че пак съм сгафила. Очевидно представата ми как трябва да изглежда деловата жена (тъмносив панталон с маншети, светлосиня памучна блуза и невзрачни обувки с нисък ток) доста се различаваше от възгледите на другите служители в „Кели енд Къмпани“. Залата за съвещания на агенцията беше просторно помещение с френски прозорци, от които се разкриваше изглед към Уолстрийт и Ню Джърси. Около голямата кръгла маса седяха шестима души, всеки от тях, без изключение, изглеждаше смуцаващо красив и беше облечен в черно. Някакво момиче, слабо като скелет, извика на Кели:

— По втора линия те търсят от „Пейдж Сикс“ във връзка с най-новите тенденции в сватбените тържества.

Кели ми направи знак да седна и си сложи безжична слушалка с микрофон. Заразхожда се пред високите прозорци, докато се кискаше и обсипваше с комплименти някого от другата страна на линията. Седнах до кльощавото момиче и понечих да се представя, но то вдигна пръст — красноречив сигнал да изчакам. Едва сега забелязах, че насядалите около масата говореха едновременно, ала не помежду си — всички носеха мънички безжични телефони. След няколко седмици щях да се чувствам гола и беззащитна, ако слушалката не е прилепнала към ухото ми, ала сега гледката ми се стори, меко казано, странна. Кльощавата сериозно кимна, погледна ме и промърмори нещо, което

не разбрах. Учтиво извърнах очи и зачаках някой да си свърши разговора и да ме поздрави. Жената до мен повиши глас:

— Хей? Как ти беше името?

— Мен ли питаш? — казах глуповато, защото смятах, че още говори по телефона.

Тя се засмя. Смехът ѝ беше доста неприятен.

— Мислиш ли, че не знам имената на другите колеги? Казвам се Елиса. — Подаде ми ръка, дланта ѝ беше леденостудена и много тясна. Втренчих се в пръстена с диамант (забелязах, че беше прекалено широк за мършавия ѝ среден пръст) и отговорих едва след няколко секунди:

— Здравей. Аз съм Бет. Бет Робинсън. Днес е първият ми работен ден.

— Да, разбрах. Е, добре дошла сред нас. Кели май няма скоро да приключи разговора, затова аз ще те запозная с другите.

Елиса прибра назад червеникаворусата си коса и я прикрепих с шнола, а кичурите, които се изплъзнаха, пъхна зад ушите си. След като за секунда придоби небрежно-елегантния вид, който много пъти напразно се мъчех да постигна, тя забодя в прическата си и едни големи тъмни очила „Шанел“. Беше толкова шик, че не ми се искаше да откъсна поглед от нея.

Отиде до стената, три пъти бързо включи и изключи осветлението. Хората около масата едновременно казаха на невидимите си събеседници, че се налага засега да прекъснат, защото по другата линия ги търси много важна особа, и махнаха слушалките — Елиса беше привлякла вниманието им, без да изрече нито дума.

— Колеги, това е Бет Робинсън. Ще работи най-вече с мен и с Лео, така че не се опитвайте да ѝ правите кал. Става ли?

Хората около масата закимаха.

— Здравейте — изписуках.

— Това е Кали. — Елиса посочи млада жена с тъмнолилави джинси, прилепнала черна тениска с дълъг ръкав, широк кожен колан с масивна катарам, украсена с изкуствени скъпоценни камъни, и най-хубавите износени каубойски ботуши, които бях виждала. Беше толкова красива, че можеше да си позволи да носи косата си подстригана почти по мъжки — прическата дори подчертаваше стройната ѝ фигура. Изпитах желание да седя и да я гледам цял ден, но

успях някак си да смотолея „Здравей“, а тя ми отвърна със загадъчна усмивка. Елиса посочи човека до Кали:

— Това е Лио, с него сме старши тук... а сега ще бъдеш и ти — добави с тон, който се затрудних да изтълкувам.

— Радвам се да се запознаем. — Лио стана и ме целуна. — Хубаво е, че сред нас ще има още едно красиво момиче. — Обърна се към Елиса и добави: — Извинявай, мило, но имам среща с представителя на „Дизел“. Предай на Кели къде съм. — Преметна през рамо голямата си чанта и се втурна към вратата.

— Давид, поздравя Бет — нареди Елиса на единствения мъж, който още седеше до масата — смугъл красавец с черни очи, обрамчени с дълги мигли, и черна къдрава коса. Той прокара пръсти през непокорните си къдрици и се втренчи в мен. Почувствах се ужасно неловко. След няколко секунди Давид каза „Здравей“ с подчертано чуждестранен акцент.

Усмихнах му се:

— Здравсти. Откъде си, че имаш толкова очарователно произношение?

— Италианец е — отвърна вместо него Елиса. — Не си ли личи?

Веднага разбрах, че двамата са нещо повече от колеги; помежду им имаше флуиди, подсказващи, че те „излизат заедно“. Тъкмо когато се поздравявах за проникателността си, Елиса седна в скута на Давид, обгърна с ръце шията му, както момиченце прегръща баща си, после го целуна по устните по начин, който изобщо не подходеше на дъщеря.

— Моля те, Елиса, спести ни порнографията в работно време, става ли? — простена Кали. — Стига ни, че си представяме как правите секс извън службата.

Елиса само въздъхна и се изправи. Опитах се да си представя двама служители от „Ю Би Ес“ да се натискат в залата за съвещания и идва не прихнах.

— И така — продължи Елиса, сякаш нищо не се беше случило, — Кали, Лио и Давид са ръководителите. — После посочи три хубави момичета, които работеха на лаптопите си. — А тези красавици осигуряват информацията за личности, с които ни предстои да се запознаем или да срещнем на дадено светско събитие. Някой беше казал, че на света има само няколко души, които си струва да познаваш. Е, нашите девойки познават въпросните персони.

— Аха, разбирам — избърборих, макар че нямах представа за какво говори.

След три часа вече се чувствах, сякаш работя тук от три месеца. Присъствах на съвещание, където всички се разположиха удобно и докато отпиваха от бутилките с диетична кока-кола и минерална вода, обсъждаха празненството по повод новата книга на Кандис Бушнел. Всеки съобщаваше как е изпълнил задачите си относно ресторанта, поканите, менюто, спонсорите, разположението на фотографите и пропуските за представители на медиите, а Кали отмяташе в дълъг списък. Накрая Кели помоли присъстващите да запазят тишина и накара една от красавиците секретарки да прочете списъка с поканените. Всяко име се посрещаше с различна реакция — кимване, усмивка, промърморване, поклащане на глава; за съжаление аз познавах само малцина от изброените личности. Никол Ричи. Карина Гор Шиф. Кристина Ричи. Кейт и Анди Спейд. Брет Истън Елис. Ранди Гербър. Целият снимачен екип на „Сексът и градът“. Четенето на свещените скрижали продължи почти час. Когато най-накрая приключи обсъждането на предимствата и недостатъците на всяка знаменитост, които могат да доведат до успех или провал на събитието, се почувствах капнала от умора, сякаш току-що бях разговаряла с госпожа Кауфман. В четири часа Елиса предложи да изпием по едно кафе и аз приех с готовност.

Докато вървахме към кафенето и пушихме по цигара, ненадейно ми се прииска да седим с Пенелъпи пред банката и да обядваме фалафел. Елиса се захвана да ми обясни стратегията на агенцията, кой в действителност я управлява (тя) и кой иска да я измести (всички останали). Повиках на помощ уменията си да разговарям с всекиго за всичко, обסיпах я с въпроси и изключих съзнанието си за отговорите ѝ. Едва когато седнахме на масичка в ъгъла и поръчахме кафетата (тя поиска безкофеиново, без мляко, без захар), за пръв път чух думите ѝ.

— О! Божичко! Само я погледни! — просъска тя.

Дискретно се обърнах и видях висока слаба жена с най-обикновени джинси и черно яке. Косата ѝ беше кестенява, фигурата ѝ беше нормална, не се отличаваеше с нищо забележително. Ако съдех по реакцията на Елиса, жената сигурно беше известна личност, но изобщо не ми изглеждаше позната. Заговорнически се приведох към колежката и попитах:

— Коя е тя?

— Не питай коя е, а какво носи — отвърна Елиса, без да откъсва поглед от невзрачната жена.

— Какво? — измънках.

— Как така „какво“? Сляпа ли си? Да ти дам ли очила? — Мислех, че се шегува, но тя извади от грамадната си чанта очила с телени рамки и ми ги подаде. — Сложи ги и хубавичко я разгледай.

Почувствах се като кръгла глупачка, защото пак не разбрах какво е предизвикало възнението ѝ. Елиса се наведе към мен и прошепна:

— Погледни ѝ ЧАНТАТА! Не е ли най-прекрасното нещо, което си виждала?

Покорно огледах чантата, която жената стискаше под мишница, докато поръчваше кафето. Сложи я на плота, порови в нея, извади портмонето си и после пак я гушна с една ръка. Елиса прехласнато ахна. Не проумявах на какво се дължи възторгът ѝ. Чантата изглеждаше съвсем обикновена, само дето беше малко по-голяма.

— Божичко, ще припадна! Това е „Бъркин“ от крокодилска кожа. Много рядък екземпляр.

— Моля? — избръщолех. За миг се изкуших да дам вид, че разбирам за какво говори, но бях прекалено уморена и не си направих труда.

Тя учудено ме изглежда, сякаш едва сега си спомни, че не е сама:

— Не се преструваш. Май наистина не знаеш, а?

Поклатих глава.

Елиса дълбоко си пое дъх, отпи от кафето, за да се подкрепи, и сложи ръка на рамото ми, все едно казваше: „Слушай внимателно, защото ще ти съобща единствената информация, която си струва да запомниш.“

— Чувала си за „Ермес“, нали?

Кимнах, при което на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Да, чувала съм. Вратовръзките на чичо ми са от тази марка.

— Много по-важен техен артикул са чантите. Първият хит на пазара беше моделът „Кели“, назован на Грейс Кели, когато тя започна да носи такава чанта. Ала най-прочутият модел — хиляда пъти по-престижен, е „Бъркин“.

— Ммм, много е интересна — промърморих.

Елиса въздъхна:

— И още как. Тази сигурно струва двайсет бона, но си заслужава.

Тъкмо отпивах от кафето и като чух сумата, се задавих.

— Не може да бъде! Поднасяш ме. Няма начин някаква си чанта да струва толкова!

— Не е „някаква си чанта“, Бет, а стил на живот. Ако ми попадне този модел, ще дам двайсет бона, без да се замисля.

— Едва ли хората се редят на опашка да хвърлят толкова пари за дамска чанта — отбелязах. Според мен това бе логичното заключение. Не подозирах колко глупаво е изказването ми, но за щастие Елиса изяви желание да ме осветли:

— Господи, Бет, явно нямаш представа от тези неща! Според мен на света не е останала жена, която да не е в списъка от чакащи за чанта „Бъркин“. Ако кандидатстваш незабавно, може би (но не е сигурно) ще я получиш, когато вече имаш голяма дъщеря, та да ѝ я подариш.

— Какво?! Двайсет хиляди долара за чанта! Шегуваш се.

В пристъп на отчаяние Елиса облегна глава на масата.

— Не, не! — изстена, като че ли изпитваше нетърпима болка. — Явно нищо не си разбрала. Повтарям, тази чанта изразява начин на мислене, поведение, лична философия, олицетворява самата теб. Тя придава смисъл на живота!

Мелодраматичната ѝ реч ме накара да прихна. Елиса се облегна назад и продължи да ме ограмотява:

— Една моя приятелка изпадна в страхотна депресия, след като мъжът, с когото три години бяха заедно, я заряза и любимата ѝ баба почина. Престана да се храни, мъчеше я безсъние, почти не ставаше от леглото. Уволниха я, защото спря да ходи на работа. Изглеждаше ужасно, под очите ѝ имаше торбички. Отказваше да вижда когото и да било, не вдигаше телефона. След няколко месеца, когато най-накрая успях да я посетя, призна, че искала да се самоубие.

— Какъв ужас! — избърборих, докато се опитвах да вляза в крак с внезапната промяна на темата.

— Наистина беше ужасно. Знаеш ли обаче какво я накара да преодолее кризата? На път към жилището ѝ се отбих в магазина на „Ермес“ и за всеки случай попитах с колко места се е придвижила нагоре в списъка на чакащите. Оказа се, че трябва да чака само

осемнайсет месеца, за да си купи „Бъркин“. Представяш ли си? Само осемнайсет месеца!

— Тя как реагира на новината?

— Как мислиш? Беше на седмото небе. Последния път ѝ бяха казали, че ще получи чантата най-рано след пет години, но във фирмата обучили ново поколение майстори и срокът за изпълнение на поръчките значително се съкратил. Приятелката ми така се въодушеви, че веднага си взе душ и се съгласи да обядваме в ресторант. Това се случи преди шест месеца. Отново я назначиха на работа, сега си има друго гадже. Разбираш ли, чантата „Бъркин“ придаде смисъл на живота ѝ. Няма начин да се самоубиеш, след като си толкова близо до осъществяване на мечтата си.

На свой ред я изгледах, за да разбера дали говори сериозно. Определено не се шегуваше. Всъщност цялата сияеше, като че ли разказването на историята бе придало смисъл и на нейния живот. Благодарих ѝ за лекцията на тази важна тема и за пръв път се запитах дали не съм сгрешила, като послушах Уил. Попаднала бях в свят, коренно различен от света на инвестиционното банкерство, и явно имаше още много да уча.

Беше седем и половина вечерта на четвъртия ден от назначаването ми във фирмата на Кели като организаторка на тържества. На път за вкъщи се отбих да си купя вестник; за късмет единственият, останал в будката намираща се близо до моята сграда, беше „Ню Йорк Дейли Нюз“. „Да му се не види, кой ги чете тия боклуци?“ — запитах се. Почти откакто научих азбуката, четях ежеседмичната рубрика „Волята на народа“, но все не успях да се абонирам за вестниците, в които я публикувах. Разбира се, премълчавах пред Уил, че с течение на времето вдъхновената и забавна хроника за забележителностите и известните личности в Ню Йорк се бе превърнала в импровизирана трибуна на автора ѝ и неговото все по-консервативно и високопарно мнение относно обществените трагедии, сполетели любимия му град, но напоследък ми ставаше много трудно да си държа езика зад зъбите.

— Бет, правичката да ти кажа, днешната дописка е върхът! — Портиерът Шеймъс ми отвори вратата и пьянски се изкиска. — Тоя твой вуйчо винаги уцелва право в десетката!

— Наистина ли е интересна? Още не съм я чела — смотолевих и побързах да се шмугна в сградата, за да избегна разговора с него.

— Интересна ли? Направо е бомбастична! Вуйчо ти е голям мозък. Всеки, който си прави гаргара с Бил Клинтън, е мой приятел. Мислех си, че само аз в цял Ню Йорк съм гласувал за Джордж Буш, обаче вуйчо ти ме убеди, че има и други като мене.

— Ами сигурно е вярно, щом го е написал — промърморих и тръгнах към асансьора, но Шеймъс продължи да дърдори:

— Случайно да го очакваш на гости тия дни? Искам лично да му кажа колко...

— Ще те уведомя, когато реши да ме посети — извиках, преди вратата на асансьора да се затвори. Спомних си първия и единствен път, когато Уил се претраши да дойде. Шеймъс изпадна в екстаз, като разбра кой е родственикът ми. Най-неприятното беше, че вечно

пияният портиер олицетворяваше публиката, за която бяха предназначени писанията на Уил.

Милингтън едва не се задуши от радост, когато ме видя; сигурно му беше много мъчно да стои цял ден сам. Горкичкият, и той страдаше от новата ми работа. Почесах го по главата и се проснах на канапето да прочета поредната серия налудничави проповеди. Милингтън разбра, че днес няма да го водя на разходка, изтича да се изпишка на специалното килимче, после легна на гърдите ми и се приготви да чете заедно с мен.

Тъкмо преглеждах менютата на заведенията за доставка на храна по домовете, когато мобилният ми телефон заподскача върху масичката като играчка на пружина. За миг се изкуших да не се обадя. Апаратът беше служебен и също като новите ми колеги почти никога не мирясваше. Вече четири вечери не се бях свъртала вкъщи — придружавах Кели на всички тържества, устройвани от компанията; гледах я как разговаря с какви ли не важни персони, уволнява бармани, които не могат да изпълнят поръчките, и урежда пропуски за журналистите. Работата беше много по-изтощаваща отколкото в банката — по цял ден бях в службата, а вечер трябваше да присъствам на „мероприятията“, но бях заобиколена от млади и красиви хора и макар да работех по петнайсет часа дневно, задълженията ми (посещения на коктейли и купони с дисководещи) бяха далеч по-приятни от изготвянето на банкови документи.

На екранчето се появи надпис SMS. Текстово съобщение ли? Досега смятах, че само гимназистите и гласуващите за класациите на популярни певци и състави изпращат съобщения чрез мобилните си телефони. Поколебах се и натиснах бутона за четене. Появи се следният текст: „вечеря в 9 кип на зап бр доск“

Да му се не види, какво пък беше това? Някаква закодирана покана за вечеря, но от кого? Съобщението беше изпратено от непознат номер. Набрах го и начаса чух женски глас, който попари надеждата ми, че е станала грешка:

— Здравсти, Бет. Какво става? Ще дойдеш ли довечера?

— Тъъ... здравей. Кой се обажда?

— Хубава работа! Нима забрави гласа на колежката си Елиса, с която през изминалата седмица работихте по двацет и четири часа в денонощието? Довечера се събираме да отпразнуваме приключването

на работата по ужасното парти на Кандис. Ще бъдем обичайната банда. Идваш, нали?

С Пенелъпи имахме уговорка да се срещнем в „Блек дор“, защото почти не се бяхме виждали, докато се радвах на свободата си като безработна, обаче нямаше начин да откажа поканата на новите си колеги.

— Разбира се. С удоволствие. В кой ресторант ще бъдем?

— „Киприани“. — Тя изглеждаше учудена, че не съм разбрала закодираното ѝ съобщение. — Била си там, нали?

— Разбира се. Много ми харесва. Може ли доведе една приятелка? С нея се бяхме уговорили за тази вечер и...

— Супер! Ще се видим след няколко часа.

Затворих телефона и сторих онова, което всеки нюйоркчанин прави машинално, когато му препоръчат някой ресторант — проверих в интернет-справочника „Загат“. Двайсет и една точки за кухнята, дваайсет за вътрешното оформление и осемнайсет за обслужване. Освен това названието на заведението не беше например „Роко“ или „Лотус“ — наглед безобидно, но задължително гарантиращо отвратителна храна и обстановка. Дотук нещата изглеждаха обещаващи.

„Всеки, който иска да види известни личности и да бъде забелязан, трябва да посети този италиански ресторант в Сохо, където човек има възможност да наблюдава как европейки си разменят въздушни целувки и се преструват, че консумират салати, както и да се наслади на изненадващо доброто меню; нюйоркчани може да се почувстват като чужденци в собствената си страна, но високият рейтинг е най-добрата реклама.“

А, значи там щеше да бъде много европейско... каквото и да означава това. Най-важното обаче беше какво да облека. Елиса и „бандата“ носеха на работа черни панталони, черни поли и черни рокли, затова може би трябваше да се придържам към тази формула. Набрах служебния номер на Пенелъпи:

— Здравсти, аз съм. Как си?

— Не питай. Имаш късмет, че се махна от тази робия. Ако Кели реши да назначи още някого, ми кажи.

— Непременно. Слушай, искаш ли довечера да се запознаеш с всички?

— Как така с всички?

— Имам предвид новите ми колеги. Вярно, че имахме други планове, но след като винаги можем да отидем в „Блек дор“, реших, че ще предпочетеш малко разнообразие. Навита ли си?

— Защо не? — равнодушно промърмори тя. По гласа ѝ познах, че е капнала от умора. — Ейвъри има среща със съученици от гимназията и аз отказах да го придружа, но вечеря с твоите колеги изглежда примамлива. В кой ресторант ще бъде?

— „Киприани“. Бил някъде в центъра. Ходила ли си там?

— Не, обаче майка ми много често го споменава. Отдавна ми пили на главата непременно да отида.

— Трябва ли да се притеснявам, че майка ти и моят вуйчо са наясно с всички модни заведения, а ние с теб не сме в час?

— Добре дошла в моя свят — въздъхна тя. — Ейвъри е същият, познава всички и всичко. На мен ми е все едно. Не знаеш какво ми струва да се обличам, гримирам и да ходя на работа. Но вечерята с колегите ти май ще е забавна. Умирам да се запозная с хора, чиято професия е да организират купони. Пък и според майка ми кухнята на „Киприани“ била превъзходна.

— Не знам дали храната е важна за хората, които ме заобикалят. Тази седмица прекарах четирийсет часа с Елиса, но не я видях да хапне нито залък. Изглежда живее само на диетична кока-кола и цигари.

— Диетата на модерните момичета, а? Браво на нея. Похвално е така да държиш на формата си. — Пенелъпи въздъхна. — След няколко минути тръгвам към къщи. Навита ли си после заедно да отидем в ресторанта?

— Идеално. Щом взема такси ще ти се обадя, а ти ме чакай на ъгъла на Бродуей и Осма улица.

— Става. Доскоро.

Гардеробът ми тепърва трябваше да се възвърне към живот след четирите години, през които притежавах само костюми в различни оттенъци на сиво, тъмносиньо и черно. Изпробвах няколко комбинации и накрая се спрях на тесен черен панталон и черна фланелка. Намерих и доста прилични обувки с висок ток, които бях купила от магазин в Сохо. Направих си прическа със сешоар; имам гъста черна коса и всички ми завиждат за нея, само че не знаят, колко

трудно можеш да я вържеш на опашка, а когато излизаш, трябва да предвидиш половин час допълнително за да я оформиш. Дори реших да се гримирам, нещо, което вършех толкова рядко, че спиралата за мигли беше засъхнала, а червилата — заклещени в капсулите. „Няма значение — казах си, докато припях на «Майк енд дъ Механикс» и се опитвах да нанеса туш върху миглите си, — дори това е забавно.“ Признавам, че резултатът си струваше усилията; бях свалила корема, но гърдите ми бяха останали закръглени, а тушът за мигли, който по една случайност бях нанесла равномерно, придаваше загадъчност на погледа ми.

В девет без десет взех Пенелъпи, която вече ме чакаше на ъгъла, и таксито ни остави на посочения адрес. На Западен Бродуей има безброй ресторанти с маси на тротоара, около които винаги са насядали хора с невероятно щастливи физиономии. Позатруднихме се, докато намерим „Киприани“, защото от управата не си бяха направили труда да поставят табела. Може би така беше по-практично — в Ню Йорк модата на дадено заведение минава за около шест месеца и когато го затворят, на собствениците им е спестено усилието да свалят надписа. За щастие бях запомнила номера на улицата. Влязохме в ресторанта — на бара седяха жени с доста разголени, но скъпи рокли, а мъже, много по-възрастни от тях, им поръчваха напитки. От Елиса и другите колеги нямаше и следа. Докато се озъртах, изведнъж чух гласа ѝ:

— Бет! Тук съм!

Тя седеше (по-точно прелъстително се изтягаше) на бамбуков стол до една от масичките на тротоара, кльощавите ѝ крайници изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се прекършат. Както винаги в едната ръка държеше чаша с кока-кола, в другата — запалена цигара.

— Останалите са вътре. Много се радвам, че дойдохте.

— Леле, колко е слаба — промърмори Пенелъпи, докато вървахме към масата. Наведох се да целуна Елиса, после се обърнах да я представя на бившата си колежка, но забелязах, че тя очаква да я целуна „по европейски“. Наскоро бях прочела в „Космополитън“ унищожителна статия, в която този вид целуване се определяше като „префърцунено маниерничене“, и оттогава се зарекох да не го практикувам. Опра казва: „Всяка жена има шанс ежедневно да

отстоява позициите си.“ Сега беше моментът и аз да отстоя моите. Вместо да целуна Елиса и по другата страна, казах:

— Благодаря за поканата. Това е едно от любимите ми заведения. Тя бързо се окопоти и възкликна:

— И на мен. Салатите им са вълшебни — подаде ръка на Пенелъпи и добави: — Здравсти, казвам се Елиса.

— Боже, пропуснах да ви запозная! Сигурно ще ме помислиш за невъзпитана. — Изчервих се, защото си представих колко ли глупаво изглеждам в очите на Пенелъпи. — Представям ви най-официално. Елиса, която цяла седмица се опитва да ме въведе в работата, и Пенелъпи, най-добрата ми приятелка.

— Фантастичен пръстен! — възкликна Елиса, вместо дясната хвана лявата ръка на Пенелъпи и благоговейно прокара пръст по големия диамант. — Камъкът е ослепителен.

„Испадна във възторг от трикаратовия диамант, а как ли щеше да реагира, ако видеше втория годежен пръстен?“ — помислих си.

— Благодаря. — Пенелъпи засия от комплимента. — Сгодих се миналия...

Преди да довърши фразата, Давид излезе от ресторанта и прегърна през кръста Елиса, като внимаваше да не я притиска прекалено силно, за да не я прекърши. Наведе се, прошепна ѝ нещо, а тя отметна глава и гръмко се засмя.

— Скъпи, дръж се прилично! С Бет се познавате, а това е нейната приятелка Пенелъпи.

Разменихме си въздушни целувки, ала през цялото време той не откъсваше поглед от Елиса.

— Нашата маса е готова — обяви, после прокара длан по кльощавия ѝ задник и отново се наведе да я целуне по шията. — Заповядайте вътре, когато сте *finito*.

За кой ли път си помислих, че говорът му е много странен — ту беше с италиански, ту с френски акцент.

— Вече свърших — изчурулика Елиса и хвърли цигарата си. — Да влизаме.

Масата ни беше в дъното на ресторанта. Елиса побърза да ме осведоми, че някои хора държат да седят близо до витрината, но най-големите баровци предпочитат маси в дъното на заведението. Кали, Давид и Лио бяха останалите в екипа по подготвянето на тържеството

на Кандис. Бях поласкана, че Елиса ме е поканила, макар да бях извън групата. Веднага ми направи впечатление, че се държат непринудено като всички хора, които си знаят цената. Естествено никой не беше в черно. Кали и Елиса носеха почти еднакви къси рокли, само че едната беше кораловочервена, съчетана с невероятни сребристи сандали, а другата — светлосиня, комбинирана със сандали в същия цвят, с връзки, стигащи до прасците. Дори мъжете изглеждаха така, сякаш преди вечерята се бяха отбили в магазин на „Армани“. Само Давид все още беше с тъмносив работен костюм, обаче му стоеше много по-прилепнал, отколкото би си позволил един американец, и подчертаваше стройното му тяло. Лио беше постигнал съвършената комбинация между модно и неофициално облекло — носеше протрити джинси „Севън“, ретро-тениска с надпис: „Побеждавахме във Виетнам, когато си тръгнах“ и оранжеви маратонки „Пума“. Тръгнах към свободното място до него, а той (без нито за миг да прекъсва разговора с колегите си) стана, разцелува ме, настани ме на стола, после оказа същата чест на Пенелъпи, която като мен се преструваше, че е свикнала да посещава подобни заведения. Подаде ни менюто и все така разговаряйки, махна на сервитьора да ни вземе поръчките.

Напънах се да си спомня някакво екстравагантно питие, но след като години наред с Уил консумирахме само джин с тоник, усилията ми останаха напразни. Някъде бях чула, че напоследък е модно да се пие водка „Абсолют“, затова измънках:

— За мен „Абсолют“ със сок от грейпфрут, ако обичате.

— Ама ти сериозно ли? — облеци се Елиса. — Не знам дали тук въобще сервират водка от тази марка. Предлагам като начало да си поръчаме няколко бутилки вино.

— Разбира се. Чудесна идея — смотолевих. Да му се не види, пак бях сгафила.

— Не се сдухвай — прошепна ми Пенелъпи. — Аз щях да си поръчам бира.

Закисках се, като че ли не бях чувала по-духовита реплика.

Давид заговори на италиански със сервитьора — речникът му беше на нивото на четвъртокласник, затова си помагаше с жестове и дори веднъж си целуна пръстите, сякаш не можеше да устои на мисълта за прекрасната храна. Елиса и Кали го гледаха като божество.

Той превключи на английски с пресилен акцент, за да контактува с нас, тъпанарите, които владееха само един език:

— Поръчах като начало три бутилки кианти, ако сте съгласни. Каква вода предпочитате — обикновена или газирана?

Елиса се обърна към мен и прошепна:

— Давид е от Сицилия.

— Така ли? Колко интересно. Родителите му още ли живеят там?

— Не, преселили са се в Щатите, когато Давид е бил четиригодишен, но той и досега е привързан към родното си място.

След като преброи гласовете, Давид помоли сервитьора да донесе по три бутилки минерална и газирана вода, а пък аз мъдро се въздържах да кажа, че мога да пия и чешмяна вода. Пресметнах, че дотук сметката ни вече е около триста долара, а още не бяхме поръчали аперитивите.

— Поздравявам те за избора на виното, Давид — заяви Кали, докато усърдно натискаше клавишите на мобилния си телефон. Предположих, че пише съобщение. — Гарантирам за качеството. Години наред с нашите почиваме в Тоскана и това е единственото вино, което пия. — Тя съсредоточи цялото си внимание върху телефона, който зазвъня. Намръщи се, като видя номера на екранчето и пусна апарата обратно в чантата си.

Престорих се, че задълбочено проучвам менюто, същевременно се питах дали всички работещи в агенцията на Кели разполагат със средства от попечителски фондове. Заплатите не бяха толкова високи, че да позволят разходки из Италия за опознаване на качествата на местните вина. Под „лятна почивка“ родителите ми разбираха пътуване от Покипси до град Итака край езерото Кейюга, където канеха на вегетариански барбекюта местните жители и пиеха техния чай от лакрица.

Цените не ми се видяха толкова безбожни, докато не разбрах, че между деветнайсет и трийсет и два долара струват само ордъврите. Повечето предястия надвишаваха четирийсет долара, но това не попречи на компанията да си поръча почти от всичко, за да „го опита“. Тъй като знаех, че никога няма да изпаднат в дребнавост и при плащането на сметката да проверят какво е консумирал всеки, реших да не се стискам. Нищо не можеше да се сравни с удоволствието да

пръснеш за една вечеря седмичната си заплата, и то след като въобще не си имала желание да ходиш на ресторант.

— Споделете нещо за снощи — подкани ги Давид. — Мисълта ми е, че май знаменитостите ни биха дузпата.

— Някои от екипа на „Сексът и градът“ присъстваха — замислено отбеляза Лио.

— Извинявай, но нито Крис Нот, нито Джон Корбет се броят за важни персони. Случайно да видяхте Сара Джесика Паркър? Не! Освен това на този сериал отдавна му мина модата. Партито беше истински кошмар — намеси се Кали.

От „Уорнър Букс“ бяха възложили на екипа да организира празненство по случай излизането на четвъртия роман на Кандис Бушнел и очевидно събитията не се бяха развили според очакванията. Тъй като не бях работила по този проект от самото начало, не присъствах на партито, а бях на вечеря с нов клиент на фирмата.

Лио отново въздъхна:

— Имаш право. Беше толкова... толкова долнопробно.

— Именно. Кои бяха онези девойки в градината? Наливах се с шампанско като невидели. Ами двамата селяндура, дето се сбиха? Отврат! — изпъшка Кали.

— Пенелпи, бъди спокойна, че не си пропуснала нищо — изтърси Елиса, въпреки че приятелката ми явно нямаше представа за какво говорят. — Едно им е хубаво на такива празненства — издателите са толкова извън обществения живот, че не могат да преценят дали са ги уважили важни клечки. Може би само на тези купони никой не си прави труда да чете списъка на поканените.

Давид отпи от виното и кимна:

— Има и още нещо хубаво — Кели вече няма да ни чете лекцията „Защо списъкът с поканените гарантира успеха на едно парти“. Не мисля, че мога да я чуя още веднъж.

От първия си работен ден в агенцията чувах да се говори за Списъка, но поради липса на време Кели не успя да ме посвети в основните данни за хората, „които задължително трябва да познавам“. Утре предстоеше да ме въведе в светото тайнство на въпросния Списък. Все очаквах тя да направи нещо, с което да ме разочарова, да избухне, да изпадне в лошо настроение; не можех да приема, че наистина е абсурдно жизнерадостната и сърдечна жена, която виждах,

ала засега съмненията ми не се бяха оправдали. Оптимизмът ѝ изглеждаше неизчерпаем. Подозирах, че ме е назначила по настояване на Уил, обаче до този момент се държеше, сякаш се радва на присъствието ми. Цели четири дни я наблюдавах под лупа с надеждата да забележа някакъв фатален недостатък, но досега не бях открила нито една отрицателна черта в характера ѝ. Питам се възможно ли е наистина да е толкова мила, чаровна и преуспяла. Според мен единствената ѝ слабост беше да изпраща по електронната поща бодряшки съобщения, изпъстрени с безброй удивителни. Ала нито веднъж не беше използвала фразата „частно съвещание“, нито пипаше с потни ръце бюрото ми, затова бях готова да ѝ простя малкото прегрешение.

Телефонът ми иззвъня тъкмо когато избухна ожесточен спор дали Кели, достигнала преклонната възраст от трийсет и четири години, си е правила пластична операция. Понечих да го изключа, но видях, че присъстващите не само не възразяват да се обадя, ами очакват да го направя.

— Здравей, Бет, какво правиш?

Беше Майкъл.

— Майкъл, скъпи, как си? — изчуруликах и изведнъж се сепнах. Думичката „скъпи“ някак се беше изплъзнала. Колегите любопитно ме изгледаха, а Пенелъпи беше поразена. „Скъпи?“ — произнесе беззвучно.

— Как ме нарече? — изсмя се Майкъл. — Да не си пияна? Свърших по-рано от очакваното. Кажй къде си и ще дойда да те взема.

Неволно се засмях, като си представих как Майкъл пуска изтърканите си шеги, докато Давид описва вилата в Сардиния, която са ангажирали за следващото лято.

— Не съм пияна — отвърнах. — На вечеря съм с неколцина колеги, но след около два часа ще си бъда вкъщи. Да ти се обадя ли, когато се прибера?

— Добре. — По гласа му разбрах, че е объркан. — Звънни ми на стационарния телефон, батерията на мобилния падна.

— Хубаво. Ще се чуем по-късно.

— Нашият Майкъл ли беше? — недоумяващо попита Пенелъпи.

— Каквооо? — Елиса се приведе над масата. — Май се обади любимият. Кой е той? Важна клечка от банката ли? Подозирам

интрига. Чувства, които досега са били прикривани, защото сте били колеги, а? Държа да чуя всичко.

Въпреки че идеята да спя с Майкъл беше отблъскваща като мисълта да легна със собствения си вуйчо, въпреки че той беше лудо влюбен в симпатичната си приятелка, а Пенелъпи знаеше, че с него сме само добри приятели, реших да не разсейвам заблудата.

— Ами... нещо такова — измънках и сведох поглед, за пръв път тази вечер бях привлякла вниманието на колегите си. — В момента си изясняваме отношенията.

— Знаех си! — изписка Елиса. — Накарай Кели да го включи в Списъка и той ще привлече на нашите тържества други банкери. Направо е жестоко! Да вдигнем тост! За Бет и новото ѝ гадже!

— Всъщност той не ми е...

— За Бет! — Колегите ми вдигнаха чаши и се чукнаха. Само Пенелъпи не каза нищо, а се взираше в една точка. Изгълтах виното, сякаш пиех вода, постепенно главата ми се замая, сетивата ми се притъпиха.

— Говорих с Ейми и тя каза, че имаме резервации за „Бунгалото“ тази вечер — обяви Лио и отметна косата си, която някой изкусен стилист беше изрусил на кичури.

Беше ми трудно да повярвам на Елиса, че всички присъстващи мъже освен Лио са хетеросексуални. Цялата вечер обсъждаха най-добрите козметични салони в града, новите модели джапанки на „Джон Варватос“ и колко се изнервили, когато преподавателят по метода Пилатес закъснял с десет минути.

— „Бунгалото“ ли? За „Бунгало № 8“ ли става въпрос? — попитах. Обичайната ми предпазливост беше изчезнала под въздействието на алкохола.

Шестимата млъкнаха и обърнаха към мен красивите си лица, поддържани с най-скъпите козметични средства. Най-накрая Кали събра сили да понесе товара на нелепия ми въпрос.

— Да — отвърна, без да ме погледне в очите, явно се срамуваше заради мен. — Ейми Сако е собственица на „Бунгало № 8“ и на „Парцел 61“, освен това с Кели са първи приятелки. Всички сме в списъка за тази вечер, когато става най-хубавият купон.

Другите закимаха.

— Навит съм на всичко — заяви Давид и прокара пръсти през косата на Елиса. — Стига да имаме запазена маса. Нямам настроение да вися на улицата и да чакам.

Минаваше дванайсет, когато донесоха сметката, и макар Пенелъпи да бърбеше с Лио, разбрах, че умира да се прибере вкъщи. Но на мен ми се ходеше в „Бунгалото“, затова ѝ направих знак и след малко тя ме последва в тоалетната. Без да чака да я попитам, каза доста равнодушно:

— Новите ти колеги са много симпатични.

— Голяма работа са, нали? Много по-различни от хората, с които сме свикнали да общуваме.

— Така е. Нали няма да ми се разсърдиш, ако ви изоставя? — Тонът ѝ определено беше странен, все едно не говореше с най-добрата си приятелка, а с чужд човек.

— Защо? Зле ли ти е?

— Не, обаче е късно и не съм в настроение за... тъъ... „Бунгалото“. С Ейвъри се разбрахме, че и двамата ще сме си вкъщи към дванайсет, а вече закъснях. Във всеки случай вечерята беше чудесна. Уморена съм, но ти не гледай мен, а отиди да се забавляваш.

— Сигурна ли си? Ако искаш, ще си вземем заедно такси и се прибираме. Май и аз няма да издържа толкова активен нощен живот... — забърборих, но тя ме прекъсна:

— Глупости. Иди с тях и си прекарай добре и заради мен.

Върнахме се при другите; някой беше поръчал още една бутилка вино (надеях се да е последната). След малко се появи сервитьорът и с театрален жест остави сметката на масата. Едва се сдържах да не изохкам, след като мигновено пресметнах, че моят дял ще бъде около 250 долара. Оказа се, че страховете ми са били напразни, защото Давид обяви, че ще плати той. Никой не се притесни, нито заспори с него.

Той извади черна кредитна карта и я подаде на сервитьора. За пръв път виждах отблизо прочутата черна карта на „Америкън Експрес“, издавана на хора, които харчат минимум 150 000 долара годишно. Изглежда, само аз се впечатлих. На другите дори не им мигна окото.

— Готови ли сме? — Елиса приглади роклята върху невероятните си стройни бедра. — Трябват ни две таксита. Предлагам

Лео и Кали да вземат първото; който стигне по-бързо в клуба, да запази масата най-близо до бара, става ли?

— Съжалявам, но ще ви изоставя — промърмори Пенелъпи. — Прекарах чудесно, обаче утре трябва да съм рано на работа.

— О, не! Не можеш да се прибереш вкъщи! Нощта едва сега започва — възкликна Елиса. — Ела с нас, ще бъде луд купон.

Пенелъпи се усмихна:

— Някой друг път. — Взе си сакото, прегърна ме и махна на другите. — Благодаря за вечерята. Радвам се, че се запознах с вас. — Обърна се и забърза навън, преди да й кажа, че ще й се обадя по-късно.

Качихме се на такситата, по време на пътуването съумях да кимам и да хъмкам, ако някой ми говореше. Едва когато се озовах пред кадифения кордон, препречващ достъпа до култовото заведение, си дадох сметка, че главата ми вече е замаяна от виното, и тъй като нямам опит с подобни нощни клубове, като нищо може да се изложя.

— Елиса, май е по-добре да си тръгна — смотолехих. — Не ми е добре, пък и утре трябва да стана рано заради...

Тя възмутено изписка, тясното й лице за пръв път се оживи:

— Бет! Шегуваш се! Няма начин да пропуснеш вечер в „Бунгалото“! Не си идвала тук, нали? Освен това посещаването на заведения и клубове спада към служебните ти задължения.

С крайчеца на окото си видях, че трийсетината души (предимно мъже), чакащи на опашка пред клуба, ни зяпат, но на Елиса не й пукаше. Церберът пред вратата и Давид си плеснаха дланите като спортисти, поздравяващи се за успеха — явно добре се познаваха. Не бях в състояние да сторя нищо друго, освен да избира пътя на минималното съпротивление.

— Добре — измънках нерешително. — Сигурно ще е интересно.

— Миличък, Ейми ни е включила в списъка за тази вечер — обяви Елиса и прегърна цербера. Високият як младеж по една случайност се оказа същият кретен Сами, дето вардеше вратата в нощта на празненството на Пенелъпи. Той не изглеждаше възхитен от шумната ни компания, но когато Елиса го пусна от прегръдките си, заяви:

— Разбира се, сладурче. Колко души сте? Влизайте. Ще кажа на управителя да ви даде хубава маса.

— Чудесно, красавецо, много благодаря. — Тя го целуна бързо по бузата, хвана ме за лакътя и прошепна: — Тези глупаци се мислят за много важни, обаче никой няма да им обърне внимание, ако не работят тук.

Надявах се Сами да не е чул злобната ѝ забележка, макар че я заслужаваше. Вдигнах очи и забелязах, че е вперил поглед в мен.

— Здравсти — каза и ми кимна, за да покаже, че ме е познал.

— Здравей. — На върха на езика ми беше да подхвърля, че тази вечер сигурно съм му по-симпатична, щом ме пуска веднага, но се въздържах. — Благодаря за чадъра.

Но той вече се беше обърнал да вдигне червения кадифен шнур и да обяви на чакащите, че редът им още не е дошъл. Измърмори нещо в микрофона на портативната радиостанция, после отвори вратата. Минахме край гардероба и начаса ни обгърнаха облаци от дим.

— Разрешават ли да се пуши? — попитах наивно.

Давид и Елиса ме изгледаха, сякаш падах от Марс, после тя обясни:

— Тази вечер тук има частно парти. Можеш да правиш каквото пожелаеш. Между другото, откъде го познаваш?

— Кого?

— Онзи олигофрен.

— Кой по-точно?

— Онзи смотан портиер, дето се прави на голяма работа — обясни Елиса и жадно дръпна от цигарата си.

— Стори ми се, че ти е симпатичен — отбелязах, като си спомних колко сърдечно го прегръщаше.

— Че как иначе? Такива са правилата. Жалко, че кретенът има толкова готино лице. Познаваш ли го?

— Ами... не. Преди няколко седмици тук беше годишното празненство на Пенелъпи, а този ме накара да чакам отвън цяла вечност. Знам, че съм го виждала и преди, но не мога да си спомня къде и кога.

— Няма значение. Да се забавляваме.

Въпреки че „Бунгалото“ беше най-модният клуб в цялата страна, обстановката не представляваше нищо особено — правоъгълно помещение с бар в дъното и тапицирани скамейки с масички пред тях покрай двете стени. Някои танцуваха по средата на залата, а на бара се

бяха скупчили други посетители. Само високият таван от стъкло и редиците с палми създаваха впечатление за известна екзотика.

— Хей, народе, насам! — Лио беше запазил масата вляво от бара, както беше поръчала Елиса. От тонколоните гърмеше парче на „Фифти Сент“; забелязах, че Кали вече е седнала на коленете на някакъв мъж и се върти в такт с музиката. Нашата маса представляваше нещо като минибар — бутилки с „Въов Клико“ и „Танкъри“, гарафи със сок от портокали, грейпфрути и боровинки, няколко бутилки тоник и газирана вода. От Пенелъпи знаех, че цените тук са безбожно надути — бутилка вино струваше минимум 300 долара, а шампанското поне 400.

— Какво питие да ти приготвя? — попита ме Лио.

Страхувах се пак да не се изложи със „старомодна напитка“, затова поисках само чаша шампанско.

— Имаш я, веднага. Ела да танцуваме. Кали, идваш ли?

Той се изправи, но Кали вече беше възседнала непознатия и не ни обърна внимание.

Онова, което ми направи най-силно впечатление, бе, че всички посетители са красиви, на възраст между дваисет и пет и трийсет и пет години и очевидно не идват тук за пръв път. Жените без изключение бяха високи и слаби и макар да носеха рокли с грамадни деколтета и дълбоки цепки, изглеждаха доста аристократично. Мъжете, които ги придружаваха, небрежно ги прегръщаха през раменете, прокарваха длан по гърбовете и задните им части и не оставяха чашите им празни. Всичко беше много изискано и нямаше нищо общо със спомените ми от няколкото нощи, които в пристъп на младежко бунтарство прекарах свита в един ъгъл на „Лаймлайт“, за да съм по-далеч от гърчещите се хора на дансинга.

Докато се оглеждах, Лио вече си беше свалил някакъв брюнет. Дватама се приближиха до друга двойка гейове и групичката затанцува в перфектен синхрон. От време на време се завъртаха така, че „момичетата“ да бъдат с лице едно към друго.

Отидох до тоалетната; на връщане обратно към масата някой зад мен ме прегърна. Обърнах се и видях жена със светлокестенява къдрава коса до кръста, дъхът ѝ лъхаше на цигарен дим и вода за уста.

— Бет, Бет, не сме се виждали цяла вечност! — възкликна и отново ме прегърна, а брадичката ѝ се притисна в гърдите ми.

Почувствах се доста неловко, като се има предвид, че още не се сещах коя е. След няколко секунди тя се отдръпна и едва тогава разгадах самоличността ѝ.

— Аби, ти ли си? Да, наистина не сме се виждали, откакто се дипломирахме — казах, като се стараех да прикрия колко ми е неприятна срещата.

Нищо хубаво не си спомнях за тази жена и откакто всички заживяхме в Ню Йорк, някак си успях да я забравя. Досега градът беше достатъчно голям, че за цели пет години с нея да не се засечем нито веднъж. Очевидно късметът ми се беше изчерпал. Аби изглеждаше загрубяла и състарена. Беше си направила пластична операция на носа, а устните ѝ бяха напompани с колаген, но най-забележителна беше промяната в бюста. Грамадните ѝ гърди сякаш заемаха цялото ѝ дребничко тяло.

— Сега всички ме познават като Абигейл — поправи ме тя. — Чух, че работиш при Кели и знаех, че рано или късно ще се видим тук.

— Моля? Не разбирам... Откога живееш в Ню Йорк?

Аби недоумяващо се втренчи в мен, хвана ме за китката и ме поведе към едно канапенце. Помъчих се да се освободя, ала тя още повече стегна желязната си хватка и се приведе прекалено близо:

— Ама ти сериозно ли говориш? Не си ли чула? Аз съм във вихъра на медийния свят.

Престорено се закашлях и притиснах длан до устните си, за да прикрия смеха, който напираше. Спомних си, че още когато бяхме студентки, тя все твърдеше, че е „във вихъра“ на едно или друго — я женския клуб към университета, я редакцията на студентския вестник. През първата година стаите ни в общежитието бяха на един и същи етаж; спомням си, че тя притежаваше свръхестествената дарба да усеща кога някой се чувства несигурен и го атакуваше със зашеметяваща комбинация от чар, неотстъпчивост и пасивна агресия. Непрекъснато ме разпитваше кое момче харесвам и след като изтръгнеше признанието ми, уж случайно се хвърляше на шията на въпросния младеж. Веднъж я чух да тормози наша състудентка от азиатски произход — настояваше да научи как да коригира с молив очите си така, че да „изглеждат толкова сексапилно дръпнати“. Веднъж „взе на заем“ от Пенелпи доклада ѝ по история, представи го за свой и призна, че е „станала грешка“ едва след като преподавателят

заплаши да скъса и двете. С Пенелъпи срещнахме Аби още първата година на семинара по английска литература и единодушно решихме, че трябва да я избягваме. От самото начало ни беше противна — принадлежеше към онази категория момичета, които правят злобни подмятания относно прическата, гаджето или роклята ти, а когато се обидиш, се преструват на ужасени от гафа си. Избягвахме я съвсем открито, ала тя сякаш не забелязваше отношението ни и упорито се натрапваше, за да продължи да пуска ироничните си забележки. Не е чудно, че нямаше нито една приятелка; за сметка на това си беше поставила за цел да има колкото е възможно повече „приятели“ — злите езици говореха, че до завършването на университета се е изучава с около стотина момчета от различни братства и спортни отбори.

— Във вихъра на медийния свят, а? Не, не знаех. С какво се занимаваш? — попитах с възможно най-отегчен тон.

— Ами... да видим. Започнах в „Ел“, после се прехвърлих в „Слейт“ — много по-престижно е, нали разбираш? За малко бях и във „Венити Феър“, но работата беше прекалено напрегната. Сега съм на свободна практика и рубриката ми е във всяко списание.

Позамислих се, но не си спомних да съм виждала името ѝ в каквото и да било печатно издание.

— А сега е твой ред да се похвалиш. Как е новата работа, госпожичке? — изписука тя.

— В агенцията съм едва от седмица, не точно във вихъра на рекламния бизнес, но засега ми харесва.

Аби или не забеляза, или не обърна внимание на иронията ми.

— Ще стигнеш далеч, момиче — заяви. — Фирмата е страхотна, обслужва най-прочутите личности. Божичко, направо съм влюбена в блузата ти — идеалният избор, когато искаш да скриеш, че си пуснала коремче. И аз имам същата.

Неволно си глътнах корема и отвърнах на удара с удар:

— Влизам ти в положението. Представям си колко е трудно за жена с твоя ръст да поддържа стройна фигура — ако качи два килограма, ще изглежда, че е напълняла с двайсет. Обаче ти майсторски прикриваш недостатъците си.

Аби мило се усмихна:

— Камерън обажда ли ти се? Ако не греша, така се казва гаджето ти, нали? Чух, че те зарязал заради някаква манекенка, но разбира се изобщо не повярвах.

— Камерън ли? Не подозирах, че го познаваш. Но защо ли се учудвам? След като живее в Ню Йорк...

— О, Бет, толкова се радвам, че се видяхме — прекъсна ме тя. — Хайде някой ден да обядваме заедно. Толкова имаме да наваксваме! От сума време се каня да ти се обадя, но след като се дипломирахме, ти изчезна. В каква компания се движиш? Още ли си приятелка с онази невзрачна, но мила девойка... как ѝ беше името?

— Сигурно говориш за Пенелъпи, която беше обявена за най-красивата първокурсничка. Да, с нея си останахме приятелки. Ще ѝ предам поздрави от теб.

— Непременно. Другата седмица ще ти се обадя в службата и ще обядваме някъде, става ли? Между другото, поздравявам те, че напусна онази ужасна банка и заживя в истинския свят. Нямам търпение да те образувам. Знаеш ли с колко хора трябва да се запознаеш?

Преди да я срежа с още по-саркастична забележка, Елиса се приближи до нас. Не бях предполагала, че толкова ще ѝ се зарадвам.

— Елиса, запознай се с Аби — казах, не особено въодушевена.

— Всъщност името ми е Абигейл — поправи ме онази.

— А, да. Аби — натъртих, — това е колежката ми Елиса.

— Май вече сме се срещали — избърбори Елиса, захапа поредната цигара и заровичка в чантата си за запалка.

— Точно така — Аби грабна кибрит от една масичка и галантно запали цигарата на колежката ми, после попита: — Ще ми дадеш ли една?

Двете заговориха за някаква нова клюкарска рубрика, наречена „Всичко за всички“. Доколкото схванах, същата рубрика години наред била публикувана в интернет и в печата, но никой не ѝ обръщал внимание, докато не станала скандална и дръзка; текстовете се появявали изпод перото на авторка, криеща се зад псевдоним. Елиса ме осведоми, че „Всичко за всички“ излиза два пъти седмично в интернет версията на „Нюйоркски сензации“, но за разлика от подобни писания като например „Пейдж Сикс“ на Синди Адамс, материалът не е придружен от снимка на авторката. Абигейл твърдеше как от години не е имало толкова голям медиен хит, но Елиса възрази, че според

нейните източници рубриката се четяла само от определени хора в света на модата и развлекателния бизнес, макар самата тя да очаквала скоро и други да проявят жив интерес. Две минути след началото на този безкрайно съдържателен разговор с облекчение осъзнах, че мога да се извиня и да ги оставя да обсъждат любимата си тема.

Най-неприятното беше, че се намирах сред тълпа от красиви и елегантни хора с невероятно чувство за ритъм, а аз не можех да помръдна. Не ме биваше в танцуването. На забавите в гимназията изкарвах криво-ляво по някой блус (отчаяно се стараех да избегна „Стълба към рая“, защото това парче продължаваше цели осем минути), а като студентка подскачах в такт с музиката от джубокса в разни долнопробни барове. Но сега положението беше отчайващо. Изведнъж ме обзе страхът, който изпитвах в шести клас; за миг отново почувствах как всички ме зяпат и ми се присмиват заради шините на зъбите и за непохватните ми движения. Трябваше да си тръгна от „Бунгалото“ или поне да се върна на масата, за да си спестя мъчителното преживяване, свързано с танците, но докато се чудех как незабелязано да се измъкна, някой ме прегърна през кръста. Висок мъж със свършен тен, какъвто се постига само в скъп солариум.

— Здравсти — каза с подчертано британски акцент. — Ще танцуваме ли?

Едва се съдържах да не се обърна, за да проверя дали не говори на някой друг. Преди да започна да се притеснявам, че дъхът ми лъха на цигарен дим и че блузата ми е мокра от пот, непознатият ме придърпа към себе си и започна да се движи. Танцувахме! Не се бях озовавала толкова близо до мъж, откакто една сутрин в претъпканото метро някакъв перверзник не се опита да ме натиска.

„От-пус-ни се, от-пус-ни се!“ — безмълвно си повтарях. Нямах нужда от продължително самовнушение. Изпаднах в транс, докато се притисках все по-плътно до божествения мъж, който ми наливаше шампанско. Първата чаша изпих бавно, втората обаче изгълтах на екс и преди да осъзная какво се случва, загадъчният и красив непознат седеше на нашата маса, аз се бях разположила на коленете му, а той си играеше с косата ми.

Вече не ми пукаше, че съм облечена неподходящо, че преди минути дребното същество, което ме тормозеше в университета, ме обиди жестоко и че нямам абсолютно никакво чувство за ритъм.

Последният спомен в замъгленото ми съзнание беше как някакъв приятел на божественият пич се приближи и го попита кое е това чаровно създание в скута му. Не разбрах, че говорят за мен, докато моят кавалер не ме прегърна и не заяви:

— Тя е моето откритие. Много е сладка, нали?

А аз — прелестната чаровница, сладкото откритие, палаво се изкисках, обърнах с две ръце лицето на римския бог към мен и впих устни в неговите. После потънах в благословен мрак.

Събуди ме гневен мъжки глас. Отначало се запитах дали някой не е застанал до мен и не ме налага с лопата по главата. Ритъмът на пулсиращата болка беше почти успокояващ, докато не осъзнах къде се намирам. Вместо блузата и панталона, с които бях предишната вечер, носех тесни сиви боксерки „Калвин Клайн“ и грамадна черна тениска с надпис „Спортен клуб Л.А.“.

„Без паника! — заповядах си, като се мъчех в същото време да разбера какво казва мъжкият глас. — Мисли! Къде беше снощи и какво правеше?“ Нямах навик да изпадам в безсъзнание и да се събуждам на чужди места, затова се поздравих, че съм в състояние да разсъждавам що-годе трезво. „Да видим... съобщение от Елиса, вечеря в «Киприани»... от там с такси до «Бунгалото», танцувах с... някакъв англичанин“. Мамка му! Последният ми спомен беше, че танцувам в клуба с непознат мъж, а сега бях в чуждо легло — грамадно и удобно, с изнервящо меки чаршафи, но все пак чуждо.

— Колко пъти да ти повтарям да не переш с гореща вода чаршафи „Пратези“! Мъжът вече крещеше. Сkochих от леглото и се огледах, търсейки път за бягство, но като се доближих до прозореца, разбрах, че се намирам най-малко на двайсетия етаж.

— Да, господине, много съжалявам — плачливо каза жена, която говореше със силен испански акцент.

— Склонен съм да повярвам, че наистина съжаляваш, Мария. Търпелив човек съм, но това не може да продължава. Боя се, че се налага да те уволня.

— Господине, ако ми позволите само...

— Не, Мария, решението ми е окончателно! Ще ти платя надницата до края на седмицата, но искам веднага да напуснеш.

Чух шумолене, приглушен плач, някъде се затръшна врата, после настъпи тишина.

Стомахът ми сигнализира, че повече няма да издържи последствията от махмурлука. „Да му се не види, къде ли е

тоалетната?“ — помислих си. Бях изправена пред труден избор — или непознатият да ме види гола, или как повръщам, защото очевидно нямаше време да намеря и дрехите си, и тоалетната. Той влезе в стаята и ме спаси от моралната дилема.

— Добро утро — каза, без да ме погледне. — Пооправи ли се? Снощи беше в ужасно състояние.

Видът му така ме шашна, че забравих за повръщането. Бялата тениска и широкият бял панталон още повече подчертаваха зашеметяващия му тен, правилните му зъби също бяха ослепително бели. Приличаше на Енрике от „Любовницата на магната“, беше толкова красив, че ставаше за корицата на някое от любимите ми романчета.

— Тъъ, да, така изглежда — смотолевих. — Ако щеш вярвай, но не ми се беше случвало досега. Страхувам се, че дори не помня името ти.

Той сякаш за пръв път забеляза, че съм човек, а не придатък към леглото, и седна до мен.

— Казвам се Филип. Филип Уестън. И не бери грижа: нищо не се е случило помежду ни. Доведох те тук, защото не можах да намеря две таксите и не ми се заобикаляше през Ист Сайд. Бъди спокойна, не съм никакъв перверзник, който се възползва от жени в безпомощно състояние. Всъщност съм адвокат — добави гордо, а пък аз за пореден път си помислих колко изискан е аристократичният му английски акцент.

— Много благодаря — измънках. — Всъщност не пих много, но след като танцувах с теб, всичко ми се губи.

— Случва се. Ужасно стресираща сутрин, не мислиш ли? Ненавиждам, когато ми нарушават спокойствието след упражненията по йога.

Изкушавах се да кажа: „Какъв стрес? Не си се събудил в чуждо легло, нали?“, обаче се въздържах — щеше да е проява на свръх нахалство.

— Хванах прислужницата да накисва във вряла вода чаршафите „Пратези“ — продължи той. — Какъв е смисълът да имаш прислужница, след като непрекъснато трябва да я гледаш в ръцете да не направи някоя беля? Представяш ли си каква катастрофа щеше да настъпи, ако не се бях намесил навреме?

Обратен! Определено беше обратен. Не беше Енрике, а неговият хомосексуален приятел Емилио. О, какво облекчение!

— Какво по-точно щеше да стане? — попитах. Винаги настройвах пералнята на програмата за гореща вода и използвах центрофугата, защото мислех, че това е най-бързият начин за изсушаване на прането. От друга страна, купувах спалното бельо от „Таргет“ и не му отделях прекалено много внимание.

— Какво ли? Наистина ли не разбираш? — Филип прекоси спалнята и се напръска с „Хелмут Ланг“. — Чаршафите щяха да се степат, ето какво! Комплектът струва четири хиляди долара, а онази неграмотница беше на път да ги унищожи.

Той остави шишето с одеколona и започна да втрива в лицето си някаква течност — надявах се да е афършейв, но подозирах, че всъщност е овлажняващ лосион.

— О! Ами... не знаех, че едни чаршафи могат да струват цяло състояние. И аз щях да се ядосам, ако бях дала толкова пари за тях.

— Много съжалявам, задето стана свидетелка на тази сцена.

Филип свали тениската си; широките му мускулисти гърди бяха гладки и съвършени. Жалко, че такъв привлекателен мъж беше обратен. Любезният ми домакин отиде в банята, чух шум от пусната вода, а не след дълго той се появи само с пешкир около кръста; взе си риза от грамадния дрешник, подаде ми моите прилежно сгънати дрехи и излезе, за да се преоблека.

— Можеш ли да се прибереш сама? — провикна се от коридора. — Аз отивам на работа. Имаме ранно съвещание.

Работа! Божи мили, съвсем бях забравила, че не съм безработна! Погледнах часовника на нощното шкафче и се успокоих — едва минаваше седем. В този ранен час Филип вече се беше върнал от курса по йога, и то при положение, че снощи не се бяхме прибрали преди три. Спомних си кога за пръв и последен път ходих на йога. Трийсет минути се мъчех да спазвам указанията на инструкторката, но когато заехме позата, незнайно защо наречена „полумесец“, и тя заяви, че тази поза се равнява на осем часа сън, без да искам, изсумтях. Жената попита има ли някакъв проблем. За щастие се въздържах да кажа онова, което ми беше на върха езика. Как така никой досега не беше осветлил човечеството за магическото свойство на позата „полумесец“. Защо столетия наред хората са пропилявали една трета от живота си в

сън, когато са могли да заместят това с половинминутна чупка в кръста? Измънках, че идеята е много интересна и се изнизах, когато водещата на курса беше с гръб към нас.

Тръгнах по коридор, по-дълъг от целия ми апартамент; послушах се откъде идва гласът на Филип, за да открия местонахождението му, като пътьом надниквах в помещенията от двете страни. По стените висяха абстрактни картини, дървените подове бяха в интересен контраст със стилните мебели. Получавах се впечатлението, че цялото обзавеждане е пренесено тук направо от изложбената зала на прочут дизайнер. Видях още една баня, спалня, всекидневна и кабинет (стените бяха заети от полици с книги, имаше два мощни компютъра „Мак“ и поставка за бутилки с вино), докато намерих Филип в кухнята — стоеше до мраморния плот и пускаше парченца червен портокал в свръхмодерна сокоизстисквачка.

— Наистина ли ходиш на йога? — попитах. — Не познавам мъже, които си падат по това. („По-точно не познавам хетеросексуални почитатели на йогата“ — добавих наум.)

— Разбира се. Упражненията развиват физиката, освен това пречистват съзнанието. Вие, американците, сте луди по йога, но има защо. Трябва някой път да дойдеш с мен. — Преди да се усетя какво става, Филип ме повдигна на плота, леко разтвори бедрата ми, за да се доближи максимално, и започна да ме целува по шията.

Машинално скочих на земята, в резултат на което още по-силно се притиснах до него.

— Смятах, че си... не си ли... тъъ...

Той впери в мен невероятните си зелени очи — явно очакваше да продължа.

— Мисълта ми е, че предвид снощи и всичко друго — скъпите чаршафи и курса по йога...

Филип млчеше. „Да му се не види, защо не ми помогне малко?“

— Не си ли гей? — Затаих дъх, надявах се да не е прикрит хомосексуалист или още по-лошо, обратен, който се мрази заради наклонностите си.

— Гей ли?

— Ами да. В смисъл, че харесваш мъже...

— Сериозно ли говориш?

— Ами... стори ми се, че...

— Гей... Смяташ ме за хомосексуалист?

Почувствах се така, сякаш се намирам на снимачната площадка на някакво телевизионно риалити шоу, където всички освен мен са посветени в тайната. Насочващи улики — твърде много на брой, но абсолютно никаква достоверна информация. Мъчех се бързо да сглобя мозайката, ала не можех да напасна парченцата.

— Вярно е, че изобщо не те познавам. Направи ми впечатление обаче, че се обличаш много елегантно, жилището ти е невероятно изискано и... тъъ... използваш одеколон „Хелмут Ланг“. Моят приятел Майкъл например няма представа кой е Хелмут Ланг...

Той се усмихна, при което прекрасните му бели зъби отново проблеснаха, после разроши косата ми, все едно бях мъничко дете:

— Може би общуваш с неподходящи мъже. Уверявам те, че съм напълно хетеросексуален. Просто се научих да ценя хубавите неща. Ела, ако побързаме, ще имам време да те закарам до вас. — Наметна тънка кашмирена жилетка („Бърбъри“) и си взе ключовете.

Явно имаше още много да уча. Междувременно обаче трябваше да се явя на работа. Докато асансьорът се спускаше към фоайето, не разменихме нито дума, но милият Филип ме притисна до стената на кабината и страстно ме целуна. Усещането беше едновременно изумително и безкрайно неприятно.

— Ммм, много си сладка! Чакай да те вкуся още веднъж. — Преди отново да използва лицето ми като близалка, вратата на асансьора се отвори и двамата униформени портиери станаха свидетели на появата ни.

— Махайте се! — Слизайки, Филип вдигна ръка, за да ги отпрати. — Днес нямам настроение.

Двамата се изкискаха (очевидно бяха свикнали да го виждат с различни жени) и безмълвно отвориха вратата. Едва когато се озовахме на улицата, разбрах, че съм пренощувала в прочутата сграда „Архива“ в Гринич на около една пряка от реката.

— Къде живееш? — попита Филип и извади сребриста каска изпод седалката на невероятния скутер „Веспа“, скрит под брезентово покривало с монограм.

— Мъри Хил. Става ли?

Той подигравателно се изсмя:

— Не знам. Ти кажи дали става. Определено не изгарям от желание да живея в Мъри Хил, обаче на теб може да ти харесва.

— Питам дали ти е удобно да ме закараш до там — процедих с леден тон. Започваше да ми писва от внезапните промени в настроението му. — Нищо не ми струва да взема такси.

— Както желаяш, скъпа. Кварталът ти ми е на път — обясни, докато вадеше ключовете от джоба на панталона си и прикрепваше чантата „Ермес“ към багажника на скутера. — Да тръгваме, ако не възразяваш. Имам важно съвещание. — Яхна седалката и едва сега благоволи да ме погледне. — Е, какво решаваш?

За миг изгубих ума и дума. Филип щракна с пръсти, сякаш да ме извади от транса:

— Казвай, малката. Ще се возиш ли с мен или не? Много умуваш. Снощи беше доста по-решителна...

Като всяко друго момиче цял живот бях мечтала да имам повод да зашлевя някой самонадеян мръсник, но сега след появилата се възможност, съвсем онемяла от наглото щракане с пръсти и намека, че снощи сме правили секс, просто се обърнах и тръгнах по улицата.

Филип подвижна (звучеше леко обезпокоен):

— Не бъди толкова чувствителна, мила. Само се пошегувах. Снощи не се случи нищичко. Нито ти, нито аз... — Продължих да вървя, все едно не го чувах. — Добре. Както кажеш. Точно в този момент нямам време за драми, но отново ще те потърся. Много рядко се случва жена да устои на чара ми, затова съм заинтригуван. Остави на портiera телефонния си номер и ще ти се обадя.

Двигателят на веспата забръмча, после чух скърцане на гуми. Въпреки че почти ме бяха нарекли „ревлива уличница“, имах усещането, че съм победителка от двубоя... разбира се, ако Филип казваше истината и действително не бях преспала с него.

Приятното чувство продължи около четирийсет минути, през които се прибрах с такси у дома, набързо се измих в банята, обилно се напърсках с дезодорант под мишниците, а навсякъде другаде се намазах с овлажняващ лосион. Въртях се из апартамента, търсех чисти дрехи и се питах как ще стана добра майка, след като изоставям кучето си на произвола на съдбата. Милингтън се беше пъхнал под масичката и отказваше да излезе, освен това за наказание ми се беше изпишкарал върху възглавницата, обаче нямах време да почистя. Забързах към

станцията на метрото. По пътя спрях веднъж да повърна дискретно в уличен контейнер за смет (имах десетгодишен опит в драйфането след тежки запои и вече се бях усъвършенствала да го правя елегантно), след което си пробих път сред тълпите на перона и цъфнах в службата само с една минута закъснение. Мечтаех си за единствения лек срещу махмурлук — дълго кафе от уличен автомат и сандвич с яйца, бекон и сирене, но Елиса ми махна да отида при нея. Беше запазила място до най-големия прозорец и очевидно изгаряше от нетърпение да говори с мен.

Общото помещение представляваше грамаден правоъгълник, заобиколен от всички страни от кабинетите на съдружниците и неколцина важни персони. Нямаше бюра, само две много големи маси с формата на полумесец, съединени в окръжност; на две места окръжността се прекъсваше, за да ни позволи достъп до факсовете и принтерите в средата. Бяха ни раздали преносими компютри, които можехме да заключим в шкафа или да вземем със себе си у дома, а работните места не бяха фиксирани. Всички предпочитахме да седнем така, че Кели да не вижда мониторите ни от кабинета си. Днес Елиса беше осигурила прекрасни позиции. Оставих компютъра си на масата и внимателно отстраних капачката на чашата с кафе, за да не разлея нито една скъпоценна капчица. Колежката ми буквално изпръхтя от нетърпение:

— Седни, да му се не види! Стига си се мотала! Умирам от любопитство, разкажи ми всичко, ама всичко!

— Какво да ти разкажа? Снощи изкарах страхотно. Благодаря, че ме покани.

— Млъкни! — изпищя тя. Вече бях забелязала, че пищенето е предпочитаният от нея начин за общуване. — Как беше... ъъ... Фелипе?

— Фелипе ли? Да не би да говориш за Филип? Сигурна съм, че не е испанец.

— Не се прави на ударена! Невероятен мъж, нали?

— Откровено казано, стори ми се малко смотан — заявих и донякъде бях искрена. Естествено премълчах, че именно затова много ме заинтригува. Елиса ахна и слисано ме изглежда.

— Какво каза? — прошепна.

— Че ми се стори малко...

— Чух те. — Недоволството ѝ нарастваше. — Обаче не проумявам защо. Като те гледах как му се натискаш, когато танцувахте, реших, че го харесваш. Много го бива, нали? Опитът си казва думата.

Може би още говореше за танцуването, но замечтаният ѝ поглед опроверга предположението ми.

— Елиса, за какво намекваш?

— Стегни се, Бет. Става въпрос за Филип Уестън.

— Името трябва ли да ми говори нещо?

— Божичко, унижително е да си толкова невежа! Наистина ли не знаеш кой е Филип Уестън? Учил е в Итън и в Оксфорд, завършил е право в Йейл. Той е най-младият адвокат, който някога е бил съдружник в „Симпсънс Тачър“. Дядо му е херцог, баща му притежава повечето земи между Манчестър и Лондон плюс големи парцели в Единбург. С парите от попечителския фонд на младия Уестън може да се изплати националният дълг. По едно време той ходеше с Гуинет Полтроу, сега през леглото му минават моделите на „Виктория‘с Сикрет“, в списание „Ню Йорк“ го бяха нарекли „Адонис на нощния живот“. Някой от тези факти да ти е познат?

— Всъщност не — избърборих, докато се мъчех да обобща чутото — трудна задача, като се има предвид, че ушите ми пищяха. Херцог? Гуинет Полтроу?

— Каква ирония — въздъхна Елиса. — Всяка жена на света мечтае да прави секс с Филип Уестън, а ти лягаш с него, без да подозираш кой е!

— Какво говориш? — измрънках, а наум добавих: *„Ако под «правене на секс» разбираш да слушам как той уволнява прислужницата, задето е съсипала чаршафи за четири хиляди долара, с него действително прекарахме бурна нощ.“*

— Бет, престани да се правиш на света вода ненапита. Снощи всички те видяхме!

Гласът ѝ идваше някъде отдалеч; в момента беше невъзможно да възприема нещо друго, освен факта, че мъжът, който е бил гадже на Гуинет Полтроу, не само ме е видял гола, ами е имал „удоволствието“ да зърне старомодното ми бельо и необръснатите ми крака.

— Нищо не се случи — измънках, докато обмислях как по-бързо да си стегна багажа, да сменя името си и да се преселя в Бутан.

— Ооо, добре! — Тя се усмихна и заговорнически ми намигна.

— Честна дума. Вярно, събудих се в апартамента му и бях с негови дрехи, но помежду ни наистина не се случи нищо.

Елиса смаяно ме зяпна — изглеждаше безкрайно разочарована.

— Как е възможно да устоиш на такъв мъж?

— Ти спала ли си с него? — попитах в пристъп на внезапно прозрение.

Тя ме изгледа така, сякаш я бях зашлевила:

— Не!

— Извинявай, не намеквах, че... Само се пошегувах. Дори не съм си представяла, че...

— Не бъркай с пръст в раната. Отдавна съм му хвърлила око, обаче Филип дори не ме поглежда. Непрекъснато се засичаме по заведенията и той много добре знае коя съм, та си мисля, че може би е въпрос на време, докато... — Погледът ѝ отново стана замечатан.

Покашлях се и я върнах към действителността. Бях поласкана, че снощи Филип ме е предпочел пред нея, ала тя на бърза ръка попари самочувствието ми, като произнесе с плачевен тон:

— Готов е да спи с всяко готино гадже, което му попадне, затова не разбирам защо ме отбягва.

— С всяко ли? — изписуках. Искаше ми се още малко да се порадвам на илюзията, че съм голямата любов на Филип Уестън.

— Почти с всяко. Чудя се защо не ми обръща внимание. Може би не харесва слаби жени.

Намекът, макар и непреднамерен, ми причини болка. Не проговорих, а зачаках тя да продължи разбора.

— Да видим... Кали ходеше с него, но това бе отдавна, много преди той да се прочуе. Гадже му беше едно от момичета, които съставят Списъка, а също и онова маце, дето миналия месец се снимаше за корицата на „Мари Клер“...

Елиса изреждаше красиви жени, чиито имена бях срещала в клюкарските рубрики, а на мен все повече ми приляваше. За щастие след дванайсетото име Кели ме повика и аз влязох в кабинета ѝ, който приличаше на зоологически ад. Мебелите бяха тапицирани с материи на зеброви и тигрови шарки, навсякъде имаше разхвърляни грамадни космати възглавници, а килимът беше на леопардови петна.

— Как вървят нещата, Бет? — усмихнато попита тя, направи ми знак да затворя вратата и да седна на стол, покрит с кожата на някакво

дългокосместо животно.

— Ъъъ... първата ми седмица в агенцията беше много интересна.

— Чудесно. И аз мисля така. — Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Наистина се радвам, че съм сред вас; обещавам да запомня всичко, на което ме учат, та по-скоро да заработя активно, вместо само да гледам — заявих, като се постарях изявлението ми да прозвучи искрено.

— Браво на теб. А сега ми разкажи за снощи. — Тя скръсти ръце и се приведе към мен.

— За снощи, така ли? Ами... отидох на вечеря с Елиса и неколцина други колеги, прекарахме страхотно. Наистина съм заобиколена от чудесни хора. Разбира се, друг път няма да им позволявам да ме задържат толкова до късно... — Засмях се, като се опитвах да звуча безгрижно. За пръв път ми се случваше да обсъждам с шефа среднощните си запои. И през ум не би ми минало да разкажа на Арън за похожденията си, но Кели май изгаряше от нетърпение да ги научи.

— Няма да позволиш да те задържат чак до сутринта... — поправи ме тя, ухили се и не довърши фразата.

Подозирах, че сме на границата между професионалното и личното, и не възнамерявах да я прекрача.

— Изкарахме чудесно. Колегите са невероятни... — Давах си сметка, че се повтарям, но друго не ми идваше наум.

Кели наклони глава и още повече се приведе, като разположи големите си, но стегнати гърди върху плота на бюрото:

— Скъпа Бет, нима очакваш да прекараш една нощ с Филип Уестън без целият свят да научи за това?

Тя побутна към мен компютърна разпечатка, взех я с треперещи ръце. Веднага познах най-новата клюкарска рубрика „Всичко за всички“, която снощи беше обсъждана от Елиса и Аби. Публикацията фигурираше в интернет страницата на „Нюйоркски сензации“ и заглавието гласеше: „Загадъчна млада жена прекарва нощта с Уестън“. Описано бе как предишната вечер в „Бунгало № 8“ някакво „симпатично младо създание се лепнало“ за г-н Уестън; достоверни източници твърдели, че въпросното създание отскоро работи в

агенцията „Кели енд Къмпани“. Анонимната авторка завършваше с призив към читателите да следят рубриката, за да разберат дали загадъчната непозната отново ще се появи в светлините на прожекторите.

Въпреки комплиментът „симпатично младо създание“, който без съмнение присъстваше с цел запълване на място, сърцето ми се сви и ужасено се втренчих в Кели.

— Разпитвам всички познати в Манхатън, за да разбера коя е авторката — продължи тя. — Гениална е! Не е за вярване, че толкова бързо разпространява най-горещите новини. Може би това е предимството на интернет страницата, макар да подозирам, че тези... тези писания са дневниците на хора, чиито творби никой не публикува.

— Кели, не е каквото си мислиш. Ще ти обясня. Стана така, че след вечерята ние...

— Миличка, знам точно какво се е случило — прекъсна ме тя. — И съм много доволна.

— Моля? — Вече бях сигурна, че ще ме уволни и е доволна, задето снощните ми подвизи са й дали повод да го стори.

— Ама разбира се! Това е идеалният сценарий. Филип Уестън, „Бунгало № 8“, спомената е нашата агенция. Моля те само следващия път да направиш така, че да бъдеш пред очите и на репортер от „Пейдж Сикс“. Прекрасна реклама, само че рубриката е сравнително нова и още не я четат толкова много хора.

Понечих да кажа нещо, но от гърлото ми не излезе и звук. Кели явно не забеляза, че съм онемяла, и продължи с пълна пара:

— Фантастичен е, нали? Между нас казано, от край време си падам по него.

— По кого? По Филип ли?

— Естествено, глупачето ми! Всяка жена е луда по него. Невероятен мъж е. Не стига, че името му присъства на видно място в цялата преса, ами изглежда главозамайващо, когато е гол до кръста.

Забелязах нещо изумително — тя придоби същото замечтано изражение като Елиса.

— Ходила ли си с него? — попитах и с цялото си сърце пожелах отговорът да е отрицателен.

— Де да бях! Симпатична съм, но не достатъчно, за да ме хареса Филип. Сигурно се питаш откъде знам как изглежда без риза? Веднъж

присъствах на благотворително събитие с наддаване. Наградата беше среща с Филип Уестън. Заедно с още триста жени буквално откачихме, когато той свали ризата си. Всичко се случваше като на филм — прекрасно и много трогателно.

Отпуснах се и забравих за секунда, че разговарям с моята шефка.

— Когато тази сутрин излезе от банята, и аз го видях гол до кръста. Наистина прилича на древногръцки бог — изтърсих, без да съобразя как ще бъде изтълкувана репликата ми.

Кели рязко извърна глава и ме изгледа със завист и любопитство.

— Предполагам, че когато отново ти се обади, ще излезеш с него. — Каза го така, все едно се подразбираше.

— Не съм сигурна, че ще ме потърси — измънках; ако ще да настоявах до посиняване, никой нямаше да ми повярва, че не съм спала с него.

Тя дълго се взира в мен, после широко се усмихна:

— Миличка, може би не го осъзнаваш, но си много красива. Всеизвестно е, че Филип Уестън е луд по красиви жени. Разбира се, че ще ти се обади. Да не си посмяла да откажеш, чуваш ли? Кани го на всички наши прояви и не се старай да идваш навреме на работа, след като предишната нощ си била с него.

Внезапно изпитах опияняващо чувство, подобно на първата любов. Идваше ми да я прегърна и да я разцелувам.

— Ами... добре. Ще го имам предвид.

— Чудесно. Много се радвам, че ти е излязъл късметът! Дръж ме в течение. Готова ли си да започнем работа?

— О, да! — Готова бях на всичко, само и само да приключим странния разговор. — Ще ми обясниш за Списъка, нали?

— Точно така. Първото, което трябва да запомниш: Списъкът е най-важното оръдие за осигуряване на успеха на фирмата. Не представляваме нищо без знаменитостите, които обещаваме на нашите клиенти, затова посветихме дълги години на съставянето на една от най-подробните база данни в тази индустрия. Седни до мен, за да ти покажа.

Придърпах до бюрото ѝ косматия стол, тя отвори една иконка на монитора и прошепна:

— Ето го. Моето творение. Най-пълният списък на важни персони във всяка област.

На екрана се виждаше нещо като търсачка в интернет. Трябваше да маркираш желаната тема и да посочиш функцията „намери“. Информацията обхващаше Ню Йорк, Лос Анджелис, Маями и градовете по югоизточното крайбрежие, но имаше и друг по-кратък списък за още дванайсет града в Съединените щати и двайсет и четири в чужбина. Критериите за търсенето изглеждаха безкрайни.

Във вертикалната колона отляво на екрана бяха посочени различни области: изкуство, литература, филмово продуцентство, вестници, мода, звукозаписни компании, общество, елитни фигури в медиите, финанси, списания, архитектура, търговия на дребно, разни.

— Въвеждаш данни за типа човек, който търсиш, и програмата ти дава пълна информация. Гледай. — Тя посочи с мишката „литература“ и „общество“ и ми показва хиляди отговори. — Знаем всичко за всеки. Трите имена, домашен адрес, адрес на местоработата, всички номера на телефони, факсове и пейджъри, местонахождението на всички вили, били те в планината или край океана, адресите на къщи или апартаменти в чужбина, рождената дата на брачния партньор или партньорка, имената на децата и на бавачките им. Програмата дава възможност за още по-голямо стесняване на издирването, като осигурява информация дали търсеното лице е хетеро или хомосексуално, необвързано, моногамно или изневерява на партньора си, дали си пада по купоните и пътуването, името му често ли се споменава в светската хроника. Много лесно е да избереш подходящия човек, след като знаеш абсолютно всичко за него, нали?

Само кимнах, защото не намерих уместен отговор.

— Да вземем например вуйчо ти. — Кели написа името му и на монитора се появи пълна информация: адресът и домашният телефон, длъжността му във вестника и названието на неговата рубрика, годините, откакто упражнява тази професия, рождената му дата и кратка забележка за честите му пътувания до Ки Уест и Европа. В препратките той спадаше към категориите „хомосексуалист“, „литература“, „вестници“ и „елитни фигури в медиите“. Забелязах, че липсва категория „реакционер, привърженик на християнската коалиция“, но си замълчах.

— Списъкът е невероятен, нали? И това не е всичко. Може би ти е направило впечатление, че в тази база данни няма редови

журналисти или знаменитости. За тях имаме отделна електронна картотека, защото са най-важните групи.

— Отделна ли?

— Естествено. Погледни. — Тя затвори първата програма и щракна с мишката на иконка с надпис „Преса“. — Към елитните фигури в медиите спадат хора като вуйчо ти, Франк Рич, Дан Радър, Барбара Уолтърс, Рупърт Мърдок, Морт Цукерман, Том Брокоу, Томас Фридман и така нататък, които, разбира се, присъстват на различните празненства и чествания заради известността си, но от тях не се очаква да ги отразят. Самите те са знаменитости в собствената си област. Ето защо се наложи да съставим втора база данни за всички служители в редакциите на вестниците и списанията, телевизията и радиото, които ще спомогнат за отразяване на събитието, обещано на нашите клиенти. Разбира се, понякога има преливане на категориите. Случва се дама от висшето общество да работи за някое списание, или човек от киното да пише рецензии за местен вестник, затова препратките са много важни.

Наведох се, взех мишката и набързо прегледах отделни те области; забелязах, че тази на медиите беше разделена на подкатегории, което даваше възможност за бързо намиране на журналисти, пишещи за музикални прояви, живопис, туристически забележителности, мода, театър и кино, спорт, клюки и светски събития.

— Поразена съм! — възкликнах. — Колко души са включени в Списъка?

— Приблизително трийсет и пет хиляди. Още не си видяла информацията за знаменитостите, която е от най-голямо значение за нас. — Кели отново щракна с мишката и на монитора излезе списък на най-богатите, най-красивите и най-прочутите хора в света. — Името на всеки е придружено от сведения за неговия или нейния издател, агент, сътрудници, семеен статус, настоящи и бъдещи проекти, предпочитани авиолинии, цветя, минерална вода, кафе, алкохол, хотели, модни дизайнери и музика. Почти ежечасно въвеждаме настъпилите промени.

Тя отвори справката за Чарлийз Терон; видях, че филмовата звезда има къщи в Южна Африка, Малибу и Холивуд Хилс, че сега ходи със Стюарт Таунсенд, пътува само първа класа с „Америкън Еърлайнс“ или с частни самолети, в момента снима в Рим, а след пет месеца има ангажимент за друг филм, поддържа персонал от

четирима, като агентът ѝ временно завежда и връзки те с обществеността.

— Как се осъвременяват данните? Как е възможно да знаете тези подробности?

Кели отметна глава — явно беше доволна, че ме е изненадала.

— Елиса те запозна с момичетата, които подготвят Списъка, нали?

Кимнах.

— Не е най-интересната работа на света, но те имат много връзки, пък и получават добри премиални, за да четат всички възможни публикации в печата или в интернет и да обновяват информацията. Самите момичета произхождат от семейства с високо обществено положение и непрекъснато присъстват на едно или друго светско събитие. Тази сутрин в списание „Ню Йорк“ излезе класацията на петдесетте нийоркчани на възраст под трийсет години, които са най-прочути в своите области. Ако досега не са били включени, имената им вече са в нашия Списък.

— Невероятно. Честна дума.

— Така е. Опитай и ти да съставиш списък. Да речем, че организираме празненство по случай откриването на първия магазин на „Аспри“ в Съединените щати. Шефовете на компанията се безпокоят, че търговската им марка не е популярна в Америка както в Англия, и търсят начини да я рекламират. Подбери петстотин души, които да си пасват. Нека сто от тях да бъдат знаменитости и представители на престижни медии. В действителност на тържеството ще присъстват най-много двеста човека, но този списък ще ти бъде за упражнение.

Нямах нищо против упражненията, само че кратката лекция на Кели ни беше отнела цялата сутрин. Все още не бях взела мерки против махмурлука, а той отново набираше скорост и изискваше непосредственото ми внимание.

— Добре. Ще го имаш в понеделник — казах възможно най-бодро и се изправих полека, защото се страхувах, че стомахът ми ще се преобърне.

— Помисли и за малки сувенири, които да се раздават на празненството. О, и още нещо.

— Да?

— Ще се видите ли с Филип през почивните дни?

— Филип ли? Кой е Филип? — Помислих, че говори за Списъка, но явно се бяхме върнали към личния ми живот.

— Ама че си шегобийка — изкиска се тя. — Питам за разкошния мъж, в чието легло си спала снощи. Ще се видите, нали?

— А, за този Филип ли става дума? Не беше каквото мислиш, Кели. Не знам как да го обясня, но...

— Нито дума повече, Бет! Не ми дължиш обяснения. Нямам намерение да се меся в живота ти — добави тя, без да схване абсурда в ситуацията. — Все пак се надявам да излезеш с него през уикенда. Може да вечеряте в „Мацури“ или да се отбиете в „Бунгалото“.

— Не знам дали ще ми се обади, но ако ме потърси, тогава сигурно ще...

— Бъди сигурна, че ще се обади, Бет. И да не си посмяла да го отблъснеш, защото ще бъде чиста лудост. Е, днес си тръгвам по-рано. Всичко хубаво и весели почивни дни.

— Благодаря подобно. — Заднешком заотстъпвах към вратата. Не беше за вярване, че току-що обещах на шефката си да продължа да спя с човека, с когото все още не бях преспала. — Довиждане до понеделник.

Кели ми се усмихна окуражително. Тръгнах обратно към кръглата маса, но няколко пъти ме спираха колеги, които многозначително се усмихваха и подхвърляха „Браво!“ или „Браво за Филип!“. На компютъра си намерих бележка от Елиса, която ми съобщаваше, че отива да обядва (менюто ѝ се състоеше от един литър минерална вода, няколко малки сурови моркова и половин дузина цигари „Марлборо Лайт“), затова вдигнах телефона и се обадох на Пенелъпи.

— Хей, как си? — попита тя.

— Нормално. А ти? — Шепнех като човек, който се страхува, че ако повиши глас, наблизо ще избухне бомба.

— Чувствам се чудесно. Благодаря, че снощи ме покани на вечеря. Беше... хм... много интересно.

— Разбирам. Не ти хареса.

— Не е вярно! Не съм казала подобно нещо. Просто беше... различно от онова, с което сме свикнали. Дано не ми се сърдиш, че си тръгнах рано, обаче бях капнала от умора. Как продължи партито?

— Питаш от учтивост или днес не си погледнала вестника? — Стисках палци да не го е прочела.

— Да, само се правя на учтива. Още сутринта Ейвъри ми изпрати копие от дописката. Не знаеш какво ми костваше да не ти се обадя веднага. Искam най-подробно описание на събитието. Започни с: „Когато го срещнах в «Бунгалото», той беше с черна раирана риза и черен панталон; почерпи ме с водка «Столичная» и спрайт.“ И продължи в същия дух, ако обичаш.

— Пен, сега не мога да говоря — прошепнах, вдигнах очи и забелязах, че колегите са наострили уши, макар да се преструват на съсредоточени в работата си.

— Хубава работа, Бет! Спала си с най-готиния тип на света, а отказваш да споделиш с мен! Ейвъри непрекъснато разправя, че всяка жена в Манхатън обожава Филип Уестън.

— Не съм спала с него! — извиках. Кали, Лио плюс няколко сътрудници ме погледнаха и се ухилиха.

— Вярвам ти — беззвучно произнесе Лио.

— Да, бе! — прошепна някой.

Кали направи красноречив жест, все едно казваше: „Не сме ТОЛКОВА ТЪПИ!“.

За малко се почувствах поласкана. Какво от това, че е леко курвенско да легнеш с мъж, с когото току-що си се запознала? По-добре всички да мислят, че Филип Уестън е благоволил да прави секс с мен, отколкото да предполагат, че ме е приютил от съжаление и чувство за дълг и въобще не сме спали.

— Божичко, колко сме докачливи! — възкликна Пенелъпи. — Добре, не си се чукала с него. Вярвам ти. Въпросът е защо не си го направила. Едва ли е необходимо да ти напомням, че от две години живееш като монахиня. За кого се пазиш? Всички смятат, че Филип Уестън е неотразим.

За пръв път през този ден се засмях. Да му се не види, какво толкова се е случило? Щом не ме заплашваше уволнение за авантурата ми, така бързо придобила популярност, защо да не се порадвам на съмнителната си слава?

— Честно казано, събитията от снощи почти ми се губят — прошепнах, — но като се прибера вкъщи, ще ти разкажа каквото си спомням.

— Няма да стане. С Ейвъри сме канени на вечеря у техните. Не мога да откажа. Искаш ли утре да се видим в „Блек дор“?

— С удоволствие, но с момичета от клуба сме се уговорили да вечеряме в „Пикола Италия“.

Тя въздъхна:

— Май ще трябва да го отложим за другия уикенд, защото цялата следваща седмица ще бъде по работа в Синсинати. Да се разберем за събота?

Доскоро съобразявах плановете си само с момичетата от литературния клуб, Уил и Пенелъпи, но сега понякога се налагаше да работя и през почивните дни.

— Добре. Току-що обещах на Кели с неколцина колеги да потърсим подходящо заведение за купона на „Плейбой“. Събитието ще бъде след шест месеца, но всички вече са изпаднали в паника. Ще дойдеш ли с нас?

Пенелъпи се поколеба. Явно идеята не ѝ допадна, обаче не можеше да ми откаже, защото вече беше казала, че е свободни.

— Ами... добре — измънка. — Ще се уточним през седмицата. И ако случайно си „спомниш“ нещо за снощи, надявам се да го споделиш.

— Ама че си гадна! — изсъсках.

Тя само се засмя.

— Приятно изкарване със свекъра и свекървата. Слушай внимателно, когато поръчват колко внучета искат, от какъв тюл да бъдат и какъв цвят да са очите им. В края на краищата вече имаш известни отговорности...

Отдавна не я бях чувала да се смее от сърце.

— Бетина Робинсън, как се осмеляваш? Отчитайки доста лековатото ти поведение през последните двацет и четири часа, не смятам, че имаш право да раздаваш съвети... Доскоро.

— Чао. — Затворих телефона и реших, че единственият лек след подобна нощ и сутрин е втори сандвич с бекон, яйце и сирене. Предстоеше ми да си напиша домашното, възложено от Кели, но работата можеше да почака. Не и махмурлукът.

От сума време не бях излизала в събота вечер и дори Уил забеляза почти осезаемото ми вълнение, от което се почувствах безкрайно жалка. Стоях пред „Санкчуъри“, за да посрещна Пенелъпи, и наблюдавах ордите, чакащи да влязат в заведението. Младежи, събрали сили след обилна вечеря, придържаха за раменете момичета с лъскави прави коси и сандали с безумно високи токчета. Нетърпимата лятна горещина се беше сменила с доста хладно време, ала сякаш никой не забелязваше, че вече не е месец юли. Рокли с дълбоки деколтета, бюстиета, миниполички, смело изложена плът, загоряла от слънцето и поддържана с какви ли не чудеса на козметиката. Неколцина души се полюшваха в ритъма на музиката, звучаща иззад внушителната стоманена врата. Всички изглеждаха обзети от приятна възбуда в предвкушане на очакващото ги удоволствие — първото мартини, цигареният дим, парещ белите дробове, възпламеняващи танци, възможността да притиснеш съвършеното си тяло до нечие също така съвършено тяло... Няма нищо по-опияняващо от съботна вечер в Ню Йорк, когато стоиш пред най-новото и най-модно заведение в града, заобиколен си от красиви мъже и жени и чувстваш, че най-смелите ти фантазии ще се сбъднат... стига само да се добереш до светая светих.

Странно, но Уил не беше във възторг от медийното отразяване на моята несъстояла се любовна нощ с най-желания мъж в Манхатън. След работа му бях позвънила само да го чуя; не вярвах да чете „Нюйоркски сензации“, затова едва ли беше научил за подвизите ми. Оказа се, че греша. Изглежда всички следяха електронното издание, и то заради рубриката на анонимната журналистка.

— Здравсти, Бет. Вуйчо ти беснее цял ден и чака да се обадиш. Сега ще го повикам. — Саймън беше необичайно рязък; направи ми впечатление, че за разлика от друг път не попита как съм, нито кога ще им гостувам на вечеря.

— Бет, наистина ли си ти? Звездата благоволи да се обади на стария си вуйчо, а?

— Звезда ли? За какво намекваш, да му се не види?

— О, може би за онова клюкарско материалче от вчера. Очевидно новото ти гадже е много прочута личност и неговите... въз... завоевания се увековечават в тази дълбоко съдържателна рубрика. И не ме лъжи, че не си я чела!

— Моето гадже ли? Предполагам, намекваш за прословутия Филип Уестън.

— Точно така, душичко, точно така. Нямах предвид него, когато те насърчавах да излизаш повече и да се запознаеш с някой симпатичен младеж, но какво ми разбира главата? Аз съм един старец, който няма собствен живот и се вълнува само от преживяванията на красивата си млада племенница. Щом си привлечена от английските фасони, подплатени с тлъста банкова сметка, и през ум не ми минава да те разубеждавам...

— Уил! Смятах, че тъкмо ти знаеш колко неверни неща се публикуват във вестниците. Истината е съвсем друга...

— Достатъчно, скъпа — прекъсна ме той, — явно не си в час. Напоследък всеки чете „Всичко за всички“. Авторката действително умее да извърта нещата, но си знае работата. Твърдиш ли, че не си придружила Уестън в хотела му? Ако наистина е така, ще настоявам за опровержение. Не вярвам да се стремиш към такава репутация.

— По-сложно е... — измънках.

— Разбирам — промълви Уил. — Така или иначе не ми влиза в работата. Важното е на теб да ти е хубаво. Точка по въпроса. Ще се видим ли утре в „Есекс Хаус“? Сега е сезонът на сватбите и предполагам, че ще намерим страхотни бисери сред обявите в утрешния вестник.

Бях приела поканата, но се чувствах неудовлетворена. Нещо се беше променило... или изместило, само че не знаех какво.

— Ето ме и мен! — провикна се Пенелъпи от задната седалка на таксито, току-що спряло пред клуба, и се обърна да плати на шофьора.

— Тъкмо навреме! Елиса и другите вече влязоха, но аз реших да те изчакам отвън.

— Боже, изглеждаш страхотно! — Тя ме огледа от главата до петите. — Откъде взе тези дрешки?

Засмях се — бях поласкана, че е забелязала промяната във външността ми. Едва от десетина дни работех в агенцията на Кели, но вече ми беше писнало да се обличам така, сякаш винаги съм готова за погребение. Забутах в дъното на дрешника глупавите костюми, откъснах няколко страници от списанията „Лъки“ и „Гламър“ и отидох право в „Барни“. Преди да се доближа до касата, наум бях изчислила колко години ще са ми необходими, за да изплатя всичко, а после храбро бях подавала кредитната си карта. Когато касиерката ми я върна, имах чувството, че ламинираното картонче изгаря пръстите ми. Само за един следобед се бях сбогувала със старомодната си външност и с финансовата си стабилност.

Въпреки, че покупките ми не бяха „висша мода“, аз много си ги харесвах — джинси „Хъдсън“, струващи повече от месечната издръжка на апартамента ми, светлозелена копринена блузка и вталено сако от туид, което не подходеше на другите дрехи, но го взех, защото продавачът Жан Люк го нарече „зашеметяващо“.

Новият ми облик се допълваше от чантата-портмоне „Луи Витон“, която Уил ми подари по случай дваисет и първия ми рожден ден, като заяви: „Престъпно е да навършиш пълнолетие, без нито един дизайнер да ти проправи пътя към съзряването. Добре дошла сред консуматорското общество, което се прекланя пред търговските марки.“

През петте години в банката работех по осемдесет часа седмично. Не ми оставаше време да харча пари, затова с лекота бях заделила солидна сумичка. Един месец безработна и един следобед в „Барни“ ликвидираха всички спестявания, обаче задникът ми никога не беше изглеждал толкова шик в дънки. Стоях пред клуба, заобиколена от слаби и красиви жени и мъже, и се чувствах като една от тях. Дори само заради това си струваше да пръсна толкова пари.

— Радвам се, че дойде! — Прегърнах Пенелъпи. — Наистина ли ме харесваш? Това е новият ми облик, наречен „никога не съм била шик, но сега полагам усилия“. Е, какво ще кажеш?

— Според мен изглеждаш фантастично — отвърна вярната ми приятелка. — Смяташ ли тази вечер да се видиш с едно английско божество?

— Съмнявам се. Не вярвам Филип Уестън да се обади на момиче, което му се е предложило след първата среща. Всъщност

мисля, че той не се обажда на нито едно момиче — глупавите патки сами го търсят и му се увесват на врата. Не отричам: много ефектен мъж, но невероятно арогантен и самовлюбен.

— Естествено никой не харесва тези му качества — иронично подхвърли Пенелъпи.

— Естествено. Стига сме дрънкали, ами да влизаме. Умрях от студ, пък и другите ни чакат.

— Каква е тази опашка? Човек може да си помисли, че Бритни ще прави стриптийз.

— Знам само, че заведението е открито снощи и се смята за най-недостъпното място. Кели каза да го огледаме и ако наистина отговаря на рекламата, да го наемем за партито на „Плейбой“.

Преди година от списанието бяха сключили договор с „Кели енд Къмпани“ за организиране на манхатънския купон — част от безкрайното празнуване на петдесетгодишния им юбилей. Всичко щеше да започне в Чикаго и да завърши главозамайващо в Лос Анджелис, като междувременно се организираха чествания и във Вегас, Маями и Ню Йорк. Агенцията беше изправена пред най-голямото предизвикателство от създаването си досега, всички вече работеха по подготовката. Предишния ден Кели ни събра на съвещание и предупреди, че остават само сто шейсет и четири дни до голямото събитие. Момичетата, отговарящи за Списъка, трескаво преглеждаха електронната картотека със знаменитости, за да представят навреме крайния подбор. Междувременно ние, другите служители, не смогахме да отговаряме на обажданията на всевъзможни хора с всевъзможни професии, които искаха да изкрънкат покани за себе си и за свои клиенти. А това, съчетано с параноичното настояване на Хеф^[1] до последния момент да запази в тайна точната дата и час на събитието, както и броя на поканените гости, още повече допринасяше за пълния хаос.

— Днес погледнах в електронния справочник „Сити сърч“. Цитирано беше изказване на управителя на клуба, според когото клиентелата щяла да бъде „изискана и скъпа“ — термини, които повече подходат на менюто, ако питаш мен, но нямам право да критикувам. Какво разбирам аз от тези работи?

Постепенно започвах да проумявам, че животът в Манхатън се подчинява на принципа „само за избрани хора“. Отчасти това се

дължи на факта, че този малък остров е толкова гъсто населен. Нюйоркчаните инстинктивно се състезават помежду си за всичко — от таксите в часовете-пик до свободно място в метрото, от чанта „Бъркин“ до билети за бейзболен мач. Желаетелите да наемат апартамент в дадена сграда понякога чакат с години одобрението на съвета на живущите. Надути салонни управителки в най-посещаваните ресторанти настояват да си запазите маса шест месеца предварително. Чувах изказвания от рода на: „Ако те допуснат прекалено лесно, значи не си струва да посетиш това заведение.“ От времето на „Студио 54“, пък и преди това, хората бяха превърнали в състезателен спорт влизането в нощните клубове. В най-престижните заведения имаше и нива на достъп. Преминаването през входната врата беше само началото — всяка готина студентка с разголена блузка можеше да го постигне.

— Да седна на бара ли? — чух да казва някой. — Предпочитам да бъда в най-долнопробната кръчма в Хобокен.

Елиса ме предупреди да отидем направо в залата за важни персони — единственото помещение в клуба, което „си струваше“. Навремето Джагър и Бауи купонясваха в легендарните частни салони на „Студио 54“. Сега модни личности са Лео, Джей Зи и Линдзи, те се радват на предимството да се забавляват далеч от погледите на любопитните. А простолудието нека се подмазва да го допуснат в клуба.

Отдавна бях свикнала с мисълта, че никога няма да принадлежа към прочутите личности, и не се вълнувах от привилегиите им. Но когато наскоро зъболекарят ми, доктор Пауъл, уреди отделно помещение за важни персони, та да се чувствали по-удобно, справедливото ми негодувание забушува. Седях в неприветливата обща чакалня, прелиствах някакво старо списание и се молах шишкото до мен да престане да пука шумно с дъвката си. Бях се втреничила във вратата на отделението за богоизбрани и си мечтаех за зъболекарската страна на чудесата, която несъмнено се криеше зад нея. Казвах си, че винаги ще бъда от онези, които зяпат през витрините на ресторантите. Но ето че само след няколко месеца, издокарана с фантастичните си нови дрехи, стоях пред най-модния нощен клуб, а вътре ме чакаха невероятните ми приятели. Изглежда късметът накрая ме беше споходил.

С крайчеца на окото си видях как някаква жена, която досущ приличаше на Аби, целуна охранителя и влезе в заведението.

— Хей, Пен, никога няма да се сетиш кого срещнах онази вечер в „Бунгалото“, след като ти си тръгна. Не е за вярване, че забравих да ти кажа. Видяхме се с Вихъра.

Пенелъпи рязко обърна глава. Знаех, че изпитва към Аби непреодолима омраза. Преструваше се, че не я забелязва, откакто във втори курс Аби я причака в тоалетната, за да ѝ каже да не се разстройва, задето баща ѝ чукал секретарката си — това не повлияло на обичта към дъщеря му. Пенелъпи беше толкова потресена, че едва прошепна:

— Откъде знаеш?

Мръсницата злобно се подсмихна:

— Ти сериозно ли говориш? Че кой не знае?

Случката с откраднатия доклад по история не допринесе за затопляне на взаимоотношенията им.

— Видяла си онова гнусно джудже и си забравила да ми кажеш?! — възкликна Пенелъпи. — За какво си говорихте?

— Речникът ѝ не се е променил. Сега била във вихъра на медийния свят, ако искаш да знаеш. Предупреди ме, че вече е известна като Абигейл, а пък аз естествено се постарях да я наричам Аби при всяка възможност. Направила си е пластична операция на циците и на носа, обаче си е същата като преди.

— Готова е да забие нож в сърцето на собствената си майка, ако това ще помогне на кариерата ѝ.

— Точно така — потвърдих. — Май ще имаш удоволствието да я видиш след малко. Стори ми се, че току-що влезе в клуба.

— Супер! Какъв късмет извадихме.

Хванах под ръка Пенелъпи, придадох си самоуверен вид и я поведох към вратата на заведението. Тукашната „горила“ — ужасно кльощав чернокож с буйна афроперука, издокаран в мрежеста тениска с дълъг ръкав и яркорозов клин от ликра, ни изгледа изпод клепачите си, украсени с фалшиви скъпоценни камъни.

— В списъка ли сте? — попита. Гласът му беше изненадващо дрезгав и мъжествен за човек, който се облича по този начин.

— Ами да — подхвърлих нехайно. Никаква реакция. — Тъъ... да, в списъка сме. Ние сме от „Кели енд Къмпани“.

„Горилата“ дори не благоволи да погледне списъка с гостите, затова реших, че не ме е чул.

— Днес говорих с управителя. Тук сме по работа всъщност. Избираме заведение за...

— Име! — прекъсна ме онзи, явно отегчен от обяснението ми. Докато произнасях буква по буква фамилното си име, четирима мъже с костюми от седемдесетте и млада жена с рокля като на героиня от „Великият Гетсби“ ме изблъскаха встрани.

— Миличък Ромеро, махни глупавия шнур и ни пусни, че измръзнахме — изчурулика жената и помилва охранителя.

— Разбира се, Софи, веднага — почтително измърка той; едва сега осъзнах, че това е Софи Дал. Четиримата мъже я последваха и пътьом кимнаха на портиера, който сияеше от гордост и щастие. Необходими му бяха цели три минути, за да възвърне самообладанието си, и още две, да си спомни за нас с Пенелъпи.

— Робинсън — казах по-рязко, отколкото възнамерявах. — Р-о-б-и...

— Мога да чета! — раздразнено се тросна той. — Имате късмет, че сте в списъка. Тази вечер никой, освен поканените няма да влезе в клуба.

— Ммм... — не ми хрумнаха думи за коментар на интересната информация.

Той хвана кадифения шнур, но не го повдигна, а се приведе към нас.

— Един жокер, момичета — при следващото ви посещение тук не го раздавайте толкова спортно.

Пенелъпи се изкиска — вероятно реши, че травеститът се шегува. Той повиши глас и продължи:

— Казвам ви го право в очите, че да не ви стане криво, като не ви пусна другия път. — Чакащите, които допреди миг разговаряха и танцуваха в такт с музиката, млъкнаха; усетих как поне стотина очи се взират в нас. — Искаме да видим малко повече шик.

Трескаво се мъчех да измисля отровен отговор, но устата ми сякаш беше заключена. Естествено не казах нищо и докато се усетя какво става, някакво момиче — прекалено младо, прекалено високо и с толкова големи цици, че от сто километра личеше намесата на

холивудски пластичен хирург, се доближи до нас, за да ни образува относно настоящите модни тенденции.

— Напоследък се котира обликът от четирийсетте.

— А? — каза Пенелъпи, изразявайки на глас мислите ми.

Непознатата сърдечно се усмихна:

— Разбира се, това е само една от идеите, обаче е много ефективна. Например черно и бяло, съчетано с яркочервено червило. Класически обувки „Прада“ с висок ток. Важното е да се отличаваши.

Чух някой да се смее одобрително.

„Аха, да се отличаваши! Ето каква била ключовата дума — помислих си. — Може би затова «консултантката по висша мода» прилича на плашило.“

Изрекох ли го? Не, разбира се. Какво казахме двете с Пенелъпи? Как реагирахме? Никак! Вместо да запазим жалките останки от самоуважението си, покорно протегнахме длани, за да ни сложат задължителния печат, и с наведени глави минахме край кадифения кордон, който травеститът най-сетне благоволи да повдигне. Голямото унижение обаче предстоеше — преди вратата да се затвори, чухме дългата грозница да казва на клоуна, минаващ за портиер:

— Всяка жаба да си знае гъола.

— Кажи ми, че не сънувам — прошепна Пенелъпи. И тя като мен изглеждаше втрещена.

— Уви, не — отвърнах. — Толкова ли бяхме жалки?

Всъщност нямаше подходящи думи, с които да се опише позорът ни. Все едно гледах телевизионното състезание „Колелото на късмета“ — знаех всички отговори, но ми идваха наум с десет секунди закъснение.

Елиса се доближи до нас, тъкмо когато се канех да предложа лекуване на душевните рани с възможно по-голямо количество водка без разрежител.

— Тук е направо жестоко — прошепна ми и махна на Пенелъпи.

— Гледай! Вдясно в дъното: Кристин Дейвис и Сузан Съмърс. Не са от най-големите, но все пак са знаменитости. А сега погледни в другата посока! Там се натискат Стинг и Трудис Стайлър. На кръглото диванче в средата седят Маги Райзър и Кармен Кае. Давид ги е чул да казват, че Зак Поусен ще дойде всеки момент.

— Майчице! — уж възхитено възкликна Пенелъпи. — Сума народ се е събрал тук тази вечер. Бет, да си вземем нещо за пиене, а?

— Не съм свършила — изсъска Елиса, придърпа ме към себе си и продължи да коментира присъстващите. — До страничната врата Итън Хоук флиртува с някаква сервитьорка. Получава се доста конфузно заради присъствието на новото гадже на Ума. Той седи с колеги на първата маса вдясно. Пфу! Забелязвам и грозната лесбийка-драскачка. Бас държа, че утре пак ще пише колко мъже е свалила, все едно е купонясвала с другите, вместо да ги шпионира. О! Точно зад нея е асистент-режисьорът на „Ръш и Малой“. Непрекъснато ги сменят, но ние имаме вътрешен човек, който на мига ни изпраща новите снимки и биографии... Хм, май Филип го няма. Жалко. Сигурно се надяваше да го видиш.

— Филип ли? Всъщност не — отвърнах съвсем искрено.

— Хайде, бе! Да разбирам ли, че не ти се е обадил? Колко тъжно. Знам какво чувстваш, Бет. Не го вземай твърде навътре. Всеизвестно е, че той има по-особен вкус.

Изкушавах се да отвърна, че не ме интересува защо не ме е потърсил и че въобще не съм му съобщила номера си, макар изрично да ме е помолил, но се отказах — не си струваше усилието. Освен това ми беше доста неприятно, задето не се е обадил, независимо че не си бях оставила телефонния номер.

Елиса ни поведе към подредени в кръг бели кожени диванчета — невероятно тъпа идея на дизайнера, след като хората не идваха тук да си беседват, а да ядат, да пият и да се свалят помежду си. С Пенелъпи поздравихме Лио, Кали, Давид и някакъв тип, когото Елиса представи като „мозъка зад тази сензация“.

— Приятно ми е. Аз съм Бет, това е Пенелъпи. — Подадох ръка на дребничкия човек, който в лицето приличаше на кефал и определено беше от еврейски произход.

— Йо! Аз съм Дани.

— Ако не беше Дани, тази вечер нямаше да сме тук — обяви Елиса, останалите закимаха. — Концепцията за „Санкчуъри“ е изцяло негова, той отговаря и за реализацията... нали, Дани?

— Схващаш, човече.

Не проумявах защо този нисичък евреин, роден някъде в дълбоката провинция, се мъчи да говори така, сякаш е израсъл сред

рапъри от гетото.

— О, значи ти си назначил чаровния охранител на вратата — подхвърлих, а Елиса гневно ме стрелна с поглед.

Дани обаче не се обиди:

— Шантав педал, но си гледа работата. Важното е да не пуска загубеняците.

Пенелъпи кимна и същевременно ме смушка; прехапах устни, за да не прихна. В сравнение с репликите му отпреди няколко секунди сега беше невероятно многословен.

— Е, Дани, как ти хрумна идеята за „Санкчуъри“? — попита Пенелъпи, която блестящо играеше ролята на жена, възхитена от способностите му.

Той отпи глътка „Стела Артоа“ и се втренчи в приятелката ми, все едно се мъчеше да разбере на какъв език му говори. Озадачено присви очи, притисна длан до челото си и бавно заклати глава:

— Човече! Навсякъде другаде е толкова стресиращо. Опашката пред „Бунгалото“ е кошмарна, не мога да търпя скапаните типове от медиите в „Сохо Хаус“. Казах си, че ни трябва местенце, където да бъдем на спокойствие. Нещо като... въъ... как беше думата?

— Убежище^[2] — подсказах услужливо.

— Именно. — Той кимна с облекчение. Забелязах, че по косата му има впечатляващо количество гел.

За съжаление, преди извънредно интересният разговор да стигне до логичния си край, а именно, Елиса да изгълта още едно хапче викадин и Дани евентуално да си спомни името на клуба, създаден от него, видях много познато лице с фантастичен тен.

— Божичко, той е! — прошепнах (все пак прекалено високо) и се наведох уж да споделя нещо с хората около мен, но всъщност да се скрия.

Всички се обърнаха.

— Филип! Филип Уестън е тук. Току-що влезе с онази... онази манекенка! — изсъсках, без да си давам сметка, че говоря и изглеждам като жена, обзета от безумна ревност.

— Бет! Какво долавям? — прошепна ми Елиса. — Вече си мислех, че си имунизирана срещу прочутия чар на Уестън. Радвам се да те причисля към нормалните пламенни американки все пак. Разбира се, интересът ти не означава, че той е...

— Човече! Филип! Насам! — извика Дани и преди да се окопите, Филип се наведе да ме целуне по устните.

— Добър вечер, любима, надявах се да те заваря тук. Може да бягаш, но не можеш да се скриеш...

— Моля? — Бях сигурна, че се обръща към друга. Например към красавицата, която търпеливо чакаше в страни и въобще не изглеждаше притеснена.

— Не изпълни молбата ми да оставиш на портиера бележка с телефонния си номер, нали? Знаеш ли как се нарича това? Да се правиш на недостъпна, ето как. Обичам предизвикателствата, затова реших да се включа в игричката и да те потърся.

Видях как Елиса се строполи на канапето зад него — беше потресена и зяпаше глуповато.

Игричка ли? — промърморих.

— Може би не ти се вярва, но момичетата не бягат от мен, любима. Хей, приятел, ще ми донесеш ли танкюри^[3] и тоник? — обърна се той към Дани, все едно говореше на сервитьор.

— Веднага, човече. — Онзи скочи на крака като човек, на когото са предложили мацки или дрога.

— Чакай, донеси нещо и на Соня. — Филип посочи момичето с безкрайно дългите бедра. — Мъничката ми, какво ще пиеш? Газирано с джинджифил, зеленчуков сок или нещо друго? Отговори, скъпа.

Момичето недоумяващо се втренчи в него, а пък на мен ми стана почти забавно, че Филип си е довел гадже, въпреки че преследва друга жена. Преследваше ме, нали така каза?

Елиса очевидно си възвърна душевното равновесие, нарушено от появата на прословутия Уестън, и отново седна на коленете на Давид. Забелязах как дискретно извади от светлосинята си чантичка „Баленсиага“ пакетче с бял прах, подаде го на Кали, която незабавно тръгна към тоалетната. Елиса бръкна в страничното джобче и щедро раздаде някакви хапчета на хората от компанията. Всички в синхрон глътнаха мистериозните таблетки заедно с шампанско, водка и с „единствения свестен коктейл «Космополитън» в целия шибан град“, както се беше изразила Кали, нашият експерт по отношение на напитките.

— О, Фиилиии, поръчай ми един доматен сок, *oui*? — изчурулика Соня и кокетно прехапа долната си устна.

— Хора, който иска да се забавлява, да заповяда! Има за всички — изкрещя Елиса. Изпълнението на „Хотел Костес“ можеше да мине за лека и спокойна музика, ако звукът не беше толкова силен, че да заглуши грохота на „Боинг 747“.

Дани се втурна да донесе напитките на Филип и Соня, а Пенелъпи отпи от чашата с шампанско, която някой ѝ подаде. Аз стърчах като статуя — осъзнавах, че изглеждам нелепо, но не можех да помръдна.

— Филип, запознай ме с своята... приятелка — избърборих; не знаех какъв е протоколът, когато мъжът, в чието легло си се събудила преди седмица, твърди, че е тръгнал да те търси, но си води гадже.

— Разбира се, любима. Соня, това е прекрасната дама, която преди няколко дни ми отказа, ако можеш изобщо да го повярваш. Единственото обяснение е, че беше прекарила с алкохола.

Тя кимна, което не означаваше, че го е разбрала. Филип заговори на френски; разбрах само думата „име“ — вероятно съобщаваше, че не знае името ми.

— Приятно ми е. Казвам се Бет. — Подадох ръка на Соня, без да поглеждам към него.

— Сония — изкиска се тя; нямаше как да не забележа, че зъбите ѝ са като бисери и по тях няма нито едно петънце от никотин.

— Това мило дете ми гостува за една седмица, докато обикаля агенциите — обясни Филип с очарователен британски акцент. — Семействата ни имат съседни вили в Сен Тропе и малката сладурана ми е като сестричка. Не е за вярване, но е само петнайсетгодишна.

В интерес на истината не изглеждаше похотлив и развратен, въпреки че би трябвало.

Отново се оказах в крайно неприятното състояние да не мога нито да говоря, нито да помръдна; спаси ме Пенелъпи, като обяви, че си тръгва.

— Вярно, че току-що дойдохме — прошепна ми, — но се чувствам като риба на сухо. Нали не ми се сърдиш? Колегите ти са тук и няма да се чувстваш самотна.

— Не се прави на луда! Идвам с теб — обях; отчаяно търсех повод да си тръгна, вместо да разговарям с Филип.

Дани се върна със сервитьорката, Филип и Соня получиха поръчаните напитки, на мен връчиха мъничка бутилка „Пайпър“ и

сламка. За Пенелъпи не донесоха нищо.

Подадох ѝ бутилчицата:

— Пийни глътка и тръгваме.

— Бет, не мога повече. Но мисля, че ти трябва да останеш и да...

— ЕЙВЪРИ! — внезапно изписка Елиса, скочи на крака и се хвърли в прегръдките на висок русокос мъж с агресивно розова риза. С Пенелъпи се обърнахме едновременно и видяхме как годеникът ѝ целува моята колежка, сякаш се познаваха от години. — Момичета, елате да ви запозная с любимия ми купонджия Ейвъри Уейнрайт. Ейвъри, това са...

Не знам какви са били израженията ни, но я накараха да спре по средата на фразата — нещо, което допреди миг смятах за невъзможно.

— Здравсти, скъпа. Не знаех, че тази вечер ще бъдеш тук. — Ейвъри се изтръгна от прословутата хватка на Елиса и несръчно прегърна годеницата си.

— И аз не знаех, че ще те срещна — промълви тя, без да го погледне в очите. — Каза, че ще вечеряш с приятели.

Искаше ми се да я хвана под ръка и да я отведа в „Блек дор“, за да удавим в алкохол гадното чувство (на практика годеникът ѝ не се беше провинил, ала знаех, че сърцето ѝ се свива), но това беше невъзможно; оставаше ми само да се постарая да отклоня вниманието от разиграващата се драма.

— И не те излъгах — смотолеви Ейвъри. — Вечеряхме в „Спаркс“, после другите момчета си тръгнаха за вкъщи, но ние с Рик и Томас решихме да се отбием тук. Двамата са ей там... — Говореше бързо като човек, изпаднал в паника, защото са го заловили на местопрестъплението.

Всички едновременно се обърнахме, за да се уверим в присъствието на Рик и Томас. Дошли бяха преди трийсетина секунди, но няколко много млади момичета вече седяха с тях, а когато музиката отново засвири, девойките се качиха на кожените канапета и се закълчиха. Пенелъпи изглеждаше така, сякаш ще повърне. Постепенно осъзнаваше, че ако по една случайност не се беше озовала тук, сега Ейвъри щеше да се натиска с някоя от тези хубавици.

— Да, виждам ги — избърбори, без да откъсва поглед от Рик и Томас, които застанаха плътно от двете страни на едно от момичетата и затанцуваха.

— Пен, миличка, не е каквото си мислиш. С тази девойка се познават от работата и се държат приятелски...

— От работата ли? — Гласът и погледът ѝ бяха ледени. Всички очакваха да се разрази страхотен скандал, затова започнах да говоря едновременно на Елиса, Филип, Дани и Соня, същевременно избутах Пенелъпи встрани, за да предотвратя сцената.

— Е, Соня, в кои агенции се явяваш на събеседване? — попитах, макар да не бях сигурна дали девойката не е сбъркала думата „агенции“ с „колежи“. Беше прекалено млада за модел.

— Ами обичайните — „Елит“, „Форд“ и тъй нататък. Фили казва, че от мен ще излезе прекрасна манекенка.

— Точно така, кукло. Още като мъниче с памперси, беше прекрасна. И сега, въпреки че е на прокурорска възраст, е неотразима.

— Прокурорска възраст ли? Какво е това? — попита неотразимата и чаровно се усмихна.

— Не е важно, кукло. Седни за малко при тези добри хора, да им порадваш окото. Искам да разменя няколко думи с Бети.

— Бети е много симпатично име, но държа да ме наричат Бет — казах възможно най-любезно. (Признавам, че не ми се удаде.)

— Боже, колко си опърничава. — Филип ме прегърна през кръста, придърпа ме към себе си, но не понечи да ме целуне. Трудно ми беше да се съсредоточа, защото красивото му лице беше прекалено близо, освен това чувах умоляващия глас на Ейвъри.

— Миличка, представа нямам защо тя ме нарече „купонджия“. Никога не съм отричал, че обичам да ходя по заведения. А пък ти все отказваш да ме придружиш. Елиса е тъпа наркоманка, която знае къде стават големите купони, нищо повече.

Мръсник! Имаше нахалството да нарича Елиса „наркоманка“! Боже, колко беше жалък! Стискаше зъби в престорено негодувание, а долната му челюст се тресеше, сякаш през нея минаваше електричество. Пенелъпи притежаваше умения, които повечето от нас нямаха — знаеше как да опакова подаръци, кога да благодари писмено, как най-красиво да подреди масата за гости, ала беше смущаващо невежа относно Ейвъри, наркотиците, или Ейвъри и слабостта му към наркотиците. Кали най-сетне се върна от тоалетната; нейната челюст също трепереше. Дисководещият пусна „Ауткаст“, Елиса се вдъхнови, скочи върху бялото кожено канапе и затанцува. Не откъсваше поглед от

Филип, ала той сякаш не я забелязваше. Действаше ми успокояващо да гледам как тънките ѝ токчета пробиват дупки в скъпата мебел. Но не за дълго. Внезапно чух глас, от който стомахът ми се преобърна.

— Бет! Странно е, че пак се засичаме! — Аби ме хвана под ръка, част от коктейла ми се изплиска върху канапето.

— Здравей — казах с леден тон и без да я погледна се озърнах, търсейки начин да се изплъзна.

— Изглежда, нещата между теб и Филип са доста сериозни. — Тя ми намигна, а аз обмислих набързо дали да не изчегъртам с нокти противната ѝ усмивка.

— Ммм... Какво те води тук?

Аби се засмя и се наведе да оправи каишката на сандалите си с дванайсетсантиметрови токчета, които не можеха да прикрият ниския ѝ ръст.

— Нима човек трябва да има причина, за да излезе да се позабавлява? Боже мой, кого виждам? Ейвъри Уейнрайт! С него отдавна не сме имали възможност да си поговорим за славните студентски години. Много хубав мъж е станал, не мислиш ли?

— Той е сгоден! — отсякох. — За Пенелъпи! Не вярвам да си я забравила.

Проклетницата се ухили още по-гадно:

— Е, нали знаеш какво казват хората...

— Бъди по-конкретна, ако обичаш.

— Нищо не е окончателно, докато не се разменят брачните халки... — Аби потърка длани, сякаш предвкушаваше някакво вълнуващо събитие. Изглежда изражението ми я стресна, защото възкликна: — Не ме гледай така, Бет. Само се пошегувах — престори се на загрижена и добави: — Липсва ти чувство за хумор, скъпа. Като стана въпрос...

— Виж какво, радвам се, че се видяхме, но трябва да се върна при колегите. Тук сме по работа. — Откопчих се от хватката ѝ, обърнах ѝ гръб и побързах да се спася.

Тя се провикна след мен:

— Добре, миличка, но обещавай скоро да обядваме заедно. Умирам от любопитство да науча подробности за Филип, новата ти работа и така нататък. След материала в „Нюйоркски сензации“, самата ти си сензация.

Исках да се уверя, че Пенелъпи се държи, но Ейвъри я беше заклешил в един ъгъл и двамата изглеждаха ядосани, затова се върнах при колегите, където Давид веднага ми връчи още един коктейл.

След няколко секунди Пенелъпи се приближи до мен и ми прошепна:

— Бет, с Ейвъри си тръгваме.

Изглеждаше смазана и говореше така, сякаш предпочита да се самоубие, отколкото да остане в клуба или да напусне.

— Добре ли си? Наистина, защо не оставиш Ейвъри тук и двенките с теб да отидем да вечеряме някъде. Предпочитам да се чупя, преди да направя нещо, за което по-късно горчиво ще съжалявам. Например да се любя до забрава с Филип, макар да е най-противният човек, когото познавам.

Пенелъпи въздъхна:

— Благодаря, но не мога. Мисля, че трябва да се приберем у дома. Ще ти се обадя утре.

Запитах се дали изобщо ще мигнат тази нощ. Ейвъри беше така възбуден от кокаина, че и конска доза транквиланти нямаше да го приспи. Може би щеше да се върне към студентските си навици, когато се надрусваше с LSD и се опитваше да изяде папагала в клетката или да полети през прозореца. Горката Пенелъпи, какво ѝ бе дошло до главата!

— Бет, любима, готова ли си да тръгваме? — Филип ме прегърна през раменете, все едно ми беше гадже от години, а не човекът, с когото отказвах да спя. — Да отидем у дома. Може би тази вечер няма да си прекалено пиана и ще...

— Чудесна идея! — прекъснах го по-рязко, отколкото възнамерявах. — Тримата със Соня ще си устроим купон с преспиване!

— Божичко, каква си комплексарка! — Той плъзна длан по гърба ми. — Какви са тези стойки? Сериозно, мила, не се стягай толкова. Ела, ще настаним Соня в хотел и с теб ще се усамотим, става ли?

Без да дочака отговора ми, зашепна на Соня на френски, а тя въодушевено закима, повдигна съвършените си вежди и накрая се изкиска.

— Oui, oui, разбира се, че може да се усамотите! — възкликна, като че ли ни даваше благословията си да се отдадем на пьянски секс.

— Знаеш ли какво, Филип? — подхванах, макар да не знаех защо се съпротивлявам на нещо, което исках с цялото си сърце. — Не е редно да ѝ взимаш стая в хотел, след като ще ти гостува само една седмица. Мисълта ми е, че трябва да я държиш под око, защото тя е само на петнайсет. Толкова е сладка, че оставиш ли я сама, мъжете ще ѝ налетят веднага.

Филип се позамисли, сякаш повярва, че съм искрено загрижена за „малката сладурана“, накрая кимна:

— Имаш право, любима. Ще я отведа у дома и ще я сложа да си легне, после с теб ще отидем на хотел. Благодаря за идеята. Тръгваме си, деца! — провикна се към другите от компанията, които само погледнаха към нас и кимнаха. Елиса престана да зяпа глуповато и вдигна палец окуражително — според мен доста просташки жест.

Реших, че вместо да споря, е много по-лесно да оставя двамата си спътници в Трайбека, след което да кажа на шофьора да кара към Мъри Хил, затова също вдигнах палец и последвах Филип и Соня; чувствах се като шишкава и недодялана дъщеря на двама атлети, носители на олимпийски медали.

— Хей, момче, повикай ни такси! — подвикна Филип на портиера и щракна с пръсти. Изключително противно поведение, но тъпият кретен се държа толкова гадно с мен, че заслужаваше пренебрежителното отношение. Само след секунда обаче видях, че това не е кльоцавият чернокож с идиотската перука, а симпатичният (но невъзпитан) охранител от „Бунгало № 8“. Той се обърна, кръвнишки изгледа Филип, забеляза и мен, въпреки че се мъчех да се скрия. Стори ми се, че ме позна, но не ме поздрави, а безмълвно вдигна ръка, спря такси и отвори задната врата.

Соня се качи първа, Филип седна до нея, аз се поколебах, но ги последвах. Не знам защо го сторих. Все едно тялото ми се движеше според някакъв сценарий.

— Благодаря — прошепнах на Сами, преди Филип да му извика:

— Приятел, две страхотни мацки ще ми гостуват тази вечер, ако се сецаш какво имам предвид. Ако обичаш, пусни вратата, че закъсняваме.

Соня се изкикоти и облегна глава на рамото му. Сами отново ме погледна (изражението му беше неразгадаемо), после затвори вратата. Таксито потегли, в този момент видях, че Вихъра стои на тротоара и

пуши цигара. Тя също ме видя и въодушевено замахна с ръка. Престорих се, че не я забелязвам, и вперих поглед някъде в пространството зад нея. Не знам защо, но ми идваше да ревна.

[1] Хю Хефнър — собственик на „Плейбой“. — Б.р. ↑

[2] Sanctuary (англ.) — убежище. — Б.пр. ↑

[3] Марка английски джин. — Б.пр. ↑

— Как е възможно да се тъпчеш до пръсване и да си толкова слаба? — Откакто се познавахме с Пенелъпи, поне хиляда пъти ѝ бях задавала този въпрос. След едночасово чакане най-сетне седяхме в сепаре в „И Джей“. Толкова бях прегладняла, че можех да поръчам всичко от менюто, но се радвах твърде много на стройната си фигура, за да я развалям сега. Героично се лиших от сладкишите при Дилан и дори от любимите сандвичи с бекон, яйце и сирене (само от време на време се глезах със „Слим Джим“), вече ми се струваше почти нормално да се ограничавам по отношение на храната. Ето защо се постреснах, когато Пенелъпи поръча доскоро обичайната ни закуска — омлет със сирене и бекон, пържени картофи и цяла купчина палачинки с парченца шоколад, обилно залети с разтопено масло. Тя пък учудено ме изглежда, като поисках да ми донесат омлет от белтъци със спанак и домати и две филийки сух пълнозърнест хляб, но се въздържа от коментар, само промърмори:

— Май Елиса те е заразила с диетите си.

Престорих се, че не забелязвам киселата ѝ усмивка, и побързах да сменя темата.

— Разбрахте ли се с Ейвъри? — попитах възможно най-съчувствено.

Исках да я предразположа да ми се довери, без да изглежда, че я критикувам. Снощи безпомощно гледах как двамата напускат клуба и макар да знаех колко е разтревожена, не можех да направя каквото и да било. Днес рано сутринта тя ми се обади и плахо попита дали искам да закусим заедно, защото отдавна не сме се виждали насаме; без колебание зачеркнах редовната неделна среща с Уил и Саймън и побързах да взема такси.

Сега, вместо да отговори на въпроса ми, Пенелъпи извърна поглед и започна да реже палачинките на малки парчета. Набождаше всяко, сдъвкваше го, пак режеше и пак дъвчеше. Повтори три пъти процедурата, накрая промърмори:

— Ами, да. След като той ми обясни всичко, разбрах, че снощи се е получило голямо недоразумение.

— Сигурно си била много изненадана да го видиш така неочаквано — отбелязах с надеждата да я подтикна към повече откровеност.

Тя невесело се засмя:

— Знаеш го какъв е. Обича всякакви заведения и като му скимне, може да отиде някъде посред нощ. Хубаво е, че поне един от нас е общителен, иначе взаимно ще се подлудим, ако не излизаме от къщи.

Изявлението ѝ така ме порази, че само кимнах.

— А ти как изкара? — попита тя. — Като си тръгнах, видях как оживено разговаряш с Елиса и Филип. Хубаво ли беше?

Взирах се в нея и се питах кога сме се отчуждили толкова. Изминали бяха едва шест седмици от нейния годеж и моето напускане на банката, но Пенелъпи, която доскоро само по изражението ми разбираше как се чувствам, сега явно нямаше представа какво мисля.

— Ами... нормално. Надявах се с теб да си поговорим, но... — Млъкнах, защото осъзнах, че тонът ми е прекалено обвинителен.

Тя вдигна очи и ядосано каза:

— Извинявай, че те разочаровах. Не очаквах изненадата, която ми поднесе Ейвъри. Освен това мислех, че ще бъдем само двете... като едно време, но напоследък май не можеш да се разделиш с новите си колеги.

— Пен, извинявай, не исках да те засегна. Хиляди пъти предпочитам да съм с теб, отколкото с тези хора, честна дума! След като ти си тръгна, положението още повече се влоши. Филип се правеше на гувернантка на онова францужойче и аз се навих да пътувам в едно такси с тях, за да не стават сцени в клуба, обаче хората видяха как се качвам в колата и ми стана адски гадно. Отгоре на всичко и Вихъра ме видя! Много съжалявам, че не си излязох заедно с теб.

— Завел те е у тях, така ли? Къде спа момичето?

— Не съм била с него! Качих се на таксито само защото ми се стори по-лесно, отколкото да изтърпя фасоните на Филип. Истината е, че ме оставиха пред нас, но хората няма да повярват.

— Защо не отиде с него? И кои са тези хора, за които се тръшкаш, че са те видели? — Пенелъпи очевидно се мъчеше да си

изясни положението, само че ѝ беше трудно, защото не познаваше всички участници в драмата.

— Когато иска, Филип е много убедителен, но не съм сигурна, че съм готова за обвързване с него. Още повече, че той познава всичките ми колеги и нещата стават още по-сложни.

— Не знам, Бет. Трудно ми е да преценя що за човек е този Филип, защото ти дори не ни запозна.

Знаех, че упрекът ѝ е заслужен, но не ми се спореше. Престорих се на изненадана:

— Така ли? Снощи беше такава лудница... Нищо не си изпуснала, повярвай. Филип безспорно е много красив мъж с очарователен акцент, но за съжаление зад красивата фасада се крие разглезен женкар. Жалко, че е толкова сладък — добавих с въздишка.

— Впечатлена съм от речта ти, скъпа, обаче трябваше да се видиш, когато той влезе с онова момиче. Помислих си, че ще умреш. Харесваш го, нали? Признай си.

Изведнъж се почувствах прекалено уморена, за да започна да обяснявам. Не знаех как да изразя с думи особеното усещане — Филип едновременно ме привличаше и отблъскваше. Давах си сметка за недостатъците му, но и тайно бях поласкана, че мъж като него ми е обърнал внимание. Не ми се разказваше за подозренията ми, че Елиса ме ревнува от невероятния господин Уестън, и как Кели ме насърчава да спя с него в името на успеха на агенцията. Затова само свих рамене и отпих от кафето — маневра, благодарение на която си спестих отговора.

Пенелъпи разбра, че не искам да разговарям на тази тема. За пръв път през деветте години, откакто бяхме приятелки, премълчавахме истините, не споделяхме проблемите си. Тя не пожела да ми каже какво става между нея и Ейвъри, аз отказах да коментирам чувствата си към Филип. Никога досега не се беше случвало да седим на една маса и да мълчим; мълчанието не беше неловко, въпреки това се усещах странно. Накрая Пенелъпи каза:

— Давам си сметка, че доста факти са ми неизвестни, знам, че си способна сама да се справиш с положението, но все пак те умолявам да внимаваш. Може този Филип да е свестен. Обаче след като познавам прекалено много приятели на Ейвъри, а сега и твоите колеги, тръпки

ме побиват от този начин на живот. Просто се тревожа за теб. — Тя стисна дланта ми.

В този момент разбрах, че някой ден отново ще станем същите като преди и пак ще се сближим. Дотогава ни оставаше само да се безпокоим една за друга.

— Здравейте, деца! — Кели влезе в залата за съвещания. Както всеки божи ден, и днес носеше обувки с много висок ток. — Надявам се, всички вече сте прочели днешната Жълта справка.

— Разбира се — обади се Лио, седнал в другия край на голямата стъклена маса, която беше по-подходяща за скъп ресторант отколкото за канцелария. — Нашата любима нова колежка пак е спомената.

Сърцето ми отново се сви, стомахът ми се преобърна. Днес бях закъсняла с десет минути и още не бях чела Жълтата справка — очевидно голям пропуск от моя страна. Всяка сутрин една от сътрудничките идваше в шест, за да изготви нещо като преглед на рубриките и дописките. Всичко във вестниците и списанията, което засяга наши клиенти. В девет оставяше разпечатките на бюрата ни, обаче всеки от нас първо преглеждаше интернет страниците, преминавайки през „Пейдж Сикс“, писанията на Лиз Смит, Ръш и Малой, „Ю Ес Ей Тудей“, „Варайъти“, „Нюйоркски сензации“ и така нататък. Хубаво е да знаеш отрано, ако се е случило нещо неприятно, че телефонът ти ще звъни непрекъснато. Жълтата справка беше по-скоро формалност, отколкото съобщаване на най-пресните новини. Единствената важна информация, която получавахме от нея, беше — кои знаменитости и защо са пристигнали в Ню Йорк, къде са отседнали (и под какво име) и как да ги подкупим или да измолим присъствието им на празненство, организирано от нашата агенция. Ама че гадост! Цели четири седмици веднага след събуждането си влизах в интернет и анализирах всяка страница, а след няколко часа ми сервирах в писмен вид същата информация, но тъкмо днес, когато трябваше да съм в час с последните клюки, закъснях за работа.

— Още не съм чела справката — смотолевих. — Освен това новината едва ли е сензационна, като се има предвид, че бях в „Санкчуъри“ с всички вас, а после се прибрах вкъщи. Сама — побързах да добавя, все едно им дължах обяснение.

— Да видим... — Кели взе разпечатка на рубрика в интернет и зачете: — „Новата служителка в «Кели енд Къмпани» изглежда твърдо решена да бъде в унисон с колегите си, известни като върли купонджии. Безименното момиче е забелязано в събота вечерта в «Санкчуъри» заедно с други представители на агенцията, за които се предполага, че избират заведение за свръхмистериозно парти на «Плейбой», тоест съчетават полезното с приятното. По-късно въпросната млада дама е напуснала заведението в компанията на Филип Уестън и непозната манекенка. Къде ли са отишли? Имаме известни предположения...“ — Тя вдигна глава и ми се усмихна.

— За какво намекват? Защото това са само намеци, и то злостни! — избухнах. — Мамка му, кой е написал тази гадост?

— На снимката ясно се вижда как се качваш в таксито заедно с Филип и онова невероятно красиво момиче, затова не е трудно да се досетиш за какво намекват.

Кели буквално сияеше. Беше на седмото небе, задето най-новата ѝ служителка е изтипосана в таблоидите и се предполага, че е правила шведска тройка с богат самонадеян плейбой и петнайсетгодишната девойка, поверена на грижите му.

Струваше ми се, меко казано, странно да говорим за това на ежеседмичното съвещание, на което трябваше да обсъдим свършеното предишната вечер.

— Кели, искрено съжалявам за въздействието на тези писания върху твоята репутация и облика на компанията. Откровено казано, не проумявам кого го интересува животът ми, но искам да знаеш, че не се е случило нищо, което...

— Най-новата служителка в „Кели енд Къмпани“! Разбираш ли каква реклама ни правят? Надявам се следващия път да споменат името ти. Предполагам, че не са се добрали до него, тъй като още не си в официалния списък на агенцията.

Забелязах, че Елиса се насилва да се усмихне, обаче е преbledняла и изглежда зле.

— Наричат ни „купонджии“ — гордо отбеляза Лио.

— И споменават тържеството на „Плейбой“ — намеси се Кали.

— Нямам представа кой ги е информирал — избърборих. — Отгоре на всичко нито думичка не е вярна.

— Миличка Бет, пет пари не давам дали написаното отговаря на истината. Важното е, че за агенцията се пише. Отскоро си с нас, но ни направи много добра реклама. Продължавай в същия дух.

След тази похвала най-сетне задействахме нашата „работилница за идеи“ — любим термин на Кали.

— Да започваме — подкани ни тя. — Следващия месец ни предстои да организираме премиерата на продължението на „Шрек“. Поканите трябва да бъдат разпратени през следващите две седмици. Кали, ти отговаряш за тази работа.

— Не разбирам защо се занимаваме с премиерата на филм за деца — измрънка Кали. Вече бях забелязала, че при всяко съвещание все е недоволна от нещо. — Защо студията не си организира тържеството?

— Въпросът е реторичен, нали? Занимаваме се с премиери, защото организирането им е лесно и добре платено. Разбира се, „Дрийм Уъркс“ имат отдел за връзки с обществеността, но както знаеш, хората им са заети с рекламирането на по-сериозните филми, освен това почти всички прочути журналисти работят в Ню Йорк. Накратко, ние имаме връзките, които им липсват.

— Знам, знам — изпъшка Кали, но Елиса я стрелна с поглед и тя се поизправи на стола. — Просто филмите за деца са толкова скучни!

— Добре. Ако не желаеш да поемеш работата, сигурна съм, че Елиса или Лио, или Бет ще се справят...

— Не, не отказвам! Освен това имам опит с подобни мероприятия. И така, някой пази ли документацията за тържеството, което организирахме през лятото по случай премиерата на „Хари Потър“?

— Веднага я получаващ. — Лио извади дебела папка. — Беше през август, неделя следобед, в имението на Кристи Бринкли в Бриджхамптън. Празненството започна в единайсет часа, а прожекцията на филма беше от дванайсет до тринайсет и трийсет, за да имат време всички да се върнат в града. За забавление на децата бяха осигурени езерца, пълни с натрошен лед и кутийки плодов сок. Организирахме езда на понита, малка зоологическа градина с домашни любимци, машина за захарен памук и за изкуствен сняг, неколцина клоуни. За родителите се грижеха сръчни и внимателни сервитьорки, които осигуряваха напитки от скрития бар; най-вече се котираха

мимози и „Блъди Мери“, водка с портокалов сок, шампанско, маргарити и сангрия, но по желание се поднасяха и дайкири и пина колада. Децата си бяха довели Сюзан Сарандън, Кати Корик, Ерин Лодър, Ръсел Саймънс, Кортни Кокс и още стотици по-малко известни, но също толкова фотогенични личности. Фотографиите бяха поместени в „Пийпъл“, „Ю Ес Уикли“, „Стар“, „Сънди Стайлс“, „Вог“ и в дузина интернет страници, посветени на светския живот. „Уорнър Брос“ останаха много доволни.

Кели плесна с ръце, все едно беше учителка, приканваща към внимание:

— И така, деца, очевидно сме намерили вярната формула. Партито няма да бъде в Хамптънс, но ще се придържахме към същия формат. Харесвам „Клиър вю“ в Челси, защото разрешават организирането на събития във фоайето. Други предложения?

— Обичайните хамбургери — обади се Елиса. — Може да устроим и търсене на скрити сладкиши.

— Сладолед — добави Лео.

— Балони, магьосници, състезания по рисуване, автомати за дъвки — равнодушно подхвърли Кали.

— Човек, гримиран и облечен като Шрек.

— Художник, който ще боядисва в зелено лицата на децата.

— Не, родителите не обичат да оплескват отрочетата им. Какво ще кажете за мини трамплини?

— Шегуваш ли се? Ами ако някое хлапе се пребие? Все едно да сложиш светлинен надпис „Съдете ни!“ Като стана дума, какво ще кажете думата Шрек да бъде написана на грамадна стена от зелени електрически крушки?

Всички закимаха. Почувствах се неловко, че не съм дала нито една идея, но досега не бях присъствала на филмова премиера и знаех само, че актьорите минават по червен килим.

— Не може ли вместо червен килимът да бъде зелен? — подхвърлих, преди да се замисля колко глупаво е предложението ми. Подготвих се за подигравки, но колегите изглеждаха въодушевени.

— Чудесна идея, Бет. Килимът ще бъде зелен, в края ще има голям подиум, на който всеки ще може да бъде фотографиран... Така. Изглежда с „Шрек“ няма да имаме проблеми. Да се заемем с важната работа. Докъде сме с партито на „Плейбой“?

Лицето на Елиса вече не беше толкова бледо, тя изглеждаше посъсредоточена. Хрумна ми, че може би ревнува заради шумотевицата, която Кели вдигна около моята история с Филип, но след секунда си помислих: „Невъзможно е да ми завижда, та тя е толкова свършена!“ Наблюдавах я, когато се изправи (днес беше с невероятна рокля на Диана фон Фюрстенберг) и посочи с четката си за коса таблото за съобщения:

— Както виждате, до крайния срок остават сто и двайсет дни. След като огледахме куп заведения и доста поспорихме помежду си, избрахме „Санкчуъри“. Лио, ако обичаш, осведоми ни как ще се осъществи материално-техническото осигуряване.

Той я изгледа намръщено, сякаш казваше: „Откога си ми началничка?“, обаче само се прокашля и обясни, че е водил разговори с много компании, които осигуряват всичко, от мебелировката до осветлението, и в края на седмицата ще представи кратък списък на най-благонадеждните.

— Мисля, че в крайна сметка както винаги ще изберем „Бюро Батек“ — добави.

Съвещанието продължи още час и половина, после Кели ни освободи с указанието да обядваме в заведение, в което „ще видим важни персони или ще бъдем видени“. Излъгах, че имам личен ангажимент и вместо да отида с другите в „Пастис“, избрах една западнала пицария на няколко пресечки от агенцията. Знаех, че там няма опасност да се засека с някого от службата. Седнах в тясното сепаре до тоалетната и веднага се обадох на Уил. Изненадах се, когато го намерих на служебния му телефон.

— Защо си там? — попитах. — Нали не е крайният срок за предаване на материал?

Познавах навика му да отива в редакцията на вестника не повече от веднъж—два пъти седмично, и то само в краен случай.

— Здравсти, скъпа. Още се мъча с тазседмичната рубрика. — Уил замълча за миг, после добави: — Всъщност напоследък пиша много трудно.

По тона му личеше, че е разочарован и примирен — чувства, нетипични за него.

— Добре ли си, Уил? Кажи какво се е случило? — попитах, като се усилих поне за няколко секунди да забравя собствените си

проблеми.

Той тежко въздъхна:

— Уви, нищо интересно, съкровище. Читателите на „Уил — човекът от народа“ все повече намаляват. Няколко вестника отказаха да поместват рубриката ми. Новият редактор, който е трийсет и шест годишен и е опериран от чувство за хумор, непрекъснато ми повтаря, че „съвременните“ читатели са по-чувствителни към обществените събития, затова трябвало да смекча тона и да се съобразявам с конюнктурата. Разбира се, казах му да го духа, обаче знам, че няма да ме остави на мира. Пък и защо някой ще чете моите писания, като има възможност да научи за млади и красиви организаторки на тържества, които имат връзка с богати, красиви и известни светски лъвовe?

— Видял си материала!

— Естествено. Да вярвам ли, че има някаква истина в тези долнопробни драсканици?

— Не, разбира се! — изкрещях толкова високо, че касиерката се обърна и ме изгледа продължително. — С Филип се видяхме в „Санкчуъри“, където бях по работа. Заедно се качихме на такси, защото беше по-лесно. Момичето е приятелка на семейство Уестън, при това е едва петнайсетгодишна. Възмутена съм от скандалните намеци!

— В такъв случай тази Аманда Рос си върши много добре работата. Радвай се, че не са цитирали името ти, душко. Обаче не си въобразявай, че информацията ще остане задълго в тайна.

— Що за чудовище е тази жена, Уил? Сигурно си се запознал с нея по един или друг повод.

Като го чух как се изкиска, си помислих най-лошото.

— Да съм се запознал с нея ли? Най-вероятно съм я виждал, съкровище, но не знам коя е. Аманда Рос е псевдоним. Бог знае коя драскачка се крие под него.

Изненадах се, защото очаквах Уил да е по-осведомен.

— Нямах ли някакво предположение? — попитах.

— Не, миличка. Чувал съм да се спрягат няколко имена, ала това са само слухове. Може да е бившата редакторка на „Харпърс Базар“... въъ, как се казваше? Става въпрос за онази, дето сега е безработна и за да си отмъсти, пише унищожителни рецензии за книги... А, сетих се — казва се Кейт Бетс. Напълно е способна да съчини такава помия.

— Която и да е, не е честно да измисля небивалици. Дано по-скоро пренасочи вниманието си към по-интересна личност, която наистина води скандален живот. Не си струва да се занимава с мен. — Отрязах си парченце от пицата и си помислих, че отдавна не съм вкусувала толкова божествена храна.

— Разбирам те, душко, и ти влизам в положението. Извинявай, но се налага да се върна към проклетия материал. Тази седмица много ми се опъва. Ще се чуем пак. Да те чакаме ли на вечеря в четвъртък?

— Разбира се — отговорих машинално. После си спомних, че в четвъртък имам ангажимент, свързан с представянето на нов парфюм на „Гучи“. Знаех, че утре ще трябва да се обадя на Уил и да откажа поканата, но сега сърце не ми даваше да го разочаровам, и без друго беше в лошо настроение. — Приемам с удоволствие. Доскоро.

Довърших вкусната пица и си поръчах второ парче, което също изконсумирах за рекордно кратко време. Апатично се взирах в оръфания брой на „Поуст“, който някой беше оставил на масата, и се стреснах, когато мобилният ми телефон иззвъня. На екранчето се появи думата „Нашите“.

— Ало? — казах. Питам се дали се обажда майка ми или баща ми. А може би двамата едновременно, както имаха навика да говорят с мен по дериватите вкъщи.

— Бет, ти ли си? — извика мама. — Чуваш ли ме? — Говореше по-високо от необходимото, защото беше убедена, че когато ме открива на мобилния ми телефон, аз задължително съм на някое шумно парти.

— Чувам те много добре, мамо. Как си?

— Нямам много време, защото закъснявам за работа, но днес една колежка каза, че е видяла снимката ти в интернет. Заедно с теб били фотографирани някакъв прочут младеж и друго момиче.

Сънувах ли? Майка ми, която едва отскоро имаше електронна поща, сега четеше по интернет клюкарските вестникарски рубрики! Побързах да се оправдая:

— Не е каквото мислиш, мамо. Бях служебно в клуба и някой репортер ме е снимал.

— Бет, много съм развълнувана! Поздравявам те! Нямам търпение да видя снимката. Помолих баща ти да намери страницата и да ми я разпечата, но Бог знае защо той не може да я отвори.

Разпечатай я ти и като идваш другия път, на всяка цена да ни я донесеш, чуваш ли?

— Добре — промърморих покорно. — Обаче не разбирам защо правиш от мухата слон. Снимка като снимка, освен това не бях в клуба да се забавлявам, а по работа. Сега трябва да приключвам. В службата ме чакат. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

— Добре, скъпа. Още веднъж те поздравявам. От вчера си на работа, както се казва, а вече си известна личност.

„Ако знаеше истината...“ — помислих си, след като изключих телефона. Имах късмет, че баща ми нямаше представа как да чете безплатно по интернет „Нюйоркски сензации“ — услуга, която се предлагаше на любителите на „високостойностна литература“. Засега бях в безопасност. Поне докато някой не разпечаташе скандалната снимка с още по-скандалния текст и не я покажеше на нашите.

— Тази вечер искам да предложа тост за Бет. — Кортни вдигна чашата си.

Тъкмо четях по мобилния телефон съобщение от Кели, която учтиво молеше (по-точно нареждаше) да се „мярна“ на една филмова премиера, организирана от Кали и Лио. Прожекцията щеше да свърши в единайсет часа, което означаваше, че ще мога да остана около половин час на купона в „Бунгалото“, да се прибера вкъщи към дванайсет и половина и в един вече да съм в леглото — седмици наред не ми се беше случвало да си легна в толкова ранен час. Сепнах се като чух името си и набързо приключих пресмятането на ум.

— За мен ли? По какъв случай? — попитах разсеяно. Момичетата от литературния кръжок ме изгледаха, сякаш не проумяваха как е възможно да съм толкова глупава. Първа заговори Джейни:

— Извинявай, но да не мислиш, че живеем във вакуум? Че нямаме други интереси, освен така любимите ни романчета?

Глътнах си езика. Подозирах накъде бие, но бях безсилна да предотвратя катастрофата.

Джил нарязва в купа зелени лимони, посипа ги със захар, смачка ги и изсипа в напитката ми малко от сместа. Едва тогава благоволи да обясни:

— Бет, всички четем „Нюйоркски сензации“. Смяташ ли, че има човек, който да не следи рубриката? От няколко дни авторката се занимава само с теб. Кога възнамеряваше да споделиш с нас, че ходиш с Филип Уестън? — Произнесе името преднамерено бавно, а другите се засмяха.

— Чакайте, момичета, има някакво недоразумение. Той не ми е гадже.

— Аманда Рос е на друго мнение — намеси се Алекс, чиято коса днес беше боядисана в противно зеленикавия цвят на повръщано. Не повярвах на ушите си; никога не бих допуснала, че дори хората от Ист

Вилидж, принадлежащи към артистичния свят, четат противната клюкарска колонка.

— Ами да — кимна Вика. — Май излизаш с него всяка вечер. И защо не? Този Филип е един от най-красивите мъже, които съм виждала.

За миг се замислих. Филип безспорно беше неотразим, всяка жена на възраст от петнайсет до петдесет години безумно го желаше. Защо да не „призная“, че излизам с него? Никой не подозираше, че не съм стъпила в апартамента му от онази нощ, когато случайно се озовах там. Нямах да ми повярват, ако кажех, че с него никога не сме говорили по телефона нито сме планирали да излезем заедно. Служебните ми задължения изискваха да организирам партита, а той смяташе за свой дълг да не пропуска светско събитие, затова бе съвсем логично често да се озоваваме на едно и също място по едно и също време. Разбира се, „често“ означаваше „непрекъснато“.

Защо да обяснявам, че при всяка среща с него разговаряхме само по няколко минути, но винаги се случваше така, че когато той застава до мен и ме прегръщаше през раменете (или плъзваше длан по задните ми части, или ме целуваше по шията), отнякъде изникваше фотограф? От вестникарските публикации излизаше, че с Филип сме неразделни, докато в действителност с него се виждахме само случайно и колкото да изпием по едно питие. Онова, което репортерите от жълтата преса наричаха „страстно натискане“, беше сексуално колкото прегръдките ми с Милингтън. Не проумявах защо някой ще се интересува от невинните ми срещи.

— Симпатичен е, нали? — подхвърлих. Казвах самата истина. Филип Уестън беше сред най-арогантните мъже, които познавах, ала не можех да отрека, че изпитвам абсурдно и необяснимо привличане към него.

— О, да! И да не забравяме, че той е най-съвършеният представител на мъжете, които се описват в романите на „Арлекин“, само дето наистина съществува. — Кортни замечтано въздъхна. — Мисля, че героят в следващата ми книга ще прилича на него.

— На Филип ли? — Трудно ми беше да си представя, който и да е главен герой в книжка на „Арлекин“ да се тръшка заради степаните си чаршафи, но може би жанрът трябваше да бъде осъвременен.

— Защо говориш така, Бет? Той е висок, красив, очарователен и богат. Дори е чужденец — изтъкна тя и посочи едрия мъжага по набедрена препаска на корицата на „Сладка страстна любов“. — Похубав е и от Доминик, което е забележително, защото Доминик е нарисуван да изглежда като най-съблазнителния мъж на света.

Кортни имаше право. От всичките ми познати само Филип идеално пасваше на облика на романтичния герой... разбира се, ако си затворех очите за неприятния му характер.

След още половин час обсъждане на предимствата на господин Уестън обявих, че си тръгвам — трябваше да се прибера вкъщи и да се преоблека за купона след филмовата прожекция. Естествено първият, когото видях в „Бунгалото“, беше въпросният господин.

— Бет, запознай се с моите приятели от Англия.

Той ме целуна по устните. Е, не можех да си кривя душата — усещането беше прелестно. Изщрака фотоапарат. Да му се не види! Въпреки че от няколко седмици неочаквано бях станала обект на репортери и фотографи, не можех да свикна, че започват да ме снимат още щом изляза от къщи.

— Здравсти — промърморих. Филип наистина приличаше на литературния герой Доминик, само че беше по-красив. — Може ли да те изоставя за малко? Трябва да намеря Кели и да се уверя, че всичко е наред.

— Добре, любима. На връщане ще ми вземеш ли един коктейл? Ще ти бъда задължен до гроб! — Той тръгна към приятелите си. Изглеждаше радостен като момченце, което си играе в парка.

За по-малко от час се видях с Кели, попитах Лио и Кали трябва ли им помощ, махнах на Елиса, която се натискаше с Давид, представих се на двама потенциални клиенти (прочутия дизайнер Алвин Вали и друг човек, когото Кели нарече „най-известния стилист в Холивуд“) и занесох на Филип водка с тоник. Малко по-късно тихомълком се изнизах и се прибрах у дома в дванайсет и четвърт — цели петнайсет минути по-рано от предвиденото. Бях скапана и реших, че глупавите ритуали като миене на зъби и почистване на грима са губене на време, затова когато будилникът ме събуди след около шест часа, изглеждах кошмарно.

Разпечатах Жълтата справка и я прочетох, докато пиех кафе и закусвах кифла със стафиди. Естествено материалът от „Нюйоркски

сензации“ беше на видно място и както очаквах, снощната ми целувка с Филип беше увековечена на много голяма снимка, и то в едър план. Виждаше се само тилът на господин Уестън; за сметка на това фотографът, фокусирайки върху лицето ми, беше хванал замечтано изражение, вероятно дължащо се на притворените ми очи, които се визираха в прочутия плейбой с обожание. Или с пиянски захлас — зависи от интерпретацията. Очаквах го още след като чух изщракването на фотоапарата, но като видях голямата снимка, ми призля. Освен това днешният материал беше паметен — вече не ме наричаха „момичето на Филип“, „новото момиче“ или „стажантката от рекламната агенция“, най-накрая имах самоличност. Под снимката (в случай, че в щата бе останал човек, който да не знае всичко за мен) беше написано с грамадни букви: „Очевидно тя не е временно явление... Бетина Робинсън умее да се забавлява.“

Усещах странна смесица от неудобство, че хората ще ме видят в тази поза, гняв от преиначаването на истината и тъга и разочарование, че вече нямам право на личен живот.

Разстоянието от станцията на метрото до службата беше само три пресечки, но днес ми се стори по-дълго с десет километра, а настроението ми още повече се развали, след като чух две момичета да говорят за „новата приятелка на Филип Уестън... как ѝ беше името?“

Едва успях да оставя върху стъклената маса преносимия си компютър и всички ме заобиколиха.

— Сигурно вече сте видели снимката — измърморих и се тръснах на стола.

— Не е нищо ново — каза Кели разочаровано. — В дописката се споменава само, че някой си Филип Уестън често е забелязван в компанията на някоя си госпожица Бетина... — това ли е истинското ти име? — затова е редно да бъдат приемани като любовници.

— Любовници ли? — попитах смаяно. Ужасена от снимката, бях забравила да прочета дописката.

— О, да. Според неназован източник, вие двамата прекарвате заедно всяка нощ след забавленията в прочути модни заведения като „Бунгалото“.

— С Филип дори не сме близки — възразих.

— Снимките са най-сигурното доказателство, Бет. И слава Богу, че опровергават твърденията ти. — Кели обърна плоския монитор на

компютъра си така, че всички да се порадват на снимките ми с Филип.

За пореден път се запитах как се случи така, че личният и професионалният ми живот не само се смесиха, но и напълно зависеха един от друг. Дори слабоумен щеше да разбере, че познанството ми с Филип накара новите ми колеги с главоломна бързина да ме приемат като една от тях.

— Добре, обаче с него наистина не сме любовници — измънках. Боже мой, защо всички отказваха да ме изслушат, да ме разберат?

— Е, няма значение. Каквото и да правиш, продължавай в същия дух. Известно ли ти е, че „Ти Мобайл“ поискаха да ги представляваме само защото ходиш с някой си господин Уестън?

Всички заръкопляскаха.

— Страхотна изненада, нали, Бет? Рано сутринта ми се обадиха от техния рекламен отдел. Искат да представим на младите нюйоркчани новия модел миникомпютър „Блекбъри“ и са се спрели на нас, защото имаме контакти в тези среди. Разбира се, моделът вече е много популярен сред финансистите на Уолстрийт, освен това всички знаменитости (плюс не толкова прочути личности) в Холивуд го притежават, но продажбите в Ню Йорк все още са незадоволителни. Естествено ние ще се постареем това да се промени. Имам удоволствието да съобщя, че ще отговарям за организирането на тази проява. Ще се отчиташ само на мен.

— Аз ли? — заекнах.

— Тяхната представителка каза, че много се радва, задето ти ще планираш празненството, а Филип ще бъде домакин. Накратко, нещата се подреждат прекрасно — изчурулика Кели, без да си дава сметка, че най-вероятно Филип не знае фамилното ми име, камо ли да се съгласи да бъде домакин на партито само защото аз го моля.

— Ако ти е необходимо нещо, обръщай се към Кали. — Погледнах Кали и забелязах, че въобще не е въодушевена от ролята на втора цигулка. — Всеки от нас е готов да ти помогне с каквото може. Тържеството ще бъде на 18 ноември, затова е хубаво веднага да се захванеш за работа.

Набързо изчислих, че до тази дата остават по-малко от три седмици, а когато казах, че времето е прекалено малко, Елиса раздразнено се намеси:

— О, я престани! Толкова е лесно. Избираш заведение, намираш спонсори, поръчваш поканите, съставяш списъка на гостите, а през последната седмица се свързваш с пресата. Всички ще се надпреварват да отразят събитие, на което присъства Филип, затова няма да се преумориш Бог знае колко.

Най-сетне съвещанието приключи. Грабнах преносимия компютър и се отправих към „Старбъкс“, за да обмисля (въпреки че изобщо нямах желание) откъде да започна организирането на рекламното парти. Тайно се надявах Филип да се съгласи да играе ролята на домакин, само ако приема да спя с него. Така поне щях да имам утехата, че той ме желае, ала знаех, че надеждите ми са напразни. Разбира се, всички предполагаха, че вече сме консумирали връзката си, но не го бяхме сторили. Безспорно той беше толкова съблазнителен, че щеше да е престъпление да не легна с него. Но в действителност и двамата упорито се стараехме да не се стигне до там. Кое то изобщо не беше трудно предвид факта, че Филип май искаше само да се целуваме пред фотообективите и камерите. Няколко пъти с половин уста ми предложи да отидем в прословутия му апартамент, непрекъснато подхвърляше двусмислени забележки, но така и не предприе решителни стъпки и изглеждаше облекчен, когато го отблъсках и си тръгвах сама. Почти не ми оставаше време да размишлявам по въпроса, обаче подозирах, че той има тайно гадже (или може би пет), при което прекарва всяка нощ, а за пред хората се преструва, че ходи с мен. Донякъде ми беше обидно — въпреки че отказвах да правя секс с него, отчаяно исках да ми предложи да се любим, само че помежду ни сякаш имаше негласно споразумение да запазим статуквото.

Оставих съобщение на Ейми Сако, че желаем да запазим „Бунгалото“ за рекламното парти на „Ти Мобайл“. В този момент Пенелъпи ми се обади по другата линия.

— Брей, каква приятна изненада! — възкликнах. — Какви заслуги имам, та да ме търсиш по това време? Как е Арън, виждала ли си го напоследък?

— Знаеш ли колко се улесни животът ми след твоето напускане? — промърмори тя. — Не се обиждай, но почти си струва да се лиша от

присъствието ти, само и само вече да не чувам хитрия лаф за частните съвещания. Как е любовникът?

— За новото ми гадже ли питаш? Фантастичен мъж е.

— Разкажи ми нещо повече за него — неискрено подхвърли Пенелъпи. Знаех, че не понася Филип, но беше достатъчно възпитана и още не ми го беше казала в очите.

— Да видим... Животът ми е безкраен празник. Всяка вечер съм на някакъв купон, на който присъства и Филип. Той остава с мен поне няколко минути, преди да започне да флиртува с всяка жена, която му се изпречи пред очите. Често ми разрешава да му занеса любимата напитка, а именно водка с тоник. Аз пък му позволявам да ме целуне пред фотографите, после всеки си тръгва по пътя. Никакъв секс, между другото. Откакто се запознах с него, дори една нощ не съм прекарала в апартамента му... — Нямах намерение да споделям с Пенелъпи другите още по-унизителни подробности.

— Нищо чудно да е така преситен от секса с всички манекенки, актриси и видни дами от Лондон, Лос Анжелис и Ню Йорк, че да няма сили за още една връзка.

— Казвала ли съм ти, че си най-прекрасната приятелка, Пен? Винаги знаеш как да ме утешиш.

Тя се засмя:

— Благодаря. Е, достатъчно време отделихме за твоите приключения. Да поговорим за МЕН. Трябва да ти съобщя нещо.

— Бременна си и чувстваш угризения, задето искаш да махнеш детето, след като си сгодена и достатъчно възрастна да отговаряш за постъпките си, така ли? — Приведох се към телефона, сякаш тя можеше да ме види.

Пенелъпи въздъхна — представих си каква гримаса прави.

— Бременна си и бебето не е от Ейвъри. — Последва нова въздишка, затова опитах за трети път. — Бременна си и...

— Бет! — Резкият ѝ тон ми подсказа, че за разлика от мен на нея изобщо не ѝ е забавно.

— Извинявай. Какво е станало?

— Свършено е.

— Какво?!

— Край! Дотук бях!

— Боже мой, не! — възкликнах и след като тя не отговори, добавих: — Твърдо ли си решена? — Мълчание от другата страна на линията. — Сериозно ли говориш? Защо така внезапно? Как го преживяваш?

Едва сдържах радостта си, че в крайна сметка бракът ѝ с онзи охлюв няма да се състои.

— Честно ли? Не очаквах, че ще съм толкова щастлива. Отдавна мислех да го направя, а сега с трепет очаквам бъдещето.

Отпих от кафето си и се опитах да смея неочакваната информация.

— Нямаше да си толкова радостна, ако си нямаше друг — изтърсих накрая. — Веднага кажи кой е. Между другото, няхах представа, че с Ейвъри не се разбирате. Как може да го скриеш от мен? И още нещо — какво ще стане с пръстена? Според правилата на етикецията трябва да го върнеш, щом ти разваляш годежа. Божичко, само не ми казвай, че Ейвъри ти изневерява! — Престорих се на ужасена, все едно подобна възможност беше невероятна. — Ако този мръсник...

— Бет, престани. Не напускам Ейвъри, а скапаната работа — просьска тя, за да не я чуят колежките в съседните килийки.

— Напускаш банката ли? Поздравявам те! Как така се реши?

— Нямах избор. Ейвъри ще прави докторат по право в Калифорнийския университет, затова се местим там. Занятията започват през януари, но решихме да заминем още сега, за да се устроим и опознаем обстановката.

— Калифорнийският университет ли?

— Ъхъ.

— Значи не изоставяш Ейвъри, а мен! — изстенах.

Пенелъпи въздъхна:

— Не те изоставям. Напускам тази работа и този град и заминавам за Калифорния. Може би само за три години, още не знам. Ще ми идваш на гости през февруари, когато тук е толкова студено, че дни наред не можеш да си подадеш носа навън.

— Свършиха ли се университетите по Източния бряг? Ейвъри трябва да е наистина страхотен егоист, за да те завлече чак до там!

— Бет, престани да дрънкаш и се радвай за мен. Калифорнийският университет е много престижен, пък и на мен

промяната ще ми се отрази добре. Двайсет и три години от живота си съм прекарала в Ню Йорк. Несъмнено ще се върна тук, но сега ми се иска малко разнообразие.

Реших, че е редно да я окуража, пък дори и с половин уста.

— Миличка, извинявай, задето реагирах така, обаче ми дойде като гръм от ясно небе. Въобще не си ми казвала, че той кандидатства за този университет. Радвам се, че желанието ти за промяна ще се осъществи. А аз обещавам, че ще направя много сериозен опит да не мисля как ще ми се отрази това.

— Не сме говорили по този въпрос, защото Ейвъри си подаде документите в последния момент, а пък аз смятах, че той никога няма да заmine за Калифорния. Освен това не мисля, че Бог знае колко ще ти липсвам. Имаш нови колеги и приятели и дори предчувствам, че ще ти е по-добре без мен.

Тя бърбореше престорено лекомислено, ала и двете знаехме, че за пръв път от много време насам се опитва да ми каже нещо важно. Вместо да я опровергая, заявих:

— Е, трябва да ви устроим страхотно прощално празненство.

— Както се досещаш, родителките вече са се захванали с организацията. Заминаваме съвсем скоро, затова вечерята ще бъде в събота във „Фор Сизънс“. Май тогава се пада и Хелоуин. Ще дойдеш, нали? Ще бъде ужасно, но си длъжна да присъстваш — Пенелъпи се прокашля и добави: — Разбира се, поканата важи и за Филип.

— Миличка Пен, как мога да не дойда? И ще спестя на всички ви удоволствието от компанията на Филип. Знам, че разказите за степани чаршафи и хвалбите за познанства с тази или онази известна личност са много интересни, но не искам да ти развалям вечерта... — Телефонът ми избръмча, търсеха ме по другата линия. На екранчето се изписа непознат номер, започващ с 917. Реших да отговоря — може би беше свързано с рекламното тържество. — Извинявай, Пен, налага се да прекъсна. Може ли да ти се обадя по-късно?

— Естествено.

— Добре, ще се чуем след няколко минути. Поздравления. Щом си щастлива и аз се радвам, макар че много ще ми липсваш.

Пенелъпи затвори, а пък аз побързах да се прехвърля на другата линия, преди да се включи гласовата поща.

Някакъв мъж попита прекалено официално:

— Ако обичате, с Бет ли говоря?

— Същата.

— Бет, на телефона е Сами. Преди малко си търсила Ейми Сако във връзка с една резервация.

Сами? Не беше ли това името на „горилата“ пред „Бунгало № 8“? Едва ли сред служителите на Ейми имаше двама души с такова име. Хм, за пръв път чувах охранител да бъде и в управата на клуб.

— Да. Здравей, как си? — отвърнах делово, макар да бях сигурна, че той нито ми знае името, нито ме помни.

— Добре, благодаря. Получихме съобщението ти и Ейми помоли да ти позвъня, защото е заета през целия следобед...

Вой на сирени заглуши края на изречението.

— Извинявай, нищо не чувам! — изкрещях, опитвайки се да надвикам ужасния звук. — Тук нещо вие страхотно — сигурно са поне осем противопожарни коли.

— И аз чувам шумотевицата, но не по телефона. Къде си?

— В „Старбъкс“ на Осма улица и Бродуей. Защо питаш?

— Не може да бъде! Намирам се на отсрещния тротоар. Тъкмо си тръгнах от курса и получих съобщението на Ейми да ти се обадя. Стой там, идвам веднага.

Сами прекъсна връзката; за миг се втренчих в телефона, после извадих от чантата си гланц за устни и четка за коса и хукнах към тоалетната, която естествено беше заета. Видях го да приближава към входната врата и задъхано спринтирах обратно до масата, преди да ме е забелязал.

Най-важното в момента беше да изиграя ролята на равнодушна делова жена, само че беше невъзможно — знаех, че ще се задавя, ако отпия от кафето, или ще изпусна телефона, ако се престоря, че говоря с някого, затова само се загледах в бележника си — погледът ми беше толкова настойчив, че се изплаших да не би хартията да се запали. Мислената равностметка на физическото ми състояние разкри дълъг списък от стереотипни реакции — треперещи ръце, сърце, биещо до пръсване, пресъхнала уста, които означаваха само едно. Очевидно тялото ми подсказваше, че харесвам Сами или направо съм луда по него. Предполагах, че така се е чувствала Виктория от „Ласките на магната“, преди за пръв път да остане насаме с Марчело. Изпитвах

непознато чувство на възбуда и трескаво очакване, за което досега само бях чела в любимите си романи.

Преди да го видя, усетих присъствието му. Когато се приближи до масата, ме лъхна божествена миризма на прясно изпечен хляб, курабийки или нещо също толкова вкусно. Вероятно изминаха трийсет секунди, през които Сами се взираше в мен, а пък аз упорито се взирах в бележника, накрая събрах смелост да вдигна поглед, точно когато се канеше да ме заговори.

— Здравсти — казах.

— Здравей. — Сами машинално затърка някакво петно (май от брашно) върху черния си панталон, но престана, като разбра, че го наблюдавам.

— Тъъ... седни — изпелтечих, чудейки се защо е невъзможно да направя едно гладко разбираемо изречение.

— Добре. Аз реших, че е по-лесно да поговорим лично, след като и без това бях наблизко.

— Да. Много разумно. Май спомена, че ходиш на курс. За барман ли се обучаваш? Винаги съм мечтала да бъда барманка. — Давах си сметка, че бръщолевя глупости, но не можех да спра. — Сигурно е много полезно да умееш да приготвяш коктейли, дори и да не работиш в бар. Ако поканиш гости, всички ще се учудват на уменията ти...

Сами за пръв път се ухили — мегаватова усмивка озари лицето му. Помислих си, че ще умра, ако престане да се усмихва.

— Не уча за барман, а за сладкар.

Стори ми се абсурдно, че портиер на нощен клуб се интересува от приготвяне на сладкиши, и все пак беше похвално, задето той има странични занимания. Всяка вечер да решава кого да пусне в клуба, преценявайки го само по външност, може би повдигаше самочувствието му, но без съмнение бе доста досадно.

— Така ли? Колко интересно! Готвиш ли през свободното си време? — Питам само от учтивост и за съжаление тонът ми ме издаде. — Мисълта ми е... питам се дали това е твоята страст.

— Страст ли? — Той отново се усмихна. — Не бих се изразил така, но наистина обичам да готвя. Пък и това ми е професията.

Пфу! Не беше за вярване, че си го връща, задето бях използвала онази нелепа дума.

— Това ти е професията ли? — попитах и сама се възмутих от надменния си тон. — Извинявай, просто се изненадах.

— Всъщност, карам курсове за главен готвач — избърбори Сами и извърна очи.

— Главен готвач! Наистина ли? Къде?

— Още не работя никъде. Завърших Висшето училище по кулинария, а сега допълнително посещавам вечерни курсове. Този е по сладкарство.

— Какво предизвика интереса ти към тази професия?

— Ами... полезна е. Когато живеях с нашите, можех да правя само омлет. Докато бях в гимназията, с един приятел заминахме през ваканцията за Итака и аз се хванах като сервитьор в хотел „Статлър“ в кампуса на университета Корнел. Веднъж управителят видя как доливам чашата на някакъв клиент, като държа каната с кафе на около метър височина, и буквално превъртя. Необяснимо защо, след този случай му станах симпатичен и ме убеди да кандидатствам в местната школа по хотелиерство. Издейства ми няколко стипендии, а пък аз през цялото обучение не престанах да работя — бях пиколо, сервитьор, служител на рецепцията, барман и какво ли не още, а когато се дипломирах, същият човек ми уреди стаж в престижен ресторант във Франция. Всичко, което съм постигнал, дължа на него.

Осъзнавах, че съм зяпнала от изненада и едва ли представлявам привлекателна гледка, но за щастие Сами ме спаси от пореден гаф, като добави с усмивка:

— Сигурно се чудиш защо съм станал охранител в „Бунгалото“, а?

— Защо не? Щом ти харесва...

— Сега карам нещо като стаж. Мисля, че съм работил във всички нюйоркски ресторанти, но опитът ще ми бъде от полза, когато открия собствено заведение. Надявам се да се случи по-скоро. — Сигурно продължавах да го зяпам глуповато, защото той се засмя. — Разбира се, първата и най-важна причина са парите. Човек може да си докарва прилична заплата, ако работи и като барман, и като портиер, затова го правя. Пък и така не мога да излизам вечер и да харча спестяванията си, което е още едно преимущество. Всеизвестно е, че да се отвори ресторант в Ню Йорк, изисква много пари. Знам още, че за да има успех начинанието, трябва да си наясно кой е важна клечка и кой само

се преструва на голяма работа, кой с кого спи и така нататък. Откровено казано, клюките не ме интересуват, но тъй като не съм от класата на тези хора, няма по-добър начин да ги изуча, освен като ги наблюдавам в естествената им среда. — Сами изведнъж затисна с длан устата си и гузно ме изгледа. — Май сгафих. Не исках да обидя теб и приятелите ти, обаче...

Влюбена бях в него! И то лудо! Едва се сдържах да не го прегърна и да впия устни в неговите. Само че първо трябваше да изясня недоразумението. Неприятно ми беше, задето мисли онези хора за мои приятели и си въобразява, че ходя с човек, чиито чаршафи струват колкото автомобила на родителите ми.

— Моля те, нито дума повече! — казах и понечих да го докосна, но в последната секунда се стреснах и ръката ми увисна във въздуха. Всяка героиня от романите на „Арлекин“ щеше да прояви достатъчно смелост и да окуражи обекта на желанието си, но аз явно не бях жена от такава висока класа. — Поздравявам те за упорството. Бог знае какви циркове виждаш всяка вечер.

Той само това и чакаше:

— Неописуемо е. Представи си, тези хора имат толкова много пари и свободно време, но не се занимават с нищо, освен всяка вечер да ме молят да ги пусна в този или онзи клуб!

— Е, не отричай, че е приятно толкова прочути персони да любезничат с теб.

— О, я се стегни! И двамата знаем истината. Подмазват ми се, защото искат нещо от мен, а не защото ме познават и уважават. Топлите им чувства се изпаряват, щом влязат в заведението. И сопола си няма да хвърлят върху мен, ако ме видят далеч от вълшебния кадифен шнур. — Сами огорчено въздъхна. Забелязах, че като се намръщи, челото му се сбърчва, в резултат на което изглежда още по-слабък. Изведнъж изпитах желание да го прегърна. — Не слушай какви ги дърдорят, Бет. Не вземам работата си толкова на сериозно, затова и не ми пука от отношението на онези снобари. Готов съм да понеса всичко, стига по-бързо да постигна заветната си цел и някой ден да притежавам ресторант.

Отчаяно исках да продължи да говори за каквото и да било, за да гледам красивото му лице, устните и красноречивите му жестове, ала

Сами беше изчерпал темата. Канех се да кажа, че напълно го разбирам и че се различавам от „снобарите“, но той ме изпревари:

— Надух ти главата, нали? У теб има нещо, което предизвиква към изповеди. — Усмивката му беше толкова мила, че дъхът ми спря. — Ще ти бъда задължен, ако не споделиш с колегите си разговора ни. За мен е много по-лесно, ако истината не се знае, разбираш ли?

Разбрах, и то много добре. По-лесно бе хората да не знаят какъв си и към какво се стремиш — така няма да се опитват да те причислят към категорията „струва си да ми бъде приятел“ или „не си струва да го забелязвам“. Няма да интригантстват и да се стараят да обърнат нещата в тяхна полза или бавно, но сигурно да подронват самочувствието ти, защото само така ще избият комплексите си за малоценност. Вуйчо Уил често казваше на шега: „Ако не можеш да притежаваш нещо, омаловажи го“, но хората от тази прослойка на обществото изобщо не се шегуваха.

— Да — отвърнах. — Наясно съм. Мисля, че това, което правиш, е страхотно — добавих с известно усилие.

Ослепителната му усмивка пак проблесна. Отчаяно се напъвах да измисля нещо, което отново да предизвика прекрасното явление, но в този момент Сами си спомни, че сме тук по работа.

— Ще си взема кафе и ще обсъдим подробностите. — Говореше спокойно и уверено, нямаше и следа от уязвимия младеж, който бе разкрил сърцето си пред мен. — Да ти донеса ли нещо?

Поклатих глава и посочих чашата си.

— Не искаш ли голямо капучино без захар, с ванилия и обезмаслено мляко? — възкликна Сами, все едно бях допуснала сериозно нарушение. Засмях се и отново поклатих глава. — Смяташ, че се шегувам ли? Всеки път, когато дойда тук, си поръчвам тъкмо това.

— Не може да бъде!

— Вярно е, заклевам се. Двайсет и няколко години пиех само черно кафе. Понякога слагах захар или исках да ми приготвят безкофеиново, но без разни там екстри. После един приятел взе да ме убеждава колко хубаво е кафето с мляко. Малко след това мой състудент обяви, че добавянето на различни аромати придава още по-приятен вкус на капучиното. Послушах го и нещата излязоха от контрол. Ще ми се поне веднъж да ми откажат напитката, да ми кажат:

„Вземи се в ръце, Сами. Бъди истински мъж и пий само черно кафе.“
Обаче това не се случва, а пък аз нямам достатъчно воля.

Той тръгна да си поръча любимата напитка. Видях как момичето, обслужващо кафе машината, му се усмихна прелъстително, сякаш казваше: „Твоя съм, ако ме искаш.“ Бях спряла да дишам и поех глътка въздух едва когато Сами отново седна до мен и заяви:

— Стига съм те занимавал със себе си. Да се хващаме за работа, а? — С длан пригладя косата на тила си, а на мен ми се стори, че поне милион пъти съм виждала този жест.

— Разбира се. Давай — промърморих и се насилих да си придам делово изражение.

— Първо да уточним колко души ще присъстват.

— Не съм сигурна, тъй като още не съм изготвила окончателния списък — смотолевих (нямах никакво намерение да признавам, че засега няма никакъв списък), — но мисля, че ще бъдат около двеста.

— „Кели енд Къмпани“ ли ще осигури всичко, или ще се възползвате от нашите услуги?

И по този въпрос не бях мислила, ала за щастие си спомних какво сме обсъждали на съвещанията в агенцията и отговорих горедолу смислено:

— Ще осигуря спонсори, които ще доставят алкохола, но ще използваме вашите бармани. Както и вашата... вашата...

— Охрана ли? — услужливо подсказа той.

— Да. Само че това ще уточним допълнително.

— Чудесно. Засега само „Парцел 61“ не е ангажиран за тази дата, но Ейми може би ще промени графика. Кой ще бъде домакин на партито?

— Ами... един човек на име Филип Уестън. Той е... тъъ...

— Знам кой е. Гаджето ти, нали? Напоследък често ви виждам заедно по нощните клубове. Ейми ще изпадне във възторг от присъствието на знаменития господин Уестън и със сигурност ще направи така, че „Бунгалото“ да бъде на ваше разположение на въпросната дата.

Побързах да отрека:

— Филип не ми е гадже. Не е каквото изглежда. С него сме познати, но нищо пове...

— Не ми дължиш обяснение — прекъсна ме той. — Според мен този тип е голям тъпанар, обаче аз съм само едно просто момче и не разбирам от разните там префинени маниери. Отношенията помежду ви не ми влизат в работата.

Стори ми се, че долавям горчивина в гласа му... а може би само ми се искаше да е така.

— Да, не си пъхай носа в чужди работи — заявих толкова студено, че Сами потрепери.

Допи капучиното, взе си чантата и каза:

— Е, това беше. Ще говоря с Ейми и ще ти съобщя решението и. Предполагам, че ще уреди „Бунгалото“ да е свободно за вашето мероприятие. Както вече казах, ще бъде поласкана, задето господин английският аристократ устройва парти в нейно заведение. Кажи му незабавно да вземе мерки, та тенът му да не избледнее дотогава.

— Благодаря за загрижеността. Непременно ще му предам. А на теб пожелавам приятно печене на сладки. Смятам да контактувам директно с Ейми, защото макар да ми е забавно да слушам нападките ти, не разполагам с време за словесни дуели. — Изправих се и макар краката ми да се подкосяваха, с най-царствената си походка тръгнах към вратата, като се питах как е възможно нещата да се влошат така за толкова кратко време.

Миг преди да изляза, той извика:

— Бет!

„Хм! Вече съжалява — помислих си. — Ще започне да се оправдава, че е уморен, че напоследък е под непрекъснат стрес и не си доспива, но не е възнамерявал да си го изкара на мен. А може би безумно ме ревнува от Филип, затова не се въздържа да ме клъвне.“ Каквато и да беше причината, щях да му простя, след като коленопреклонно ме помоли за прошка.

Обърнах се. Очаквах, че Сами тича към мен, за да се извини, обаче той посочваше нещо и ми махаше. Видях, че показва клетъчния ми телефон, който, разбира се, зазвъня, преди да стигна до масата.

Сами погледна екранчето, за миг лицето му се изкриви от неприязън, после пресилено се усмихна:

— Какво съвпадение! Търси те прочутият плейбой! Да се обадя ли вместо теб и да го помоля да предаде съобщение? Бъди спокойна,

обещавам да му кажа, че се връщаме с яхтата от Кан, а не, че седим в „Старбъкс“.

— Дай ми го веднага! — възкликнах. Идваше ми да се напляскам, задето съм въвела в апарата номера на Филип. Изтръгнах телефона от Сами (мимоходом отбелязах колко приятен е допирът до ръката му), натиснах бутона за изключване и пуснах апарата в чантата си.

— Не го прави заради мен. Говори си спокойно — подсмихна се той.

— Нищо не правя заради теб! — озъбих се. — Имам право да реша дали да разговарям с някого или не.

Втурнах се обратно към вратата, но преди да изляза, не издържах и се обърнах. Сами ме наблюдаваше и клатеше глава. Докривя ми — събитията не се бяха развили като в „Ласките на магната“. Поразмислих и настроението ми леко се подобри — в крайна сметка всяка нова връзка (дори в романите) отначало е трудна и се натъква на препятствия. Нямах намерение да се отказвам. Засега.

До края на деня всичко ми беше като в мъгла — ту се тръсках заради глупавото спречкване със Сами, ту заради „предателството“ на Пенелъпи. Двете неприятни случки, съчетани с факта, че ми бяха възложили организирането на важно мероприятие, което трябваше да се състои след по-малко от три седмици, предизвикваха у мен желанието да си легна на канапето у дома, да прегърна Милингтън и няколко пъти да изгледам „Когато Хари срещна Сали“ по „Ти Ен Ти“. Запасът ми от банални фрази се беше изчерпал, а тепърва ми предстоеше да прекося фоайето на жилищната сграда, където със сигурност щеше да ме заговори досадният и любопитен портиер. Изгалопирах до асансьора, натиснах копчето за повикване и тъкмо когато се поздравявах за победата си, той изникна като привидение.

— Успешен ли беше денят ти? — попита и широко се усмихна.

— Ами... да, нормално. А ти как си?

— „Нормално“ не означава „добре“, Бет — настоя той, а пък аз се запитах дали не излъчвам някакви флуиди, които подтикват хората да ме заговарят.

— Щеше да е пресилено, ако кажех, че денят ми е бил добър. Затова използвах думата „нормално“ — обясних, като се питах дали не е за предпочитане да се изкатеря до тринайсетия етаж, вместо да чакам асансьора и да водя идиотски разговор.

— Знаеш ли, имам усещането, че нещо ще подобри настроението ти — подхвърли умникът и ми намигна.

— Ммм, така ли? — Отчаяно се взирах във вратата на асансьора, сякаш със силата на волята си можех да я накарам да се отвори. — Дано.

— Слушай какво ти казвам и запомни пророчеството ми. Гарантирам, че след няколко минути нещо много ще те зарадва. — Изрече го толкова уверено (тонът му беше на човек, който загадъчно казва: „Знам тайна, за която не подозираш“), че се обърнах да го погледна.

— Трябва ли да ме предупредиш за нещо? Да не би някой да ме чака горе? — попитах подозрително.

— Достатъчно ти подсказах — изтананика досадникът. — И без това не е моя работа. Доскоро. — Козирува, обърна се и се затътри обратно към външната врата, а пък аз се запитах дали ще ме остави на мира, ако учтиво го помоля никога повече да не ме заговаря.

Слязох от асансьора, тръгнах по коридора и едва когато завих към апартамента с щастливия номер 1313, разбрах за какво намекуваше тъпакът. На вратата беше облегал най-фантастичният букет, който бях виждала, и какъвто никога не бях получавала. Отначало си помислих, че цветята са за друг човек и по погрешка са оставени там, но като се приближих, видях името си, написано с черен маркер на плика, пъхнат в целофанената обвивка. След като се изясни, че букетът наистина е за мен, веднага реших, че ми го е изпратил Сами в знак на разкаяние за гадното си поведение. Знаех си, че не е злобен. А жестът му беше достоен за най-изискания джентълмен. Прекрасен начин да ми се извини. Мислено изпратих послание към цветята, които олицетворяваха Сами:

„И аз съжалявам, задето се държах така. Не знам защо все се заяждах, още повече, че оттогава не преставам да мисля за теб. С удоволствие ще приема поканата ти за вечеря и се надявам да забравиш днешния нелеп разговор. Ако искаш да знаеш, вече виждам в теб бащата на неродените си деца, затова е крайно време да се опознаем. На отрочетата ни ще им бъде забавно, когато разказваме как бракът ни е започнал с пререкание и букет, поднесен за извинение. Толкова е романтично, че сърцето ми се свива! Да, мили, прощавам ти и моля и ти да ми простиш. Знай, че малкото недоразумение само ще подсили любовта и връзката ни.“

Прегърнах грамадния букет, докато отключвах. Приятната изненада така повиши настроението ми, че почти не забелязах как Милингтън се вкопчи в крака ми. Поднасянето на цветя неизменно присъстваше в любимите ми романчета, което правеше удоволствието

от великолепия подарък още по-голямо. Трийсет и шест рози в различни оттенъци на червеното и розовото бяха подредени в ниска купа, пълна с блестящи черни камъчета. Липсваше обичайната допълнителна украса — противни клончета аспарагус, панделки или спираловидни ленти, което само подчертаваше красотата на цветята. Кремавата картичка също беше разкошна. С треперещи ръце побързах да я извадя от плика, ала щом зърнах подписа, си помислих, че ще припадна. Текстът гласеше: *„Кукло, с най-голямо удоволствие приемам да бъда домакин на тържеството за промоцията на «Блекбъри». Бъди сигурна, че това ще бъде партито на годината! Гениална си! Целувам те страстно. Филип.“*

Няколко пъти препрочетох написаното, за да се уверя, че съм го разбрала правилно, после отново го прочетох, тъй като все още ми се струваше невероятно. Откъде Филип беше научил адреса ми? Как така знаеше за празненството, след като още не му бях казала? И най-важното — подаръкът не беше от Сами в знак на вечна любов! Захвърлих картичката, оставих цветята върху кухненския плот и отчаяно се тръснах на канапето. След секунди телефонът и мобилният ми апарат зазвъняха едновременно — номерата, изписани на екранчетата, подсилиха разочарованието ми — търсеха ме Елиса и Уил.

Включих мобилния, не изчаках Елиса да проговори, а я помолих да изчака, после вдигнах слушалката и казах здрасти на скъпия ми вуйчо.

— Душичко, как си? Закъсняваш, затова със Саймън решихме, че самостоятелно ще се напиваш заради публичното си унижение. Като утеха ще ти кажа, че си излязла страхотно на снимката в „Нюйоркски сензации“. Предлагам да се натряскаме заедно. Тръгваш ли вече?

Проклятие! Бях забравила за вечерята! Въпреки че откакто завърших университета, четвъртъците у вуйчо ми бяха традиция, напоследък няколко пъти ги пропуснах поради служебна заетост, а днес въобще не си спомних, че Уил и Саймън ще ме чакат.

— Извинявай, но ще позакъснея. Допреди секунди бях в службата и се отбих вкъщи само да нахраня Милингтън. Тъкмо тръгвах, когато телефонът иззвъня.

— Добре, съкровище, ще повярвам на историята ти, съшита с бели конци, щом не можа да измислиш нещо по-оригинално, но да

знаеш, че няма да ти простя, ако не дойдеш и тази вечер. Чакаме те, чуваш ли?

— Идвам след няколко минути... — Затворих, без да кажа дочуване, и заговорих по клетъчния телефон: — Извинявай, Елиса. Вуйчо Уил ме търсеше и...

— Бет! Не знаеш какво стана! Ще ти съобщя най-прекрасната новина на света! Дръж се, за да не паднеш. Божичко, толкова съм развълнувана!

Казах си, че няма да издържа второ съобщение за годеж, седнах на канапето и търпеливо зачаках, защото знаех, че Елиса веднага ще изплюе камъчето.

— Няма да познаеш с кого говорих току-що... — Тя замълча, явно очакваше да я попитам, затова събрах последните си сили и промърморих:

— С кого?

— С най-желания ерген в Ню Йорк, чието сърце вече не е свободно. Със самия Филип Уестън! Обади се да покани целия ни екип на някакво парти, по една случайност аз вдигнах телефона и... Бет, не ми се сърди, моля те! Не издържах на изкушението. Попитах го дали е съгласен да бъде домакин на празненството за промоцията на модела „Блекбъри“, а той прие много радушно. — Тя постепенно повишаваше тон и вече направо крещеше.

Престорих се на изненадана:

— Така ли? Чудесно. Разбира се, че не ти се сърдя. Тъкмо ми спести време, иначе аз трябваше да му се обадя. Как ти се стори — той зарадва ли се или се съгласи само от учтивост? — Въобще не ми пукаше как е реагирал Филип, но не се сещах какво друго да питам.

— Ами... на практика не говорих с него, но съм сигурна, че му е много приятно.

— Не разбирам... Току-що каза, че той ти е телефонира, и...

— Така ли казах? Пардон! — Елиса се изкиска. — Всъщност ми позвъни секретарката му, предадох ѝ нашата покана, а тя отвърна, че Филип щял да приеме на драго сърце. Смятай нещата за уредени, Бет, и не се безпокой. Е, какво ще кажеш?

— Предполагам, че имаш право, защото получих от него цветя и картичка, с която потвърждава ангажимента.

— Ооо! Господи! Филип Уестън ти е изпратил цветя! Няма начин, сто на сто е влюбен в теб. Какъв невероятен мъж. — Тя замечтано въздъхна.

— Прощавай, Елиса, но имам уговорка за вечеря и закъснявам. Много благодаря, че си уредила всичко с Филип.

— Закъде си се разбързала? С него ли ще излизате?

— А, не. Ще вечерям у вуйчо Уил, после веднага си лягам. Откакто съм във вашата агенция, всяка вечер се прибирам след полунощ и съм...

— Знам! Не е ли страхотно? Няма друга работа, която да изисква всяка вечер да ходиш по купони. Големи късметлийки сме, да знаеш! — Тя отново въздъхна и замълча, вероятно за да ми даде възможност да осъзная колко съм щастлива.

— Така е. Още веднъж благодаря, Елиса. Приятно изкарване тази вечер.

— Винаги е приятно — изчурулика тя. — И още нещо, Бет. Кели те назначи само заради вуйчо ти, но засега се справяш чудесно.

Ох! Двусмислените изявления бяха типични за Елиса — уж комплимент, а всъщност целеше да ме ужили. Нямах сили да отвърна с удар на удара, затова само казах:

— Мислиш ли? Благодаря. Много държа на мнението ти.

— Не те хваля напразно. Първо свали Филип Уестън, сега Кели ти възложи сама да организираш престижно рекламно събитие. Аз го постигнах едва една година след постъпването си в агенцията.

— Кое постигна — свалката или напредъка в кариерата?

— И двете.

Засмяхме се, после побързах да затворя, преди да ми е проглушила ушите с въодушевените си крясъци. В момента ми се струваше, че тя наистина ми е приятелка.

Набързо почесах Милингтън зад ушите, още по-бързо навлякох джинси и сако, печално погледнах цветята и хукнах надолу по стълбите, за да взема такси. Имах ключ от апартамента на Уил. Чух, че двамата със Саймън се карат в кабинета, затова реших да изчакам в ултрамодерното фоайе и седнах на мраморната скамейка под картина на Анди Уорхол. Бяхме го изучавали в часовете по история на изкуството, но не си спомнях нищичко нито за картините, нито за филмите му.

— Не разбирам защо го каниш у дома — недоволстваше Саймън.

— А пък аз не разбирам какво не ти е ясно. Той ми е приятел, сега е в Ню Йорк и ще бъде невъзпитано да не се срещна с него — невъзмутимо заяви вуйчо ми.

— Уил, той мрази гейовете! Изкарва си хляба благодарение на тази омраза. Плащат му за това! Ние с теб сме гейове. Какво не разбираш?

— О, не ме занимавай с подробности, миличък. Всички правим публични изявления, които не отговарят на схващанията ни. Важното е да се разпалват противоречията, защото именно това привлича интереса на публиката. Миналата седмица дори аз, в пристъп на слабост или халюцинация, написах в моята рубрика, че рапът сам по себе си е форма на изкуство. Смяташ ли, че някой ми е повярвал? Същото е и с Ръш. Преструва се, че мрази евреите и хомосексуалистите само за да си вдигне рейтинга.

— Толкова си наивен, Уил! Повече не издържам.

Чух затръшване на врата, тежка въздишка, шум от изсипването на кубчета лед в чаша. Време беше да се появя.

— Бет! Съкровище! Не подозирах, че вече си тук! Имаше ли удоволствието да бъдеш свидетелка на поредното ни сдърпване?

Целунах Уил по гладко избръснатата буза и се настаних на любимия си жълто-зелен шезлонг.

— Уви, да. Наистина ли възнамеряваш да поканиш тук Ръш Лимбо? — добавих недоверчиво, макар че всъщност не бях изненадана.

— Точно така. Гостувал съм му поне шест пъти, пък и той е голям симпатяга. Разбира се, не подозирах колко е бил дрогиран по време на моите посещения, но именно затова ми е още по-симпатичен. — Той въздъхна и добави: — Да сменим темата. Кажи ми какво ново има в приказния ти живот.

Често си задавах въпроса как е възможно да не му пука за нищо. Веднъж (бях десетгодишна) мама ми обясни, че вуйчо Уил е хомосексуалист, а Саймън е неговият партньор, и че когато двама души са щастливи заедно, подробности като пол, раса или религия са без значение. (Естествено това правило не важеше, ако ми хрумнеше да се омъжа за друговец. Родителите ми бяха безкрайно либерални и широко скроени по отношение на всички освен собствената им

дъщеря.) След няколко седмици Уил и Саймън ни дойдоха на гости. Седнахме да вечеряме — менюто се състоеше от кълнове, семена и гадни вегетариански манджи с бобени растения.

— Вуйчо Уил, какво е да си гей? — изтърсих и звънливото ми детско гласче прокълтя като камбанка.

Той повдигна вежди, обърна се първо към родителите ми, после към Саймън, накрая ме погледна в очите и каза:

— Много е приятно, душко. Разбира се, бил съм и с момичета, но скоро разбрах, че не са за мен, ако се сецаш за какво става въпрос.

Не се сецах, но се забавлявах като гледах израженията на нашите.

— Със Саймън в едно легло ли спите? Също като мама и татко? — продължих да разпитвам, като се насилвах да говоря възможно най-невинно.

— Да, миличко. Има малка разлика, но иначе сме като всяка брачна двойка. — Той отпи от уискито, което нашите пазеха специално за гостуванията му, и се усмихна на партньора си. — Караме се и се сдобряваме, не се страхувам да му кажа, че дори той не може да носи бял ленен панталон преди настъпването на месец юни.

— Хм, много интересна тема избрахте. — Баща ми се прокашля.

— Важното е да запомниш, Бет, че трябва да се отнасяш еднакво с всекиго, независимо колко се различава от теб.

Пфу! Нямах интерес към поредната лекция за любовта и уважението, затова реших да задам още един въпрос:

— Кога разбра, че си гей, вуйчо Уил?

Той сякаш се позамисли, отново отпи от скоча и преспокойно отвърна:

— Мисля, че се случи, докато бях в армията. Един ден сякаш се пробудих от дълбок сън и осъзнах, че от известно време спя с командира. — После добави: — Да, като се замисля, това беше истинско прозрение.

Нямаше значение, че не знаех точно какво означава „да спиш с някого“; достатъчно беше, че татко ахна, а мама кръвнишки изгледа скъпия си брат. След много години отново попитах Уил кога е осъзнал обратните си наклонности, а той се засмя:

— Не съм сигурен дали е било в казармата, но това несъмнено беше историята подходяща за разказване по време на вечеря.

Върнах се към действителността. Вуйчо Уил преспокойно отпиваше от мартинито си и чакаше да му опиша новия си вълнуващ живот. Преди да измисля нещо що-годе забавно, той отново заговори:

— Сигурно си получила покана за Фестивала на листопада, организиран от родителите ти.

Въздъгнах:

— Уви, да.

Всяка година през последната седмица на октомври нашите устройваха празненство, което бяха нарекли „Фестивал на листопада“. Преди няколко дни мама се обади и след като учтиво попита за новата ми работа, която според нея и татко беше само една идея по-добра от това да пълня гушите на bankerите, ми напомни, че ежегодното празненство ще бъде следващата събота и е желателно да присъствам. Вуйчо ми и Саймън винаги приемаха поканата, но в последния момент измисляха някакво оправдание, да не заминат за Покипси.

— Може да отидем с моята кола — подхвърли Уил, при което го изгледах много учудено. — Между другото, как е новата работа? Ако се съди по това, което чета в пресата, ти си намерила своето призвание. — Не се усмихна, но очите му игриво заблестяха.

Пернах го по рамото и добавих не особено радостно:

— Сигурно говориш за новата дописка в „Нюйоркски сензации“. Не проумявам едно — защо преследват тъкмо мен?

— Преследват всички, миличко. Нищо не бива да те учудва, след като единствената цел на авторите на подобни рубрики, били те в печата, или в интернет, е да опишат менюто в „Конде Нае“. Чете ли последното писание?

— Мислех, че дописката със снимката е последната — изтръпнах, скова ме познатият страх.

— Грешаш, душко. Преди около час секретарката ми изпрати по факса „най-горещата новина“.

— Гадна ли е? — попитах, макар че не исках да чуя отговора.

— Да речем, че не е ласкателна и за двама ни.

— Наумили са си да ме дебнат и да ме подлагат на унижения, а аз съм безпомощна да им се противопоставя. Сега пък са се заявили с теб, така ли?

— Бъди спокойна, мога да се отбранявам. Признавам, че ми е неприятно, но ще се справя. Колкото до теб... имаш право:

безпомощна си. Един съвет от мен — гледай да не направиш някоя глупост, когато си на обществено място и в компанията на онзи господин. Но защо ли те съветвам? Ти си достатъчно разумна, за да го разбереш и сама.

Кимнах:

— Все пак не смятам, че битието ми е достатъчно интересно за репортерите от клюкарските рубрики. Не съм прочута личност. Обикалям заведенията и нощните клубове, защото такава ми е работата, но ето че изведнъж животът ми се превръща в стока за обществено ползване.

— Не твойт живот, а неговият — изтъкна Уил и машинално докосна платинения пръстен, който Саймън наричаше „венчална халка“, а вуйчо ми — „предпазната мрежа на Саймън“.

— Имаш право. Не знам как да се измъкна от омагьосания кръг. Където и да отида, неизменно се сблъсквам с вездесъщия господин Филип Уестън. Положението е доста сложно.

— В какъв смисъл?

Преди да отговоря, Саймън влетя в дневната (приличаше на тайфун с ленен костюм в екрю), а Уил беззвучно произнесе „Сръдльо!“

Неволно се усмихнах и започнах да обяснявам:

— Залогът е доста висок. Не харесвам Филип като човек, но...

— Съкровище! Това не бива да те спира да ходиш с някого — прекъсна ме Уил и добави иронично: — Ако спяхме само с тези, които харесваме да сме го закъсали досега.

— Случаят е по-различен... Не спя с него. По-точно той не спи с мен.

— Признавам, че съм озадачен.

— Отначало не исках... поне така си мислех. Смятах Филип за досаден тъпанар и макар че мнението ми се потвърди, у него има нещо много привлекателно. Естествено минусите му са повече от плюсовете, освен това се различава от другите ми познати. Започвам да мисля, че не се интересува от жени — виждаме се всяка вечер и щях да разбера, ако ходеше с някоя.

Уил понечи да каже нещо, но стисна устни, позамисли се и едва тогава промълви:

— Разбирам. Откровено казано, не съм изненадан.

— Как не те е срам! Толкова ли съм грозна?

— Скъпа, нямам нито време, нито желание да те обсипвам с комплименти. Много добре знаеш, че не става въпрос за външността ти. Не съм изненадан, защото мъжете, които най-много говорят за секс и се правят на големи любовници, обикновено не ги бива в леглото. Повечето хора, които имат задоволителен полов живот, предпочитат да го пазят в тайна. Което означава, че положението е най-изгодно за теб.

— Нима? В какъв смисъл?

— Доколкото схванах, Кели и колегите ти много държат да продължиш връзката си с британеца. Имам ли право?

— Да. Племенницата ти е проститутка и вината е изцяло твоя!

Той пропусна покрай ушите си моята реплика и продължи да разсъждава:

— Както вече казах, всичко е в твоя полза. Можеш да продължиш да се виждаш с красавеца за радост на шефката ти, без да правиш нещо, което ти е неприятно. Накратко, да обираш лаврите, без да си даваш много зор.

Теорията му беше доста оригинална и ми допаднаше повече, отколкото да се мисля за проститутка. Искаше ми се да му разкажа за Сами, дори да поискам съвета му, но ми се струваше нелепо. Преди да се реша, мобилният ми телефон иззвъня.

— Филип е — съобщих и както обикновено се запитах дали да се обадя. — Сякаш интуитивно избира най-неподходящите моменти, за да ми звъни.

— Обади се, съкровище. Ще потърся Саймън, за да го успокоя. Голямо мрънкало е този човек.

— Ало? — казах, преструвайки се, че не знам кой ме търси.

— Моля, изчакайте обаждане от Филип Уестън — наперено произнесе някаква жена, вероятно секретарката му.

След секунда чух гласа на самия Филип:

— Бет! Къде си? Изпратих шофьора да те търси, но не си си вкъщи. Нямам представа къде другаде би могла да бъдеш.

Да му се не види! Нима ме обвиняваше, че имам собствен живот, в който той няма място?

— Извинете, кой се обажда? — попитах официално.

— О, престани да се правиш на идиотка! Обажда се Филип. Тази вечер купонът в „Бунгалото“ е жесток. Идвай веднага.

— Благодаря, че си се сетил за мен, но имам друг ангажимент. Невъзможно ми е да дойда.

Чувах гласа на Еминем, който гърмеше от уредбата, после някакъв мъж каза нещо.

— Един тип иска да ти предам много поздрави от него, Бет. Не знаех, че си толкова близка с „горилата“, любима. Май идваш тук често, отколкото предполагах. Как ти е името, приятел?

Ако имах избор, щях да предпочета смъртта пред това да разговарям със Сами чрез Филип. Но преди да сменя темата или да помоля уважаемия Уестън да се премести другаде, за да го чувам по-добре, той възкликна:

— Разговора ли ми подслушваш, човече? Я чупката!

Потреперих, идваше ми да потъна в земята.

— Филип, благодаря за прекрасните цветя — изтърсих в отчаян опит да отвлека вниманието му от Сами. — И съм много щастлива, че ще бъдеш домакин на партито на „Блекбъри“.

— Моля? Чакай малко. — Той отново заговори с някого. — „Горилата“ се казва Сами и твърди, че работите заедно по организирането на някакво тържество. Какви ги говори този, Бет?

— Тъкмо това ти обяснявах. Става въпрос за промоцията на „Блекбъри“. — Вече крещях, защото шумът от другата страна на линията беше оглушителен. — Партито, на което ще бъдеш домакин... нали заедно с цветята ми изпрати бележка, че приемаш? — обяснявах, сякаш говоря с изкуфял старец.

— Цветя ли? — озадачено промърмори Филип.

— Онези, които ми изпрати днес. Помниш ли?

— Аха. Сигурно Марта ги е изпратила. Много я бива по тези подробности — знае на кого и кога да обърне внимание. Тя е най-сладкото ми момиче.

Сега пък аз се обърках.

— Марта ли? Коя е тя? — смотолевих.

— Моята секретарката. Тя организира живота ми, старая се да се представям добре навсякъде. Справя се отлично, нали?

Макар че не го виждах, знаех, че широко се усмихва. Тази Марта определено се справяше — вероятно не ѝ беше лесно да оказва внимание на всички гаджета на Филип, да организира партита и да се грижи прислужницата да не стъпва чаршафите му.

— Съобщи ли ти, че е приела от твое име да бъдеш домакин на това тържество? — С нечовешки усилия се сдържах да не закрещя истерично.

— Не, миличка, но няма значение. Щом Марта е приела, значи и аз приемам. Тя ще ми каже кога и къде е купонът... Какво? Задръж така, „горилата“ иска да говори с теб. Казва, че е по служба.

Не! Не биваше да го допусна. Почти бях забравила, че Сами е там и без да иска слуша разговора ни. Разбрал беше за гафа с цветята, от което ми стана още по-неприятно. Освен това тонът, с който му говореше Филип, беше отвратителен.

— Чакай! Филип, недей...

— Привет, Бет. — Беше Сами. Съвсем онемях. — Чуваш ли ме?

— Да — промълвих и усетих трепета, който обзема героините в любимите ми романчета.

— Виж какво, исках само да...

Без да се замисля, го прекъснах и изтърсих:

— Извинявай, задето Филип се държа с теб като задник, обаче не му се сърди, защото той е тъкмо такъв.

За миг настъпи тишина, после Сами сърдечно се засмя:

— Е, ти го каза. Но да знаеш, че подкрепям мнението ти. — Чух приглушен говор, Сами извика: — Ще ти го пазя, докато се върнеш, приятел.

— Какво става? — попитах.

— Гаджето... приятелят ти видя... тъъ... някого и влезе в клуба да го поздрави. Остави ми телефона си. Дано не се разстрои, ако някое такси случайно прегази апарата. Слушай, искам да се извиня за днес. Не знам какво ме прихвана, но нямах право да ти говоря така. В крайна сметка с теб почти не се познаваме. Поведението ми беше непростимо...

Ето го извинението, което очаквах! Милият Сами беше толкова искрен! Трогна ме така, сякаш беше цъфнал под прозореца ми по боксерки „Калвин Клайн“, каквито предчувствах, че носи, и ми беше направил серенада. Искаше ми се да се озова направо в скута му, но успях да запазя хладнокръвие.

— Не говори така — прекъснах го. — Съжалявам, че ти се сопнах. И двамата сме виновни, затова предлагам да забравим днешния ден.

— Супер! Ейми ми възложи да ти съдействам за организирането на партито, затова се надявам случилото се да не повлияе на съвместната ни работа.

„На съвместната ни работа ли?“ — помислих си и измънках:

— Няма. Не се притеснявай.

Очевидно не бях успяла да прикрия разочарованието си, защото той се смути и добави:

— И на приятелството ни, разбира се.

Знаех, че се е изчервил, и единственото ми желание беше да го погала по лицето, а после пламенно да се притисна до него.

— Да. На приятелството ни. — С всеки изминал миг положението ставаше все по-неловко, затова си казах, че макар гласът на Сами да гали ухото ми, трябва да прекратя разговора, преди да е свършил зле.

— Хей, Бет! Почти забравих да ти съобща най-важното. Ейми каза, че „Бунгалото“ ще бъде на разположение за вашето парти. Бъди спокойна, регистрацията е официална. Единственото условие е да поканите няколко души по неин избор, иначе списъкът с гостите зависи изцяло от вас. Честно казано, учуден съм — обикновено тя държи да диктува условията.

— Чудесна новина! — възкликнах възможно най-ентусиазирано. — Много благодаря.

Някакви жени се закискаха, една от тях няколко пъти повтори името му — явно се опитваше да привлече вниманието му.

— Е, дългът ме зове. Радвам се, че си поговорихме, Бет. И благодаря, че не ми се сърдиш за днес. Може ли да ти се обадя утре, за да... обсъдим някои подробности?

— Да. Добре. — Бързах да прекъсна, защото Уил се върна в дневната и седна на любимото си кресло. В ръката му забелязах нещо, което ужасяващо приличаше на вестник. — До утре. Дочуване.

— С гаджето ли говореше? — попита той и посегна за чашата си с мартини.

— Не. — Въздъхнах и също взех своята. — Уви, не.

— Виж, не искам да ти развалям настроението, но рано или късно ще се наложи да прочетеш поредния шедьовър. — Прокашля се и взе вестника. — Дописката е на Вътрешната Ели. Пише за пътуването си до Лос Анджелис и за филмовите звезди, с които се е

срещнала. Следва кратко самохвално слово за популярността ѝ сред дизайнерите, които се надпреварвали да ѝ предлагат моделите си, за да ги носи на светските събития. После се захваща с нас. Бележката е кратка, но злобна. Слушай: „Тъй като всяка приятелка на Филип Уестън е и наша приятелка, осъзнахме, че знаем твърде малко за новата му любов Бет Робинсън. Известно ни е, че е завършила Емъри и е работила в банка «Ю Би Ес», а сега е новото момиче-чудо в рекламната агенция «Кели енд Къмпани», но съвсем наскоро разбрахме, че е племенница на светския хроникьор Уил Дейвис. Какво ли мисли за лудориите на племенницата си някогашният арбитър на всичко важно, случващо се в Манхатън, чиято слава вече залязва? Склонни сме да вярваме, че не е въодушевен от публичното ѝ излагане...“ Това е всичко. — Уил смачка на топка вестника и го запрати в стената.

Призля ми, сякаш току-що се бях събудила от кошмар, в който седях гола-голеничка в училищната закусвалня.

— Извинявай, Уил! — възкликнах. — Не подозирах, че ще те въвлекат в тази тъпа история. Не обръщай внимание на мнението ѝ за твоята рубрика, защото не е вярно — добавих неискрено.

— Млъкни, миличко. И двамата знаем, че тя има право. Така или иначе не можем да контролираме писанията на жълтата преса, затова нека временно ги забравим. Хайде да вечеряме. — Стараеше се да говори убедително, но изражението му показваше друго. Стана ми криво, обзе ме носталгия по времената преди началото на новия ми поизтънчен живот.

— Можеш ли да обясниш защо майка ти е решила вечерята по случай заминаването да бъде тъкмо на Хелоуин? — попитах Пенелъпи.

След цял ден работа по организирането на рекламното парти (до великото събитие оставаха само четири дни, но засега всичко вървеше като по вода), потърсих спасение при Пенелъпи с надеждата да се разтоваря — готова бях да разговарям на всякакви теми, само да не са свързани с рекламата. Лежах на пода на спалнята и си мислех, че макар вече да живеят заедно, Ейвъри не е направил компромис относно обзавеждането и е запазил само своите мебели. Атмосферата беше типично мъжка — грамадно водно легло, монтирано върху внушителен черен подиум, и черно кожено канапе, което запълваше малкото останало пространство. Главен „експонат“ в апартамента беше огромният плазмен телевизор на стената на дневната. Пенелъпи твърдеше, че Ейвъри не може да измие дори една чиния или да си изпере чорапите, но всяка събота грижливо бърше плоския екран със специален неабразивен препарат. При последното ми гостуване у тях го чух да й нарежда да каже на чистачката следното: „Да не е посмяла да използва обикновена почистваща течност, защото ще скапе екрана. Видя ли я да носи бутилка с белина и да се приближава до телевизора ми, ще си търси нова работа.“ Тогава Пенелъпи се усмихна, сякаш казваше: „Такива са момчетата — имат си любими играчки.“

Наблюдавах я как прилежно сгъва дрехите на Ейвъри и ги подрежда в скъпите куфари „Луи Витон“, подарени им от неговите родители за пътуването до Париж, като същевременно опява за тържествената вечеря. Тактично се въздържах да се поинтересувам защо скъпият й годеник сам не си опакова багажа.

— Мен ли питаш? Каза нещо тъпо от сорта, че „осигурявала алтернатива“ на маскените балове. Подозирам обаче, че Хелоуин е единственият ден в годината, когато тя не е поканена на някакво парти, затова не съжалява, задето ще си пропилее вечерта с нас.

— Харесвам позитивното ти мислене. — Изведнъж забелязах, че големият плик в ръката ми е празен — за дванайсет минути бях изконсумирала четиристотин грама пикантен чипс, а сега езикът ми беше изтръпнал от лютото.

— Знаеш, че ще бъде пълна отврат. Питам се как ще издържа... Това пък какво е? — възкликна Пенелъпи и разгъна светлосиня тениска с надпис „Чукам католички“. — Пфу! Мислиш ли, че някога я е носил?

— Вероятно. Изхвърли я.

— Веднага. — Тя хвърли тениската в чувала за отпадъци. — Нали не ме мразиш, задето настоях да присъстваш на празненството?

— Скъпа Пен! Мразя те, защото заминаваш, не задето ме покани на прощалната вечеря. Съвсем не възразявам вашите да платят сметката в „Грил Рум“. В колко часа да бъда там?

— Гостите са поканени в осем и половина. Ако можеш, ела няколко минути по-рано, за да ударим по едно в тоалетната. — Пенелъпи лукаво се усмихна. — Мисля да си пъхна в чантата една бутилчица. Толкова ли е лошо? Във всеки случай е далеч по-порядъчно от това... — Показа ми износени боксерки с яркорозова стрелка, посочваща чатала.

— Бутилката е задължителна за оцеляването ни. Господи, какво ще правя без теб? — възкликнах прочувствено. Още не можех да повярвам, че Пенелъпи, която през последните десет години беше най-добрата ми и единствена приятелка, отива да живее чак в Калифорния.

— Ще се справиш — отвърна тя, а на мен ми стана неприятно от увереността ѝ. — Имаш Майкъл и Мегу, новите си колеги, а сега и супер гадже.

Не разбихах защо брои Майкъл, след като напоследък почти не го виждахме.

— Изобщо не е същото — възразих. — Майкъл е прекалено зает и малкото си свободно време посвещава на Мегу. Колегите не са ми приятели, а странни хора, които по незнаен начин имат достъп до купища пари и ги харчат с широка ръка. А подмятането за гаджето няма да коментирам, защото е недостойно...

Външната врата се тресна, Ейвъри се провикна от коридора:

— Къде е най-любимото ми момиче? Цял ден мечтая да се прибера и да го опъна в леглото.

— Ейвъри, млъкни! — възкликна Пенелъпи, въпреки че не изглеждаше особено притеснена. — Бет е тук!

Само че беше прекалено късно. Той цъфна на вратата — свалил си беше ризата, под разкопчаните му джинси се виждаха пастелнорозови боксерки на зелени крокодилчета.

— Привет, Бет. — Той ми кимна, без да му пука, че съм го видяла почти по гащи.

— Привет. — Забих поглед в маратонките си и за хиляден път се запитах какво друго, освен мускулестата му гръд, е харесала Пенелъпи у него. — Тъкмо си тръгвах. Бързам да се прибера вкъщи и да се разкрася за довечера. Като стана въпрос, как да се облека за „Фор Сизънс“?

— Както се обличаш за вечеря с вашите — отвърна Пенелъпи, докато годеникът ѝ (чиито розови боксерки не скриваха сексуалната му възбуда) започна да играе баскетбол с чорапите си, направени на топка.

— Доста лекомислено предложение — усмихнах се. — Освен ако не искаш да се появя по шалвари и тениска с надпис „Дайте шанс на мира“. Няма значение... Чао до довечера.

— Чао! — Ейвъри вдигна два пръста — нещо като комбинация от знака на мира и гангстерския поздрав. — Доскоро, Бет.

Прегърнах Пенелъпи и си излязох, като се опитвах да не мисля какво ще се случи между двамата, щом ми видят гърба. Пресметнах, че ако побързам, ще имам достатъчно време да разходя Милингтън и дори да взема душ. Прибрах се с такси и няколко минути гоних из апартамента животинчето, което правеше всичко възможно да ми се изплъзне. Разбираше кога се каня да го изведа, но за разлика от всяко нормално куче мразеше разходките. Знаех, че от праха ще получи силен алергичен пристъп, но смятах, че е задължително поне веднъж месечно да го извеждам на по-дълги разстояния, иначе само обикаляхме сградата и се връщахме. Стигнахме до парка Медисън Скуеър и някак си успяхме да се изплъзнем от ненормалния бездомник, който щом видеше Милингтън, хукваше да го преследва с количката си. Ненадейно някой извика:

— Бет! Хей, Бет, насам!

Обърнах се — Сами седеше на една пейка и държеше чаша с кафе. До него се беше настанила невероятно красива чернокоса жена. Проклятие! Нямаше начин да се престоря, че не съм ги видяла. Отгоре

на всичко за пръв път през краткия си живот Милингтън реши да бъде общителен, хукна към тях и скочи на коленете на Сами.

— Здравсти, кученце, как си? Бет, коя е тази хубавица?

— Хубавец — поправи го брюнетката. — Кучето е мъжко. Лично аз предпочитам породата кинг чарлс кавалиър, но и йоркширските териери са симпатяги.

„Гадина!“ — помислих си.

— Привет, аз съм Бет — смотолевих и неохотно подадох ръка на непознатата. Искях да се усмихна мило на Сами, но изражението ми наподобяваше гримаса.

— О, много сме официални — позасмя се непознатата. Здрависа се с мен след пауза по-дълга от допустимото, колкото да ме накара да се почувствам неловко. — Изабел.

И отблизо беше също толкова привлекателна, но се оказа по-възрастна, отколкото ми се стори на пръв поглед. Много слаба (форма, която се постига с цената на вечно гладуване) и висока, ала ѝ липсваше младежката свежест, опънатата кожа и руменината, които сякаш казват: „Още не съм покварена от омагьосания кръг на безразборните връзки, дори се надявам някой ден да срещна свестен мъж.“ Очевидно Изабел отдавна се беше отказала от тази мечта, въпреки че вероятно намираще утеха в шикозната си външност — носеше тесен панталон „Джоузеф“, розова чанта „Марк Джейкъбс“ и прилепнала блуза, под която се очертаваха неприлично големите ѝ цици.

Сами се прокашля и попита:

— Тъъ... какво те води тук? — Изглеждаше смутен и веднага ми стана ясно, че дамата не му е нито колежка, нито родственица.

— Излязох на въздух и да разходя кучето — казах, съзнавайки, че звуча сякаш се оправдавам. Неизвестно защо умението ми да водя учтив разговор се беше изпарило.

— И аз — промърмори той. Личеше, че се чувства ужасно неловко.

След като стана ясно, че не можем да измислим какво друго да си кажем, грабнах Милингтън от скута на Сами, сбогувах се и хукнах обратно към къщи, като мислено се проклинах за поведението си, напомнящо позорно бягство. Чух как Изабел се засмя и попита Сами коя е срамежливата му приятелка; с нечовешко усилие се въздържах да не се обърна и да я посъветвам следващия път лекарят ѝ да внимава с

инжекцията с ботокс, защото сега изражението ѝ е като на сърна, заслепена от фаровете на кола. А може би нямаше да ми хрумне толкова злъчно подмятане и само щях да избръщолевя: „Чух какво каза!“, затова си затрях.

„Вече имам неоспорими доказателства — мислех си, докато стоях под убийствено горещия душ. — Сами си има гадже. Или по-скоро, има си маминка, защото онази крава е най-малко на четирийсет.“ Едва сега разбрах, че онзи ден в „Старбъкс“ е пускал зловни подмятания по адрес на Филип не от ревност, а просто е демонстрирал чувството си за хумор; освен това надутият господин Уестън си заслужаваше подигравките. Оказах се кръгла глупачка, с всяка секунда настроението ми все повече потъваше. Навлякох тъмносин костюм, който след напускането на банката бях забутала в дъното на дрешника, набързо си изсуших косата и въобще не си направих труд да се гримирам.

Докато стигнах до „Фор Сизънс“, почти си бях внушила, че не ми пука. В крайна сметка, ако Сами предпочита да ходи със скъпо облечена жена с повече пари и с тройно по-големи цици от моите, прав му път. Пък и на мен не ми е притрябвал такъв празноглавец. Мислено започнах да съставям списък на безбройните му недостатъци (засега не бях забелязала нито един, но със сигурност ги имаше), но ме прекъсна иззвъняването на мобилния ми телефон. Предположих, че пак ме търси Елиса, за да ме обсипе с въпроси кога, къде и с кого за последен път съм видяла Филип, затова не се обадох, а тръгнах към оберкелнера. След няколко секунди телефонът отново зазвъня и след като пак не го включих, Елиса ми изпрати съобщение: „911! Обади се незабавно!“

— Бет, намери ли нашата компания? — Майкъл се приближи до мен. Изглеждаше изнервен и капнал от умора. Пенелъпи ми беше казала, че той работи върху много важна сделка и вече четири нощи не е мигнал.

— Не, май сме първите. — Целунах го и си помислих, че не сме се виждали цяла вечност. — Къде е Мегу?

— На работа. Пен май спомена, че са запазили маса в дъното на ресторанта. Предлагам да влезем и да ги потърсим.

— Става. — Хванах го под ръка и внезапно изпитах приятното усещане на завръщане в родния дом. — Знаеш ли, от месеци не сме

излизали заедно. Какво ще правиш след вечерята? Защо не убедим Пенелъпи да отидем в „Блек дор“ за по едно или две-три питиета?

Той се усмихна, макар че явно му костваше много усилия, и кимна:

— Чудесна идея. Как стана така, че напоследък се виждаме толкова рядко? Да, непременно ще се натряскаме заедно.

Приблжих се до дългата маса, сервирана за двайсетина души. Тъкмо когато поздравявах бащата на Пенелъпи, проклетият ми мобилен телефон завибрира.

Извиних се и хукнах обратно навън, за да го изключа. Отново беше Елиса. Да му се не види, какво толкова се беше случило, че да ме издирва така упорито? Изчаках звъненето да престане, за да изключа апарата, но явно Елиса отново бе набрала номера, защото гласът ѝ сякаш прозвуча от дланта ми:

— Бет, ти ли си? Чуваш ли ме, Бет? Въпрос на живот и смърт е.

— Извинявай, но моментът е неподходящ. Намирам се в...

— Налага се веднага да дойдеш. Кели буквално е превъртяла, защото...

— Елиса, остави ме да довърша. Днес е събота, осем и половина вечерта и аз се намирам във „Фор Сизънс“, защото най-добрата ми приятелка ме е поканила на вечеря. Невъзможно е да напусна. Освен това съм сигурна, че ти блестящо ще се справиш с положението. — Поздравих се, задето бях твърда и определих граници на задълженията си: нещо, на което мама се опитваше да ме научи, откакто навърших шест години.

Елиса вече се задъхваше от притеснение:

— Много съжалявам, скъпа, но случаят е извънреден и се налага да угодиш на Кели. В момента тя е на вечеря във „Венто“ с хората от „Ти Мобайл“ и настоява да ги чакаш в „Сохо Хаус“ най-късно в девет и половина.

— Няма начин! Знаеш, че щях да дойда, ако можех. Трябва да остана тук поне два часа... — измънках колебливо. — Случайно не съм на работа в събота, днес е прощалната вечеря на най-добрата ми приятелка и не разбирам защо Кели не си направи труда да спомене за този ангажимент.

— Влизам ти в положението, обаче не може да откажеш. Ти си организаторката на тяхното парти, Бет. Доколкото разбрах,

представителите на компанията са пристигнали неочаквано и Кели реши, че ще ги предразположи, ако ги покани на вечеря, но те настояват да бъдат с теб... и Филип. И то тази вечер. Явно се притесняват, защото голямото рекламно парти е съвсем скоро.

— Филип ли? Шегуваш се!

— Ти ходиш с него, Бет. Пък и той прие да бъде домакин на тържеството ни. — Елиса говореше назидателно, все едно командваше по-малката си сестра. С крайчеца на окото си видях, че Пенелъпи идва към мен, и осъзнах, че поведението ми е невъзпитано.

— Елиса, наистина ми е невъзможно...

— Виж какво, не искам да се правя на началничка, но разбери, че от това зависи да запазиш работата си. Ще ти помогна с каквото мога, обаче трябва да присъстваш! Ще изпратя кола да те вземе след половин час. Без възражения! — Тя прекъсна връзката.

Пенелъпи сърдечно ме прегърна:

— Възхитена съм от предложението ти — прошепна и ме поведе към масата. Забелязах, че господин Уейнрайт е приклецил една елегантна жена с аристократични черти и ѝ надува главата с подробности за някакво важно съдебно дело; казах си, че е редно Пенелъпи да отърве баба си от бъдещия си свекър.

— Какво предложение?

— Майкъл сподели с мен плана ти да отидем в „Блек дор“, след като този кошмар свърши. Великолепна идея! От сума време не сме го правили, пък и... — Тя се огледа и добави: — След семейната вечеря отчаяно ще се нуждаем от алкохол в големи количества. Знаеш ли какво е поредното изпълнение на майката на Ейвъри? Извика ни настрани с мама и най-тържествено ми подари „Fete Accompli — най-добрият наръчник за устройване на приеми“ и цялата поредица готварски книги на Беърфут Контеса... Чакай, още не си чула най-хубавото. Бъдещата ми свекърва си е направила труда да подчертае идеите, които ѝ допаднат, освен това е отбелязала любимите ястия на Ейвъри, за да ги покаже на готвачката. Обърна ми специално внимание, че по принцип синът ѝ не харесва храна, която се консумира с „пръчки“ — цитирам я дословно.

— Пръчки ли?

— Пръчици за хранене. Обясни, че пръчките го „обърквали“.

— Заше метена съм! Тази жена е същинско съкровище.

— О, да! Мама не обели и дума, само кимаше. Накрая успокои госпожа Уейнрайт, че синът ѝ няма да остане гладен и неизпран, защото в Калифорния много лесно се намирала домашна прислуга — емигрантите мексиканци плачели някой да им даде работа. „Калифорния е обетованата земя на евтината работна ръка.“ Край на цитата.

— Никога повече не допускай общуването между двата комплекта роднини. И без това имаме обица на ухото от последното събиране на родители. Забрави ли каква катастрофа се произведе?

— Майтапиш ли се? Как мога да забравя?

През четирите години на следването мъдро отклонявахме всякакви опити за общи сбирки, ала накрая положението стана невъзможно. С Пенелъпи не издържахме натякванията на майките ни и се съгласихме една събота двете семейства да вечерят заедно. Кошмарът започна с избора на ресторант; нашите настояваха да отидем в заведение, където се сервират сурови органични храни, докато родителите на Пенелъпи искаха да вечеряме скара в любимия им „Рут Крие“. Взехме компромисно решение и се спряхме на заведение от прочута азиатска верига ресторанти, което не допадна на никого от поканените. В този момент вече провалът беше сигурен. Заведението не предлагаше нито любимия чай на мама, нито предпочитаното от бащата на Пенелъпи каберне. Оказа се невъзможно воденето на разговор на общоприетите теми — политика и избор на професия, защото родителските двойки бяха на коренно противоположни мнения. Почти през цялото време татко разговаря само с Ейвъри, а по-късно безмилостно го разкритикува, аз приказвах с моята майка, Пенелъпи с нейната, а баща ѝ и брат ѝ си разменяха по някоя дума, докато опустошаваха трите бутилки червено вино. Мероприятието завърши трагично, както беше започнало; родителите се гледаха подозрително и се питаха какво свързва дъщерите им. С Пенелъпи ги заведохме в техните хотели, после предприехме обиколка на баровете, натрясахме се до козирката и се заклехме вечерята да не се повтори.

— Бъди добра и ела да поговориш с баща ми — продължи тя. — От няколко десетилетия общува само с колегите си и сега се чувства като риба на сухо.

Тази вечер тя изглеждаше в сравнително добро настроение, затова се страхувах да ѝ кажа, че мога да остана само трийсетина минути, защото съм длъжна да отида на друго празненство заедно със супермена, който ми се води любовник. Събрах смелост и забърборих, без да спирам:

— Пен, знам, че постъпвам адски гадно и егоистично, обаче току-що ми се обадиха от службата и нямам избор, трябва да отида, тъй като отговарям за организирането на тази кампания, а пък представители на фирмата внезапно са пристигнали в Ню Йорк, шефката настоява да бъда с тях и макар да ѝ казах, че имам много важен ангажимент, тя ме заплаши — чрез друго лице, разбира се, че ще ме уволни, ако не се подчиня, ето защо не мога да остана дълго, но възнамерявам набързо да разкарам големите клечки и ако ме изчакате, ще отидем в „Блек дор“. — Млъкнах и дълбоко си поех въздух. Извърнах очи от пребледнялото лице на Пенелъпи. — Извинявай! — изплаках толкова високо, че неколцина сервитьори се извърнаха. Някак си надмогнах усещането за гадене и се престорих, че не забелязвам изненаданото изражение на Майкъл и смущението на Пенелъпи, задето бях направила сцена.

— Кога трябва да тръгнеш? — попита ме тя с престорено равнодушие.

— След половин час. Ще изпратят кола.

Пенелъпи машинално заопипва диамантената си обичка:

— Направи както е най-добре за теб, Бет. Разбирам какво ти е.

— Наистина ли? — попитах недоверчиво.

— Разбира се. Знам колко искаш да бъдеш с мен и не крия, че съм разочарована, но си давам сметка, че нещата са сериозни и не искам заради мен да си загубиш работата.

— Извинявай, Пен. Ще ти се реванширам.

— Не се безпокой. Хайде, седни до симпатичния приятел на Ейвъри и гледай да се позабавляваш, докато си тук. — Говореше привидно спокойно и разумно, но знаех колко е наранена.

Симпатичният приятел на Ейвъри се оказа изключително неприятен тип, който се впусна в описание на младежките лудории по време на следването му в Мичиганския университет, а пък аз набързо изпих два коктейла. Някаква колежка на Пенелъпи (която сигурно отскоро работеше в банката, но изглежда вече бяха неразделни с моята

приятелка) произнесе импровизиран тост — много забавен и уместен. Помъчих се да потисна горчивината, когато Пенелъпи прегърна младата жена, и си казах, че ме мъчи параноя и че никой не ме гледа с укор, задето изоставям най-добрата си приятелка. Трийсетте минути минаха като миг. Реших, че е за предпочитане да се изнижа незабелязано, вместо да се извиня пред всички; опитах се да привлека погледа на Пенелъпи, ала ми се стори, че тя нарочно ме избягва.

Излязох на улицата, видях някакъв добре облечен човек, подадох му един долар и го помолих за цигара. Онзи ми хвърли една, презрително изглежда банкнотата, поклати глава и отмина. Не се виждаше никаква кола, затова реших да се върна за малко в ресторанта. Тъкмо се канех да вляза обратно, пред мен спря познат светлозелен скутер.

— Любима, искам и аз. — Филип взе цигарата и си дръпна. После ме целуна по устните (което не беше много лесно, защото бях зяпнала от изненада) и слезе, за да извади изпод седалката каска за мен.

— Какво търсиш тук? — избърборих и за кураж дълбоко вдъхнах лютивия дим.

— А ти какво мислиш? Изглежда, някой много държи да се запознае с нас. Яхвай моя кон и да тръгваме. Божичко, какъв е този костюм? — Той ме изглежда от главата до петите и се изкиска.

Мобилният му телефон иззвъня. Сега пък аз се изкисках, защото мелодията беше „Като девица“ на Мадона. Филип каза на някого, че ще бъдем при него след десет минути.

— Чакам колата, която Елиса е изпратила.

— Няма да има кола, любима. Елиса изпрати мен. Отиваме на гости на скъпия ми приятел Макс, а тя ще доведе бизнесмените там.

Нещата все повече се объркваха. По всичко личеше, че Филип изпълнява нарежданията на колежката ми.

— Защо отиваме при приятеля ти? — попитах.

— Организирай е малък купон в апартамента си. Хелюин е, скъпа. Да тръгваме.

Едва сега забелязах, че се е издокарал в стил от седемдесетте — носеше кафяв полиестерен клош панталон и вталена бяла риза с голяма яка, косата си беше превързал с платнена лента.

— Филии, току-що каза, че трябва да се срещнем с Кели и представителите на „Блекбъри“. Няма начин да ходим на маскен бал. Какво те прихваща?

— Качвай се, любима, и престани да се тръшкаш. Всичко е под контрол. — Той включи двигателя и ми направи знак да седна зад него. Подчиних се и го прегърнах през кръста.

Не знам какво ме накара да се обърна. Доколкото си спомням, всичко беше наред (ако не се брой, че бях похитена от прочут плейбой), и все пак се обърнах. Пенелъпи стоеше на тротоара. Държеше шала ми, а на лицето ѝ беше изписано недоумение. За секунда погледите ни се срещнаха, после Филип настъпи газта и скутерът полетя по улицата. Нямаше как да ѝ обясня, че не е това, което си мисли.

— Успокой се, любима. Казах ти, че имам грижата за всичко. — Филип спря веслата пред разкошна жилищна сграда в Уест Вилидж и дискретно подаде няколко банкноти на портиера. Изведнъж осъзнах, че за пръв път съм насаме с него от онази сутрин, когато се събудих в апартамента му.

— Да се успокоя ли? — възкликнах. — Искаш да се успокоя? Извинете, господине, ще ми повикате ли такси? — обърнах се към портиера, но онзи погледна Филип, сякаш чакаше потвърждение.

— Бет, просто се отпусни. Не ти трябва такси. Купонът ще бъде тук. Ела да ти належа едно питиенце.

Питиенце? Не вярвах на ушите си. Човекът, който беше изучава всяка привлекателна обитателка на Манхатън на възраст между шестнайсет и четирийсет и пет години, говореше като някое лигаво детенце. За съжаление в момента нямах време да се съсредоточа върху този обезпокояващ факт, защото след по-малко от десет минути трябваше да бъда в Сохо.

— Когато Елиса ми се обади — продължи той, — я предупредих, че с теб ще се отбием за няколко минути при един мой приятел. Тя попита дали може да доведе на купона хората от компанията, защото им било любопитно да присъстват на „аристократично празненство“. Ще дойдат всеки момент. Сега разбра ли защо няма да ходим в Сохо?

Изглеждах го недоверчиво. Не проумявах какво се случва. Хрумна ми, че Елиса се опитва да ме злепостави, после разсъдих, че без знанието на Кели няма да посмее да провали срещата с бизнесмените, пък и нямаше причина да го прави. Може би ревнуваше заради Филип, освен това напоследък не беше толкова дружелюбна с мен, но го отдавах на стреса от напрегнатата работа. Изгарях от желание да се обадя на Пенелъпи и да обясня, че не съм избягала от празненството ѝ, за да се забавлявам с гаджето си. Неохотно последвах Филип, който вече беше влязъл във фойето на сградата и нетърпеливо пристъпваше

от крак на крак. Щом се качихме в асансьора, той подхвана инфантилните си номера.

— Бет, нямам търпение да те заведа у дома и да те любя цяла нощ — прошепна, прокара длани по гърба ми, после ги пхна под блузата ми. — Много си сладка дори с този глупав костюм.

Отблъснах го и въздъхнах:

— Да приключваме по-бързо, ако обичаш.

— Защо си толкова нелюбезна, скъпа? О, разбирам, искаш да бъда по-настойчив. С най-голямо удоволствие ще се подчиня... — Притисна се до мен и взе да облизва лицето ми, както му беше навик. Не беше за вярване, че Гуинет е търпяла противните му похвати. Как е възможно да е спал с толкова много жени и нито една да не му каже, че всъщност не знае какво прави? Усещането беше хем отблъскващо, хем някак приятно. Хрумна ми, че той започва да се натиска само когато нямаме възможност да стигнем докрай, и сега случаят беше точно такъв. Не го заплашваше опасност да се съблека и да го моля да правим секс, защото след миг вратата на асансьора щеше да се отвори. Така и стана — озовахме се в разкошния мезонет на Макс. Набързо избърсах слюнката от лицето и шията си и бях готова за нови предизвикателства.

— Филип, миличък, заповядай — провикна се някакъв кльощав и дългокос тип, без да стане от канапето. Забелязах, че държи огледалце и банкнота, навита на тръбичка. На скута му седеше голо момиче и го гледаше прехласнато. Той смръкна кокаина и подаде тръбичката на непознатата.

— Макси, Максимилиан, това е Бет. Бет, запознай се с Макс, който устройва най-жестоките купони.

— Привет, Макс — казах. — Благодаря за поканата.

Тримата се спогледаха, после се втренчиха в мен и прихнаха да се смеят.

— Бет, ела да си смръкнеш, после ще отидем при другите — предложи домакинът. — Всички вече са на терасата на покрива.

— Тъъ... ще пасувам — измънках. Не можех да откъсна поглед от младата жена на коленете му. Тя изсмърка двете малки дози кокаин и се излегна по гръб. Чак сега видях, че носи копринена препаска с телесен цвят, която едва прикриваше слабините ѝ. Едрите ѝ гърди се бяха освободили от нещо, което наподобяваше копринен сутиен, но без

презрамки. Тя примижа, сви се на кълбо, усмихна се доволно, отпи от шампанското си и обяви, че щяла да остане тук и да се позабавлява сама.

— Както искаш, маце. — Макс ни направи знак да го последваме. Качихме се на асансьора, той натисна бутона с надпис „тераса“. Едва не припаднах, когато вратата се отвори. Не знаех точно какво да очаквам, но гледката ме стъписа. Може би си представях, че купонът ще бъде нещо като партито по случай Хелоуин, което Майкъл устрои миналата година в тесничкия си апартамент. Беше поканил наши приятели от банката и негови колеги. На масата в кухнята имаше бутилки с евтин алкохол и няколко купички със захаросани пуканки и солени бисквити. По едно време някакъв тип с женски одежди събщи на костюмираните гости, които си спомняха студентските години, обменяха информация кой се е сгодил или е получил повишение и оплюваха политиката на Буш относно Ирак, че пицата ще пристигне всеки момент.

Онова, което виждах сега, беше като сцена от филм. Терасата представляваше точно копие на лосанджелиския бар „Скай“, вместо столове имаше ниски легла, полилеи с геометрични форми хвърляха мека светлина. Зад буйната растителност в единия ъгъл беше разположен бар от матово стъкло, в друг ъгъл беше подиумът за дисководеция, поставен така, че да не закрива невероятната гледка към града. Никой обаче не проявяваше желание да наблюдава река Хъдсън и причината беше очевидна — какво представляваше някаква си река в сравнение с примамливата плът, щедро изложена на показ?

Това, което се разиграваше на грамадната тераса, би могло да мине за маскен бал, но повече приличаше на сцена от „Коса“, само дето чантите бяха модели на „Гучи“ и прическите не бяха смешни като през шейсетте. Начаса ми се прииска да си сваля обувките и тъпия костюм и да се разхождам по сутиен и бикини. Дори тогава щях да съм по-облечена от повечето гостенки, но поне нямаше толкова да се набивам на очи.

Макс, който беше изчезнал някъде, се върна и ми подаде чаша с шампанско. Чашата на Филип беше пълна с кехлибареножълта течност. На един дъх изгълтах пенливото питие и зазяпах момичето, което Макс доведе. Преди да ни запознае с красавицата, двамата се

целунаха и така страстно си пуснаха език, че почти се почувствах участник в целувката.

След като си извади езика от дълбините на гърлото на младата жена, той игриво я ухапа по шията и обяви:

— Приятели, това е... най-разкошното създание тук. Жестока е, нали? Честно, виждали ли сте толкова зашеметяващо нещо?

— Да, разкошна е — повторих, все едно момичето го нямаше. — Имаш право.

Непознатата не изглеждаше огорчена, че Макс не е запомнил или не си е направил труда да научи името ѝ. Това вече не ме изненадваше — открила бях, че много хора общуват помежду си, но не знаят кой как се казва. На купоните музиката гърмеше и всички бяха пияни или друсани. Но най-важното бе, че на никого не му пукаше за другия. Веднъж чух Елиса да казва: Ще запомня името ѝ, когато го прочета в „Пейдж Сикс“. Стори ми се, че момичето на Макс не разбира нито думичка. Кискаше се глуповато, от време на време оправяше оскъдния си костюм, ала главното му занимание беше почти непрекъснато да опипва Макс и да му се натиска. Мъж, предрешен като травестит (очите му бяха подчертани от блестящи сини сенки, на главата си носеше карирана кърпа като на Ясер Арафат), обяви, че след няколко минути колите ще ни отведат на „истинския“ купон в „Бунгалото“.

— Дано да не е като онова скапано парти пред две години — промърмори Филип.

— За какво говориш? — попитах; отговорът не ме интересуваше, но се преструвах, че водя разговор, та да не си личи колко съм сащисана.

— За партито на Хайди Клум в „Капитал“. Замислено беше като голямо събитие, но тъпанарите на входа пускаха всичко живо и купонът загуби от блясъка си.

— Тъй беше — кимна травеститът. — Тази вечер обаче ще бъде различно. Охранител е онзи едрият... как му беше името? А, да, Сами. Не е гений, но не е и малоумен.

Сами! Идваше ми да разцелувам травестита и да заподскачам от радост, че ще видя Сами. Само че първо трябваше да оцелея сред тези хора.

— Ти като какво си маскирана? — поинтересува се онзи.

— Като надута куч... бизнес дама — любезно отвърна Филип вместо мен.

Огледах се и за кой ли път се запитах защо на Хелоуин мъжете неизменно се предreshват като жени, а момичетата като проститутки, независимо дали балът е изискан или не, дали се сервира скъпо шампанско или долнопробно вино. И гостите на Макс не правеха изключение, само дето бяха попрекалили. Потърсих с поглед оскъдно облечени котенца, медицински сестри, принцеси, певици, камериерки, мажоретки, момичета от католическо училище, танцьорки и прочие, ала тези момичета не си бяха направили толкова труд. „Костюмите“ им се състояха от малки парчета блестящ плат и лъскави аксесоари, целящи да подчертаят най-прекрасните женски форми, изваяни от Бог.

Брюнетка, която прелъстително се излягаше на един шезлонг, носеше шалвари от ефирен плат — през прозрачната материя се виждаха украсените ѝ със скъпоценни камъни прашки, разполовяващи свършените ѝ задни части. Гърдите ѝ надничаха от сутиена (също обсипан с диаманти), но не бяха предизвикателни като на Памела Андерсън, а сякаш дискретно мамеха „Погледни ни“. Нейната приятелката, която беше най-много шестнайсетгодишна, лежеше наблизко и игриво прокараваше през пръстите си кичури от косата ѝ. Носеше сребристи мрежести чорапи, подчертаващи безкрайно дългите ѝ бедра, и червен кожен момчешки панталон така миниатюрен и с толкова ниска талия, че повече приличаше на колан на кръста ѝ. „Горнището“ на костюма се състоеше от сребристи пискюли, прикрепени към зърната на малките ѝ стегнати гърди. На главата имаше корона от разноцветни пера, които се спускаха назад по целия ѝ гръб. През живота си не бях пожелавала жена, но тези двете бяха толкова съблазнителни, че без колебание бих легнала, с която и да е от тях.

— Божичко, приличат на манекенки, които рекламират бельо! — прошепнах.

— Ами че те са тъкмо такива — отвърна Филип, докато похотливо оглеждаше красавиците. — Не позна ли Ракел и Мария Тереза? Настоящите открия на „Виктория'с Сикрет“, най-младите бразилки, които някога са били модели.

Бях съкрушена от откритието, че момичетата наистина са свършени — искаше ми се да вярвам, че за фотосесиите прикриват с

козметични средства дефектите на манекенките. Обиколихме голямата тераса, закрыта от стъклен покрив; Филип сърдечно се поздрави с Джими Фалън и Дерек Джетър, тримата дори си размениха въздушни целувки, после повтори същата процедура с поредица от редакторки на списания за мода, звезди от комедийни сериали и начинаещи холивудски актриси. Проверих мобилния си телефон за обаждания от Елиса или Кели, а когато вдигнах поглед, видях, че Филип масажира гърба на момичето с пискюли на циците. Едва сега се сетих, че е същото, рекламиращо памучните бикини, които си поръчах от каталога на „Виктория’с Сикрет“, а когато ги обух и застанах пред огледалото, ми идваше да обвиня фирмата в измама на клиентките. На грамадния плазмен екран на стената вървяха клипове на „Хотел Костес“, гостите танцуваха, пушеха, смъркаха кокаин, дъвчеха суши и взаимно се оглеждаха.

Веселбата прекъсна за малко, когато Макс обяви, че колите чакат им улицата, но продължи в асансьорите и в двајсет и четирите лимузини, наредени една след друга на опашка.

— Филип, не можем да отидем в клуба! — изсъсках, когато той се опита да ме натика в асансьора. — Нали чакаме представителите мм „Блекбъри“!

— Престани да се тормозиш, любима. Елиса ми се обади, че шефката ѝ телефонираше — партито с бизнесмените се отлага.

Помислих си, че не съм го разбрала.

— Какво?! Шегуваш се, нали? — Дори не желяех да мисля, че са ме принудили да напусна празненството на най-добрата си приятелка, за да бъда с клиенти, които в крайна сметка не са се появили.

Той сви рамене:

— Точно така каза, сигурен съм. Освен ако не дрънка врели-некипели, което не вярвам. Да тръгваме, любима, ще ѝ се обадиш от колата.

Седнах между Макс и Филип, а полуголото момиче се просна на коленете ни. Незабавно набрах номера на Елиса и когато се включи гласовата поща, едва не започнах да вия от безсилие. Кели се обади на третото позвъняване и май се изненада, че я търся.

— Бет, ти ли си? Чувам те много лошо. Няма значение... Срещата с клиентите се отложи. Вечерях с тях в „Сохо Хаус“, после пийнахме по нещо край басейна, но те явно не са свикнали да водят

нощен живот. Вече са си в хотела и твоят ангажимент отпада. Да знаеш обаче, че с нетърпение очакват партито през следващата седмица. — Тя крещеше, за да надвика силната музика, и не си даваше сметка, че аз я чувам прекрасно.

— Ами... добре. Щом казваш...

— С Филип ли си? — извика.

Като чу името си, Филип се притисна в мен и плъзна длан нагоре по бедрото ми.

— Да. До мен е. Искаш ли да ти се обади?

— Не, не! Важното е ти да разговаряш с него. Дано да сте в „Бунгалото“. Очертава се страхотен купон, всички ще бъдат там.

— Моля?

— Фотографи и оператори, миличка. Постарай се да те снимат с Филип.

Почувствах се като проститутка, но си харесвах работата... и Кели, поне засега. В едно бях сигурна: за нищо на света не исках да се върна в банката. Горещото ми желание беше, партито, което подготвих, да се превърне в светското събитие на годината. Искях Кели да е доволна и всичко да бъде свършено. Нищо нямаше да ми стане, ако ме снимат с Филип, преди тайно да се измъкна и да се прибера вкъщи сама. Освен това вече пътувахме към „Бунгалото“, нали? Макар че още ме беше яд, задето ме бяха накарали да зарежа Пенелъпи, тази вечер командите на Кели ми се струваха съвсем логични.

— Добре — отвърнах престорено жизнерадостно, междувременно като строга лелка пернах през ръцете Филип, който продължаваше да ме опипва. — Дочуване, Кели. Ще се видим в понеделник.

Лимузините спряха на Двайсет и седма улица, всички слязохме. Пред клуба чакаха поне сто души, костюмирани като травестити и проститутки. Някакъв мъж с руса перука и обувки с много високи токчета беше дръпнал настрани Сами и му крещеше. Застанахме най-отпред на опашката и аз се опитах да привлека вниманието на Сами, но към нас се приближи друг портиер и без да дава признаци, че ни е познал, попита Филип:

— Колко души сте, господине?

— Откъде да знам, бе, човек! Може би четиридесет, а може би шейсет.

— Съжалявам, но е невъзможно да влезете тази вечер — заяви младежът и ни обърна гръб.

— Приятелю, май не разбираш... — Филип го тупна по рамото и онзи се извърна. Изглеждаше така, сякаш ще цапардоса нахалника, ала след секунда видя в ръката му черната кредитна карта и пазарлъците започнаха.

— В момента имам само три маси. Мога да пусна по шест души на маса и десетима допълнително, но нито един повече. Цял Ню Йорк е решил да празнува в нашия клуб. При всеки друг случай щях да ви уредя, обаче за днес е изключено.

Очевидно този портиер работеше тук съвсем отскоро и нямаше представа с кого говори, но Филип щеше да го сложи на мястото му. Приведе се към младежа и изсъска:

— Слушай, приятел, не ми пука колко хора чакат! Три маси не ни стигат. Искам осем и на всяка да бъдат сервирани по две бутилки вино. А сега пусни приятелите ми. *Веднага!*

Забелязах, че Сами приключи разговора, и заотстъпвах назад, за да се скрия сред чакащите — не исках да ме види с Филип. Мъжете около мен се обаждяха по мобилните си телефони на всички свои познати, които биха могли да накарат охранителя да вдигне кадифения шнур; момичета, олюляващи се на тънките си точета, се приближаваха до портиерите, гледаха ги влюбено и дори се опитваха да ги милват само и само да си осигурят достъп в клуба. Сами тръгна към Филип и ме забеляза. О, как ми се искаше да им каже да си прибират парите и да се омитат от тук, но той отново ме погледна и после се обърна към колегата си:

— Антъни, пусни ги.

Антъни, който до този момент беше учудващо разбран и учтив, се заинати и заспори:

— Пич, осемдесет души са. Хич не ми пука, че са фрашкани с мангизи. Не ща да си загубя работата...

— Казах да ги пуснеш! Освободи маси и се постарай тези гости да бъдат обслужени веднага. — Сами за последен път ме погледна, после влезе в клуба и остави Антъни да се занимава с нас.

Филип открито злорадстваше — вероятно си мислеше, че съдбата се е намесила и ни е осигурила достъп.

— Хайде, приятел — подхвърли самодоволно. — Нали чу какво каза добрият човек? Вземи тази карта и ни осигури маси. Мисля, че за толкова ти стига умът, прав ли съм?

Антъни взе кредитната карта (ръцете му трепереха от гняв) и отвори вратата, за да пропусне поне четирийсет души от нашата компания, които вече бяха слезли от лимузините. Хората на опашката притихнаха и проточиха шии, за да видят прочутите личности сред нас. Чух едно момиче да шепне възбудено:

— Ето го Джони Деп!

— Боже! Това Филип Уестън ли е? — възкликна друго.

— Той май ходеше с Гуинет — отбеляза някакъв мъж.

Филип се наду като пуяк и ме поведе към масата, която оберкелнерът беше освободил. Изгонените стояха прави встрани, идваше им да потънат в земята заради унижението.

Филип седна, придърпа ме на скута си и взе да мачка бедрото ми, без да го е грижа, че ми причинява болка. Наля в една чаша водка „Кетел“, която тук раздаваха срещу четиристотин долара бутилката, разреци с тоник питието и ми го подаде, после се обърна и взе да поздравява по име всеки, който минеше край масата, като от време на време се навеждаше да ме целуне по шията. По едно време подпря брадичка на рамото ми и се загледа в прелъстителната млада бразилка, която седеше до мен, предизвикателно кръстосала крак върху крак; забелязах, че пискюлите на зърната ѝ са се поизместили.

— Погледни я само — задавено прошепна той. — Виж я как наблюдава другите манекенки и им подражава. Знае, че е секси, но още е твърде малка и не е свикнала с „новото“ си тяло, затова се учи като новоизлюпено пиленце. Страхотна гледка, нали?

„О, да! Невероятно завладяваща!“ — помислих си, отблъснах го (при което той едва не падна) и промърморих, че отивам до тоалетната. Още преди да се отдалеча, го чух как обсипва с комплименти манекенката.

На канапето до вратата забелязах Елиса — облегнала беше гръб на гърдите на някакъв привлекателен мъж, а босите ѝ крака, още белязани от стегнатите каишки на сандалите, почиваха в скута на Давид. Не изглеждаше разтревожена от отлагането на срещата с хората от „Ти Мобайл“, затова реших да не повдигам въпроса. Пък и не бях

сигурна дали е жива, докато не видях как плоската ѝ гръд леко се повдига и спуска.

— Скъпа Бет, ето те и теб. — Тя събра сили да надвика музиката, но явно през този ден не беше поела достатъчно калории, за да се изправи.

— Привет — измънках кисело.

— Ела да те запозная с най-талантливия козметик в Манхатън. Марко, това е Бет. Бет, представям ти Марко.

— Не съм козметик, а специалист по естетика — поправи я той.

Бях тръгнала да търся Сами, но беше учтиво да остана няколко минути с Елиса и компанията ѝ. Седнах, налях си водка с тоник и казах:

— Приятно ми е, Марко. Откъде познаваш Елиса?

— Откъде я познавам ли? Боже мой, иска ли питане? Ако не бях аз, тази дама нямаше да има такава прекрасна кожа! Той хвана главата ѝ, все едно държеше топка. — Погледни! Няма нито едно петънце, нито една пъпчица. Забележително постижение, нали? Говореше с едва забележим испански акцент и очевидно имаше слабост към бомбастичните фрази.

— Да, забележително. Може и аз да се възползвам от уменията ти — излъгах, за да поддържам разговора.

Той критично разгледа лицето ми и отсече:

— Съмнявам се, че ще мога да ти помогна.

Реших, че това е повод да ги изоставя, но Елиса седна на канапето:

— Вие двамката си правете компания. С Давид трябва да се видим с едни приятели.

Забелязах как Давид се приведе така, че масата да закрива ръцете му. Ловко отвори чантата („Шанел“) на Елиса, отдели от ключодържателя един ключ, изсипа в най-дългия жлеб малко бял пращец и го изсмърка. Ключът се губеше в шепата му и ако не го наблюдавах отблизо, щях да си помисля, че се секне. След една-две секунди повтори процедурата, после подаде ключа на Елиса и тя го прокара под носа си толкова бързо, че движението убягна от погледа ми. След още няколко секунди ключодържателят отново беше в чантата ѝ, а двамата с Давид скочиха на крака, готови за нови подвизи.

— Редно беше да предложат и на нас, нали? — намръщи се Марко.

— Да — отвърнах; не знаех дали да спомена, че досега не съм смъркала кока и макар да съм любопитна какво е усещането, страхът ми винаги надделява.

Марко театрално въздъхна и отпи голяма глътка от питието си.

— Тежък ден, а? — подхвърлих, докато се оглеждах и търсех начин да се спася.

— И още как! Елиса пак ми провали графика, макар да знае колко мразя да припада по време на процедурата. — Той отново въздъхна.

— Моля? Наистина ли припадна? Какво ѝ беше? Сега добре ли е?

— Ами погледни я! Добре ли ти изглежда? Нямам нищо против гладуването, самият аз няколко пъти съм пазил строга диета, обаче човек трябва да е отговорен за действията си. Винаги знаеш кога ще припаднеш. Притъмнява ти, стомахът ти се преобръща. Твоето тяло те предупреждава, че е крайно време да изконсумираш шоколадчето, което задължително носиш в чантата си. Ако не се вслушаш в алармата, губиш съзнание, а някой зает човек си губи времето с теб.

Не знаех какво да отговоря, затова мълчах и слушах.

— Тези момичета си въобразяват, че след цяла седмица гладуване и смъркане на кока могат да загубят съзнание, докато са на моя стол, а аз ще ги свестявам. Навремето го правех, обаче сега клиентелата ми се увеличи и тези хубавици ми пречат на работата. Според мен отношението към тях трябва да е като към онези, дето си инжектират хероин: „Не ми пука с какво се друсаш, само не прекалявай с дозата, докато си в къщата ми, защото ми създаваш проблеми.“ Съгласна ли си?

Кимнах. Човечеството трябваше да е щастливо, че има хора, чувствителни като Марко. Той продължи тирадата си:

— Обаче аз съм по-добре от мнозина. Един мой приятел е експерт по гримиране и по неволя е станал спец по припадащи девойки. Освен куфарчето с гримове винаги носи шоколади и кутии с плодов сок, защото момичетата редовно му се свличат в ръцете. Моите клиентки поне губят съзнание, докато са на стола, та не се налага да ги започвам отново. Него го викат тъкмо преди големи партита, когато

всички са гладували дни наред, за да се напъхат в роклите. Нямах представа колко е трудна работата ни.

— Очевидно. Виж, приятно ми беше да се запознаем, но видях една приятелка и трябва да поговоря с нея. Ще те заваря ли тук след няколко минути? — Знаех, че ако не избягам веднага, ще остана в плен на Марко.

— Може... не знам. Ще се видим по-късно. — Той ми кимна и се наведе да си налее още едно питие.

Исках да намеря Сами, да му благодаря за съдействието тази вечер, може би да му обясня, че съм дошла по принуда и не в ролята на гадже на Филип, ала след като си пробих път през хората, скупчени около външната врата (през изминалите шейсет минути броят на чакащите значително се беше увеличил), видях само Антъни.

— Къде е Сами? — подхвърлих уж нехайно.

Младежът, който се беше поуспокоил след скандала с Филип, поклати глава:

— Тръгна си по-рано, защото имал среща с приятелката си. Заряза ме, когато има най-много работа. Обикновено не го прави, сигурно има сериозни причини. Защо, проблем ли има? Само да се оправя с тези хора, и ще бъда на твое разположение.

— Не, всичко е наред. Просто исках да се видя с него.

— Е, ще трябва да изчакаш до утре.

Изпросих си цигара от един мъж с разкошна зелена рокля и психически се подготвих да вляза обратно в клуба. В този момент ме връхлетя Вихъра с грамадния си бюст скриващ лицето ѝ.

— Бет! — изквича. — Надявах се да те видя и да те предупредя да не оставяш без надзор гаджето си, че ще го отмъкне някоя.

— Здравсти, Аби. С удоволствие бих си поговорила с теб, но си тръгвам.

— Наричай ме Абигейл, ако обичаш. Ела вътре да изпушим по цигара. Хайде, направи ми удоволствие заради славното ни минало.

На върха на езика ми беше да се тросна, че нямам минало с нея, но бях изтощена, за да се разправам със злобарката — сърцето ми беше натежало, представях си Сами в леглото със застаряващата брюнетка.

— Ами... добре — казах апатично.

— Сподели с мен, скъпа. Как вървят нещата с Филип? Фантастично е, че се свалихте.

— Фантастично ли? Не мисля... — Хванах се, че дърдорям, без да мисля. Питам се как най-бързо да се отърва от досадницата.

— О, Бет! Недей да скромничиш! Нали няма да ми се разсърдиш, ако ти задам един личен въпрос? Как е той в леглото? Питам те, защото знаеш какви слухове се носят...

— Аби, извинявай, но трябва да тръгвам. Друг път ще поговорим на тази тема.

Ако мен ме бяха срязали така, от срам щях да потъна в земята, но на гадината дори не й мигна окото:

— Разбира се, както кажеш. Влизам ти в положението — новата ти работа трябва да е адски уморителна. Но да знаеш, че в най-скоро време предстои да се видим насаме и да си побъбрим. Между другото, харесва ми тази блуза. Притежаваш изключителната способност дори с най-евтините и обикновени дрехи да изглеждаш добре.

Отстъпих назад, сякаш бях от бясно куче. Възнамерявах да се върна на масата на Елиса, за да се съвзема. Вместо това обаче отидох на бара и изпих едно мартини, сякаш приготвено по рецептата на Уил. Помислих си, че изобщо не е лошо да си седя сама и бавно, но сигурно да се натряскам, обаче след малко цяла орда красиви и почти голи момичета завзеха пространството около мен и ме прогониха. Нямах сили да издържа разсъжденията на Филип върху все по-намаляващата възрастова граница на манекенките от Южна Америка или предложенията на Марко за по-ефикасни методи за гладуване, затова изпратих съобщения на Филип и на Елиса, че внезапно ми е прилошало, и се строполих на задната седалка на едно такси.

Започнах да звъня на Пенелъпи още щом шофьорът включи апарата, и продължих да я търся, докато малко след три часа сутринта най-сетне заспах.

След осем часа поднових усилията си да се свържа с нея, за да ѝ обясня, че не съм я излъгала, ала тя не се обаждаше. Малко след дванайсет на обяд Ейвъри вдигна телефона — по гласа му познах, че току-що е станал от леглото и още е махмурлия.

— Привет, Бет, какво има?

— Ако обичаш, дай ми Пенелъпи. — Нямах намерение да разговарям с него повече от задължителния минимум.

Чух шумолене и друг звук, който приличаше на шепот, после Ейвъри каза:

— Тя е на обяд при родителите си. Да ѝ предам ли нещо?

— Моля те, кажи ѝ да ми се обади. Знам, че е там и че ми се сърди, тъкмо затова трябва да говоря с нея. Искам да ѝ обясня недоразумението...

Той понижи глас, за да не го чува Пенелъпи:

— Не си го слагай на душата, Бет. И аз бих предпочел да съм на купона на Макс. Ако имаше начин снощи да се спася от досадната вечеря, щях да те придружа. Пен реагира прекалено емоционално.

Разбира се, Ейвъри знаеше за маскения бал у Макс. Стомахът ми се преобърна.

— Грещиш! — срязях го. — Искаше ми се да бъда с... — Млъкнах, защото осъзнах, че се оправдавам не пред когото трябва. — Помоли я да ми се обади.

Отново се чу шумолене и приглушен говор, после Пенелъпи каза „Ало?“, сякаш не знаеше кой я търси.

— Привет, Пен. Как си?

— О, Бет, ти ли си? Здравей. Благодаря, добре съм. А ти?

Разговорът застрашително заприличваше на десетките разговори, които водех с една моя пралеля — много възпитана жена, но страдаща от лека форма на старческо слабоумие. Най-големите ми страхове се оправдаха — Пенелъпи беше много сърдита.

— Миличка Пен, знам, че тъкмо сега съм ти черна в очите и не искаш да ме чуваш. Съжалявам, ако Ейвъри те е излъгал, че те търси някой друг, но държа да ти се извиня. Сигурно си мислиш, че съм те зарязала заради Филип, обаче не е вярно.

Тя мълчеше.

— Елиса ми се обади по спешност, че непременно трябва да вечерям с представителите на „Блекбъри“, които неочаквано пристигнали в Ню Йорк. Отговарям за тяхната рекламна кампания, затова не можех да откажа.

— Да, така каза — сръза ме тя е леден тон.

— И не те излъгах. Смятах набързо да приключа и да се върна на твоето тържество още преди да са поднесли десерта. Чаках колата, която Елиса трябваше да изпрати, ненадейно се появи Филип. После разбрах, че е уредила той да ме вземе, защото бизнесмените искали да се запознаят и с него. Честна дума, Пен, нямах представа какво са намислили.

Пенелъпи дълго мълча, после тихо промълви:

— Ейвъри каза, че всички са те видели на маскения бал в къщата на някакъв богаташ. Не вярвам да си била там по работа.

Фразата „всички са те видели“ ме накара да изтръпна, въпреки това се впуснах в обяснения:

— Знам, Пен, знам. Филип ми предаде нарежданията на Елиса да отидем у онзи Макс и да чакаме потвърждение дали гостите ще дойдат на маскения бал, или ние ще се присъединим към тях.

— И какво стана? Как мина срещата?

Чувствах, че ледът започва да се топи, но следващата информация нямаше да помогне много за затоплянето на отношенията ни.

— В крайна сметка срещата не се състоя. След като пийнали по нещо с Кели, гостите обявили, че са уморени, и се върнали в хотела. Само че Елиса ми го съобщи едва в един след полунощ. Извинявай, Пен, не исках да се случи. Смятах, че нямам избор, а се оказа, че те огорчих безпричинно.

— Защо не дойде в „Блек дор“? — попита тя. С облекчение установих, че тонът ѝ е поомекнал. — Знаех си, че няма да ме зарежеш, за да отидеш на някакво парти. Ейвъри твърдеше, че си съчинила историята с бизнесмените, за да присъстваш на най-

върховния купон, организиран някога на Хелюин, и като те видях да тръгваш с Филип, много ми докривя.

Първата ми реакция беше да унищожа словесно онзи мръсник, годеника ѝ, но Пенелъпи беше на път да ми прости, затова се въздържах.

— Никога не бих го направила, Пен! Най-много от всичко исках да съм с теб. И ако това те утешава, вечерта беше кошмарна.

— С нетърпение чакам да прочета в интернет подробно описание — уж шеговито подхвърли Пенелъпи, но чувствах, че все още е разстроена. — Като стана дума, видя ли тазсутрешното издание?

Сърцето ми се сви:

— Моля? За какво говориш?

— Не бери грижа, дописката не е гадна като предишните — побърза да добави тя. Сигурно искаше да ме успокои, но ефектът беше обратен. — Ейвъри ми я показва преди няколко минути. Заяждат се с теб, задето снощи си отшила с официален костюм в „Бунгалото“.

Това вече беше прекалено! Не можех да отида някъде, да направя нещо, да се срещна с някого, без подробностите да бъдат изнесени в интернет. В сравнение с досегашната помия днешната дописка беше невинна, но неизвестно защо ме обезпокои повече от измислиците и лъжите за нощните ми приключения; фактът, че вече не мога дори да се обличам, както пожелая, без да предизвикам коментар в пресата, означаваше, че съм загубила правото на личен живот.

— Чудесно, няма що — успях да кажа. — Но поне едно нещо става ясно. Ако смятах да нарежа твоето празненство и да отида в „Бунгалото“, нямаше да нося официален костюм.

— Така е, Бет. Въпросът е приключен. Влизам ти в положението и не се сърдя.

Миг преди да прекратим разговора, си спомних, че не съм я поканила на рекламното парти на „Блекбъри“:

— Хей, почакай. Защо не дойдеш на купона в сряда? Доведи и Ейвъри, ако искаш, или просто ела сама.

— С удоволствие. Тъкмо с теб ще си поговорим. Май отдавна не сме го правили — добави и по гласа ѝ разбрах, че се усмихва.

— Най-много би ми се искало да седнем на някое скришно местенце и да пускаме майтапи по адрес на присъстващите, но отсега те предупреждавам, че ще бъда много заета, тъй като отговарям за

тържеството. Ще се радвам да дойдеш, само че няма да имаме време за разговори.

— Така ли? Е, трябваше да се досетя.

— Да се видим в четвъртък, а? Ще вечерям с Уил и Саймън, а после с теб ще отидем някъде.

— Ами... може. Да не се уговаряме от сега. Ще се чуем допълнително.

Разбрах, че отново съм я разочаровала. Изглежда, Пенелъпи изгаряше от нетърпение да затвори.

— Добре. И още веднъж извинявай за снощи. Какво ще кажеш в четвъртък да отидем в „Блек дор“?

— Ммм... Доскоро, Бет.

— Доскоро.

Когато си дваисет и седем годишна и телефонът иззвъни посред нощ, първата ти мисъл е, че някой мъж, попрекалил с алкохола, иска да го „приютиш“, а не че се е случил ужасен гаф в службата. Но когато в три и половина сутринта мобилният ми телефон звънна, нещо ми подсказваше какво да очаквам.

— Бети ли е? — попита някаква жена; ако се съди по гласа ѝ, не беше първа младост.

— Ало? Кой се обажда? Бет е на телефона — измънках сънено, въпреки че вече седях в леглото и бях взела писалка и бележник.

— Бети, обажда се госпожа Картър. — След като не реагирах, тя уточни: — Майката на Джей Зи.

Изстенах наум, но се насилих да бъда любезна:

— Здравейте, госпожо Картър.

Набързо си припомних списъка на поканените — въпросната дама спадаше към категорията „майка на знаменитост“.

— Много се радваме, че на утрешното парти ще присъства синът ви и цялата му банд... компания. С нетърпение очакваме голямото събитие. — Слушах се как дърдорях и се поздравих заради фалшивата си искреност.

— Именно затова те безпокоя, миличка. Надявам се да не съм те събудила. Казах си, че момиче с твоята професия едва ли си е легнало в дванайсет вечерта. Така ли е, скъпа?

— Тъж... не се притеснявайте. Между другото, тук в Ню Йорк, часът е три след полунощ, но няма значение. Можете да ме търсите по всяко време. Има ли някакъв проблем? — добавих и мислено заповтарях: „Не! Само това не!“. Какво още можеше да поиска, след като вече бях осигурила чек за 100 000 долара, най-хубавите апартаменти в най-скъпия хотел и самолетни билети в бизнес класа за нея, синчето ѝ и известното му гадже, плюс още деветима близки приятели.

— А, нищо особено, скъпа. Момчето ми току-що се обади — не вижда смисъл да пътува с толкова ранен полет. Желаете да смениш билетите за по-късно.

— По-късно ли?

— Ами да. За по-късен полет.

— Разбрах ви много добре — казах прекалено рязко. — Въпросът е, че партито започва в седем и е предвидено момчето ви да кацне в два, иначе има опасност да закъснее.

— Е, сигурна съм, че ще измислиш нещо, миличка. Каня се да си легна, за да съм свежа за утре — пътуването от Ел Ей до Ню Йорк винаги ме уморява. Прати ми факс, като уредиш нещата. Чао!

Чао ли? Мамка й на дъртофелата! Запратих в стената мобилния телефон и не изпитах никакво удовлетворение, когато апаратът издаде немощен звук миг преди капачето за батериите да отхвъркне. Милингтън пхна глава под възглавницата с надеждата да се спаси от гнева ми. Запитах се дали не е прекалено късно да развия пристрастеност към транквилантите. Или болкоуспокояващите. Или към двете. За щастие бюрата на авиокомпаниите работеха денонощно и аз започнах да набирам по стационарния телефон номера на „Америкън Еърлайнс“, преди да унищожа друга полезна вещ.

Служителката, която се обади, май също като мен беше капнала от умора и изнервена — явно ме очакваше неприятен разговор.

— Привет. Имам въпрос. Направих резервации за дванайсет души за утрешния ви полет в осем часа от Лос Анжелис до Ню Йорк, но хората предпочитат да летят малко по-късно. Възможно ли е да уредим нещо?

— Име! — излая тя. Звучеше не само равнодушно, както очаквах, но беше и неподозирано агресивна. Питах се дали няма „случайно“ да прекъсне връзката — противен обичай на служителите, когато искаш да ти свършат работа.

— Тъж... резервацията е на името на Глория Картър. Билетите са за бизнес класа.

Настъпи напрегната тишина, после жената попита:

— Глория Картър ли? Онази Глория Картър, дето е майка на Джей Зи?

Не проумявах как е възможно хората да знаят подобни подробности, ала щастието ненадейно ми се беше усмихнало и

трябваше да се възползвам.

— Същата. Джей Зи лети за частно парти в Ню Йорк, придружават го майка му и неколцина приятели. Ако сте от Ню Йорк, най-сърдечно ви каня на събитието — тъкмо ще го чуете да пее на живо.

Тя ахна:

— Сериозно ли говорите? За съжаление работя в Тампа, обаче брат ми живее в Куинс и много ще се зарадва на поканата.

— Ще ми помогнете ли да променим резервацията? Искам да пристигнат най-много час-два по-късно. По принцип самолетът пристига ли навреме?

— Миличка, този полет винаги има закъснение — изчурулика тя, а на мен ми призля. — Но не много голямо... Да видим... Имаме самолет, който излита от Лос Анджелис в десет и каца в Нюарк в шестнайсет часа. Устройва ли ви?

— Да, да! Имате ли дванайсет места? — попитах обнадеждено. Започвах да си мисля, че тази жена е прероден ангел.

Служителката се засмя... по-точно се изкиска. Много лош знак!

— Имаме, но в различни класи. Предлагам ви четири в бизнес класата, шест в първа и две в туристическата. Естествено ще трябва да доплатите за първа класа, което прави... общо десет хиляди долара. Съгласна ли сте?

Сега аз се изкисках. Изобщо не ми беше до смях, но алтернативата беше да ревна.

— Имам ли избор? — попитах примирено.

— Не — отвърна тя подозрително жизнерадостно. — Съветвам ви да не умувате, защото вече ангажирах едно от местата в бизнес класата.

— Резервирайте ги! — извиках. — Веднага!

Продиктувах ѝ номера на служебната си кредитна карта. Реших, че този изход е по-добър, отколкото да съобщя на госпожа Джей Зи, че няма по-късни полети и да рискувам синът ѝ да откаже ангажимента. Като приключих, отново се проснах на леглото и заспах на мига.

Когато радиочасовникът ме събуди след два часа, имах чувството, че сякаш съм спала върху циментов под. За щастие предишната вечер грижливо си бях опаковала в отделна чанта дрехите за партито и само трябваше да се опитам да не заспя отново под душа.

Казах си, че има дни, в които не бива да се стискам за такси. Спрях едно и с удоволствие се отпуснах на задната седалка. Пътуването с кола предоставяше още едно предимство — тъй като не бях в метрото, където сигналът се заглушаваше, имах възможност да прегледам няколко интернет страници, като използвах новеничкия си „Блекбъри“ — подарък от фирмата, за да „се запозная с продукта им“. Прегледах клиповете от премиерата на „Шрек 2“ и, разбира се, клюкарската рубрика на „Нюйоркски сензации“, посветена на двама ни с Филип и... злощастния ми делови костюм.

Естествено само на три пресечки от жилището ми таксито попадна в задръстване, но реших (напук на съвета на шофьора) на всяка цена да остана в превозното средство, разполагащо с климатик, независимо от сумата, която щях да платя, и от времето, необходимо за преодоляване на разстоянието до службата. Нямаше да седя със скръстени ръце — тъкмо щях да довърша пълния списък със справки, свързани с тазвечерното празненство. Отворих пликче с пикантен чипс, запалих цигара (с разрешение на таксиметровия шофьор) и проверих мобилния си телефон, за да се уверя, че майката на Джей Зи не ме е търсила през четирите часа, изминали от последния ни разговор. За съжаление и Пенелъпи не се беше обаждала. Това бе най-дългият период, през който не си бяхме говорили (цели пет дни), ако не се брой лятната ваканция след първата година в университета. Тогава аз бях във Флоренция, а тя замина за Австралия с Ейвъри, чиято цел беше да се научи да кара сърф и да поработи върху тена си. След злощастната вечеря поне два пъти дневно се опитвах да се свържа с Пенелъпи, оставях съобщения на домашния, служебния и на мобилния ѝ телефон, дори на телефона на родителите ѝ, но никой не вдигаше, а тя не ми се обади. Обясненията, които диктувах — че Филип се е появил по поръчение на Елиса и че не съм си измислила оправдание, за да напусна нейното празненство, ми се струваха неубедителни и плоски, а на Пенелъпи навярно ѝ изглеждаха като нагла лъжа. Най-лошото беше, че с Ейвъри заминаваха тази вечер. Майка ѝ беше уредила багажът им да бъде изпратен по влака, а двамата годеници да се качат на самолета само с ръчни чанти. Майкъл, който явно не подозираше какво става, предишния ден ми беше оставил съобщение с покана да ги изпратим, ала аз знаех, че Пенелъпи не иска да ме вижда. Единственото днешно съобщение беше от Кели, за да ми напомни, че

иска да намери списъка на бюрото си, а после заедно да уточним подробностите. Разгърнах изпомачканите страници, със зъби измъкнах капачката на писалката, но после реших, че няма смисъл да започвам, тъй като след малко ще бъда в агенцията. Разполагах с достатъчно време, докато шефката се появи, а сега най-важното беше да уведомя Джей Зи и компанията му, че съм им намерила места за по-късния полет, и да се погрижа да не изпуснат самолета.

Набързо прегледах Жълтата справка и за пръв път не се нервирах. „Пейдж Сикс“ бяха удържали на обещанието си и предстоящото рекламно парти беше представено като едно от най-вълнуващите събития на сезона: Научихме, че Джей Зи неочаквано ще се появи тази вечер на парти в „Бунгало № 8“ по повод пускането на пазара на новите миникомпютри „Блекбъри“. Бет Робинсън от „Кели енд Къмпани“ отказа да потвърди слуховете, но осведомени лица казват, че рапърът е приятел с гаджето на госпожицата, прословутия Филип Уестън, и няма да пропусне тържеството. Тук е мястото да споменем, че господин Уестън и приятелите му са били видени в събота вечерта на купон по случай Хелюин в компанията на бразилски манекенки, най-младата от които е едва четиринайсет годишна.

Потънах в задоволство — все едно бяха създали рекламна страница за новия модел „Блекбъри“ — всички важни данни, от името на компанията производител до намека за рапъра, се споменаваха според моите указания. Кели щеше да бъде впечатлена. Поздравих се за добре свършената работа и отново се върнах назад към уроците на Елиса.

— Запомни, че има голяма разлика между журналистическа сензация и доброжелателна услуга — обясняваше, посочвайки разхвърляните по масата разпечатки на клюкарските рубрики.

— Моля? Не те разбирам.

— Ще ти дам пример. — Беше извадила цитат на фризьорка, обслужваща филмови продукции, която първа забелязала как се налага да отпускат костюмите на Джулия Робъртс, и предположила, че прочутата актриса е бременна. — От „Пейдж Сикс“ първи са интервюирали стилистката. Какво е това: сензационна новина или услуга?

— Мен ли питаш?

— Бет, трябва да си наясно с тези неща. Как иначе ще осигуриш на клиентите рекламата, за която си плащат?

— Ами... — Поколебах се и стрелях напосоки: — Май е сензация.

— Правилно. Защо?

— Елиса, разбирам, че има нещо важно, но не проумявам какво. Ако ми обясниш, вместо да ме разпитваш, ще спестиш време и на двете ни — добавих с усмивка.

Тя театрално въздъхна:

— Ако си беше направила труда да помислиш, щеше да доловиш разликата. Любопитната и малко скандална новина е „сензация“. Споменаването, че тази или онази известна личност е присъствала на това или онова парти, е „услуга“. Не можеш да поискаш услуга от светските хроникьори, ако не им предоставиш нещо сензационно. Информацията е разменна монета, срещу която получаваш услуги.

— Искаш да кажеш, че някоя рекламна агенция е искала името на клиента ѝ да бъде поместено в светските хроники, а в замяна е предоставила клюката за Джулия Робъртс. — Струваше ми се ужасно пошло, но изглеждаше логично.

— Точно така.

Бях извлякла поука от лекциите на Елиса. Реших, че от „Пейдж Сикс“ ще проявят интерес към информацията, че неколцина от най-желаните мъже в Ню Йорк се забавляват с непълнолетни бразилки. Така и стана, а след като предоставих и обичайните „жокери“ — подробни справки за мястото на тържеството, гостите, храните и напитките, една от техните дописнички обеща да отрази партито за промоцията на „Блекбъри“. Оказа се не чак толкова трудно, колкото предполагах. Беше неморално, но съвсем лесно за изпълнение.

До появата на Кели в девет часа вече бях съставила списъка и три пъти бях проверила дали факсът за променения полет е получен от Джей Зи, майка му, рекламния му агент, мениджъра и още половин дузина хора, които щяха да пътуват с тях. В девет и десет грабнах дебелия папка с важна документация, победоносно влязох в кабинета на шефката и се настанях на канапенцето с дамаска на тигрови шарки.

— Всичко ли е наред за довечера, Бет? — попита тя, докато отпиваше от диетичната кока-кола и преглеждаше съобщенията по електронната поща.

— Нещо повече. Погледни. — Подадох ѝ вестник „Поуст“.

Тя задълбочено изчете материала; забелязах, че след всяка дума усмивката ѝ става все по-широка.

— Велики Боже! Твое дело ли е? — възкликна накрая.

Едва се сдържах да не скоча на крака и да затанцувам.

— Да — отвърнах с престорено равнодушие, въпреки че стомахът ми се свиваше от възбуда.

— Как го направи? Никога не отразяват събитията предварително.

— Да речем, че много внимателно изслушах лекцията на Елиса, която ми обясни разликата между сензация и услуга. Мисля, че клиентите ни ще бъдат доволни.

— Фан-тастич-но, Бет! Невероятно! — След като за трети път прочете рубриката, тя вдигна телефона: — Незабавно изпрати по факса този материал на господин Кронър от „Блекбъри“. Кажи му, че след малко ще му се обадя. — Затвори и ме погледна. — Началото е много добро. А сега искам пълен отчет за организацията на вечерта.

— Всичко е под контрол. „Жокерите“ бяха поместени още преди десет дни във всички ежедневници и седмични издания. — Подадох ѝ копие и продължих, докато тя го преглеждаше: — Репортери от „Ню Йорк мегъзин“, „Готам“, „Обзървър“ и „Ентъртейнмънт Уикли“ потвърдиха, че ще присъстват. Като жест на добра воля поканих и неколцина журналисти от списания, които излизат веднъж месечно, макар да знам, че няма да отразят събитието.

— Ами „Дейли Нюз“?

— Засега не са се обадили, но очаквам да изпратят някого, затова охранителите имат нареждания да пускат всички с редовни журналистически карти.

Кели кимна:

— Като стана дума, надявам се входът да се охранява добре. Няма да допуснем онези от „Грей Гууз“ да доведат случайни хора, нали?

Този момент от подготовката доста ме притесняваше. От „Грей Гууз“ предложиха да спонсорира събитието и да осигурят алкохол за хиляди долари срещу условието фирменият им знак да бъде отпечатан на поканите и обещание от наша страна, че ще присъстват репортери от всички известни медии. Проявиха разбиране, задето няма да

допуснем гости, които не сме одобрили и не сме включили в списъка, но навикът на спонсорите да водят един куп приятели и колеги беше печално известен. Обсъдих проблема със Сами (едва ли се налагаше, защото той имаше богат опит с подобни партита и знаеше как да се справя с навлеците) и той ме увери, че няма да има неприятни изненади.

— Всички ще положим максимални усилия това да не се случи — отвърнах. — Сами е най-опитният охранител в „Бунгалото“ и довечера той ще бъде на входа. Вече говорих с него. — „И същевременно си мислех как да изтегля колагена от устните на приятелката му, но това е друга тема.“

За разлика от Елиса, Кели веднага разбра за кого говоря.

— Чудесно. Мисля, че му сече пипето... във всеки случай е най-умният сред портиерите. Кой важни персони потвърдиха присъствието си?

— На първо място Джей Зи и компанията му. И още Клоуи Севини, Бетси Джонсън, Софи Дал, Карсън Дейли, Криси Хайнц, Никол Ричи и Джон Стюарт. Също и няколко манекенки и светски личности. Предполагам обаче, че ще дойдат още мнозина, привлечени от концерта на рапъра. Няма да се учудя, ако се появят Бритни или Бионсе, или Нели, а може и някоя друга знаменитост, която в момента е в Ню Йорк. Охраната е предупредена.

— Кой одобри списъка?

— Прегледах го и с Филип, и с Елиса, а господин Кронър от „Блекбъри“ имаше последната дума. Стори ми се изключително доволен, че сме осигурили толкова много знаменитости.

Кели допи кока-колата и се наведе да извади друга бутилка от хладилника под бюрото си.

— Дотук добре. Продължавай, Бет.

Вървахме към приключване и бях въодушевена — очевидно Кели беше във възторг от подготовката. Откакто ми възложи организирането на важното събитие, се трудох неуморно ден след ден и макар да си давах сметка колко нелепо е всичко, това занимание ми харесваше. Нещо повече — справях се много по-добре отколкото в банката. Почти бях забравила какво е работата да те удовлетворява и затова сега резултатите ме радваха.

— Диджей ще бъде Саманта Ронсън, а тя знае как да възпламени публиката. От „Бунгалото“ отговарят за украсата — инструктирани са да бъде шик, но не претрупана. В ранния следобед ще отида да проверя какво са направили, очаквам да има много свещи и, разбира се, палми, осветени отдолу. Пък и едва ли декорацията има толкова голямо значение — обзалагам се, че всички ще гледат само манекенките.

Кели веднага попита със строгостта на армейски сержант:

— Колко и кои момичета ще бъдат?

— Както обикновено поканих всички супермодел; обърнах се обаче и към една нова агенция, наречена „Красиви бармани“ — те наемат актьори и модели да обслужват бара и да сервират напитките. На партито на Калвин Клайн преди две седмици видях как работят и ангажирах цяла рота хубавци с условието, че всички трябва да са дългокоси и да бъдат в бяло от глава до пети. Разкош ни са и правят силно впечатление... — Изведнъж се сепнах. Аз ли говорех? Май започвах да вярвам на глупостите, които бръщолех. — Сътрудниците подготвят и чантичките с подаръци. Всяка ще съдържа бутилчица „Скай“, червило и сенки за очи „Мак“, последния брой на „Ю Ес Уикли“, талон за трийсет процентно намаление в „Барнис“ и тъмни очила „Кейт Спейд“.

— Не знаех, че има очила с марката „Кейт Спейд“ — отбеляза Кели, която вече довършваше и втората половинлитрова бутилка кока-кола.

— Аз също. Предполагам, затова тя държи да ги рекламира и предложи да ги включим в подаръците. — Реших, че е време да приключвам. — Ами това е в общи линии. Разговарях с господин Кронър и го инструктирах кои теми да избягва и на какво да наблегне, когато дава интервюта. Разбира се, през цялата вечер ще следя да не се получи фал, макар да очаквам, че всичко ще протече много гладко. А, свързах се и с Филип и му дадох да разбере, че като домакин на тържеството не бива да се крие в тоалетните, похотливо да зяпа малолетните манекенки или да смърка кокаин пред очите на всички. Не мога да гарантирам, че ще играе по правилата, но поне е информиран за тях.

— Е, не го съди толкова строго, Бет. В края на краищата всички отиват на партито да се забавляват, затова не бива да ограничаваме

Филип. Гледай само да го държиш далеч от репортерите. Ясно ли е?

— Разбира се. — Кимнах, макар да се чудех как да държа фотографите и журналистите на разстояние от човека, заради когото са поканени. Реших, че по-късно ще взема необходимите мерки, като използвам тактиката „подмазвай се и заплашвай“, на която Филип май реагираше. — И още нещо, Кели. Много съжалявам за антирекламата в „Нюйоркски сензации“. Представа си нямам защо журналистка, която дори не ме познава, си е поставила за цел да ме изкара кръгла глупачка.

Кели състрадателно ме изгледа. Запитах се дали злостната кампания не я тревожи. Макар че досега ме уверяваше как връзката мис Филип Уестън е направила добра реклама на „Кели енд Къмпани“ (докато аз от притеснение щях да хвана язва в очакване на всеки следващ брой), може би вече ѝ беше писнало от нападките. Също както и на мен.

— Бет, трябва да ти кажа нещо — произнесе тържествено и се наведе за нова бутилка кока-кола.

От тона ѝ ме побиха тръпки. „Ето, че се случи! — помислих си. — Ще ме уволни заради нещо, което не зависи от мен. Изглежда ѝ е неприятно, че ще ме изрита — близка е с Уил, но явно няма избор. Провалих се с гръм и трясък, защото в рекламния бизнес най-важното е как нещата са представени от медиите. На практика тя е длъжна да ме уволни, задето за толкова кратко време съсипах агенцията ѝ, създадена с много труд и усилия. Божичко, как ще кажа на Уил? Ами на нашите? Как да обясня, че ме освобождават само защото някаква психопатка ме дебне на всяка крачка и се е посветила на оплюването ми?“ Взех да изчислявам колко време ще ми отнеме да преработя трудовата си автобиография и да започна да си търся работа, междувременно Кели отново отпи от бутилката и се прокашля:

— Бет, обещавай, че онова, което ще ти кажа, си остава между нас.

Въздъхнах от облекчение. Това определено не беше прелюдия към уволнение.

— Ама разбира се — избърборих. — Щом така искаш... няма да го споделям с никого.

— Онзи ден обядвах с една жена от „Ралф Лорен“. Ако се съгласят да работим заедно, ще бъдат най-големите ни клиенти...

Кимнах и зачаках да продължи.

— Ето защо е толкова важно да си държиш езика зад зъбите. Кажеш ли на някого, тя ще разбере, че съм издала тайната и завинаги ще ги загубим като клиенти.

Придадох си сериозно изражение:

— Разбирам.

— Свързано е с „Нюйоркски сензации“...

— Имаш предвид рубриката на Вътрешната Ели?

Кели ме изглежда:

— Именно. Както знаеш, това е псевдоним. Въпросната дама е взела изключителни мерки да запази в тайна самоличността си, за да си пъха носа навсякъде и да разговаря с хората, без да подозират коя е. Съмнявам се, че името ѝ ти говори нещо, но авторката на рубриката е някоя си... Абигейл Ейбрамс.

Не знам защо, но миг преди тя да изрече името, вече знаех отговора. До този момент и през ум не ми минаваше, че скандалната репортерка е моя отдавнашна позната, ала изведнъж нещо ми проблесна и разбрах, че ще чуя името на Аби. Така или иначе новината ме завари неподготвена, затова временно загубих дар слово; безмълвно се вирах в Кели, задушавях се, без да мога да си поема въздух, също както в пети клас в час по физическо, след като ми забиха топка в корема. *„Възможно ли е да съм толкова загубена? Но как бих могла да се досетя?“* Помъчих се да вникна в онова, което Кели продължаваше да говори. Всички неистини, зловни намеци и нагли лъжи бяха излезли изпод перото не на друг, а на досадната Аби, „вихъра на медийния свят“.

„Боже мой, защо ме мрази толкова? Защо? Защо? Защо? Разбира се, с нея никога не сме се обичали, това е факт. Все пак какво я подтиква да ми съсипе живота? Какво съм ѝ направила?“

Кели явно изтълкува потреса ми като знак, че нямам представа за кого говори, защото добави:

— И на мен името ми е непознато. Дамата е абсолютно неизвестна, което между другото е много хитро — хората няма да се усъмнят в човек, за когото не са чували. Жената от „Ралф Лорен“ е снаха на тази Аби и ме накара да се закълна, че ще пазя тайна, макар да имах чувството, че ѝ се иска да разтръби новината. Така или иначе, не казвай нито думичка никому, но ако случайно се засечеш с тази дама, постарай се да ѝ пробуташ точните снимки и информация.

Помислих си, че Кели ми издава самоличността на авторката, за да я избягвам на всяка цена, ала след миг разбрах, че съм сгрешила.

— Сега можеш да я използваш — продължи тя. — Преструвай се, че случайно си се изпуснала, та онази да си мисли, че е попаднала на сензация — така ще осигурим на нашите клиенти още по-добра реклама.

— Чудесна идея — измънках. Нямах търпение да седна пред компютъра и да прочета отново всяка дума, написана от Аби. Да му се не види, каква беше тайната на успеха ѝ? Кой я беше допуснал в света на богатите и красивите? Бог знае колко доволна е била, че се е натъкнала на златна мина онази вечер в „Бунгалото“, когато се запознах с Филип. Сега вече всичко си идваше на мястото — където и да отидех напоследък, тя изникваше изневиделица, винаги готова да ме жегне с иронична забележка или презрителен поглед.

— Достатъчно по тази тема — обяви Кели. — Съсредоточи се върху това, довечера всичко да мине гладко. Ще бъде страхотен купон, нали?

Измърморих нещо утвърдително и се изнизах от кабинета ѝ. Умът ми беше зает с друго — вече обмислях най-добрата стратегия да се противопоставя на Аби. Съществуваха милион възможности, всяка от тях безкрайно примамлива. Едва когато седнах пред компютъра, осъзнах, че съм безпомощна. Не можех да кажа никому, а най-малко на Аби, че знам кой се крие под псевдонима Вътрешната Ели.

Помъчих се да се съсредоточа. Изрязах дописките от „Пейдж Сикс“ и ги прикрепих с лепенки за стъклената маса, после влязох в интернет, за да проверя дали самолетът на Джей Зи е излетял от Лос Анжелис по разписание, което увеличаваше шансовете да пристигне навреме в Ню Йорк. Засега всичко вървеше гладко. Възложих на двама помощници да ангажират коли, да отидат на летището и да не мърдат от там, докато рапърът и антуражът му не пристигнат. Мярката беше излишна, защото от хотел „Мъри тайм“ щяха да изпратят лимузини, но исках някой да потвърди, че Джей Зи вече е в Ню Йорк и че пътува към хотела. Позвъних на Сами (о, как се разтуптя сърцето ми!), той ме увери, че приготовленията вървят без засечка и ще приключат в ранния следобед. Не ми оставаше друго, освен с трепет да чакам съдбовната вечер.

Самолетът на Джей Зи пристигна няколко минути по-рано. Рапърът се оказа много учтив и внимателен. Почти всички поканени дойдоха на партито, а онези, дето в последния момент цъфнаха пред клуба, като по чудо бяха хора, които бихме искали да присъстват. Господин Кронър беше настанен на специална маса с табелка „служебна“ и цялата вечер прекара в компанията на колегите си. По мое нареждане плеяда красиви момичета непрекъснато се отбиваха да се запознаят с него.

Най-приятно бях изненадана от Филип. Изпитвах ужас, че ще се напие и ще ме изложи, но той се държа учудващо прилично. Не се надрусва и не започна да натиска някоя хубавица... поне не го направи пред фотографите, което беше най-важното. По различни начини му бях наемнала, че като домакин трябва да се държи приятелски с всички, ала се оказа, че предупрежденията ми са били излишни. През цялата вечер поведението му беше безупречно.

Обикаляше сред гостите, ръкуваше се с бизнесмените, поръчваше напитки на банкерите, с типичен Клинтъновски чар потупваше по гърбовете знаменитостите. С лекота разговаряше, усмихваше се и се шегуваше — и мъжете, и жените бяха заплени от него. Едва тази вечер разбрах защо репортерите от клюкарските хроники неотлъчно са по петите му, а дамите изпадат в захлас, когато им обърне внимание. Беше магнетичен и непринуден, неизменно ставаше център на вниманието и всички около него сякаш преставаха да съществуват. Установих, че енергичността му е заразителна и че за съжаление той все още ме привлича.

Единствената опасност от провал настъпи, когато научих, че самолетът на Саманта Ронсън не е излетял от Лондон и оставаме без диджей. Но и този път късметът ми проработи. Няколко секунди по-късно се обади рекламният агент на Джейк Джилехал с молба да включим клиента му в списъка на поканените. Наскоро бях прочела статия, озаглавена „Как сами да си бъдем диджеи“, и реших да

импровизирам. Помолих Джейк и другите знаменитости да си донесат музиката и по за един час всеки да бъде дисководец, след като Джей Зи приключи двацетминутния си ангажимент. Идеята се оказа блестяща. Звездите възторжено приеха предложението ми, всеки донесе подбор от любимите си парчета, а гостите останаха очаровани. Всичко друго мина като по вода. Нямаше бой за чантичките с подаръци, нахалници без покани не се опитаха да се промъкнат в клуба и да провалят посланието: „Всички млади, модни и известни личности са на купона в чест на «Блекбъри», което означава, че самият модел «Блекбъри» е последният писък на модата. Ето защо вие, които прочетете за фантастичното събитие, трябва да притежавате този компютър, за да бъдете млади, модни и известни.“

Тържеството имаше невероятен успех. Кели беше доволна, клиентът въодушевен (макар и леко скандализиран и пиян до козирката — очевидно господин Кронър не беше свикнал с неограничените количества алкохол, които се лееха през цялата вечер), а фотографите усърдно заснемаха всяка знаменитост, която нашите помощници изтикваха пред обективите. Да не говорим за това, как се отрази събитието върху любовния ми живот.

По едно време, когато реших, че всичко е наред и мога да се отпусна за няколко минути, излязох пред клуба под обичайния предлог, че искам да изпуша една цигара. Сами пак четеше орфана книга с меки корици — този път „Крахът на империята“ от Ричард Русо.

— Хубаво ли си изкарваш? — попита и се наведе да ми запали цигарата. Закрих с длани запалката, за да не изгасне от вятъра, и когато докоснах ръката на Сами, сърцето ми запърха. Не знаех дали изпитвам похот, любов, или съм на прага на инфаркт, а и не ме беше грижа.

— Колкото и да е странно, да. — Засмях се, изведнъж ми стана хубаво. — Ако преди няколко месеца ми беше казал, че ще организирам парти с домакин Филип Уестън и с гост изпълнител Джей Зи, щях да си помисля, че си друсан. Справях се с работата в банката, но я мразех. Почти бях забравила какво е да искаш нещо да се получи добре. Усещането ми харесва.

— Явно се е получило. Всички говорят за теб.

— Така ли? Като чуя тази фраза, ме побиват тръпки.

Той се обърна, прегледа списъка и пропусна няколко момичета, после пак ми заговори:

— Отзивите са само положителни. Гостите изказват възхищение от организационните ти умения. Самият аз не помня откога не сме имали парти, което да мине толкова гладко.

— Сериозно? — Давах си сметка, че разговорът е нелеп. Ставаше въпрос за най-обикновено планиране на някакво глупаво тържество, но комплиментите на Сами стопляха душата ми.

— Без съмнение. Въпросът е обичаш ли да правиш това?

— Според мен „обичам“ е твърде пресилена дума за каквото и да било — отбелязах, а Сами така се засмя, че ми се прииска да обгърна с длани лицето му и да го разцелувам. — Е, не е като да работиш за „Корпуса на мира“, но засега ме удовлетворява. Може би защото е нещо ново и ме изправя пред предизвикателства.

Лицето му изведнъж помръкна, той измънка с половин уста:

— Радвам се.

— Какво ще правиш през двата почивни дни? — изтърсих ни в клин, ни в ръкав, за да сменя темата, без да съобразя, че ще прозвучи, сякаш го каня на среща. — Ще ходиш ли някъде с приятелката си? — добавих, за да му покажа, че съм наясно с положението.

По киселото му изражение разбрах, че съм прекрачила границата — Сами не желаше да си пъхам носа в интимния му живот.

— Аз... такова... не исках да...

— Не се притеснявай — прекъсна ме той и се облегна на вратата, като че ли му прилоша. — Положението е доста сложно. Дълга история... нямам време за обяснения. А сега на въпроса — през уикенда ще се прибера вкъщи. Баща ми не е добре, а аз от няколко месеца не съм имал възможност да си отида да го видя.

— Къде живее баща ти?

Той се втрени в мен, сякаш се мъчеше да разгадае изражението ми, после промълви:

— В Покипси.

Нямаше да остана така поразена, ако беше казал, че е роден и израснал в Лаос. Помислих си, че се подиграва с мен — някак си е разбрал, че съм от това забутано градче и че през уикенда ще гостувам на родителите си, и е решил да си направи майтап. Погледнах го, усмихваше се кротко, докато чакаше да асимилирам поразяващата информация, но явно не лъжеше.

— Град Покипси, щат Нью Йорк ли? — беше единственото, което успях да кажа.

— Единственият и неповторим.

— Не може да бъде! И аз съм от там...

— Знам. Обаче реших, че си ме забравила. Аз те помня — добави, загледан в сградата от другата страна на улицата.

В този момент парченцата от мозайката си дойдоха по местата. Едва сега разбрах защо все имах смътното усещане, че отнякъде познавам Сами. Спомних си как веднъж пак стояхме пред „Бунгалото“ и той подхвърли, че на девойката, току-що влязла в клуба, май ѝ трябват уроци по хипарски шик и за тази цел трябва да обмени опит с жителите на някое градче в северната част на щат Нью Йорк. В паметта ми възкръсна срещата ни в „Старбъкс“, когато той пригласи косата на тила си и жестът ми се стори ужасно познат, само дето не си спомнях къде съм го виждала; също и годежното тържество на Пенелъпи, когато Сами не ме пусна в клуба и се взираше в мен, сякаш очакваше да му кажа нещо. Да, сега си обяснявах натрапчивото усещане, че вече съм го виждала някъде. Това бе Самюъл Стивънс, пичът от нашата гимназия, който беше прекалено съвършен. Злите езици го бяха обявили за обратен, защото беше висок, строен и невероятно красив, но не тренираше никакъв спорт, не излизаше с момичета (всъщност не общуваше с никого), а през свободното си време работеше в няколко известни местни заведения. Като тийнейджъри го мислехме за самодоволен и арогантен тип — бяхме прекалено млади да разберем, че е много стеснителен единак и не се вписва сред нас. Спомних си часовете по трудово обучение, когато с него бяхме на една маса — той съсредоточено работеше върху дървените подноси, лопатките и другите вещи, които се опитвахме да направим, мълчеше си и никога не флиртуваше с момичетата. Беше младеж, в когото всичките ми съученички биха се влюбили до полуда, но в действителност го мразеха, защото изглеждаше недосегаем, отдавна надраснал юношеската възраст и толкова надут, че едва ли забелязваше хората около себе си. Набързо изчислих, че не съм го виждала от дванайсет години. Когато бях в девети клас, той бе в единайсети — виждахме се само в часовете по трудово, а след като завърши гимназия, изчезна.

— Боже мой, защо толкова време си мълча? — възкликнах. Извадих цигара, предложих и на него. Той запали и въздъхна:

— Не знам. Може би трябваше... Разбрах, че нямаш представа кой съм, не ти казах още при първата ни среща, а с течение на времето ми ставаше все по-неловко. Онова, което си спомням за теб е как, докато всички майсторяха по нещо в часа на господин Мерц, ти пишеше писма. Често се питах откъде ти хрумват толкова теми. Кой беше късметлията?

Почти бях забравила този свой навик, откакто не живеях с родителите си и никой не ме питаше ежедневно какво съм сторила за спасяването на света. Щом се научих да пиша, нашите ми показаха как да съчинявам писма и аз възторжено прегърнах идеята с писалка и хартия да служа на една благородна кауза. Пиших на конгресмени, сенатори, шефове на концерни, организации за опазване на околната среда и понякога на президента. Всяка вечер около масата с нашите разговаряхме за някаква голяма несправедливост, на другия ден пишех поредното послание, изразявайки справедливия си гняв относно смъртното наказание, изсичането на горите, разрешението за продажба на противозачатъчни на тийнейджъри или несправедливите емиграционни закони. Сега си давам сметка колко високопарен е бил тонът ми, но мама и татко така ме обсипваха с похвали, че се пристрастих към писмата като към наркотик. През последната година в гимназията поразредих писането, но го прекратих окончателно едва когато мое гадже в университета случайно прочете една от епистоларните ми творби и присмехулно подхвърли колко мило е, че се опитвам да спася света. А може би причината не беше в ироничното изказване, а във факта, че начинът на живот на нашите вече не ми допадаше. Престанах да бъда откачената хипарка, която работеше за благото на човечеството и станах нормално момиче с нормални интереси. Понякога се питах дали не съм била прекалено крайна в отхвърлянето на тяхната философия и на предишния си живот. Може би съществуваше златната среда, но честно казано работата в банката и в агенцията на Кели не ме беше върнала обратно към годините на саможертва. От време на време родителите ми с тъга си припомнях колко „въздействащи“ са били писмата ми, колко справедливи каузи съм защитавала, но изглежда вече се бяха примирили, че отдавна съм загърбила работата за добруването на човечеството.

Изведнъж се сепнах и забелязах, че Сами ме гледа изпитателно.

— Късметлия ли? О, говориш за писмата. Не бяха адресирани до някое гадже — тогава си нямах приятел. Момчетата не си падаха по мацки с многобройни плитчици и с еспадрили. Писмата бяха до... въображаеми личности.

— Е, аз винаги съм смятал, че си много готина.

Неизвестно защо се почувствах по-щастлива, отколкото ако ми се беше обяснил във вечна любов. Не ми остана време да се зарадвам, защото получих съобщение по телефона. Текстът гласеше: „Кукло, къде си? Искам шампанско веднага.“ Нямах представа защо Филип не се обърне към някой от невероятно красивите сервитьори, но така или иначе трябваше да се върна в клуба.

— Виж, Сами, влизам обратно, за да се погрижа всички да се натръснат достатъчно, че да им е хубаво, но не чак толкова, че да започнат да вършат глупости. Преди това един бърз въпрос — искаш ли утре да пътуваме заедно до вкъщи?

— До вкъщи ли? До Покипси? И ти ли заминаваш?

— Няма начин да пропусна ежегодния Фестивал на листопада.

— Фестивал на листопада ли? — Той отново се обърна да пропусне мъж и жена, толкова пияни, че едва се държаха на крака, но това не им пречеше да се опипват.

— Не питай. Става дума за празненство, което моите родители организират всяка година и присъствието ми е задължително. Почти съм сигурна, че вуйчо Уил няма да дойде — винаги измисля някаква спешна работа в последната минута, но ще ми даде колата си. Ако искаш, мога да те взема — добавих, като се надявах да не бъда шофьор и на попрезрялата му приятелка.

— Ъъъ, може... тоест... ще бъде чудесно. Смятах в събота сутринта да взема автобуса.

— Мисля да тръгна утре след работа и ако си свободен, ще ми бъде приятно да пътуваме заедно — Радвах се, че за пръв път със Сами разговаряме като нормални хора.

— С удоволствие приемам поканата — отвърна той.

„Че как няма да е доволен, след като си спестява четири часа път с автобус“ — помислих си, но побързах да кажа:

— Чудесно. Да се срещнем при вуйчо ми да речем... в шест. Той живее на Сентръл парк уест близо до Шейсет и осма улица. Е, разбрахме ли се?

Сами едва успях да кимне, преди Филип да изникне до мен и буквално да ме завлече обратно в клуба. Не се вбесих, защото бях обзета от приятно предчувствие за утрешния ден. В щастлив унес обикалях залата, приемах комплиментите на персонала и на гостите, които ме хвалеха, че „купонът е страхотен“. В два след полунощ, когато всички започнаха да се разотиват, казах на Филип, че ме боли глава и се прибрах с такси. У дома веднага си легнах, като се възнаградих със „Слим Джим“ и новия роман на „Арлекин“. Беше най-прекрасната вечер в живота ми.

Едва сдържах вълнението си, докато чаках Сами във фоайето на сградата на Уил. Денят ми се стори безкрайно дълъг. Кели заведе всички на закуска, за да отпразнуваме успеха от предишната нощ. После ме покани в „джунглата“ си и оповести, че ще ѝ помагам за купона на „Плейбой“, като се отчитам само на нея. Новината не зарадва Елиса (забелязах как помръкна лицето ѝ) — работеше в агенцията вече две години и очевидно очакваше Кели да ѝ възложи отговорната задача. Но след като подхвърли колко се радва, задето друг ще има „удоволствието“ да се оправя с нещо, което ще бъде пълен хаос, тя си лепна изкуствена усмивка и предложи тост за снощния успех. Дори вестници и електронни издания, чиито репортери не бяха присъствали на партито, се превъзнасяха относно „букета от знаменитости и светски личности“, които са почели промоцията на „най-модната придобивка на младите, желаещи да бъдат в крак с времето“. Голямата изненада обаче предстоеше — от офиса на Кронър ни доставиха голяма пратка „Блекбъри“, с която можеше да се зареди цял магазин; придружаваше я толкова възторжено благодарствено писмо, че чак се смутих. Доброто ми настроение не се помрачи от злостната дописка в „Нюйоркски сензации“, че са ме видели да плача, задето Филип се е натискал с млада нигерийка, прочула се с ролите си в сапунени опери, и въобще не се трогнах, когато Елиса ми довери как „случайно“ Филип я закарал с веспата до къщи, защото се била скарала с Давид, обаче „нищо не се случи помежду ни, заклевам се, Бет!“. С нетърпение чаках да свърши безкрайното работно време и да се озова в колата заедно със Сами.

Сърцето ми се преобърна, като го видях да влиза във фоайето — носеше изгъркани джинси и прилепнал пуловер, през рамо беше праметнал голям сак. Чудех се как ще откъсна очи от него и ще шофирам чак до Покипси. Престорих се, че задълбочено чета вестника, и вдигнах поглед едва когато Сами се приближи и каза:

— Привет. Още веднъж ти благодаря за любезното предложение.

Изправих се на пръсти, за да го целуна по бузата, после заявих:

— Не говори глупости. Ти ми правиш услуга, защото няма да пътувам сама. Ей сега ще се обадя на вуйчо да ми донесе ключовете от колата.

Уил се съгласи да ми заеме луксозния си лексъс едва след като се заклех да поддържам версията, която беше измислил, за да не присъства на семейната сбирка. Настоя да инструктира и Сами, макар че той нямаше да се срещне с родителите ми.

Тримата слязохме в подземния гараж, но преди да ми подаде ключовете, Уил отново попита:

— Сигурна ли си, че запомни всички подробности, душичко?

— Уил, престани да се притесняваш. Няма да те издам. Сама ще посрещна изпитанието. Това е моят подарък за теб.

— Направи ми удоволствие, съкровище. Хайде за последен път да преговорим материала. Какво ще отговориш, когато милата ми сестра попита къде съм?

— Ще ѝ кажа, че със Саймън изпитвате ужас да прекарате двата почивни дни в къща, в която електроуредите се задействат със слънчева енергия, няма достатъчно топла вода, а конопените чаршафи боцкат и са захабени, защото мама не използва перилни препарати. Затова сте предпочели да отпразнувате началото на листопада във вилата в Ки Уест. Освен това смятате, че е доста отегчително на масата да се говори само за опазване на околната среда. Е, доволен ли си? — Усмихнах се подкупващо.

Той безпомощно погледна Сами и се прокашля.

— Не се безпокойте, сър, Бет си знае урока — увери го милият младеж и се настани на предната седалка. — В последния момент Саймън е трябвало да замести болен музикант и макар вие да изгаряте от желание да се видите с роднините, сте решили, че не е редно да го оставите сам през уикенда. Възнамерявали сте да телефонирате и да се извините, но проклетият редактор не ви позволява да вдигнете глава от работа, затова ще позвъните чак следващата седмица. Обещавам отново да препитам племенницата ви по време на пътуването.

Уил пусна ключовете в протегнатата ми длан.

— Сами, много ти благодаря. А ти, Бет, да слушаш внимателно лекциите за самоусъвършенстване. И да не съжаляваш мен, горкия

старец, задето ще седя край басейна, ще пия дайкири и ще чета криминално романче.

Би трябвало да го мразя, но той изглеждаше толкова доволен от алибито и от плановите си за почивните дни, че само го прегърнах, седнах зад волана и включих двигателя.

— Да знаеш, че си ми длъжник. Както винаги. — Оставих на задната седалка чантата, в която бях настанила Милингтън, и хвърлих вътре кокал-играчка, та четириногото да се забавлява с нещо и да не лае по пътя. — Въпреки това смятам да ти донеса подарък — например кичозна тениска с ресни или една-две свещи с аромат на кокос. Доволен ли си?

— О, я престани! Да караш внимателно, чуваш ли? И запомни: каквото и да се случи през следващите три дни, не ме търси. Приятно изкарване! — добави той, когато потеглих. Надникнах в огледалцето за обратно виждане. Уил ни изпращаше въздушни целувки.

— Страхотен е — отбеляза Сами, докато си пробивах път през задръстванията, за да изляза на магистралата. — Все едно е момченце, което се преструва на болно, за да не ходи на училище.

Пуснах сборния диск „Монсър Баладс“ (поръчан в три чаен сутринта след една безсънна нощ), прехвърлих съдържанието, докато намерих „Да бъда с теб“ на „Мистър Биг“, и едва тогава отговорих:

— Имаш право. Честно казано, не знам какво щях да правя без Уил. Единствено благодарение на него днес съм нормален човек.

— Ами родителите ти? Мисля, че не съм ги виждал, но наистина ли са толкова странни?

— Те са реликви от шейсетте, обаче се вземат много на сериозно. Мама се разплака, когато на тринайсет за пръв път си избърснах краката. Страхуваше се, че съм станала жертва на стандартите за женска красота, наложени от мъжете.

Сами се засмя, протегна крака и облегна глава на сключените си пръсти:

— Не ми казвай, че те е отучила от това.

— Не, обаче не посмях да повторя чак до студентските си години. Нашите имат особени схващания — например когато си купих яке подплатено с кожа, те ме обвиниха, че съм допринесла за разрушаването на цяла екосистема. В четвърти клас пък не ме пуснаха да спя у една съученичка, защото забелязали, че родителите на

момичето не предават вестниците за вторични суровини. Решиха, че може да се окаже пагубно да прекарам дванайсет часа в такова обкръжение.

— Шегуваш се.

— Де да бях. Не че не са чудесни хора, но са прекалено отдадени на каузата. Понякога ми се иска да съм като тях.

— Докато бяхме в гимназията, почти не те познавах, но си спомням, че беше... беше по-различна от сегашната модерна нюйоркчанка.

Буквално онемях. Сами явно се изплаши да не ме е засегнал и побърза да добави:

— Не ме разбирай погрешно. Винаги съм си мислил, че си социално ангажирана. Спомням си твоята статия в училищния вестник относно правата на жените. Веднъж в коридора неволно подслушах разговор между учителите — не вярвах, че материалът е написан от деветокласничка. Прочетох статията и самият аз се учудих.

Стана ми приятно, че е прочел и запомнил моята дописка. Сранно, но това сякаш ни сближаваше.

— Трудно е да останеш посветен на каузата за спасяване на света. Особено когато са ти я натрапили, а не е била по твой избор.

— Сигурно е така — въздъхна Сами. — Май вашите са много принципи.

— О, представа си нямаш. За щастие освен хипита, те все пак са евреи и не обичат лишенията. Чувала съм баща ми да казва: „Няма значение дали си беден или богат, за да бъдеш убедителен — важни са аргументите, а не материалните придобивки или липсата им.“

Той се поизвърна и се втренчи в мен.

— Ще ти доверя още нещо — продължих. — Родена съм в комуна и Ню Мексико — място, за което не бях съвсем сигурна, дали е щат, докато по „Си Ен Ен“ не видях картата за изборите през две хилядната година. Мама обича да разказва как ме е родила в „брачното легло“ пред очите на всички деца в комуната, които били доведени да видят чудото, а именно появата на нов живот. Никакви лекари, никакви лекарства или стерилни чаршафи, само съпруг с ботаническо образование, ентусиазирана акушерка-аматьорка, духовният водач на комуната и две дузини деца под дванайсетгодишна

възраст, които най-вероятно са останали девствени поне до трийсетата си година, след като са наблюдавали „чудото“.

Докато говорех, се питах какво ме е прихванало. Не бях разказвала тази история от години, може би откакто с Пенелъпи, след като се запознахме през първата седмица в Емъри, се скрихме сред храстите до тенис корта да пушим марихуана и тя ми довери, че баща ѝ познава колегите си по-добре отколкото членовете на собственото си семейството и че до петата си годишнина мислела чернокожата бавачка за своя майка. Реших, че ще я ободря, ако ѝ разкажа за моите родители. Така щеше да разбере колко нормални са нейните. Спомням си как се смяхме до припадък — лежахме на тревата, бяхме друсани и щастливи. Разбира се, бях запознала Камерън с нашите и той ги смяташе за малко странни, но никога не ми беше хрумвало да му разкажа любопитната история. Нещо у Сами обаче ме подтикваше към откровеност.

— Невероятно! — възкликна той. — Колко време си живяла в комуната? Помниш ли нещо?

— Не. Родителите ми напуснали, когато съм била двегодишна, и се преместили в Покипси, защото им предложили работа в университета Васар. Има още една история, този път свързана с името ми. Нашите мислели да ме кръстят Соледад и така да увековечат калифорнийския затвор, в който изпращали демонстрантите от Бъркли, обаче техният шаман или друг мъдър човек предложил да ме нарекат Бетина в чест на Бетина Аптъкър, единствената жена в комитета на Движението за свободно слово. Когато бях на дванайсет и Бет Мидлър беше на мода, настоявах всички да ме наричат Бет. След време разбрах, че съм се прекръстила на името на закръглена червенокоса изпълнителка на сълзливи сантиментални песнички, но беше прекалено късно. Вече всички с изключение на мама и татко ми казват Бет.

— Брей! Вашите явно са интересни хора. Някой ден трябва да ме запознаеш с тях.

Не знаех как да реагирам (подозирах, че ще го стресна, ако обявя, че те са бъдещите му тъст и тъща), затова реших да сменя темата и да го накарам да ми разкаже за неговите родители:

— Сега е твой ред. Има ли някакви пикантни подробности около вашите или са нормални хора?

— Ами... как да ти кажа... Мама почина от рак на гърдата, когато бях шестгодишен.

Понечих да се извиня, да изтъряся някакво глупаво клише, но той продължи:

— Изглежда ужасно, но в действителност бях прекалено малък, за да разбера какво се е случило. Просто беше странно да раста без майка, обаче за по-голямата ми сестра е било наистина тежко. Освен това татко всеотдайно ни даряваше с любов за двама.

— Той как е? Онзи ден ти спомена, че не бил добре.

— Здрав е, но мисля, че е много самотен. Дълги години имаше връзка с една жена; не знам какво се е случило помежду им, но преди няколко месеца скъсаха и тя се пресели в Южна Каролина. Боя се, че баща ми много трудно ще понесе раздялата. Реших, че гостуването ми ще го поразведри.

— А сестра ти?

— Тя е на трийсет и три. Омъжена е, има пет деца. Пет деца, представяш ли си? Четири момчета и едно момиче. Първото дойде на бял свят година, след като тя завърши гимназия. Живее във Фишкил и може често да посещава татко, обаче мъжът ѝ е голям кретен, пък и сега тя е много заета, защото е решила да довърши образованието си за медицинска сестра, затова...

— Близки ли сте с нея? — попитах и си помислих колко странно е изживяването. Слушах го и пред мен се разкриваше неподозиран свят, който не бих могла да си представя, че съществува, докато наблюдавах как всяка вечер настоящи и бъдещи важни особи приятелски се поздравяват със Сами и дори му се подмазват, за да ги пусне в „Бунгалото“.

Той се позамисли; обърна се, извади от сака си кутийка с кока-кола, отвори я, подаде ми я и едва тогава отговори:

— Близки ли? Не бих казал. Мисля, че не може да ми прости, задето напуснах родния дом и се записах в университета, когато тя вече имаше едно бебе и беше бременна с второ. Непрекъснато подхвърля, че татко живее само заради мен и колко е хубаво, че той може да се гордее поне с едното си дете. Въпреки това е добро момиче... Божичко, надух ти главата. Извинявай. — Преди да кажа, че цял ден бих го слушала да говори за каквото и да било, парчето на

„Мистър Биг“ свърши, запяха „Уайтснейк“ и той се засмя: — Наистина ли харесваш тази музика? Как можеш да я слушаш?

От този момент сложихме край на сериозните теми — разговаряхме за музика, филми и странните хора, с които и двамата се сблъскахме ежедневно. Сами не обелваше нито дума за Филип, аз не го питах за приятелката му, но иначе разговаряхме така, сякаш се познаваме от дълги години. Като наближихме Покипси, се обадох на нашите, че ще закарам един приятел до дома му и много скоро ще бъде при тях.

— Бетина, не ставай смешна! — изкрещя мама в телефонната слушалка. — Непременно го доведи на вечеря.

— Мамо, той сигурно иска да си бъде вкъщи. Дошъл е да види своето семейство, не моето.

— Все пак го покани, баща ти много ще се зарадва. Разбира се, каним го най-сърдечно и на утрешното празненство. Всичко вече е готово за голямото събитие.

Обещах ѝ да предам поканата и затворих.

— Какво става? — попита Сами.

— Мама настоява да дойдеш на вечеря, но аз ѝ казах, че сигурно бързаш да се прибереш у дома и да се видиш с баща си. Освен това храната е отвратителна.

— Всъщност приемам с удоволствие. И без това татко ме очаква едва утре. Пък и мога да помогна в кухнята, да приготвя нещо полезно така, че да става за ядене. — Говореше равнодушно, но аз усетих (надеях се и се молах да съм права) нещо повече.

— Ами... както искаш — казах, опитвайки се да изглеждам равнодушна, но се получи така, сякаш съм против идеята. — Мисълта ми е, че много ще се радвам, ако приемеш.

— Наистина ли?

— Разбира се. Ще дойдеш ли? После ще те закарам до вас. Освен това обещавам да те измъкна, колкото е възможно по-бързо от примката им. Естествено те ще имат достатъчно време да се опитат да те направят вегетарианец, но все някак ще издържиш. — Неловкостта помежду ни се беше стопила. Бях адски щастлива, същевременно изпитвах мъничко страх.

— Добре. След онова, което ми разказа за вашите, изгарям от нетърпение да се запозная с тях.

Завих по алеята, разполовяваща шестте акра земя, на които родителите ми живеяха вече четвърт век. Мама, облечена с вълнени дрехи, седеше на люлката на верандата и четеше. Колата (буик „Скайларк“, модел 1970), която нашите държаха за „спешни случаи“, беше завита с вечното брезентово чергило, защото те се придвижваха само с велосипеди. Мама захвърли книгата („Наръчник за ръчно боядисване на плат с помощта на восък“) и се спусна да ни посрещне, преди още да съм спряла.

— Бетина! — извика, припряно отвори вратата на колата и развълнувано плесна с ръце. Измъкна ме навън и сърдечно ме прегърна, а пък аз се запитах дали има друг, освен мама и кучето ми, който да ме посреща толкова радушно. За миг забравих колко се страхувах от това гостуване при нашите.

— Привет, мамо. Изглеждаш страхотно. — Не й правех комплимент, наистина беше много интересна жена. Гъстата ѝ коса, дълга до кръста, беше прошарена и блестеше като сребро, но тя продължаваше да я носи на път в средата както по времето, когато е била тийнейджърка. Беше висока и слаба, само изражението ѝ издаваше, че не е крехка, колкото изглежда. Както обикновено не носеше грим, единственото ѝ бижу беше тюркоазено слънце, окачено на фина сребърна верижка. — Запознай се със Сами. Сами, това е майка ми.

— Здравейте, госпожо Робинсън. — Той изведнъж се ухили. — Извинете, сигурно сте свикнали хората да реагират така.

— Да, знам. „Исус ме обича повече, отколкото предполагам.“^[1] Така или иначе предпочитам да ми казваш Ан и да си говорим на „ти“.

— Много мило, че ме покани на вечеря, Ан. Дано не ви се натрапвам.

— Глупости, Сами. Пристигането ви е празник за нас. А сега влизайте, преди да сте премръзнали.

Измъкнах от чантата кихащия Милингтън, пяхнах го под мишница и последвахме мама по коридора. Минахме край старомодната кухня и влязохме в оранжерията, която нашите бяха построили преди няколко години, „за да се наслаждават на природата, когато времето е неблагоприятно“. Това беше единственото модерно помещение в къщата, напомняща дървена хижа, и аз много го харесвах — беше нещо, което човек очаква да види в най-люксозен хотел. Около

стените на футуристичната стъклена конструкция бяха засадени кленове, по-навътре растяха всевъзможни цветя и храсти, които биха вирели добре при подобен микроклимат. Имаше и езерце (малко по-голямо от пясъчна яма на игрище за голф), по което плуваха водни лилии, наоколо бяха подредени столове от бамбук. Татко седеше до ниска дървена маса, осветявана от китайски хартиен фенер, и преглеждаше курсови работи; изглеждаше сравнително елегантен — носеше джинси и сандали „Наот“ („Няма смисъл да купуваме тези нацистки чехли «Биркенщок», след като израелците произвеждат не по-лоши от тях“ — казваше често.) Стори ми се, че косата му се е прошарила още повече. Той скочи на крака, пъргаво както винаги, и сърдечно ме прегърна.

— Бетина, Бетина! Завърна се в родното гнездо! — затананика и затанцува с мен. Засрамах се и се отдръпнах, после бързо го целунах по бузата:

— Здравей, татко. Запознай се със Сами. Сами, това е баща ми.

Молах се да се държи нормално. Никога не знаех какво ще каже или ще направи. При първото гостуване на нашите в Ню Йорк поканих на обяд Пенелъпи. Те вече я познаваха от онази злощастна вечеря с нейните родители, която тя сигурно беше забравила. Баща ми обаче помнеше като слон. След като отново ги запознах, галантно ѝ целуна ръка и възкликна:

— Скъпа Пенелъпи, разбира се, че те помня. С вашите отидохме на вечеря и ти доведе онзи симпатичен младеж. Как му беше името? Адам... Андрю? Направиха ми впечатление острият му ум и красноречието му — добави без следа от сарказъм.

Беше шега, която разбихахме само двамата. На онази тъпа вечеря Ейвъри се появи толкова друсан, че не можеше да отговори на елементарни въпроси като например къде е роден и какво следва. Въпреки че от години не беше виждал нито Пенелъпи, нито Ейвъри, от време на време татко ми се обаждаше по телефона и се преструваше на наркопласър — преправяше си гласа и питаше дали искам да купя „суперстока“. Двамата с него смятахме случилото се за невероятно смешно и често се шегувахме на тази тема. Милата Пенелъпи, която не подозираше, че могат да съществуват такива отношения между баща и дъщеря, не разбра подмятанията и само любезно се усмихна. За

щастие татко не знаеше нищичко за Сами, затова смятах, че няма да има фалове.

— Приятно ми е, Сами. Поседни да правиш компания на стареца. Тукашен ли си? — Той ни наля от специалния чай от лакрица, който мама приготвяше в промишлени количества, а Сами някак се намести на възглавниците, обшити с мъниста и разхвърляни около масичката. Настаних се между него и майка ми, която седна грациозно, все едно беше с двайсет години по-млада.

— И така, какви са планове за утрешното празненство? — попитах престорено жизнерадостно.

— Гостите ще дойдат едва късно следобед, дотогава си свободна — отвърна мама. — Защо със Сами не прегледате културната програма на университета? Мисля, че си струва.

— Утре сутринта има концерт на Алвин Ейли. Ако искате, ще уредя билети — обади се татко. Толкова отдавна преподаваше екология във Васар и студентите толкова го обичаха, че можеше да уреди всичко. Майка ми завеждаше отделението за „душевно здраве“ в студентската поликлиника; отделяше еднакво време за „горещия телефон“ (отговаряше на въпроси, свързани с изнасилвания, изпадане в депресия и желание за самоубийство) и за агитиране на администрацията да прилага по-нетрадиционни методи в лечението на студентите (акупунктура, билки, йога). Двамата бяха любимците на тукашните студенти, също както цели шестнайсет години се славеха като най-популярната двойка в Бъркли.

— Ще прегледам програмата, но да не забравяме, че Сами е дошъл да види семейството си — намесих се и ги изгледах с надеждата да престанат с прекалените си грижи. Сипах две лъжици кафява нерафинирана захар в чашата на Сами и му я подадох.

— Като стана дума, какво е извинението на Уил този път? — безцеремонно попита мама.

Сами побърза да се намеси, без да подозира, че нашите отдавна бяха разкрили тактиката на вуйчо и се шегуваха с неизчерпаемите му лъжи. Странното е, че мама и Уил бяха много близки, въпреки незначителната подробност, че тя е хипи с радикални убеждения, а той отявлен консервативен републиканец. Не минаваше ден, без да разговарят по телефона — дори се държаха мило един с друг, макар че пред мен всеки се присмиваше на другия.

Сами заговори бързо:

— Какво каза вуйчо ти, Бет? Че от филхармонията повикали Саймън в последния момент, за да замести внезапно заболял колега, нали така? А пък Уил не искал да го оставя сам през уикенда.

Мама се усмихна първо на мен, после на баща ми:

— Така ли? Аз пък разбрах, че Саймън трябвало спешно да се срещне с адвокатата си в кантората му в Ню Джърси.

Сами се изчерви — явно реши, че се е объркал. Време беше да се намеся.

— Знаят, че Саймън не замества никого, Сами. Не се безпокой, не си сгафил.

— Точно така, моето момче — побърза да го успокои мама. — Прекалено добре познавам скъпия си брат, за да вярвам на лъжите му. Закъде заминаха двамата? Маями? Бахамските острови?

— Ки Уест — отвърнах и долях чашите на всички.

— Печелиш, Ан — ухили се татко, после обясни: — Майка ти твърдеше, че той ще се откаже в последния момент и ще хвърли вината за това върху Саймън. Честно казано, доволен съм, задето заряза изтърканото обяснение, че редакторът на вестника го притиска спешно да предаде някакъв материал.

Двамата се засмяха, после майка ми обяви, че отива да приготви вечерята.

— Днес бях на фермерския пазар и купих от зимната им реколта — добави.

— Ще разрешиш ли да помогна, Ан? — попита Сами. — Това е най-малкото, което мога да направя, за да се извиня, задето те излъгах. Освен това отдавна не съм бил в домашна кухня и ще ми бъде много приятно.

Нашите недоумяващо го изгледаха, затова побързах да обясня:

— Той е главен готвач. Завършил е Института по кулинария и възнамерява един ден да отвори собствен ресторант.

— Така ли? Колко интересно. Работиш ли в някое заведение в Ню Йорк? — поинтересува се баща ми.

Сами стеснително се усмихна и наведе глава:

— Преди няколко месеца ме назначиха в „Грамърси Тавърн“ и ми възложиха да приготвям неделния обяд. Клиентелата на този

ресторант е много изискана, поддържат висок стандарт. За мен работата там е много ценен опит.

Смаяно го изгледах: „Да му се не види, кой беше този непознат?“

— В такъв случай приемам помощта на драго сърце. Можеш ли да приготвиш нещо интересно с тиквички? — Мама го хвана под ръка и го поведе към кухнята.

След няколко минути той вече се въртеше около печката, а тя седеше до масата и го гледаше с неприкрит възторг.

— Какво правиш? — попитах, докато наблюдавах как Сами изцеди варените макарони, после добави към тях малко зехтин. Той избърса ръцете си в престилката с надпис „Приеми истината, за да постигнеш душевен мир“ и доволно огледа работата си:

— Ще започнем със салата от макарони, моркови, краставички и ядки от пиния; ще има също ордъвър от тиквички. Майка ти каза, че предпочита нещо леко като главно ястие, затова смятам да напълня чушки с ориз и ароматни подправки. За десерт предлагам да хапнем печени ябълки със сладък сос и разбита сметана. Ан, купила си фантастични продукти.

— Мамо, такова ли меню имаше предвид? — подхвърлих, наслаждавайки се на смаяните физиономии на нашите.

— Мислех да сложа зеленчуците в глинен съд и да ги изпека — отвърна тя, без да откъсва поглед от Сами.

— И това е прекрасно ястие — побърза да каже той. — Ако предпочиташ, ще го приготвя.

— Не! — едновременно извикахме двамата с татко, който потупа по рамото Сами и добави: — Моля те, продължавай. Ще си устроим голям банкет.

Вечерята наистина беше великолепна — толкова вкусна, че дори не забелязах липсата на месо и изобилието на органични храни. Разбрах, че напразно съм се притеснявала как нашите ще приемат Сами и как той ще реагира на странностите им. Те го обсипаха с комплименти за кулинарните му умения, а той засия и стана необичайно разговорлив. Докато се усетя, ме оставиха да разчистя масата, а него завлякоха обратно в оранжерията, за да му покажат мои снимки като голо бебе в дървеното коритце и какви ли не още награди и грамоти от детството и юношеството ми, с каквито се гордеят само

любящите родители. Полунощ настъпи неусетно и нашите обявиха, че си лягат.

— Вие двамата останете докогато искате, но ние имаме нужда от здрав сън — каза мама и загаси билковата цигара (с баща ми си поделяха една, когато бяха в празнично настроение). — Утре е голям ден, въпреки че е най-краткият в годината. — Подаде ръка на баща ми, той се усмихна и после двамата станаха. — Много се радвам, че се запознахме, Сами. Обичаме да ни посещават приятели на Бетина.

Сами също се изправи:

— Благодаря за вечерята. И успех с утрешното празненство. Сигурно ще бъде чудесно.

— Фестивалът на листопада се превърна в традиция. Надяваме се и ти да присъстваш. Лека нощ. — Преди да тръгне към къщата, татко се наведе и шепнешком благодари на Сами, задето му е дал възможност поне веднъж в живота да хапне нещо вкусно.

— Страхотни са — промълви Сами, когато останахме сами. — Според твоето описание очаквах да видя някакви големи чешити. Обаче вашите са си съвсем нормални.

— Зависи какво разбираш под „нормално“... Е, какво ще правим сега? Остани още малко, ако не бързаш да се прибиращ вкъщи.

Той се позамисли, после подхвърли:

— Искаш ли да отскочим до „Старлайт“?

Предложението му окончателно ме убеди, че той е свършен.

— Прекрасна идея! — възкликнах. — За мен е най-страхотният ресторант на света. И ти ли харесваш това място толкова много?

— Дори повече. Като ученик в гимназията често ходех там, въпреки че беше унизително, защото няха приятели и винаги седях сам — взимах си кафе и четях списание или книга. Ужасно ми докривя, когато напусна най-старата сервитьорка с брадавиците.

„Старлайт“ беше епицентърът на обществения ни живот, когато бяхме в гимназията; там се виждах с приятелите си — момичета и момчета, които също като мен не бяха достатъчно красиви или отворени, за да бъдат популярни, но смятаха, че превъзхождат загубеняците и неудачниците (предимно необщителни гениални математици и компютърни специалисти), неохотно заемащи по-ниско стъпало на обществената стълба. Йерархията се спазваше стриктно — готините и отворените бяха монополизирали масите за пушачи,

социално отритнатите играеха на електронните автомати в дъното на залата, а ние (хипита, пънкари и младежи, стремящи се към върха, но още неосъществили целите си) се настанявахме на останалите маси и в сепаретата. Момчетата се събираха на групичка, пушеха и обсъждаха със самочувствието на експерти дали биха се отказали от свирките и секса, ако някой ги заплаши с разстрел, докато ние, техните верни приятелки (които не правехме нито свирки, нито секс с тях), пиехме кафе след кафе и коментирахме най-задълбочено коя наша съученичка има най-хубави дрехи, най-големи цици и най-готино гадже. „Старлайт“ беше местната версия на нийоркския „Сентръл парк“, само дето обстановката не беше толкова шик (столовете и канапенцата в сепаретата бяха тапицирани с кафява изкуствена материя, а флуоресцентните лампи дразнеха очите), хигиената не беше на ниво и, колкото и невероятно да звучи, всички от персонала бяха с брадавици по лицето или пък им липсваше по някой пръст на ръката. Обичах „Старлайт“, както някои хора остават привързани към детската си стая или местата, на които са прекарвали летните ваканции, и при всяко връщане в Покипси не пропусках да отида в старото „свърталище“. Припомних си как Сами седи самотен на маса в дъното и внезапно изпитах тъга и носталгия.

С него избрахме най-чистото сепаре и се престорихме, че преглеждаме листа с менюто, което си беше същото от десетилетия. Въпреки че бях преяла на вечеря, ми се прииска да си взема кифлички с канела или пържени картопки; в крайна сметка реших, че прекаляването с въглехидрати е допустимо извън Манхатън и поръчах и двете. Сами поиска само кафе. Една от любимите ми сервитьорки с грамадна космата брадавица на горната устна презрително изсумтя, когато той помоли за обезмаслено мляко вместо сметана, и дори когато се отдалечи от масата, продължи да го гледа накриво.

— Защо не си ми казал, че работиш и в „Грамърси Тавърн“? С удоволствие бих обядвала там.

— И ти не спомена, че си била отличничката на класа или че си получила наградата „Мартин Лутър Кинг“ за общественополезна дейност?

Засмях се:

— Мили боже, не са пропуснали случая да се похвалят с гениалната си дъщеря. Радвах се, че си завършил гимназия три години

преди мен и си в неведение за „постиженията“ ми, но трябваше да се досетя какво ще се случи.

Сервитьорката доля чашата му и нарочно изплиска малко кафе.

— Не ги упреквай, Бет. Мисля, че е много трогателно, задето се гордеят с теб.

— *Гордееха се*. Сега е различно. Не са очаквали дъщеря им да избере за кариера привличането на знаменитости в разни модни клубове, нито името ѝ да бъде най-спряганото в клюкарските рубрики.

Той невесело се усмихна:

— Всеки е принуден да прави компромиси, но това не означава, че си се променила.

О, как ми се искаше да му повярвам!

— Да си тръгваме, а? — подхвърлих и махнах на сервитьорката да донесе сметката; забелязах, че и по отношение на цените в „Старлайт“ нищо не се е променило. Независимо колко голяма беше компанията и какво консумираха, сумата винаги възлизаше на три долара на човек. — Трябва да си пазя силите за утрешното празненство. Не знам как да те навия да дойдеш...

Сами остави на масата двайсетдоларова банкнота („Като компенсация за годините, през които киснех тук с часове и оставях мизерни бакшиши“ — обясни усмихнато), хвана ме под ръка и ме поведе към вратата. Във фоайето спря пред ротативката, която беше срещу въртящата се витрина с пайовете, пусна няколко монети и спечели плюшено прасенце. Подаде ми го, а пък аз си помислих, че никога не съм получавала толкова хубав подарък.

Разстоянието до дома на Сами беше петнайсетина километра. Докато шофирах, установих, че преди не съм била в този район на градчето. През цялото време мълчахме, сякаш изведнъж се бяхме отчуждили. Забравени бяха безгрижното бърборене и шегите, които си разменяхме през последните девет часа. „Девет часа ли? — помислих си. — Все едно са изминали пет минути.“ Спрях на алеята пред скромна двуетажна къща.

— Прекарах незабравима вечер. Благодаря, че ме докара, и най-вече задето ме запозна с вашите. — Сами май не бързаше да слезе, затова най-сетне се обнадеех, че ще ме целуне. Напрежението, което се усещаше помежду ни, беше подробно описано във всеки роман на „Арлекин“.

Глупости! Аз трябва да ти благодаря, че ме спаси от хранително отравяне — избърборих и се вкопчих в коленете си, които неудържимо трепереха.

Без да отговори, Сами слезе. Отвори задната врата, взе си багажа, махна ми и промърмори нещо, което не чух, защото бях поразена. Разочарованието ми подейства като силна плесница. Включих на задна скорост — трябваше да се махна, преди да заридая. „От къде на къде ти хрумна, че той те харесва? — питах се горчиво. — Чисто и просто ти е благодарен, задето му спести пътуването с автобуса. Престани да се заблуждаваш, иначе ще изглеждаш пълна глупачка.“ Обърнах се да изкарам колата на улицата и видях, че Сами се връща. Говореше нещо, но не го чувах. Ударих спирачки, свалих стъклото.

— Забрави ли нещо? — попитах, като се стараех гласът ми да не трепери.

— Да.

— Задната врата е отворена, вземи...

Не довърших фразата. Той се приведе, протегна ръка и изключи двигателя. Разкопча предпазния ми колан, отвори вратата и ме издърпа навън.

Понечих да заговоря, но Сами обгърна с длани лицето ми така, както всяко момиче мечтае и както никой мъж не прави. *Все едно гледам корицата на „Прелъстително твой“* — помислих си. За мен тази илюстрация символизираше най-романтичното в любовната връзка. Бях убедена, че ще усети как гори лицето ми, но не ми остана време да разсъждавам. Сами се наведе и ме целуна толкова нежно, че не можах да реагирам; бях прекалено потресена, за да отговоря на целувката.

— Обещавам другия път да не го забравя — промълви (можех да се закълна, че само героите от филмите говорят така страстно и пресипнало) и галантно задържа вратата на колата, докато сядам. Краката ми се подкосяха, затова се тръснах на седалката и загледах Сами, който тръгна към къщата.

[1] Фрази от популярна песен на Саймън и Гарфънкъл: „Неу, Mrs. Robinson... Jesus loves you more than you will know...“ — Б.пр. ↑

След като привърших с окачването на хартиените фенери във формата на луни, мама не издържа и започна да ме разпитва.

— Скъпа, този Сами изглежда симпатичен. Снощи изкарахме много приятно.

— Да, наистина е симпатичен. — Нямаше да се предам лесно, щях да я накарам да се поизпоти, докато изтръгне нещо от мен.

— Ще дойде ли на празненството? — попита тя, постави голяма чиния с пюре от печени сини домати, подправени със зехтин, до чинийките с маслини, отстъпи назад, за да се възхити от подредбата, и едва след това ме погледна.

— Едва ли. Знам, че не би го пропуснал, но след като ще остане само през почивните дни, иска да прекара повече време с баща си. Спомена, че може да отидат някъде да хапнат пържоли.

— Така ли? — кисело промърмори мама, но се въздържа от злъчен коментар по адрес на хората, които се тъпчат с месо и вкарват отрови в организма си. Сами просто беше казал, че може би с баща му ще отидат на ресторант, но аз нарочно излъгах мама, за да я вбеся. — Може би ще се отбие после, за да вкуси някои от нашите деликатеси.

— Непременно ще му предам съблазнителното предложение. — Стана ми криво, когато Сами се обади, че няма да присъства на празненството, още повече ме доядя, след като съобщи решението си да не пътува обратно с мен. Учтиво ми благодари за услугата и добави, че в понеделник не бил на работа, затова щял да остане още един ден в Покипси. За миг се изкуших да се обадя в службата и да излъжа, че съм болна, за да се върна в Ню Йорк заедно с него, но си спомних, че до партито на „Плейбой“ остава по-малко от месец и нямам никакво време за губене.

— Бетина, искаш ли да ми помогнеш? — Татко грижливо подреждаше подпалки и дърва за горене. Връхната точка на всеки Фестивал на листопада беше огънят, около който гостите се събираха,

за да танцуват, да пият вино и да „възпяват луната“, каквото и да означаваше това.

Изтичах при него. Тази вечер се чувствах като волна птичка. Носех стари кадифени джинси и вълнен пуловер с цип, останали още от гимназията. Удобните дрехи бяха истинско облекчение след прозрачните блузки и тесните модни дънки, стягащи задника, които фанатично навличах всеки ден. Пухкавите чорапи от ангорска вълна топлеха краката ми, индианските мокасини, украсени с мъниста и ресни, бяха по-меки от пантофи. Като ученичка, всички ме вземаха на подбив заради тях, въпреки това ги носех; сега пък се чувствах малко омерзена, защото бяха върхът на модата и ги рекламираха в „Лъки“; все пак няха намерение да се отказвам от удобството в името на принципите си. С пълни гърди вдишах студения въздух и усетих чувство, напомнящо щастие.

— Казвай с какво да помогна, татко.

— Донеси ей ония дърва, дето са подредени до оранжерията — изпъхтя той, докато носеше на рамо тежък дънер. Остави го на земята и ми подхвърли износени работни ръкавици.

Мама извика, че отива да си вземе душ и че е приготвила чай от лакрица. Щом свършихме със струпването на дървата за огъня, с татко отидохме в кухнята и си наляхме по една чаша.

— Е, Бетина, какви са ти отношенията със симпатичния младеж, който ни гостува снощи? — уж небрежно подхвърли той.

— Симпатичен младеж ли? — повторих, за да печеля време. И двамата искаха да чуят, че ходя със Сами — Бог ми е свидетел, че никой не го желаете повече от мен, но няха сили да обясня сложното положение.

— Разбира се, знаеш, че с майка ти мечтаем да се омъжиш за някой, който прилича на приятеля на Пенелъпи... Как му беше името?

— Ейвъри.

— Точно така. Ейвъри. Ще бъде чудесно да разполагаш с неограничени количества първокачествена трева, нали? Все пак и този Сами изглежда читав. — Той се усмихна на шегата си.

— С него сме само приятели. Предложих да го докарам, за да не пътува с автобуса. — Няхах желание да задълбавам. Струваше ми се излишно да разказвам на родителите си за нещо, което засега приличаше на влюбване на наивна ученичка.

Татко отпи от чая си и ме изгледа иззад чашата с надпис „Ветерани, подкрепете борбата за мир“:

— Хубаво. Как върви работата?

Цели двацет и четири часа бях забравила за агенцията, но изведнъж изпитах необяснимо желание да си проверя съобщенията. Само че в къщата на нашите клетъчните телефони нямаха сигнал. Разбира се, можех да си набера номера по стационарния телефон и да прослушам съобщенията, но не си направих труда.

— Ами... добре — побързах да отговоря. — Много по-интересна е, отколкото очаквах. Колегите ми са симпатични и общо взето се разбирам с тях. Празненствата ми харесват, макар да предчувствам, че рано или късно ще ми омръзнат. Запознавам се с много хора... Накратко, засега работата ме удовлетворява. — Баща ми кимна, но усетих, че иска да ми каже нещо. — Е, изплюй камъчето — подканих го. — Какво те тревожи?

— А, нищо. Интересно ми е...

— Че какво интересно има в организирането на рекламни тържества? Въобще не е вълнуващо...

— Тъкмо това искам да кажа. Не се засягай, Бетина, но с майка ти сме изненадани, задето избра тази професия.

— Поне не съм в „Ю Би Ес“. Мама едва не получи инфаркт, като разбра, че клиенти на банката са „Доу Кемикълс“. В продължение на три седмици ме обсипа с писма, пълни с обвинения, че подпомагам изсичането на горите, заболяването на децата от рак на белите дробове и дори войната в Ирак. Не помниш ли как се беше паникьосала? Накрая поисках разрешение от шефовете да не работя с тази компания. Сега пък се тревожите, че имам нова работа. Защо?

— Не се тревожим, Бетина. Въпросът е... Мислехме, че вече си готова да се занимаваш с нещо по... стойностно. Например да съчиняваш писма с искане за субсидии и подпомагане. От малка те бива да пишеш. Нали по едно време спомена, че ще постъпиш в някаква женска организация?

— Много неща споменавах, татко. Обаче се случи така, че постъпих в рекламната агенция и работата ми харесва. Толкова ли е непрестижна? — Прозвуча така, сякаш се оправдавах, но разговорът ме изнервяше.

Татко се усмихна:

— Не твърдя подобно нещо, скъпа. Знаем, че рано или късно ще откриеш верния път.

— И таз хубава! Не ми говори толкова покровителствено. Какво й е лошото на сегашната ми работа...

— Бетина, Робърт, къде сте? Гостите всеки момент ще бъдат тук. Готови ли сте? — Гласът на мама отекна сред стените на дървената къща. С баща ми се спогледахме и се изправихме.

— Идваме, мила — провикна се той.

Оставих чашите в умивалника и изтичах в спалнята на горния етаж да сменя панталона си с друг, също толкова широк и размъкнат. Едва смогнах да се среща и да си намажа с вазелин устните (въздъхнах, като си спомних как преди по-малко от двайсет и четири часа Сами целуна същите тези устни), когато поканените заприиха даха.

Само след един час къщата беше претъпкана и аз осъзнах, че не познавам повечето гости. С изключение на неколцина съседи и преподаватели от университета, за пръв път виждах хората, които пиеха ябълков сок и опитваха от източния специалитет с печени сини домати.

— Мамо, кои са тези хора? — попитах, когато я заварих насаме в кухнята. Слънцето залезе — по-точно небето притъмня, защото през целия ден нямаше слънце; на двора засвири оркестър, изпълняващ еврейска народна музика. Някакъв човек със сандали като на баща ми възторжено извика и заподскача, все едно му се беше спускала хернията.

— Хм, значи и на теб ти направи впечатление колко нови познати имаме. През този семестър баща ти преподава само на един курс, затова ни остава повече време за общуване. Онези жени до масата са от магазина за хранителни стоки. Преди няколко месеца започнахме да пазаруваме от тях, предишният магазин стана прекалено фашистки. С онези две съпружески двойки се запознахме на пазара за зеленчуци на Юклид Стрийт. И още... да видим... Сред гостите са и хора, с които се видяхме за пръв път миналия месец на мълчаливото протестно бдение против смъртното наказание, неколцина са от комитета по изграждане на екооселища...

Продължи да говори, докато пълнеше с лед каните и ги подреждаше на масата. Облегнах се на кухненския плот и се запитах как е възможно дотолкова да съм се отчуждила от родителите си.

— Ела да те представя на Ейлийн. С нея се редуваме на кризисната гореща линия и тази година тя спаси живота на едно момиче. Знае всичко за теб и много държи да се запознаете.

Преди да сложим каните върху подносите, въпросната Ейлийн цъфна в кухнята и ахна:

— Божичко, това сигурно е Бетина! — Втурна се към мен, закръгленото ѝ коремче се разтресе. Преди да реагирам, тя ме прегърна, сякаш бях дете. — Толкова се радвам, че най-сетне се видяхме! Майка ти често ми разказва за теб, дори съм чела някои от фантастичните писма, които си съчинявала като гимназистка!

Изгледах убийствено мама, но тя само сви рамене.

— Наистина ли? Почти съм ги забравила, беше толкова отдавна. И аз съм чувала за вас много хубави неща — излъгах. Едва преди трийсет секунди ѝ бях научила името. Обаче мама изглеждаше довольна.

— Така ли? Ела, моето момиче. Седни до леля Ейлийн и разкажи какво е да си толкова прочута.

Забелязах, че „леля“ Ейлийн е най-много с десет години по-голяма от мен, обаче реших да ѝ играя по свирката и се настаних до масата:

— Прочута ли? Не бих казала. Вярно, че общувам с известни хора, защото работя в агенция за връзки с обществеността, но самата аз не съм прочута — обясних търпеливо. Вече бях сигурна, че „леличката“ ме е взела за дъщерята на друга жена.

— Приятелко, може да живея в Покипси, но съм страстна читателка на таблоидите. Изгарям от нетърпение да чуя всички, абсолютно всички подробности за фантастичния Филип Уестън. — Тя си пое дълбоко въздух и се престори, че припада. — Разказвай и гледай да не пропуснеш нищичко. Според мен той е най-красивият мъж на земята!

Засмях се, същевременно трескаво се питах как да се измъкна от неловкото положение, ала едва като видях изражението на мама, наистина се разтревожих.

— Моля? — попита тя. — Кой Филип?

Ейлийн недоверчиво я изглежда:

— Ан, само не ми казвай, че не знаеш за връзката на дъщеря ти — твоята плът и кръв, с най-желания мъж на света. Не се опитвай да

ме заблуждаваш! Не те попитах направо, защото знаех, че тази вечер ще се срещна с Бетина и ще науча направо от извора пикантните подробности.

Да я бях ударила, мама нямаше да изглежда толкова поразена; през няколкото кратки секунди с облекчение разбрах, че с баща ми не са чели последните „шедьоври“ на Вихъра.

— Аз... не подозирах, че ходиш сериозно с някого — заекна тя. Представях си какво ѝ е на душата — не само, че не ѝ бях доверила нещо толкова важно, ами отгоре на всичко колежката ѝ щеше да разбере, че не си споделяме. Искаше ми се да я прегърна, да я отведе в страни и да ѝ обясня всичко, но Ейлийн ме заобсипва с въпроси:

— Споделял ли е с теб защо с Гуинет са скъсали? Така и не разбрах каква е причината. Дали лично познава английската кралица? Няма начин да не я познава, нали е от семейство на аристократи...

— Аристократи ли? — прошепна мама и се подпря на плота. Изглежда, искаше да ми зададе милион въпроси, но едва успя да каже:

— Ами снощният младеж?

— Филип Уестън е бил тук, така ли? — намеси се Ейлийн. — Дошъл е в Покипси? Снощи? Мили Боже...

— Филип Уестън не е бил тук — прекъснах я. — Един приятел пътува с мен и го доведох да се запознае с нашите. Освен това не ходя с Филип, само няколко пъти сме излизали заедно. Той е приятел и с всичките ми колеги.

— Ооо, нима? — въздъхна дебеланата. Явно обяснението я задоволяваше. Мама обаче не можеше да си намери място:

— Няколко пъти си излизала с човек на име Уестън? Да разбирам ли, че е член на прочутата английска фамилия Уестън?

Стана ми приятно, задето Филип е толкова известен, че дори майка ми е чувала за него.

— Същият — отвърнах; радвах се, че нещата започват да се изглаждат.

— Бетина, даваш ли си сметка, че Уестънови са отявлени антисемити? Забрави ли скандала с швейцарските сметки на жертвите от холокоста? Да не говорим, че в много предприятия на Уестънови се извършва нечовешка експлоатация на емигранти от Южна Америка. Наистина ли ходиш с някого от тях?

Ейлийн усети, че разговорът приема неприятен обрат, и на бърза ръка се изниза.

— Не ходя с него — настоях, макар отрицанието да изглеждаше нелепо, след като вече бях споменала, че няколко пъти съм излизала с Филип.

Мама се втрени в мен, сякаш ме виждаше за пръв път от месеци насам, и поклати глава:

— Не го очаквах от теб, Бетина. Наистина не го очаквах.

— За какво говориш?

— Никога не съм предполагала, че моята дъщеря ще общува с подобни хора. С баща ти мечтаехме да бъдеш умна, амбициозна и преуспяваща, но се опитахме да те възпитаваме в духа на определени добродетели. Къде е гражданското ти съзнание, Бетина? Отговори ми.

За пореден път най-неочаквано бях спасена. Някакъв непознат човек се втурна в кухнята и извика на мама веднага да излезе навън, защото от местния вестник я чакали за снимка. Последните пет години нашите бяха превърнали ежегодния Фестивал на листопада в благотворително тържество, подпомагащо местните приюти за малтретирани жени и така се бяха превърнали в институция, чиито прояви се отразяваха от местната преса и от университетския вестник. Наблюдавах как фотографът засне родителите ми в оранжерията, после пред големия огън. До края на вечерта се постарях да играя ролята на любезна домакиня и да се запозная с новите приятели и колеги на нашите. Двамата повече не отвориха дума за работата ми или за Филип Уестън, ала неодобрението им беше осезаемо като лош вкус в устата. За пръв път, откакто се помнех, няхах търпение да се върна в Ню Йорк.

В понеделник отидох на работа по-рано — от доста време не се бях чувствала така отпочинала и сравнително щастлива. Разбира се, реакцията на нашите ме натъжи, но бях чиста пред съвестта си, защото знаех истината за отношенията ни с Филип. Освен това нищо не можеше да помрачи настроението ми след незабравимото прекарване със Сами. Преди да се захвана със сандвича и кафето, с копнеж си припомних ЦЕЛУВКАТА. Едно от момичетата, отговарящи за Списъка, ме върна в реалността, оставяйки най-новата Жълта справка на масата.

За пръв път разгърнах разпечатките, без да се страхувам, че съм спомената. Бях сигурна, че Аби не е присъствала на Фестивала на листопада. Ето защо се вцепених, когато още на първата страница видях името си в заглавие, написано с големи букви: „НЕПРИЯТНОСТИ В РАЯ? РОБИНСЪН СИ БЛИЖЕ РАНИТЕ В РОДНОТО ГРАДЧЕ“. Аби злъчно коментираше как „внезапното ми изчезване“ е направило силно впечатление, тъй като напоследък с Филип сме били „неразделни“, и фактът, че „съм се скрила“ в дома на родителите си, очевидно означавал криза в любовната ми връзка. Намекваше се, че „бягството“ ми е свързано или с необходимостта да се скрия след злоупотреба с алкохол, или с желание „да ближа раните си“, след като Филип ме е изоставил. Криза в любовната ми връзка ли? Алкохолизъм? Изоставяне? Изявлението, че ходя с Филип, не ме вбеси така, както намекът, че ми е бил шута. И още нещо — не стига, че бях описана като пеперудка, която прехвърква от купон на купон, но бях обвинена и в алкохолизъм. Злобата на Аби беше необяснима. Знаех, че ще последват обаждания от приятели, колеги и познати, изгарящи от желание да коментират днешната „голяма новина“, затова изключих мобилния си телефон.

За съжаление не можех да „изключа“ съвещанието, което се провеждаше всеки понеделник. Отне ми половин час да убедя Кели (и Елиса, която изглеждаше най-разтревожена), че с Филип не сме се

скарали, че не съм пътувала до Покипси, за да търся по-неизвестни клиники за лечение на проблеми с алкохола, и че нямам намерение в близко бъдеще да „зареза прочутото си гадже“. Почти припаднах от облекчение, когато Кели, очевидно успокоена от декларациите и обещанията ми, внезапно смени темата.

— Имаме нов клиент, и то много престижен — обяви с широка усмивка. — От днес представляваме Асоциацията на собствениците на нощни клубове в Истанбул.

— Че има ли нощен живот в Истанбул? — подхвърли Лио, докато оглеждаше съвършения си маникюр.

— Не знаех, че в Сирия са разрешени нощните клубове! — шокирано възкликна Елиса. — На мюсюлманите им е забранено да консумират алкохол, нали?

— Истанбул е в Турция — поправи я Лио, очевидно доволен от обширните си познания. — Въпреки че ислямът е официална религия, държавата е със светско управление и страната се стреми към възприемане на западните традиции.

— Точно така, Лио — кимна Кели. — Както ви е известно, вече имаме достатъчно опит, за да развиваме международна дейност, и мисля, че това е добро начало. В асоциацията членуват трийсетина собственика на клубове, които искат да се рекламира нощният живот в Истанбул. Трябва да се гордеем, че са избрали нас.

— Представа си нямах, че турците ходят на партита — изсумтя Елиса. — В края на краищата Истанбул не е Ибиса.

— Тъкмо затова искат помощта ни — обясни Кели. — Доколкото разбрах, градът е изключително космополитен и привлича много богати европейци, които харесват плажовете и евтините стоки. След терористичните нападения на 11 септември в туристическия бизнес се наблюдава спад, ето защо от асоциацията целят да покажат на американците (особено на по-младите), че нощният живот в Истанбул не отстъпва на този в големите европейски градове, но е по-екзотичен и цените са по-ниски. Нашата задача е да превърнем Истанбул в туристическа дестинация номер едно.

— И как ще го постигнем? — промърмори Лио; сега изучаваше ремъка на чантата си и изглеждаше безкрайно отегчен.

— Като начало ще се запознаете с онова, което ще рекламираме. От асоциацията са ви запазили самолетни билети до Истанбул. Тук

остава само Кейт, за да ми помага. Тръгвате в сряда.

— Какво? — извиках. — Заминаваме за Турция в сряда ли? — Знаех, че пътуването ще забави работата ми, но въпреки това едва ли щях да бъда по-щастлива, дори ако Кели беше обявила, че ще гледам на живо „Кълчър Клъб“.

— Съгласен съм с Бет — кимна Лио. — Не знам дали си струва. Пък и се страхувам от пътуване до страна, която е във война.

— Ама... аз не съм казала, че не искам да замина — смутено промърморих.

— Във война ли? — кисело се усмихна Кали. — Боже, колко си невеж.

— Не съм. Беше образно казано. Нямам желание да посетя страна, където храната и водата не стават за консумация, а в хотелите няма свястно обслужване по стаите. Турция е в Близкия Изток, нали?

— Именно в това е проблемът — въздъхна Кели, запазвайки спокойствие. На нейно място нямаше да бъда толкова търпелива. — Страната е цивилизована. Вероятно ще я приемат в Европейския съюз. В Истанбул има хотели на „Фор Сизънс“, „Риц“ и „Кемпински“, дори бутик на „Версаче“, да му се не види! Убедена съм, че обслужването ще бъде на ниво. Единствената ви задача е да посетите възможно най-много клубове и ресторанти. Обличайте се елегантно. Пийте шампанското, което ви предлагат. Пазарувайте. Приемайте всички покани за партита. И, разбира се, омагьосвайте гостите.

— Гостите ли? Имаш предвид собствениците на клубове. Няма да се свалям на някакви си турци, Кели! Дори заради теб. — Елиса скръсти ръце на гърдите си.

Шефката се усмихна:

— Хм, странно. Смятах, че по отношение на свалките нямаш задръжки. Но не бери грижа, непорочна Елиса. Гости ще бъдат грижливо подбрани светски личности от Манхатън.

Елиса на мига наостри уши:

— Моля? Кой ще пътува с нас?

Кали и Лио също се пооживиха. Кели продължи:

— Още не сме получили потвърждение от всички, засега са дали съгласие Марлена Бержерон, Емануел де Силва, Моника Темпълтън, Оливър Монтрашон, Алесандра Урибе Сандовал и Камила фон Албург. С тях заминават в сряда, за да се запознаете с клиентите и да

набележите най-добрите заведения. Другите ще пристигнат в петък с частен самолет и също ще отседнат във „Фор Сизънс“. От асоциацията ще ви осигурят всичко; целта е да насочите фотографиите към обектите, които си заслужават да бъдат снимани за реклама.

— Частен самолет ли? — прошепнах.

— Фотографи ли? — недоволно промърмори Елиса. — Не ми казвай, че ще ни придружава цял полк папараци.

— Не, само трима-четирима, при това на свободна практика и необвързани с определен вестник или списание. Прибавете и още толкова репортери, също необвързани, и ще получим идеалното медийно отразяване.

Не вярвах на късмета си. След по-малко от четирийсет и осем часа щях да бъда в Истанбул, да обикалям нощните клубове и да седя до басейна на един от най-люксоznите хотели в света, а работата ми щеше да се състои в осигуряване на точното количество алкохол и наркотици на шепа „ценители на красивото и модното“, за да изглеждат доволни на снимките, но и да отговарят що-годе свързано на въпросите на репортерите. Фотографиите щяха да бъдат поместени във всички таблоиди и вестници, придружени с подробни описания как известните личности вече предпочитат да купонясват в Истанбул, и никой нямаше да разбере, че на практика сме подкупили гостите, фотографите и репортерите, за да представят нещата в най-добра светлина. Идеята беше гениална и отговаряше на мотото на нашата индустрия: „Инсценирай и рекламирай“.

— Бет, позволих си да помоля асоциацията да предостави на вас с Филип апартамента за младоженци. Това е най-малкото, което мога да направя за любимата ми двойка — гордо обяви Кели.

Нещо сякаш ме сграбчи за гърлото.

— И той ли ще пътува с нас? — изграчих. Откакто Сами ме целуна, измислената ми връзка с Филип изглеждаше още по-странна.

— Естествено. Всъщност донякъде идеята е негова. Разказах му как турците се свързаха с мен по време на празненството за промоцията на „Блекбъри“ и той предложи да ми помогне. Готов беше да осигури дори самолета на баща си, обаче от асоциацията ме бяха уведомили, че ще изпратят тяхна машина.

Понечих да кажа нещо, каквото и да било, но Кели вече вървеше към вратата на залата за съвещания. Преди да излезе, се обърна и

подхвърли:

— Стегнете се, деца. Чака ни много работа. Елиса, ти ще поддържаш връзка с клиентите и гостите. Лио, за теб остават репортерите и фотографите; подготви кратко съобщение за пресата и списък с „жокери“, осигури снимки на важните личности, които ще пътуват с вас. Давид, започни да изготвяш досиета на гостите — разбира се, информацията вече я има в нашата електронна картотека, от теб се иска само да разбереш предпочитанията на всеки, та от „Фор Сизънс“ напълно да задоволят всякакви изисквания и капризи. Мисля, че няма да има романтични конфликти, но за всеки случай се погрижи да бъдат избегнати. С изключение на Оливър, който се чукаше с Камила, а сега се говори за връзката му с Моника, хората от групата не са обвързани помежду си. Това ще ви улесни значително.

Всички усърдно си водеха бележки, а момичетата, отговарящи за Списъка, на които бе разрешено да присъстват на съвещанието, ни наблюдаваха завистливо.

— Ами аз какво ще правя, Кели? — обадох се.

— Ти носиш отговорност само за Филип. Той е ключовата фигура, затова се постарай да изпълняваш всяко негово желание. Остане ли доволен, и приятелите му ще бъдат доволни, и работата ще върви като по вода. — Намигна ми, да не би да не съм разбрала за какво намеква, и си отиде в кабинета.

Лио, Кали и Елиса бяха в повишено настроение и решиха да отидат в „Пастис“, за да продължат обсъждането на плановете; отклоних поканата под предлог, че съм уморена, уж за малко отпуснах глава на масата и неусетно задряхах. Събудих се, стресната от кошмарен сън — Филип правеше упражнения на балкона на луксозния апартамент за младоженци, докато фотограф заснемаше двойното легло, което се предполагаше, че споделям с неотразимия господин Уестън.

Във вторник вечерта Пенелъпи най-сетне ми се обади — бях я търсила поне хиляда пъти. След неприятния епизод с прощалната вечеря си поставих за цел да ѝ телефонирам често, но и двете се оказахме толкова заети, че все не успявах да я чуя. Усещах, че се е отдалечила и в прекия, и в преносния смисъл, но нещата не се свеждаха само до това. Макар да твърдеше, че ми е простила, задето си тръгнах с Филип, знаех, че не е превъзмогнала обидата. Още не ѝ бях разказала как Сами ме целуна и за реакцията на нашите, когато разбраха, че ходя с прословутия капиталист и експлоататор Уестън, нито за откритието, че Вихъра е автор на клюките за мен.

През последните три часа си приготвих багажа, през пет минути звънях на Пенелъпи и се питах какво ли прави Сами и дали се готви да скъса с приятелката си, за да бъдем заедно. Казвах си, че ще избере най-правилното решение, а именно: да остави онази маминка и да се впусне в бурна връзка с мен. Беше очевидно... поне така си мислех.

Тъкмо редях поредното сълзливо послание, Пенелъпи най-сетне вдигна слушалката.

— Привет, аз съм — каза тихо и малко колебливо.

— Здравсти. Как си?

— Добре. Извинявай, че не ти се обадох по-скоро.

— Няма значение, знам, че си много заета. Обаждам се да се сбогувам. Утре заминавам за Турция. Ще отсъствам само няколко дни, но исках да те предупредя.

— Турция ли? Защо?

— По работа, представяш ли си? Имаме нови клиенти — членовете на някаква Асоциация на собствениците на клубове, които искат да рекламираме нощния живот в Истанбул. Най-общо казано, ще заведем там известни личности от Манхатън и ще се погрижим пресата да отрази пребиваването им.

— Божичко, май извади късмет с тази работа. Изглежда вълнуваща. Ще имаш ли време да разгледаш забележителностите?

Чувала съм да казват, че църквата Света София била незабравима. Също и Синята джамия. Имало корабчета, с които туристите прекосяват Босфора... Ще бъде невероятно преживяване, Бет.

Не ми се обясняваше, че подобни възвишени занимания не се предвиждат и че задачата ми е да обикалям заведенията и да осигурявам достатъчно наркотици и алкохол на „стълбовете на обществения живот в Манхатън“, затова побързах да сменя темата:

— Да, сигурно ще бъде чудесно. А сега кажи какво става с теб.

— Нищо особено.

— Пенелъпи! Ако не ме лъже паметта, вече си в Калифорния. Как се справяш с новия живот? Разкажи ми всичко от игла до конец. — Запалих цигара и придърпах на скута си Милингтън; накратко, подготвих се за дълго описание, ала приятелката ми явно не беше въодушевена.

— Ами... засега всичко е нормално — каза уклончиво.

— Май не си доволна. Каква е причината?

— Не знам — въздъхна тя. — Тук е много хубаво... Имаме голям апартамент в Санта Моника близо до плажа, освен това е чудесно да сме толкова далеч от нашите и от родителите на Ейвъри. На пръв поглед всичко е прекрасно, обаче...

— Какво?

— Мислех, че Ейвъри ще поулегне и ще престане да кръстосва заведенията, но той веднага си намери компания. Напоследък почти не го виждам. Докато започнат лекциите през януари, има още пет седмици на безделие и разюздан нощен живот.

— Миличка, не говори така. Сигурно се мъчи да свикне с новия живот. Започнат ли учебните занятия, годеникът ти ще се укроти.

— Дано. Сигурно имаш право. Въпросът е, че той... той... е, няма значение.

— Пенелъпи! Какво премълчаваш?

— Няма да ти кажа, защото ще си помислиш, че съм ужасна.

— Нека ти напомня, че разговаряш с жена, която „ходи с някого, защото професията ѝ го изисква“. Тъкмо сега нямам право да осъждам когото и да било.

Тя отново въздъхна:

— Онази вечер, докато той беше във „Вайсрой“, прегледах електронната му поща и открих няколко много обезпокояващи

съобщения.

— Само не ми казвай, че всеки от вас има достъп до електронната кореспонденция на другия! — възкликнах ужасено.

— Не, разбира се. Но той е толкова предсказуем. Написах името на любимия му клуб и се оказа, че съм улучила паролата.

— Какво откри? — попитах нетърпеливо. И през ум не ми мина да я упреква. Месеци наред дебнех Камерън, обаче той пишеше прекалено бързо и така не се добрах до паролата.

— Може би реагирам твърде емоционално, но прочетох няколко много симпатични послания до негова бивша колежка от Ню Йорк.

— Какво означава „симпатични“?

— Възхваляваше я до небето, задето издържала на пиене повече от всяка негова позната.

— Леле, какъв донжуан! Спокойно може да напише наръчник по прелъстяване.

— Нали? Невероятно, но ми се стори, че той флиртува. И още нещо — подписал е писмата като „Пипи“.

— Не думай! Не е педал, нали? Никой хетеросексуален мъж не се подписва така.

— Не знам... С мен никога не се е лигавил по този начин. Отначало се вбесих, после ме хвана шубето. Снощи... по-точно в три сутринта, когато господинът благоволи да се прибере вкъщи, го попитах дали поддържа връзки с някого от службата и преди да повърне, той отрече. Дали не прибързвам с обвиненията? Още по-подозрително е, че тази сутрин беше необичайно мил и дори предложи да обиколим магазините и да прекараме заедно целия ден...

Чудех се какво да кажа. До сватбата оставах повече от осем месеца — все още имаше макар и малка надежда Пенелъпи да осъзнае, че годеникът ѝ е боклук и няма смисъл да си пропилява живота с него. С удоволствие бих наляла масло в огъня, но тя сама трябваше да стигне до правилния извод.

Заговорих, като внимателно подбирах думите си:

— Във всяка връзка има върхове и спадове. Затова хората първо се сгодяват. Годеежът е за това. Ако откриеш, че помежду ви има различия, които ще попречат на съвместния ви живот, още не е късно да...

— Бет, криво ме разбра! — сопна се Пенелъпи, а пък аз се почувствах, сякаш ме е зашлевила. — Обичам Ейвъри и ще се омъжа за него. Само реших да споделя с най-добрата си приятелка подозренията си. Вече си давам сметка, че те са безпочвени и параноични. Проблемът не е в годеника ми, а в мен. Трябва да съм по-уверена в чувствата му, това е всичко.

— Разбира се. Имаш право. Не намеквах да развалиш годежа. Винаги можеш да ми се довериш. Извинявай, ако съм те засегнала.

— Няма значение. Напоследък съм доста потисната. Май ме измъчва носталгия. Благодаря, че ме изслуша. Как вървят нещата при теб? Филип как е?

Не проумявах как се стигна дотам, че най-добрата ми приятелка смяташе Филип за мое гадже и не подозираше за чувствата ми към Сами. Не се бяхме чували от няколко седмици, но отчуждението ни беше започнало преди месеци. Докато с Пенелъпи работехме в банката и всяка вечер се отбивахме в „Блек дор“, бе немислимо да целуна мъж като Сами и да не споделя веднага с нея. И ето ни сега — не бяхме разговаряли откровено цяла вечност. Или поне на мен ми се струваше така.

— Нещата са доста сложни. Всички, включително самият Филип, мислят, че той ми е гадже, обаче не е вярно. — Давах си сметка, че изявлението ми изглежда безсмислено, но нямах сили за подробни обяснения.

— Е, може да съм несправедлива към него, ала смятам, че не е подходящ за теб, Бет.

Запитах се какво ли щеше да каже, ако ѝ бяха известни подробностите за фамилията Уестън, които ми разкри мама.

— Знам, Пен. В момента съм много объркана.

— Ще обясниш ли каква е причината?

— Струва ми се, че работата е обсебила съществуването ми. Шефката май не прави разлика между случващото се в службата и в личния ми живот. Сега разбра ли?

— Не. Какво общо има началничката с живота ти извън службата?

— Ами... първо чувствам отговорност пред Уил, тъй като той ми намери тази работа и очаква да се представя добре. Не искам да го посрамя, защото знам, че използва всичките си връзки. Мисля, че

засега се справям, но успехът ми зависи от Филип. — Знаех, че пак бръщолевя несвързано. Пенелъпи сигурно си мислеше, че говоря на китайски, но точно в момента нямах желание да изяснявам обстановката.

— Добре... — колебливо промърмори тя. — Нямам представа за какво говориш, обаче знай, че съм винаги до теб: само на едно обаждане разстояние.

— Знам, скъпа, благодаря ти. Още веднъж извинявай, задето не останах на прощалното ти тържество. Чувствам се като предателка.

— Не се упреквай. Знам, че не искаше да стане така.

— Божичко, за малко щях да забравя! Видяла си, че в „Нюйоркски сензации“ напоследък пускат зловни клюки за мен, нали?

— Естествено — трудно е да не ги забележиш.

— Знаеш ли коя е авторката на материалите?

— Някоя си Ели... Вътрешната Ели.

— Известно ли ти е кой се крие под този псевдоним?

— Не. Важно ли е?

— Авторката, скъпа моя Пен, е Аби. Аби Вихъра. Мръсницата ме преследва като сянка и пише гадости по мой адрес.

Пенелъпи ахна:

— Сигурна ли си? Какво ще предприемеш? Трябва да й затвориш устата!

Изсумтах:

— С най-голямо удоволствие. Само че Кели ми го съобщи под секрет и настоя да не издавам тайната пред никого. Откога искам да ти го кажа, но с теб не сме се чували толкова дълго, че и сега щях да забравя. Не е ли глупаво? Не подозирах, че тази Аби изпитва толкова силна омраза към мен.

— Странно е. Знам, че не те харесва, нито пък мен, ако трябва да сме откровени, но действията й са прекалено гадни дори за нея.

— Мисля си само как ще й поискам обяснение, а няма начин да го направя. Чак ми идва да пукна от яд. — Погледнах часовника и скочих като ужилена. — Господи, кога стана осем часът? Извинявай, но трябва да затварям. Тази вечер читателският клуб се събира у дома, а още не съм се подготвила.

— Не знам защо, но ми харесва, че още четеш тези глупости. Истинска романтичка си, Бет.

Едва не ѝ доверих за Сами и целувката, обаче в последния момент се отказах и подхвърлих:

— Ами да, винаги съм била оптимистка.

След разговора с Пенелъпи се почувствах малко по-добре. Нямах време за губене — би трябвало цялата вечер да правя справки в електронната търсачка „Гугъл“ и да чета информация за хората, с които щях да пътувам до Турция, но сърце не ми даваше да отменя сбирката на читателския клуб. Загубих цял час, докато се подготвя, ала когато домофонът иззвъня, с удовлетворение отбелязах, че си е струвало труда.

След като момичетата се настаниха удобно, обявих, че тази вечер е посветена на латино темата, в чест на книгата, която щяхме да обсъждаме, а именно „Купена от нейния латиноамерикански любовник“. На корицата висок мъж със смокинг (предполагаемият латиноамерикански любовник) стоеше на палубата на яхта и прегръщаше елегантна жена с вечерна рокля.

— Приготвила съм сангрия и маргарити — добавих.

Всички заръкопляскаха.

— Освен това предлагам латиноамерикански деликатеси — кесадиля, бурито, лютив чипс и синапен сос. За десерт имаме кексчета „Магнолия“.

— Не разбирам какво е общото между кексчетата с розова глазура и латино темата — промърмори Кортни и си взе едно.

— Само те не се вписват. Не можах да се сетя за испански десерт, който да предпочитам пред тях. — В този момент Милингтън изляз от скривалището си под умивалника в кухнята. Извиках му:

— Ела, момчето ми.

Той се появи с царствена походка, демонстрирайки сомбрерото си.

— Бет, как ти дойде на ум! — Джил се засмя и прегърна кученцето, за да разгледа шапката.

— Хитро е, нали? Виж, сомбрерото има дори каишка за под брадичката и не пада.

Джейни си взе още една кесадиля и замислено промърмори:

— Бет, неузнаваема си. Като си спомня каква беше в началото... честно казано, впечатлена съм.

Засмях се:

— Това е благодарение на новата ми работа. Сега и насън мога да организирам парти.

Първо хапнахме и пийнахме, коктейлите ни замаяха приятно и вече можехме съвсем откровено да признаем колко ни е харесала книгата, която предстоеше да обсъдим. Когато Вика извади нейния орфан екземпляр, всички бяхме напълно зашеметени от питиетата.

— И така, ще прочета анотацията в интернет. — Тя разгърна разпечатката. — Готови ли сте?

Закимахме. Вика се усмихна и зачете:

— „Испанският милионер Сезар Монтарес пожелава Розалинда още в първия миг, в който я вижда. Никога досега не е изпитвал подобно магнетично привличане. Ала той презира меркантилните жени — онези, които стават любовници или съпруги на много по-възрастни мъже. Розалинда пък е твърдо решена да не се омъжва заради пари... докато Сезар не открива тайните ѝ дългове. Сега може да я купи за своя любовница, а Розалинда няма избор, освен да плати неговата цена...“ Майчице! Тръпки ме побиха. Какво мислите, момичета?

— Толкова е романтично, когато той за пръв път я вижда в крайбрежния ресторант — въздъхна Кортни. — На мига разбира, че Розалинда е голямата му любов. Защо в реалния живот няма мъже като него?

„Убедена съм, че Сами е такъв“ — казах си и мислите ми се зареяха към онази единствена, но толкова нежна целувка.

В продължение на половин час обсъждахме любимите си герои, обратите в сюжета и сексуалните сцени, после се отплеснахме на лични теми — едни разказваха за работата си, други за семейни проблеми, но разговорът се въртеше предимно около мъжете.

Наближаваше полунощ, а пък аз още не бях започнала да си стягам багажа за пътуването. Ненадейно домофонът избръмча, а когато натиснах бутона, чух гласа на портиера Шеймъс:

— Някой си Филип Уестън иска да те види, Бет. Да го пусна ли?

— Филип! Филип е тук, така ли? — Не осъзнавах, че съм изрекла на глас мислите си, докато Шеймъс не отвърна:

— Точно така, слънчице.

Испаднах в паника и запелтечих:

— Ами... аз... имам гости. Помоли го да ми се обади, когато се прибере вкъщи.

— Миличка Бети, пусни ме при теб. Този приятел тук... как ти е името, друже? Шеймъс? Симпатяга си ти, Шеймъс. Та с моят приятел си пием по биричка и си говорим каква сладурана си ти. А сега бъди добро момиче и ме покани.

Огледах скъсаните си джинси и развлечената тениска и се запитах на какво дължа среднощното посещение на господин Уестън. Ако ставаше дума за друг мъж, отговорът щеше да е очевиден, ала досега Филип не ме беше търсил в пристъп на пианска забрава. Въздъгнах:

— Какво пък толкова. Качи се.

— Мили Боже, Филип Уестън е тук, така ли? Ще го видим сега!
— ахна Джейни. — Господи, изглеждаме ужасно. Ти също, Бет.

Разбира се, тя беше права, само че нямах време да се разкрася.

— Бет, няма да се измъкнеш толкова лесно. Ще си тръгнем, обаче другия път трябва да ни разкажеш всичко, абсолютно всичко — заплашително обяви Вика.

Кортни кимна:

— Открай време твърдиш, че писанията в „Нюйоркски сензации“ се неверни, ала сега с очите си виждаме как Филип Уестън цъфва при теб посред нощ. Заслужаваме да чуем всяка пикантна подробност.

Отвън се почука, а после някой глухо тупна. Отворих вратата — залитайки, Филип влезе в апартамента.

— Миличка Бет, малко съм пийнал — избърбори завалено и се облегна на стената.

— Виждам. Ела. — Повлякох го към канапето; той едва тътреше крака, а момичетата отстъпиха в страни, за да ни направят път.

— Филип Уестън! — прошепна Джейни.

— Самият той. — Неканеният гост се ухили, огледа всички и се тръсна на канапето. — Сладурче, откъде се взеха тези готини гаджета?

Кортни се втренчи в него, после се обърна към мен:

— Бет, тръгваме си. Хайде, момичета, да ги оставим... тъъ... насаме. Убедена съм, че на следващата сбирка тя ще ни разкаже всички подробности. Като стана дума, какво ще четем дотогава?

Алекс извади от чантата си книжле, озаглавено „Любовницата на магната“:

— Предлагам тази.

— Добре — кимнах. — Благодаря, че дойдохте, момичета.

— Ние ти благодарим — натърти Джейни.

Джил ме прегърна и прошепна:

— Нямам търпение да разбера продължението.

След като си отидоха, вече можех да обърна внимание на пияния англичанин:

— Какво искаш? Кафе или чай?

— Предпочитам джин с тоник, съкровище. Ще ми дойде много добре.

Налях вода в електрическия чайник, включих го, взех стол и седнах колкото е възможно по-далеч от Филип, за да се спася от вонята на алкохол, която сякаш се излъчваше от порите му. Въпреки това той пак изглеждаше невероятно красив. Лицето му беше с толкова силен загар, че не личеше колко е пребледняло, дори разрошената му коса беше очарователна.

— Е, къде се натряска така? — подхвърлих, питайки се дали ще изтрезнее достатъчно, че след няколко часа да се качи на самолета.

— Ами отбих се тук-там. Проклетата репортерка ме следваше по петите заедно с тъпия фотограф. Казах им да се разкарат, но май се довлякоха чак до тук. — Той посегна да погали Милингтън, обаче животинчето изръмжа и побягна. — Ела, кученце! Ела да кажеш здрасти на Филип. Какво му става на кучето ти, кукло?

— От край време изпитва неприязън към високи пияни англичани с мокасини „Гучи“ на бос крак. Нищо лично, не се притеснявай.

Бог знае защо репликата му се стори много забавна и той така се запревива от смях, че едва не падна от канапето.

— Щом домашният ти любимец не ме харесва, поне ти ме поздрави подобаващо. Ела при мен, любима.

Чайникът завря; докато отивах към кухничката, видях, че Милингтън се е свил в банята и трепери.

— Съкровище, не биваше да си правиш толкова труд — провикна се Филип. Направи ми впечатление, че вече говори посвързано.

— Не ми струва нищо да ти приготвя един чай.

— Миличко, думата ми е за това секси облеклото. Честно, готов съм да те изучукам, каквото и да носиш. — Филип отново се закиска до припадък, а пък аз се запитах как е възможно да се дрънкат подобни глупости.

Подадох му чашата, за награда получих ощипване по задника.

— Престани — въздъхнах.

Вместо да ме послуша, с изненадваща сила той ме придърпа на коленете си.

— Всички смятат, че си ми гадже — заяви. Отново заваляше думите.

— Странно, нали? Особено като се има предвид, че с теб не сме били... интимни.

— Не се оплакваш, нали? — попита бързо; сега изглеждаше напълно трезвен.

— От какво да се оплаквам?

— Ела по-близо, миличка. Целуни ме.

— От това по-близо няма накъде — отвърнах, като се стараех да дишам през носа.

Филип пхна ръка под тениската ми и започна да прокарва длан по гърба ми. Усещането беше толкова приятно, че за миг се отплеснах; забравих, че ме милва пияният Филип, а не примерно Сами. Машинално го прегърнах и притиснах устни до неговите. В първия момент не разбрах, че той не отвърща на целувката ми, а се мъчи да протестира.

— По-кратко, любима! — Изглежда ме така, все едно се бях съблякла гола и се бях опитала да го изнася.

— Какво става? Защо си такъв? Защо? — възкликнах. Този път нямаше да му позволя да се измъкне с недомлъвки за неподходящите обстоятелства. Искях веднъж завинаги да се уверя, че той по-скоро би умрял, отколкото да ме докосне.

— Какви са тези въпроси, кукло? Знаеш, че те харесвам. Къде е тоалетната? Ще отскоча до там, после ще поговорим.

Слязох от коленете му и отидох да взема от хладилника бутилка „Стела Артоа“ Бях купила бирата преди около година, след като прочетох в „Гламър“, че винаги трябва да имаш по една бутилка в хладилника в случай, че те изненада мъжка компания, а сега мислено

благодарих на редакцията за мъдрия съвет. Като се върнах в дневната, Филип седеше със затворени очи на канапето.

— Филип, стани, донесох ти бира.

— Ммм... — измуча той, но клепачите му потрепнаха — издайнически знак, че се преструва на заспал.

— Ставай веднага! Може да си пиан до козирката, обаче не спиш. Искаш ли да ти повикам такси?

— Ммм... Ще подремна, любима. — С изненадваща ловкост се просна на канапето, без да си свали мокасините, и притисна до гърдите си една декоративна възглавничка.

Малко след два часа завих с одеяло хъркащия Филип, измъкнах от банята все още треперещия Милингтън и заедно с него си легнах, без да се съблека или да загася. Бях капнала от умора, багажа щях да стегна сутринта. Утешавах се, че дори в момента всичко да е адски скапано, утре по това време ще бъда в самолета на път за един от най-красивите и екзотични градове на света.

Само че преди заминаването предстоеше да преодолее „Луи Витон“. Купища „Луи Витон“. Колички, пълни с огромни куфари, куфари-каре́та, пътнически чанти, чанти-портманто, сакове и дамски чантички. С тях биха могли да се заредят представителният магазин на фирмата в Милано или бутикът на Пето Авеню. Явно всеки от пътниците беше получил съобщението на Кели, че „Луи Витон“ е единственият подходящ избор. Трима носачи с виненочервени униформи се мъчеха да прехвърлят всичко от терминала на летището до багажното отделение на самолета „Гълфстрийм“, но работата не им спореше. Елиса, Лио и Давид бяха тръгнали с лимузина за Тетърбъро, за да се уверят, че е приключила подготовката за кацането на хеликоптера, с който Филип и компания щяха да пристигнат на летището.

Не бях виждала Филип от сутринта. Когато излязох, той още спеше. Нагласих радиочасовника да го събуди след един час, а в колана му затъкнах бележка с напомняне, че трябва да бъде на площадката за хеликоптери на Уолстрийт не по-късно от шест часа вечерта.

От този момент нататък денят продължи да се скапва. В работата намерих факс от Уил. Посланието гласеше само: „Отврат!“, приложена беше изрезка от „Нюйоркски сензации“ със заглавие: „Гей ли е прочутият манхатънски купонджия или само объркан?“ Разбира се, авторката беше Вътрешната Ели. Откакто знаех коя е, дописките ѝ ми изглеждаха още по-гнусни. Текстът беше безмилостен: „Филип Уестън, наследник на богатството на фамилията Уестън и виден представител на нюйоркския хайлайф, предизвика удивление, когато снощи беше забелязан в прословутия нощен клуб «Рокси». Уестън, чието име пресата свързваше с редакторки на рубриките за мода във «Вог», манекенки от Бразилия и начинаещи холивудски актриси, се беше усамотил с неизвестен младеж в едно сепаре. Когато разбра, че са го видели, яхна веспата и скоропостижно се изнесе при сегашната си изгора Бетина Робинсън, служителка в «Кели енд Къмпани» (виж

снимката вдясно). Остана там до дванайсет часа на обед, а когато покъсно се появи в «Крават», явно го мъчеше тежък махмурлук. Свързахме се с пресаташето на Уестънови, но той отказа всякакъв коментар.“

„Виж снимката вдясно.“ Поне дузина пъти прочетох трите думи, преди да се престраша да погледна фотографията, заснета в „Бунгалото“ вечерта, когато се запознах с Филип. Предизвикателно се притисках към него, отметнала бях глава, сякаш обзета от екстаз и не забелязвах нито фотографа, нито факта, че прочутият плейбой ме е хванал за задника. Ако ми трябваше потвърждение колко пияна съм била онази вечер, снимката беше солидно доказателство. Материалът под фотографията, озаглавен: „Коя е Бетина Робинсън?“, представляваше подробна биографична справка за моя милост — дата и място на раждане (за щастие пишеше само „Ню Мексико“), образование, описание на предишната ми длъжност в „Ю Би Ес“ и на кръвната ми връзка с Уил, наречен „противоречив журналист, чиято рубрика е предназначена само за богатите хора от бялата раса, прехвърлили петдесетте.“ Естествено писанията на мръсницата бяха кошмарни, но дотук отговаряха на истината. Насилих се да прочета последния абзац и стомахът ми се преобърна. Аби беше намерила някой, който официално да потвърди, че „в Емъри съм минала през леглата на повечето студенти от горния курс“ и че „имало някакъв скандал, свързан с плагиатство на курсова работа, който бил замазан“. Цитиран беше друг достоверен източник, според когото съм „заговорничела да превзема «Кели енд Къмпани», въпреки че съм била абсолютно боса в тази област“. На молбата на Вътрешната Ели да обясни по-подробно, „източникът“ заявил: „Всеизвестно беше, че тя не пише сама курсовите си работи и гледа да сваля асистент-преподавателите по дисциплините, които я затрудняват — всъщност всички учебни предмети.“ Дописката завършваше с изявлението, че от първия миг на запознанството си с Филип неуморно го преследвам, та благодарение на него да се прочуя и да напредна в новото си поприще.

Първата ми реакция беше да намеря Аби и да ѝ причиня бавна и мъчителна смърт, само че преди това трябваше да се боря за оцеляването си — сякаш железен обръч притискаше гърдите ми и ме задушаваше. След няколко минути се поокопитих и отново бях в състояние да разсъждавам логично. По някакъв перверзен начин се

възхищавах от самооценката на Аби — ако не ми беше приписала нейните грехове, щях да я поздравя за откровеността. Ала на часа забравих алтруистичните си мисли, защото Кели излезе от кабинета си и ентусиазирано се спусна към мен. Видях, че държи най-новия брой на „Нюйоркски сензации“ и се хили като смахната. Така се стреснах, че машинално се оттласнах назад на стола на колелца.

— Бет! Вече си го прочела, нали? — Вероятно изтълкува като отрицание реакцията ми и хвърли вестника на масата. — Ама как е възможно? Не прочете ли поне Жълтата справка? Рано сутринта момичетата ми се обадиха вкъщи, за да ми съобщят за тази дописка.

— Кели... не знам как да ти го обясня... мисълта ми е, че изглежда нелепо, но...

— Хитруша такава! Подведе дори мен. Мислех те за работлива пчеличка, която години наред се е трудила като къртица в банката и е живяла като монахиня, а сега разбирам, че си била истинска фурия. Нямах представа колко бях изненадана. Всички те смятахме за... да речем, малко резервирана. Не подозирах за скритите ти заложби. Бог знае къде си се спотайвала през последните няколко години. Даваш ли си сметка, че на теб е посветена цяла бележка на авторката? Ето, прочети я.

— Прочетох я. — Вече не ми беше чудно, че вместо да е скандализирана, Кели е доволна от публикацията. — Знаеш, че няма нито една вярна дума, нали? С авторката бяхме състудентки и...

— Бет, на теб е отредено специално място. И то в „Нюйоркски сензации“! Да не говорим за грамадната снимка, на която приличаш на рок звезда. Наистина си звезда, Бет! Поздравявам те! Трябва да го отпразнуваме.

Тя забърза нанякъде — може би да поръча шампанско, а пък аз сериозно се замислих дали да не се преселя завинаги в Истанбул. След секунди мобилният ми телефон истерично зазвъня — всяко обаждане беше посвоему ужасно. Татко ме уведоми, че преди първата лекция в девет часа един студент му показал дописката. Попита ме какво ще предприема, за да „премахна петното от репутацията си“. След него ми позвъни мама и обясни, че сутринта чула как две доброволки, обслужващи горещата линия, коментират кога ще признае връзката си с антисемит и експлоататор и дали няма да се съглася да поговоря с някого за проблемите си, свързани с безразборния секс и

самоподценяването. Някаква жена ми изпрати съобщение с предложение да ми стане пресаташе; тактично намекваше, че ако съм била под крилото ѝ, скандалната дописка нямало да види бял свят. Неколцина светски хроникьори от малки провинциални вестници се свързаха с мен и попитаха дали съм съгласна да дам интервюта по телефона, свързани с важни теми като например разрива между Брад Пит и Дженифър Анистън или сексуалната ориентация на Филип. Мегу, приятелката на Майкъл, ми предаде от негово име, че са на мое разположение, ако искам да обсъдя някакви проблеми. Още преди да стигне до службата, Елиса се обади от таксито, за да ме поздрави за поредния успех. Марта, секретарката на Филип, също ме обсипа с похвали. Докато пътувах към аерогарата, позвъни и Саймън, за да ме успокои, че нито един достоен и сериозен човек не чете „Нюйоркски сензации“.

Най-добре беше да се преструвам, че нищо не се е случило, и да не се свързвам с никого, но тъй като заминавах, беше редно да се сбогувам с нашите. Реших да позвъня на мобилния телефон на баща ми. Надявах се да е изключен и да оставя само съобщение, с което им пожелавам приятно изкарване на уикенда. Нямах този късмет. Татко се обади още след първото позвъняване:

— Виж ти! Ан, ела, обажда се нашата прочута дъщеря. Бетина, майка ти иска да ти каже нещо.

Имаше тътрене, две-три изпиуквания, сякаш някой набираще номер, и после чух гласа на мама, висок и ясен:

— Бетина! Защо пишат тези лъжи за теб? Кажи, че не е истина, защото не знам какво да обяснявам на хората, когато ме питат. Доскоро не бих повярвала на нито една дума, но след като научих за онзи Уестън...

— Мамо, в момента не мога да обяснявам. На път съм за аерогарата. Разбира се, че всичко е лъжа — нима допускаш противното?

Тя въздъхна — не можах да преценя дали от облекчение или от неудовлетворение:

— Скъпа Бетина, сигурно разбираш колко се тревожа, особено след като внезапно разбрах, че водиш странен и загадъчен живот.

— Може да е странен, но не е загадъчен. Обещавам да ви обясня всичко, като се върна, но сега трябва да приключваме, че ще изпусна

самолета. В неделя вечер ще бъде обратно в Ню Йорк и ще ви се обади, става ли? Доскоро. Обичам ви.

Мама се поколеба дали да не продължи да ме притиска, накрая отново въздъхна:

— Добре, ще се чуем в неделя. Лек път, постарай се да разгледаш повече забележителности. И се опитай личният ти живот да не става обществено достояние.

Както вече казах, сутринта беше отвратителна, за сметка на това имах удоволствието да надзиравам товаренето на скъпите и прескъпи куфари и пътнически чанти и да се погрижа за осигуряването на достатъчни количества минерална вода „Евиан“ за пътниците на борда, затова не разполагах с достатъчно време да се тръшкам заради нещо толкова незначително като например, че съм представена като измамница и проститутка на страниците на най-модния и четен клюкарски вестник, очевидно попаднал в ръцете на всичките ми приятели, колеги и родственици. Самолетът трябваше да излети в девет часа и всички от нашата група вече бяха на аерогарата с изключение на една дама от висшето общество и „приятелят й“, които се обадиха, че колата им е попаднала в задръстване в тунела „Линкълн“. Тогава се разрази първата криза.

Оказа се, че куфарите са прекалено много и не се побират в багажното отделение. Единият носач обясни:

— Предвидено е всеки пътник да носи шест по-малки или четири по-големи куфара, но вашите хора са се увлекли.

— Какво разбирате под „увлекли“?

Човекът сбърчи чело:

— Ами например една дама има седем грамадни пътнически чанти плюс толкова голям куфар, че за да го качим, докарахме кран от хангара.

— Имате ли някакво предложение?

— Има само един изход — част от багажа да остане на гардероб.

След като разбрах, че ще се наложи да прибегнем до тази крайна мярка, реших да действам с добро и да убедя пътниците да вземат само най-необходимото. Отидох в пилотската кабина, взех микрофона и по вътрешната комуникационна система обясних за какво става въпрос. Не се изненадах, че призивът ми беше посрещнат с гневни подвиквания и дюдюкания.

— Сигурно се майтапиш! — Оливър истерично се разсмя. — Че това е частен самолет, за Бога! Кажи им да измислят нещо! — Като основател и собственик на преуспяващ инвестиционен фонд имаше навика да командва, освен това беше толкова богат, че в списание „Готам“ го бяха обявили за „най-желания ерген в Манхатън за 2004 година“.

— Дълбоко грешиш, ако си въобразяваш, че ще замина без всичките си обувки — обяви Камила — богатата наследница на голям козметичен концерн, докато отпиваше от чашата с шампанско. — За четири дни ми трябва дванайсет тоалета и по два чифта обувки за всеки. Няма да се откажа от нищичко!

— Настоявам всички сандъци да бъдат натоварени — обяви Алесандра. — След като съм се сетила да докарам празни сандъци за транспортиране на вещите, които смятам да купя, нека и те да се напънат и измислят как и къде да ги натоварят. — Майка ѝ беше прочута с това, че също като Имелда Маркос всяка година пръскаше милиони долари за дрехи, обувки и чанти. Очевидно Алесандра вървеше по нейните стъпки.

— Не се тревожи, съкровище. Ела да пийнем нещичко. Остави онези да си блъскат главата с багажа — обади се Филип, който беше дошъл навреме, а сега се изтягаше на едно от кремавите кожени канапенца. Носеше карирана риза „Армани“, разкопчана повече от необходимото. На Елиса също не ѝ пукаше — седеше в скута на Давид и се опитваше да включи преносимото си аудио устройство към стереосистемата на кабината.

„Чудесно! — помислих си. — Защо съм седнала да се притеснявам, след като на никого не му пука?“ Освен това проблемът не беше мой, стига да натовареха единствения ми куфар от непрестижната марка „Самсънайт“. Взех чашата шампанско, която ми поднесе стюардесата — млада жена със съвършена фигура, подчертавана от елегантната ѝ тъмносиня униформа, и се заслуша в думите на един от пилотите — невероятно красив мъж със зашеметяваща усмивка. Наблюдавайки пътниците и екипажа, осъзнах, че с изключение на мен всички изглеждаха като герои от „Сладък живот“. Мисълта ме поизнерви.

— Полетът ще продължи десет часа, очакваме минимална турбуленция, докато летим над Атлантическия океан — обясни

красавецът. Помислих си, че не е редно животът на всички ни да е поверен в ръцете на толкова сексапилен мъж, който сигурно пие много и му остава малко време за сън.

— Хелмут, какво ще кажеш да пренасочиш самолета към Миконос? — подхвърли Филип, който през годините явно беше прекарал повече време с пилота отколкото с баща си.

Компанията въодушевено приветства предложението.

— Миконос ли? — Камила повдигна вежди. — Чудесна идея. Там е много по-цивилизовано от Бейрут. Със сигурност знам, че има модни бутици.

Никой не пожела да ѝ обясни, че не заминаваме за Бейрут.

Хелмут отново се усмихна:

— Само кажи, приятел, и ще ви отведе където пожелаете.

Женски глас, идващ от стълбичката на самолета, се извиси над другите.

— В Миконос ли отиваме? — обърна се тя към някого, който вървеше след нея. — Мислех, че пътуваме за Истанбул. Ще я убия тази моя секретарка, пак е объркала всичко. Толкова ми се искаше да си купя персийски килим!

Това би трябвало да е Изабел Вандемарк — закъснялата дама от хайлайфа, която не работеше нищо и не ѝ беше притрябвала секретарка. Останах поразена от познанията ѝ, че Истанбул е в Турция, но след миг нещо друго ме порази още по-силно. Спътникът ѝ, който се появи след нея, беше Сами. Моят Сами!

— Скъпа, няма промяна в плановете, заминаваме за Истанбул. Момчетата само се шегуват. Знаеш какво ги прихваща, когато се споменат гръцките острови. Остави си чантата и ела да пийнем нещо. — Елиса се втурна да успокои жената, която бях виждала вече в парка заедно със Сами. — Но първо ни запознай със сладкия си приятел.

Сами се вцепени и се изчерви до уши, стори ми се, че ще припадне от неудобство, при това още не ме беше видял. Наведе глава и промърмори:

— Аз съм Сами. От „Бунгалото“.

Елиса недоумяващо го изгледа, а той сякаш се парализира и не забеляза, че спътницата му се „бори“ с грамадната си пътническа чанта (разбира се, модел на „Луи Витон“). Изабел го потупа по рамото

и му посочи чантата. Той я вдигна, все едно беше лека като перце, и я пхна под едно канапенце.

— „Бунгалото“ ли? Там ли сме се виждали? — замислено промърмори Елиса.

Спомних си как при всяко наше посещение в клуба тя флиртуваше със Сами, прегръщаше го, благодареше му и се държеше с него, сякаш бяха първи приятели. Знаех обаче, че сега не се преструва — наистина нямаше представа кой е. Забелязах, че всички са притихнали и с интерес наблюдават сцената; вероятно се питаха защо този привлекателен младеж им изглежда толкова познат.

— Работя в клуба — промълви той.

— Аха, ясно! — възкликна Елиса. — Прекарваш повече време там отколкото в службата, така ли? Да, напълно те разбирам. И на нас с Бет „Бунгалото“ е като втори дом, нали, скъпа? — Тя се изписка и отпи от шампанското, очевидно доволна, че е разгадала мистерията.

Сами потръпна, като чу името ми, ала продължи да се взира в Елиса, все едно му беше невъзможно да извърне очи. Едва след десетина секунди обърна глава, погледна ме и тъжно се усмихна. Странно, но не изглеждаше изненадан.

— Привет — каза... по-точно прошепна.

Изабел беше седнала до Елиса, другите отново разговаряха оживено, може би затова моментът ми се стори особено интимен.

— Здравсти — измънках, докато се опитвах да осмисля неочакваното развитие на събитията. Когато Кели ни връчи окончателния списък на групата, спомена как Изабел Вандемарк е приела да пътува само при условие, че я придружава секретарят ѝ. Естествено шефката се съгласи. Това означаваше ли, че Изабел не е интимна приятелка на Сами? Въпрос, който изискваше незабавен отговор.

— Тук има свободно място — добавих и му махнах да се приближи.

Той погледна Изабел, която очевидно го беше забравила, и тръгна към мен, като прескачаше чанти и сакове. Толкова различен от крещящо облечения Лио и безупречно елегантния Филип, Сами изглеждаше мъжествен и уязвим в същото време. Седна до мен (изведнъж ми се стори, че са изтеглили въздуха от луксозната кабина

на самолета) и заговори толкова тихо, че трябваше да се приведа към него, за да го чувам:

— Нямах представа, че и ти ще пътуваш. Много съжалявам...

— Изабел просто ти е съобщила, че заминавате за няколко дни за Истанбул, така ли? — прекъснах го.

— Може да не ти се вярва, но беше точно така. Миналата седмица спомена, че държи да я придружа на някакво рекламno пътуване, обаче едва вчера ми съобщи за окончателното си решение. Не пожелах да науча подробности, само си стегнах багажа.

— Просто заминаваш където ти нареди? Ами работата? Ами курсовете? Не проумявам как можеш да зарежеш всичко, за да й угодиш. Хората, които виждаш наоколо, не работят и нямат проблем да тръгнат за Истанбул, ако им скимне. Но с теб е различно. Само не ми казвай, че си напуснал!

Лицето му помръкна:

— Не, шефовете проявяват разбиране. Понякога настъпват извънредни обстоятелства...

— Ясно — прекъснах го подигравателно. — Обясненията ти са напълно задоволителни.

— Съжалявам, обаче сега не е моментът да обяснявам. Отношенията ми с Изабел са по-сложни, отколкото предполагаш.

Изведнъж ми домъчня за него — изглеждаше толкова нещастен.

— Извинявай, Сами. Не е моя работа. Изненадах се, затова реагирах така. — За съжаление той не ми дължеше обяснение. След ЦЕЛУВКАТА с него се бяхме видели един-единствен път, и то в „Бунгалото“. Тогава някакви бизнесмени с маскировъчни облекла се заяждаха, задето ги кара да чакат. Той само ме беше погледнал, усмихвайки се, докато минавах покрай вдигнатия велурен шнур.

— Да прекратим засега, а? Денят беше ужасен — промърмори Сами и затвори очи.

На мен ли го казваше? Мислено направих равносметка на последното денонощие — нашествието на пияния Филип, после гадната дописка в „Нюйоркски сензации“... Може би Сами не я беше прочел, което щеше да бъде единственото радостно събитие през целия ден.

Екипажът някак си разреши кризата с багажа и най-сетне самолетът се издигна в безлунното небе. Няколко минути след

излитането Елиса заподрежда на масичката купчинки таблетки и започна да ги рекламира на вече отегчената компания, все едно водеше търг в „Сотби“.

— Предлагаме стимуланти и успокоителни. Кой иска да купонясва и кой да спи? Приятели, това няма да го пишете, нали? — предупреди репортерите, които апатично закимаха.

— Искам да спя! — изхленчи Изабел. — Имах тежък ден и съм капнала от умора.

— Аз също. — Лио си захвърли маратонките („Прада“ — разбира се) и ни даде възможност да се порадваме на грижливо напудрените му стъпала.

Давид кимна, дори Филип заяви, че е за предпочитане да поспят по време на полета, тъй като през следващите четири дни ги очакват безсънни нощи и луди купони.

— Ама че сте скучни! — Елиса разочаровано поклати глава. — Но след като сте решили да проспите пътуването, с какво да помогна?

Аржентинският мултимиллионер Емануел, който до този момент буквално лочеше картини от чаша, голяма колкото аквариум, вдигна глава и равнодушно попита:

— Какво предлагаш?

— Само кажи какво желаеш и ще го получиш. Така или иначе преди кацането трябва да изхвърлим всичко. Гледала съм „Среднощен експрес“ и не желая да попадна в местен затвор.

— Имаш право. Турците са особено стриктни по отношение на наркотиците — кимна Филип. — Бъдете спокойни, след като се настаним в хотела, портиерът ще ни достави необходимото.

— Искам два валиума — обяви Лио.

— За мен ксанакс.

— Имаш ли амбиън? Ако взема два и пийна нещо алкохолно, ще заспя.

— Раздаваш ли перкосет?

Пътниците търпеливо изчакаха реда си, докато Елиса обиколи кабината, безотказно изпълнявайки индивидуалните поръчки — оказа се, че разполага с достатъчно таблетки от всеки вид. Никой не забеляза, че със Сами отказахме щедрото ѝ предложение. Запалих цигара, за да не изглеждам съвсем непорочна, но сред тази компания пушенето минаваше за невинно детско забавление. Сами заяви, че има

силно главоболие, и поиска разрешение от Филип да полегне в другата кабина, където се намираше спалнята.

— Заповядай, приятел, възползвай се от удобствата. Само не се разполагай, защото може след малко да те помоля да напуснеш — заяви Филип и похотливо ме изглежда.

Призля ми, но не се издадох; обърнах се към плазмения монитор и се престорих, че с интерес гледам „Криминале“, който беше започнал току-що. Около трийсет секунди успях да не мисля за Сами, след това обаче Елиса седна до мен. Отстрани целофановата обвивка на поредната кутия „Марлборо Лайте“ и заговори:

— Ще ме осветлиш ли по въпроса кой всъщност е този човек?

— Кого имаш предвид? Сами ли?

— Човекът на Изабел. Какви ги дърдореше, че работи в „Бунгалото“?

— Охранител е там. Виждала си го поне хиляда пъти.

— Портиерът! Какво търси един портиер сред нас? — отвратено изсъска тя, но след секунда ѝ хрумна нещо и се поусмихна. — Сетих се. Той е от „Даунтаун Бойс“. Да, сега всичко е ясно.

— За какво говориш? — попитах недоумяващо.

Елиса презрително ме изглежда:

— Боже мой, нима си толкова задръстена? „Даунтаун Бойс“ е агенция, която наема красиви мъже като бармани, охранители и сервитьори, за да обслужват частни партита. Самата ти използва услугите на подобна фирма, когато организира рекламното празненство на „Блекбъри“. Само че „Даунтаун Бойс“ е много по-престижна агенция. Публична тайна е, че младежите изпълняват всички желания на клиентите.

— За какво намекваш?

— Няма да се учудя, ако този Сами е платен компаньон на Изабел. Съпругът ѝ не проявява интерес към светския живот, а някой трябва да я придружава на партитата.

— Омъжена е, така ли? — възкликнах. Това беше възможно най-хубавата новина през целия гаден ден.

— Шегуваш ли се? — Елиса изглеждаше поразена от невежеството ми. — Да не мислиш, че е най-известната дама от манхатънския хайлайф заради красотата си? Мъжът ѝ е някакъв австрийски граф... доколкото тази титла има стойност, защото

австрийските благородници са толкова много, че с лопата да ги ринеш. Така или иначе от осемдесета година насам той неизменно е сред стоте най-богати мъже в света според класацията на „Форбс“. Ти да не си помисли, че портиерът ѝ е любовник?

Мълчанието ми беше достатъчно красноречиво.

— Боже, наистина си го помислила! Наивността ти е пленителна, Бет. Въобразяваш си, че жена като Изабел Вандемарк ще се принизи да ходи с портиер на нощен клуб, а? — Тя така се разсмя, че едва не се задави. — Това е най-смешният виц, който съм чувала. Изабел може да се чука с него, обаче той не ѝ е гадже!

Сериозно обмислях дали да не прогоря с цигарата Елиса, само че новината така ме зарадва, че ѝ простих. След няколко минути тя се отегчи от компанията ми, седна на коленете на Давид (очевидно запленил от бюста на Изабел) и се опита да флиртува с Филип, който задълбочено обсъждаше с Лио предимствата и недостатъците на това педикюристката да отстранява мъртвата кожа със специално ножче вместо с пемза. Фотографите и репортерите общуваха само помежду си — някои играеха покер, други се наливаха с бърбън. Останалите от групата вече бяха под влиянието на таблетките. Заспах, преди да стигна до онази сцена във филма, когато Ерик Столц забива иглата в гърдите на Ума Търман.

Пристигнахме в Истанбул навреме и от луксозната кабина на самолета се озовахме направо в луксозни лимузини. Бяха изпратени от Асоциацията на собствениците на нощни клубове, която Кемал Авигдор, дошъл да ни посрещне, назоваваше с абривиатурата АСНК. Въпросният господин явно беше получил указанията на Кели относно почестите, които трябва да бъдат оказани на важните гости, и от самолета до лимузините минахме по почетна червена пътека. Кемал беше красив, поразяващо красиви бяха и двете момичета, които представи като свои секретарки, но очевидно по едно или друго време бяха минали през леглото му. Ако някой американец се издокараше с такъв костюм — черен, с вталено сако и тесен панталон, щеше да изглежда смешен, обаче на Кемал му стоеше прекрасно. Зелената риза, съчетана с елегантна вратовръзка, подчертаваше смуглото му лице и зелените му очи. Аксесоарите към облеклото също бяха идеално подбрани — мокасини „Ферагамо“, часовник „Филип Патек“ и кожена чантичка на колана, която би накарала всеки нормален мъж да потъне в земята от срам, но в случая подчертаваше мъжествеността на господин Авигдор. Според мен беше на около трийсет и пет, но нямаше да се изненадам, ако се окажеше по-млад или по-възрастен. Най-силно впечатление ми направи, че той се обърна по име към всеки гост.

С Елиса и Лио се качихме на лимузината на господин Авигдор, който настоя да го наричаме Кемал, а останалите се настаниха в другите коли. Докато пътувахме към града, той набързо ни разказа какво планират за уикенда и подчерта, че нашата обща цел е да осигурим фантастично изкарване на гостите. Помоли да го уведомяваме за всичките им желания („Готов съм да им осигуря всичко — момчета, момичета, кожени изделия, редки храни и напитки, дори вещества за повишаване на настроението“), а той щял да се погрижи за останалото. Раздаде ни програми за престоя на групата, които повече приличаха на списъци със заведения — през деня гостите бяха свободни, за да „почиват и да релаксират в салоните за красота, да

пазаруват и да правят слънчеви бани на плажа“, за сметка на това нощните часове бяха запълнени „до дупка“. Всяка вечер щяхме да бъдем в прочути ресторанти, да посетим по две прочути нощни заведения и като мнозина млади турци и туристи от Европа да осъзмем в прочут нощен клуб. Фотографите щяха да заснемат всяка минута от невероятното забавление. Кемал заяви, че очаква силно въздействие на рекламата — в края на краищата всеки ще пожелае да посети същия ресторант, в който прочутият Филип Уестън е консумирал агнешки кебап с източни подправки.

Настаняването в хотела мина сравнително гладко, само шестима души се оплакаха — един се жалваше, че стаята му е прекалено близо до помещението за камериерките, друг, че хавлиените кърпи са недостатъчни, трети негодуваше, задето през прозореца се виждала джамия; после на гостите беше сервиран лек обяд в ресторанта на последния етаж, откъдето се разкриваше гледка към величествения дворец Топкапи. След като всички обявиха, че са смазани от пътуването със свръхлуксозния самолет и трябва да си отдъхнат, тайно се изнизах от хотела и изминах няколкото пресечки до прочутия закрит пазар; изгарях от нетърпение да разгледам невероятното изобилие от стоки, да се насладя на местния колорит. Продавачите започнаха да ми подвикват на развален английски, че имат тъкмо каквото търся. Бродех между сергиите, отрупани с броеници, сребърни бижута, килими, бурканчета с екзотични подправки и какво ли още не; търговците пушеха наргилетата си и отпиваха чай от малки чашки. Харесах си светлосин кашмирен шал и започнах да се пазаря с продавача, който беше най-малко деветдесетгодишен. Ненадейно някой ме потупа по рамото.

— Имаш ли представа, че се пазариш за отстъпка, която отговаря на четирийсет цента? — усмихнато попита Сами.

— Разбира се — излъгах.

— Тогава какъв е смисълът?

— Явно не си запознат с местните обичаи. Продавачите очакват да се пазариш и дори ще ги оскърбиш, ако веднага се съгласиш с цената.

— Нима? — Той любезно попита прегърбения старец: — Господине, колко искате за този шал?

— Шест долара американски, сър. Обърни внимание на изработка — правила го моя внучка. Красиво много, нали? — Дядката се усмихна: нямаше нито един зъб в устата, но усмивката му беше много дружелюбна.

— Ще го вземем. — Сами извади от портфейла си няколко банкноти и ги притисна в костеливата длан на продавача. — Благодаря, господине.

— Аз благодаря вас, сър. Красив шал за красиво момиче. Приятен ден. — Той тупна Сами по гърба, после пак захапа мундщука на наргилето.

— Имаш право. — Сами отново се засмя. — Явно много го оскърбих. — Повдигна косата ми, за да завърже шала.

— Не трябваше... — Опитах се да протестирам.

— Искях да ти подаря нещо като извинение, че се появих без предупреждение. Наистина не знаех, че и ти ще пътуваш, Бет. Съжалявам, че стана така.

— О, я престани! — подхвърлих небрежно. — Няма за какво да се извиняваш.

— Ще пиеш ли кафе с мен? Пристигнахме преди няколко часа, а още не съм опитал прочутото турско кафе. Съгласна ли си?

— Добре. В справочника пише, че най-известното кафене е наблизо.

— Справочник ли?

— Ами да. Прочутият туристически наръчник „Лоунли Планет“. Задължителен е при всяко пътуване в чужда страна.

— Боже, каква провинциалистка си! — Той закачливо подръпна краищата на синьото шалче. — Отседнали сме във „Фор Сизънс“, имаме на разположение лимузини, движим се сред приказно богати хора, а ти следваш указанията в някакъв си туристически справочник за простолудието. Не е за вярване!

— Защо ти се струва толкова невероятно? Може би искам да видя нещо, което не интересува любителите на нощни клубове.

Сами поклати глава, дръпна ципа на раничката си, порови вътре и извади същия справочник:

— Ето защо. Хайде да намерим прословутото кафене.

Седнахме до една масичка и със знаци обяснихме, че искаме две кафета. Сервираха ни ги в малки чашки заедно с чинийка със

сиропирани сладки.

Отпих от гъстата ароматна течност:

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Давай.

— Какви са отношенията ти с Изабел? — попитах уж равнодушно.

Лицето му помръкна. Той не отговори, само стисна зъби и се втренчи в масата.

— Извинявай, не е моя работа — побързах да кажа, за да не разваля магията на момента.

— Сложно е — отговори Сами.

— Предположих. — Загледах се в котенцето, което скочи върху купчина килими, а продавачката, младо момиче, му донесе паничка с мляко. — Съжалявам, че попитах — казах най-накрая. — Не биваше да си пъхам носа, където не трябва. Да си пием кафето и да говорим за друго.

— Плаща ми, за да бъда с нея — промълви Сами и за пръв път ме погледна в очите.

Не знаех как да реагирам. Не бях поразена, защото изявлението на Елиса ме беше подготвило за най-лошото, но спокойствието на Сами ми се стори много странно.

— Така ли? Искаш да кажеш, че работиш в агенция, която наема готини мъже като бармани и сервитьори ли?

Той се засмя:

— Не съм минал по този път, но ти благодаря, задето смяташ, че отговарям на високите им стандарти.

— В такъв случай нищо не разбирам.

— Много клиенти ни виждат в „Бунгалото“, а после ни ангажират за техни празненства. Миналото лято Изабел идваше всяка вечер в клуба и явно й допаднах. Предложи да ми плаща няколко хилядарки на вечер, за да работя като барман на частните ѝ партита и да посрещам гостите на благотворителните балове, които често устройва. След като я избрах за организатор на годишното тържество на нийоркските ботанически градини, реши да ме назначи за асистент. Предполагам, че се спря на мен, защото мога да правя и друго.

— Друго ли? Плаща ти, за да спиш с нея, така ли? — изтърсих, преди да се усетя.

— Не! — сопна се Сами, после явно съжали и добави с по-мек тон: — Извинявай. Не е странно, че си си го помислила. Просто съм чувствителен на тази тема. Не, не спя с нея, но не знам още колко време ще се измъквам. С всеки изминал ден става все по-ясно, че и това влиза в задълженията ми.

— Ами мъжът ѝ?

— Какво за него?

— Не му ли пука, че е назначила за секретар красив младеж, който непрекъснато е в дома ѝ, помага ѝ по време на благотворителните празненства и я придружава на романтични пътувания до Истанбул? Вероятно не е много доволен.

— Че защо да не е доволен? От Изабел се иска само да е дискретна, да не го излага и винаги да е на негово разположение за различни обществени прояви. Предполагам, че се радва, задето не му се налага да присъства на непрекъснатите купони, организирани от нея, да ѝ прави комплименти и надълго и нашироко да обсъжда дали повече я харесва в модели на Стела Маккартни или на Александър Маккуин. На практика той ми дава заплатата. Свестен човек е.

Загубих ума и дума; докато се чудех какво да кажа, за да не засегна Сами, той продължи:

— За мен това е много добре платена работа. Мечтая за собствено заведение и не мога да откажа шестцифрена заплата, която получавам срещу задължението да прекарвам няколко часа седмично в компанията на красива жена.

— Шестцифрена заплата! Шегуваш се.

— Не. Иначе нямаше да приема. Наистина се чувствам като жиголо и ми е ужасно унизително, но стискам зъби и си мисля за крайната цел. Която, между другото, може би ще осъществя по-бързо от очакваното.

— Така ли? Как?

— Засега е само проект. Миналата седмица няколко бивши колеги от Института по кулинария ми предложиха да им стана съдружник.

— Разкажи ми нещо повече — помолих и се преместих по-близо до него.

— Става въпрос за веригата ресторанти „Хюстън“, които вече са популярни в Калифорния. За съжаление менюто е „запазена марка“ и

няма да мога да покажа уменията си, но заведението ще бъде мое... и на съдружниците, разбира се.

— Чудесна новина — заявих, като се мъчех да проявя поне мънирко ентузиазъм. — Щастлив ли си?

Сами се позамисли, после въздъхна:

— Не бих казал, че съм щастлив, обаче си давам сметка, че не бива да пропускам тази възможност. Не е това, за което мечтая, но е стъпка във върнатата посока. На този етап е невъзможно да осъществя напълно идеите си. В отговор на въпроса ти ще кажа, че не изгарям от желание да притежавам една трета от ресторант от веригата „Хюстън“. Само че ще приема, за да се спася от работата в „Бунгалото“. Пък и това е добра отправна точка, не мислиш ли?

— Имаш право — отвърнах. — Прекрасна възможност е.

— Засега. — Той направи знак да ни донесат още две кафета, отпи от чашата и заяви: — Твой ред е.

— За какво? — попитах, макар да се досещах накъде бие.

— Какви са отношенията ти с господин Уестън?

— Ами... сложно е.

Сами се засмя, забели очи:

— Много е забавно да повтаряш думите ми. Хайде, бъди откровена, виж как се изповядах пред теб. Не проумявам защо изобщо си се хванала с този пуяк.

— Какво имаш предвид?

— Нищо, само дето с него сте толкова различни.

— В какъв смисъл? — Разбира се, знаех за какво говори, но ми се искаше да го поизмъча.

— Не се прави, че не разбираш, Бет. Знам какво е да си от Покипси и да попаднеш сред елита на Ню Йорк. Само че не разбирам какво си му харесала на Уестън. Може да се движиш в компанията на тези хора, ала това не означава, че си една от тях. Кое то, между другото, е в твоя полза.

— Не съм обвързана с Филип.

— Всички клюкарски рубрики поместват снимки, на които неизменно си с него. Да му се не види, виждам ви непрекъснато заедно в „Бунгалото“! Може би според теб това не е обвързване, но той още не го е разбрал.

— Честно казано, не знам как да го обясня, защото самата аз още не съм наясно. Сякаш помежду ни има негласно споразумение да се преструваме на любовници, въпреки че никога не сме били интимни.

— Какво?! Невъзможно е!

— Напротив. Ще излъжа, ако кажа, че не съм се питала защо той не проявява интерес, но наистина не сме минали по този път.

Сами допи кафето, втрени се в чашата размишлявайки:

— Искаш да кажеш, че не си правила секс с него, така ли?

— И дума не е ставало. И за да бъда честна докрай, ще призная, че няколко пъти се опитах да го прелъстя. Той винаги имаше някакво извинение. Бил махмурлия... Прекарал бил предишната нощ с друга жена... Откъдето и да го погледнеш, е доста унижително, но така стоят нещата. Странното е, че предполагаемата връзка с него се отрази положително на кариерата ми. Кели се радва на рекламата, която той прави на агенцията, а от мен се иска само да се усмихвам пред обективите на фоторепортерите. Неприятно ми е, но нямам друг изход. Както вече споменах, помежду ни има негласно споразумение — аз играя ролята на негово гадже, а той подпомага издигането ми в службата. Изглежда долнопробно, обаче сделката е честна. И двамата получаваме каквото искаме. — Сякаш тежък товар падна от плещите ми. Истинско облекчение бе да споделя с някого мислите, които ме измъчваха от няколко месеца.

— Да знаеш, че не чух нито думичка.

— Чудесно. Благодаря, че ме изслуша. Не ти се натрапих, сам пожела да научиш истината.

— „Изключих“, след като каза, че не сте спали заедно. Наистина ли не ходиш с него? — попита, все така забил поглед в чашката, която сега въртеше между пръстите си.

— Сами, виждаш какъв е Филип. Неспособен е да се обвърже с когото и да било. Нямам представа защо избра мен за „гадже“ и не ми пука, защото повдига самочувствието ми. Обаче никога не мога да бъда с такъв човек. Дори да има страхотни коремни мускули.

— Страхотни коремни мускули, така ли? — Преди да се усетя, той вдигна нагоре пуловера си. — По-страхотни от тези ли?

Ахнах и неволно протегнах ръка, за да го докосна:

— Може би.

— Може би ли? Ела тук — каза Сами и ме придърпа към себе си.

Този път се целунахме „истински“, като се опитвахме да се доближим, доколкото позволяваха ниските столчета.

— Забранено е! — Някакъв нисичък мъж почука два пъти по масичката. — Тук е обществено място.

Като ужилени се отдръпнахме един от друг. Сами се извини на човека, после се обърна и ме погледна:

— Дали това беше първото ни натискане на обществено място?

— Абсолютно! — засмях се радостно. — Според мен дори беше повече от натискане. И то посред прочутия пазар в Истанбул!

— Че има ли по-подходящо място? — Сами ми подаде ръка, помогна ми да се изправа, тръгнахме да излизаме. Ненадейно той спря и се обърна към мен: — За мен това е сериозно, Бет. Не играя игрички с теб.

— Аз също — прошепнах, задавена от вълнение.

— Ще ми се отново да те целуна, но се страхувам да не ме екстрадират за нарушаване на обществения ред. — Сами ме прегърна през раменете. — Все някак ще оцелеем, докато се върнем в Ню Йорк. Ще се измъкваме незабелязано, когато можем, но трябва много да внимаваме да не ни разобличат.

Кимнах, въпреки че единственото ми желание бе да пусна в напитките на Изабел и Филип достатъчно таблетки валиум, че да заспят вечен сън. Не! Не беше честно. Не заслужавах да умрат. Реших да ги пощадя при условие, че вземат еднопосочни билети до най-забутаното африканско село.

Отне ни повече от час, за да изминем краткото разстояние до хотела. Влизахме във всеки вход и използвахме като прикритие всяко дърво или скамейка, за да се целуваме. Когато зърнахме в далечината яркоосветеното фоайе на „Фор Сизънс“, вече бях установила с почти абсолютна сигурност, че Сами носи боксерки „Калвин Клайн“.

— Ти влизах първа — нареди той. — Върши си работата, заради която си тук, но обещавай по никакъв повод да не докосваш Филип Уестън. Призлява ми, като си представя, че с него сте в една стая. — Стисна устни и потрепери от отвращение.

— О, и аз съм щастлива, че всяка нощ ще лягаш до Изабел и ще й правиш комплименти за изящното бельо. — Прилоша ми, като си представих двамата в леглото.

— Тръгвай! — Той за последен път впи устни в моите. — Ще се видим на вечеря.

— Добре — промълвих, после неочаквано за самата себе си изтърсих: — Ще ми липсваш.

Ухилих се на портиера като някоя надрусана наркоманка и с танцова стъпка тръгнах към асансьора. Прекрасното настроение не ме напусна дори когато влязох в „младоженския апартамент“ и видях Филип, проснат на леглото. Беше гол, само около кръста си беше увил хавлиена кърпа, очите му бяха скрити зад копринена маска.

— Къде беше, любима? Имам жесток махмурлук, а ти ме заряза сам — произнесе плачливо. — Направи ми студен компрес.

— Направи си сам — изчуруликах. — Отивам на турска баня. Вземи един-два аспирина и се облечи. Най-късно в осем без петнайсет да бъдеш във фоайето, чуваш ли? — Силно треснах вратата, за да вдигна повече шум, и весело заподскачах по коридора към банята. Записах си час за масаж и педикюр за следващата сутрин, поръчах си чаша ментов чай и седнах в сауната, ухаеща на евкалипт, мечтаейки за Сами.

Като всяка компания от хора, които нямат друго забавление освен пиенето, докато се хранехме първата вечер си устройхме състезание по масова култура. Разбира се, не го наричахме „състезание“ (щеше да изглежда детинско и несериозно), но взаимно се обстрелвахме с въпроси като тийнейджъри, увлечени в забавна игра. Спомних си, че навремето Майкъл и Пенелъпи бяха пристрастени към „Бевърли Хилс 90210“ и всеки се стараеше да затапи другия, да докаже, че познава всеки кадър и всеки герой от сериала, без да им пука колко смешни изглеждат в очите на околните. Преди няколко години Майкъл се призна за победен и подари на Пенелъпи тениска с лика на Джени Гарт. Тя не я свали цяла седмица и още я пази заедно с най-любимите си вещи.

Не ме разбирайте погрешно. Не твърдя, че съм по-умна от Елиса и Камила, които могат да изредят всички членове от групата на Мадона за изучаване на Кабала; всъщност по нищо не се различавам от тях, защото не знам защо и кога е избухнала войната в Корея, но мога веднага да кажа името на човека, уредил сватбеното тържество на Деми и Брус, или на камбоджанчето, осиновено от Анджелина Джоли. Никога обаче не бях виждала отегчени и равнодушни хора толкова да се палят по глупавата игра.

— Всеизвестно е, че Марк Антъни е имал две деца, преди да се ожени за Джей Ло. И слабоумните го знаят. Но можеш ли да ми кажеш в кой съд е подал молба за развод? — извика Алесандра.

Моника, към която беше отправен въпросът, презрително изсумтя:

— О, моля те! Сигурно се шегуваш! Ако някога си разгръщала вестник в живота си, щеше да прочетеш, че той се е обърнал към съда в Доминиканската република, за да ускори развода. Сега пък аз ще те попитам нещо, което вероятно не знаеш, защото не го публикуваха в жълтите вестници, така любими на простолюдието. Как е наречена яхтата на Джордж?

— Кой Джордж? — попита Оливър.

— Че кой друг, освен Клуни? — отегчено промърмори Марлена.

— Божичко, повече не издържам — простена Лио. — Толкова сте жалки! — Мислено го поздравих заради здравия разум, но се оказа, че съм прибързала, защото той продължи: — Въобразявате си, че всичко това е важно, така ли? Ето един важен въпрос: назовете три гаджета на Джейд Джагър и за коя бижутерийна фирма работи тя в момента.

Филип отегчено въздъхна:

— Скъпи Лио, очаквах да ни предизвикаш с нещо, а ти задаваш тъпи въпроси. Няма човек, който да не присъствал на голямото откриване на магазин „Гарард“.

— След като си толкова умен, защо досега не попита нещо оригинално? — злобно подхвърли Лио и лапна последната зелена маслинка от ордьовъра, който местните наричаха „мезе“.

Словесната престрелка продължи цели два часа — присъстващите на масата си подхвърляха враждебни, пасивно-агресивни въпроси, всеки се стремеше да изкара останалите пълни неграмотници. За щастие, когато стигнахме до десерта, безбройните изпити бутилки „Дом Периньон“ охладиха ентусиазма дори на най-запалените състезатели и разговорът се пренасочи към турските нощни клубове.

— Нямам намерение да си сменям тоалета. Знам, че се намираме в страна с по-особен морал, но съм облечена възможно най-консервативно — обяви Изабел. Роклята ѝ, сякаш изработена от сребрист метал, беше с гол гръб и почти разкриваше задните ѝ части. Деколтетото беше чак до пъпа, платът прилепваше към съвършените гърди на Изабел, затова реших, че тя някак си е залепила материята. Тоалетът се допълваше от сребристи сандали с много високи и тънки токчета и чантичка от крокодилска кожа.

— Дали предлагат шампанско „Кристал“? — разтревожено попита Давид. — Имат внос, нали, Бет?

Щях да му кажа, че все някак ще оцелее без любимото си шампанско, но Кемал, който следеше разговора, без да издава реакцията си, се наведе към нас и заговорнически прошепна:

— Приятели, уверявам ви, че всичко ще бъде по ваш вкус. Тази вечер, както и следващите, ви очакват много приятни преживявания.

— А как стои въпросът с местните мацки? — попита Филип. Давид се засмя, а Елиса ме погледна театрално. Досетих се, че от гаджетата на съответните мъже се очаква подобна реакция, затова сторих същото и страдалчески въздъхнах.

— В какъв смисъл? — Кемал повдигна вежди.

— Е, сещаш се, приятел. В смисъл дали се чукат като нашите сънароднички.

Дамите около масата скандализирано възкликнаха.

— Кротко, госпожи, пошегувах се. Но все пак, Кемал — чужденците нямат достъп до тях заради религиозните забрани или те се преструват на девственици, но са готови да се изчукат с всеки срещнат? — Филип забеляза, че турчинът се чувства все по-неловко, затова продължи разпита. Намигна първо на мен, после на Кемал и добави: — Водя си гаджето, но питам от любопитство.

Кемал се позамисли, сетне отвърна:

— Господин Уестън, ще се уверите, че турчините са като англичанките, американките или жените от която и да било народност — някои са, да речем, по... склонни към интимност, други са от добри семейства и са възпитани в строго придържане към морала.

— С кои ще се запознаем тази вечер — с дашните или с ледените кралици?

Кемал вече се беше отърсил от първоначалния шок и се хилеше като малоумен. Отпи голяма глътка от чашата си, насили се да изглежда сериозен и отвърна:

— С първата категория, господин Уестън. Обещавам, че няма да бъдете разочаровани.

Филип също се усмихна и вдигна ръка, за да си плеснат дланите:

— Благодаря, господин Авидгор.

Когато приключихме вечерята (не ни поднесоха сметка, което не ме изненада) и се качихме на яхтата, която щеше да ни отведе в „Бела“, главата ми вече беше позамаяна от виното. За да не гледам как Изабел опипва Сами — притиснала го беше до парапета на палубата и бръцолевеше романтични глупости за звездната нощ, убедих всеки от групата да позира за снимка по време на пътуването и през първия половин час от престоя в клуба, когато всичко казано и сторено щеше да се записва от придружаващите ни репортери. С това се приключваха официалните ни задължения и всеки можеше да купонясва, без да се

страхува от заглавия като „Кока и проститутки!“ Разбира се, трябваше да се съобразяваме и с турските медии, но според мен нямаше да ни създават главоболия, пък и Кемал беше обещал да не бъдат допускани близо до важните персони. Членовете на групата бяха доволни и дори изглеждаха въодушевени, когато яхтата акостира до малък кей, застлан с червен килим.

— Всички мъже ли ще ни зяпат? — разтревожено попита Елиса.

— Защо да ви зяпат? — усмихна се турският ни домакин. — Естествено е да се възхищават от красотата ви, но няма да се чувствате неудобно.

— Е, ако са свикнали да виждат само жени с фереджета, сигурно ще им се сторим интересни — отбеляза тя.

Сами крадешком ме погледна — за кой ли път тази вечер. Не можах да сдържа смеха си. Елиса се извърна и гневно се втренчи в мен:

— Защо се хилиш? Ще ти хареса ли цяла нощ да те зяпат някакви селяндури? Ако си падахме по този тип забавление, нямаше смисъл да бием път чак до Истанбул — можеше да отидем в Ню Джърси.

Кемал тактично се престори, че не я е чул, помогна ни да слезем на кея и ни запозна с неколцина привлекателни мъже, които приличаха на преуспяващи бизнесмени. Оказа се, че са останалите членове на АСНК — всеки бе придружаван от поне две невероятно красиви момичета, които изпълняваха всяко тяхно нареждане. За изненада на Изабел и Елиса младите жени не носеха фереджета. В интерес на истината не носеха и сутиени — факт, който веднага направи впечатление на Филип и Давид. Двамата се ухилиха и плеснаха длани. Имаха основание да са доволни — още не бяхме влезли в клуба, а на показ бе извадена ослепително красива женска плът.

Един от посрещалите се представи като Неджим и гордо заяви, че е собственикът на „Бела“ — комплекс от развлекателни заведения. Обясни, че малкият пристан е за елитните гости, които слизат от яхтите и се озовават направо в клуба, където задоволяват всичките им прищевки. За разлика от Кемал той не носеше елегантен костюм и скъпи обувки, а изглеждаше съвсем обикновен; невзрачен човечец с щръкнала коса, тениска и старомодни маратонки, когото няма да забележиш, ако не караше задължителното червено порше и не

черпеше щедро с шампанско (което не беше кой знае какъв жест, тъй като плащаше на бутилка не повече от двайсет-трийсет долара).

— Дами и господа, добре дошли в „Бела“ — най-престижния нощен клуб в Истанбул — обяви важно. — Както виждате, комплексът е построен край Босфора на границата между Европа и Азия и нашата клиентела е символ на обединението между Изтока и Запада. Моля, последвайте ме и се насладете на удоволствията, които предлага „Бела“.

Придружи ни до масивна кръгла маса, заобиколена от вода, в специалната зала за важни персони. Само ниска дървена ограда ни разделяше от пролива (помислих си, че мястото е опасно за пияните гости) и гледката беше невероятна. Малки и големи яхти величествено плуваха по тъмните води на Босфора, преминавайки край джамия, осветена от прожектори — изглеждаше, сякаш минаретата пробждаха небето. Подовете бяха от лъскаво тъмно дърво, скамейките в сепаретата бяха тапицирани с копринен бродат, в който бяха вплетени златни нишки, нямаше електрическо осветление, само газени лампи и безброй запалени свещи. Върху всяка свободна повърхност бяха поставени дървени купички с мънички праскови и шамфъстък. Всичко се намираше на открито, само няколко бели ленени платна, издувани от вятъра, отделяха „Бела“ от пролива. Това несъмнено беше най-привлекателното заведение, в което съм стъпвала — притежаваше много повече шик от престижните места в Ню Йорк, но без помпозността, която сякаш беше задължителна за модните клубове и ресторанти.

Стилни сервитьори на часа заобиколиха масата и записаха поръчаните питиета. Само след половин час всички бяха приятно замаяни от алкохола, а в полунощ Елиса и Филип вече танцуваха върху масата. Всъщност танцът им наподобяваше много по-интимен акт и подсказваше романтична връзка между двамата, и то скорошна. Фотографите се опитваха да снимат, обаче Неджим и помощниците му непрекъснато им доливаха чашите. Бяха им осигурили компанията на красиви момичета и може би солидни количества дрога, та „бдителните представители на медиите“ дори не забелязаха, че Марлена е възседнала прочут турски футболист, промъкнал се в залата, запазена за видните гости. Съумях да ги разделя, преди да е станал скандал, убедих ги, че ще им бъде много по-удобно в хотелската стая,

и те дори не запротестираха, когато ги изпратих до лимузината и наредих на шофьора да ги закара във „Фор Сизънс“. После се обадох на портиера на хотела, който обеща да ги отведе право в стаята на дамата и да ги държи далеч от фотографии и репортери. Сами се появи тъкмо когато затворих телефона. Прегърна ме и ме целуна по шията:

— Хей, къде бродиш? През цялата вечер не те изпуснах от поглед, но изведнъж изчезна. — Огледа се, за да се увери, че не ни дебнат я Изабел, я Филип или някой фотограф, после добави: — Да изчезваме. Толкова са пияни, че няма да забележат. Отново ме зацелува по шията, но много по-страстно. За пръв път почувствах, че не е примерно момче. И слава Богу.

— Не мога, Сами. Много ми се иска, но е невъзможно. Трябва да ги държа под око — няма кой друг да ги пази.

— Наближава два часът. Докога смятат да се... забавляват?

— До зори, разбира се. Може да измислим нещо за по-късно, но първо трябва да се върнем в хотела.

Той отпусна ръце и разочаровано въздъхна:

— Знам, че няма друг начин, обаче ми е кофти. Влез първа, след малко ще те последвам. — Прокара пръсти през косата ми, но някой го извика и той подскочи като ужилен.

— Сами? Къде си? Някой виждал ли е гадже... асистента ми? — Пискливият глас на Изабел ехтеше над тъмните води на пролива.

Обърнах се и видях, че се е приближила до един от охранителите, който имаше за задача да следи никой да не ни безпокои.

— Да му се не види! — промърмори Сами и се отдръпна от мен.

— Какво иска сега? Не може ли сама да отиде до тоалетната? Изчезвам, за да не ни види заедно.

— Чакай. Остави на мен да я укротя — казах и му стиснах ръката. — Изабел, ето го Сами!

Тя рязко се извърна и по лицето ѝ се изписа облекчение, а после объркване. Хленчещо заговори на Сами, но изведнъж си спомни, че и аз съм там и на бърза ръка смени тона:

— Къде се губиш? Няма те цяла вечност.

— Извинявай, че ти го отнех за малко, Изабел. Марлена и придружителят ѝ бяха в доста безпомощно състояние и Сами ми помогна да ги качим в колата. Тъкмо се канехме да се върнем в клуба.

Изглежда обяснението ѝ се стори задоволително, макар тя упорито да се преструваше, че не ме забелязва. Изпитателно се взираше в Сами, а той беше забил поглед в земята.

— Е, аз ще ви оставя. Време е да нагледам другите гости — обявих и тръгнах към вратата, но преди да вляза, чух как тя гневно просъска:

— Не ти плащам царски, за да ме изоставяш!

— Не се дръж така, Изабел. — Сами изглеждаше по-скоро уморен отколкото ядосан. — Нямаше ме само пет минути. Не бива да ме упрекваш, че съм те зарязал.

— Как мислиш, че се чувствах да седя сам-самичка и да те чакам, докато помагаш на друга жена?

За съжаление не можех да остана пред вратата, затова не чух отговора на Сами. Пробих си път през ордите посетители, но когато най-сетне се добрах до салона за важни персони, видях, че моите хора са се смесили с простолюдието. Вместо американски рап и хип-хоп от колоните звучеше хипнотична турска музика, сякаш цялата зала пулсираше в ритъм с оскъдно облечените танцьори. Камила, Алесандра и Моника бяха свалили съответно футболист от мадридския „Реал“, водещ от „Си Ен Ен“ и англичанин-плейбой, който твърдеше, че с Филип се познават още от пансиона в началното училище, и се бяха усамотили с „кавалерите“ си в най-тъмните кътчета на клуба. Забелязах обаче, че Неджим и колегите му от асоциацията дискретно следят да не се случи нищо неприятно на дамите. Елиса и Давид стояха до дансинга и разпалено жестикулираха. Помислих, че се карат, но като се приближих, разбрах истината. Така се бяха надрусали с кокаин, че говореха едновременно, без да се изслушват, всеки на висок глас излагаше „важните си прозрения“. Както обикновено фотографите и репортерите седяха на маса встрани от нас и отново се наливаха с алкохол. Попитах ги необходимо ли им е нещо, но те дори не си направиха труда да ме погледнат. Лио беше изчезнал, затова пък лесно намерих Филип — потърсих с поглед най-русокосата мацка с най-големия бюст и, разбира се, открих до нея моя „любовник“. Беше я прегърнал през кръста, стояха пред кабинката на дисководещия. Стори ми се, че съм виждала дамата му, но в гръб не можех да я позная. Докато я чаках да се обърне, видях как Филип извади от джоба на

джинсите си „Пейпър Деним“ дебела пачка банкноти и ги подаде на кльощавия дисководец:

— Хей, приятел, колко ще струва да пуснеш парче с текст? — попита, а русокосата се изкиска и отпи от чашата си. — Писна ми от тази турска музика.

Диджеят ловко грабна парите и ги скри под едно устройство на пулта. Махна на асистента си и му каза нещо. Младежът се обърна към Филип:

— Какво искате да слушате? Той може да ви пусне всичко, което пожелаете.

— Кажи му да пусне нещо на Бон Джоуви или на „Гънс енд Роузис“.

Асистентът преведе, а дисководецят кимна, макар че изглеждаше доста озадачен. След десет секунди от колоните загърмя „Парадайз Сити“ и Филип закима в такт с музиката. Внезапно ме забеляза, наведе се към русокосата и ѝ прошепна нещо; тя кимна и се изниза.

— Любима, какво ще кажеш? Нали тази музика я бива повече от онези турски щуротии? — подхвърли ми Филип, докато се възхищаваше на отражението си в стъклото на кабинката. Вместо да отговоря, попитах:

— Блондинката Лизи Гръбман ли беше? — Едва сега ми просветна защо ми се е сторила толкова позната.

Филип отново затръска глава, сякаш удряше чело в невидима стена:

— Явно с Тара Рийд са чули за щурия ни купон в Истанбул и са решили да видят какво става.

— Тя е... много красива — измънках равнодушно, макар че би трябвало да съм на седмото небе от радост, задето Лизи Гръбман и Тара Рийд са ни последвали чак в Турция.

— Ами! В лицето е като чанта от крокодилска кожа. — Той ме хвана за ръката и ме повлече към дансинга. — Хайде, отпусни се. Да потанцуваме.

След няколко минути се откопчих и се върнах при Елиса, която междувременно се беше поуспокоила. Седеше в скута на Давид и говореше тихо, докато той ту масажираше раменете ѝ, ту дърпаше от цигарата с марихуана.

— Ще се справиш ли тук? — попитах я. — Няколко души се върнаха в хотела и трябва да проверя дали всичко е наред.

— Тръгвай. Няма причина да се тревожиш, Бет. Гостите си изкарват чудесно. Намери Лио и му кажи, че се връщаш в хотела. Доскоро. — Давид издуха в лицето ѝ облак дим и тя се изкиска.

— Добре. Ще се видим утре.

— Хубаво. Не смятам да стана призори, но ще те намеря, като се събудим. Между другото, къде е Филип? — добави уж равнодушно.

— Филип ли? Когато го видях за последно, танцуваше с Лизи Гръбман и Тара Рийд.

— Какво? Те тук ли са? — Тя скочи на крака и си лепна радушна усмивка. — Непременно трябва да ги поздравя. Доскоро.

Огледах се за Лио, но след като не го видях, реших, че си е намерил някого и са се уединили в стаята му. Неджим предложи да ме закара с поршето до хотела, но тъкмо когато мислех да приема, той прокара длан по задните ми части, усмихна се похотливо и каза, че преди това ще ме разведе из най-прочутите заведения, после непременно трябвало да се отбием в къщата му на брега на пролива, която, между другото, била сред най-скъпите в страната. Учтиво отказах и се качих в една от лимузините. Служителката на рецепцията ме поздрави и ми съобщи кой и кога се е върнал в хотела.

— Има съобщение за вас — добави и ми подаде сгънат лист хартия. Сърцето ми се сви. Изплаших се, че се е случила някаква неприятност. Разгърнах листа и прочетох текста, написан с големи печатни букви: „Щом се върнеш, ела в стая 18.“ Нямаше подпис, приложен беше само ключ.

Набързо прецених положението. Бележката със сигурност беше от Сами. Някак си беше успял да се откопчи от Изабел, за да останем насаме поне за малко. Сутринта се бях поглезила със скъпи козметични процедури — сякаш бях предчувствала какво ще се случи. Толкова бях щастлива, че главата ми се замая.

Стори ми се, че пътуването с асансьора продължи цяла вечност. Докато вървах по безкрайните коридори, дланите ми се изпотиха, устата ми пресъхна.

Почуках, но вратата се отвори чак след минута, която ми се видя дълга като цял месец; изведнъж се изплаших, че е станало някакво объркване и бележката не е била предназначена за мен. Обзе ме

паника, вцепених се, само умът ми продължаваше да функционира — питах се как да реагирам, ако в стаята не ме чака Сами, готов да ме разсъблече и да ме просне на грамадното легло с пухените завивки. „Моля те! — обърнах се към неизвестно божество. — Моля те, нека да е той и да ме желае, колкото го желая аз, за да...“

Вратата най-сетне се откряна, Сами ме придърпа в стаята и притисна устни до моите.

— Боже, толкова те желая — прошепна задавено, зацелува ме по челото, страните, шията, докато се опитваше да свали презрамките на бюстието ми; накрая се изнерви, накара ме да вдигна ръце и издърпа дрехата.

Повече не продумахме. Строполихме се върху леглото (то се оказа тъкмо каквото си го бях представяла) и се нахвърлихме един върху друг с ожесточеност, която би трябвало да ме изплаши, но всъщност ме изпрати на седмото небе. Изгубих представа за времето и за това къде ме докосва Сами. Беше истинско, емоционално и чувствено — тежестта на тялото му, уханието на кожата му, жарките му устни, начинът, по който настръхвах всеки път, когато той прокараше пръсти по гърба ми. Беше като любовна сцена от роман на „Арлекин“... дори по-хубаво. Едва когато някой почука на вратата, забелязах дузините запалени свещи, двете недокоснати чаши с червено вино и прекрасната музика от „Буда Бар“, която звучеше тихо.

— Кой знае, че сме тук? — прошепнах.

— Никой, освен служителката на рецепцията. Ангажирах стаята, като представих личната си кредитна карта.

— Възможно ли е Изабел да те е проследила?

— Няма начин. Изпи цяла шепа сънотворни, за да „свикне с часовата разлика“. Според мен при това количество ще спи непробудно поне две денонощия.

Още пет минути обсъждахме кой би могъл да знае за нас, после осъзнах, че вече е сутрин и трябва веднага да се върна в стаята си, ако не искам да ми задават неудобни въпроси.

Сами отново ме придърпа върху себе си и ухапа нежно ухото ми заедно с обичката:

— Не си тръгвай. Остани още малко.

— Извинявай, налага се. Не ми се ще връзката ни да стане обществено достояние. Не и по този начин.

— Да, имаш право. Като се върнем в Ню Йорк, ще разполагаме с цялото време на света.

— Няма да се отървеш от мен — прошепнах и посегнах за късата си рокля, общита с мъниста, която той беше захвърлил върху бюрото. Навлякох я на голо — мисълта да сложа бельо ми се стори непоносима, затова грабнах сутиена си и заедно с памучните бикини го натъпках в ръчната си чанта.

Сами дръпна чаршафа от леглото, което приличаше на бойно поле, уви го около кръста си и ме изпрати до вратата. Обгърна с длани лицето ми и прошепна:

— Бет, благодаря за незабравимата нощ.

Почувствах се крехка, уязвима и невероятно привлекателна. Изправих се на пръсти, за да го прегърна още веднъж, и промълвих:

— Беше прекрасно.

Сбъднало се беше всичко, за което мечтаех след първата целувка на Сами, и животът наистина беше прекрасен, докато не отворих вратата и не ме заслепи агресивна светкавица на фотоапарат. Проклетият апарат продължи да щрака снимка след снимка, а пък аз стоях като пън, вкаменена от изненада.

— О, извинявай! Сбъркал съм стаята — обяви Джон, един от „придворните“ фотографии, които ни придружаваха.

— Какво става, да му се не види? — възкликна Сами.

— Остави на мен. Стой тук. — Излязох в коридора и затворих вратата. — Какви са тия циркове? — извиках възмутено. — Какви ги вършиш?

— Извинявай, миличка, обърках се. Не бери грижа, нищо не видях — неубедително добави нахалникът. Беше най-мазният от групата репортери и от първия миг ми стана неприятен; знаех, че е от онези досадни папараци, които правят скандални снимки и ги продават на таблоида, който предложи най-висока сума. Кели държеше на неговото присъствие, защото фотографиите му били приемани радушно от вестниците и списанията.

— Защо дебнеш пред моята... ъъ... пред чужда стая? От рано сутринта обикалям нашите хора, за да уточним програмата за днес, затова не си мисли, че си „хванал“ нещо скандално.

— Виж, сладурче, не ми пука с кого се чукаш — изкиска се кретенът. — Разбира се, сто на сто ще намеря някой, който да се

заинтересува защо мацето на Филип е преспало с друг, обаче ти се държиш свястно с нас, хората от простолудието, затова ще забравя какво съм видял.

Мръсник! Цинично обхождаше с поглед лицето ми, на което сякаш с големи букви беше написано, че цялата нощ съм правила бурен секс.

— Признавам — продължи, докато прибираще фотоапарата в голямата си чанта, — очаквах нещо много по-вълнуващо от това да открия, че се чукаш с човека на Изабел. Между другото, попаднах на доста пикантна ситуация.

— За какво говориш? — Идваше ми да го удуша заради предположението, че нещо може да бъде по-вълнуващо от нощта, която прекарах, задето не повярва на абсурдното ми обяснение и че имаше нахалството да смята Сами за собственост на Изабел. Естествено не можах да измисля язвителна реплика, за да го поставя на мястото му.

— Да речем, че съм станал свидетел на шведска тройка между твоето гадже и неговите добри приятелки Лизи и Тара. — Той повдигна рунтавите си вежди, устните му се разтегнаха в подобие на усмивка. — Под „твое гадже“ разбирам Филип Уестън — добави самодоволно.

Насилих се да преглътна яда си.

— Ммм, много интересно — промърморих. — Извинявай, но се налага да продължа обиколката на гостите... — Вирнах брадичка, заобиколих го и тръгнах към асансьора, който дойде след цяла вечност.

Не преставах да мисля за случилото се, но все повече се убеждавах, че нямам повод да се притеснявам. Първо, мръсникът явно не смяташе за достатъчно „пикантна“ връзката ми със Сами. Изглеждаше съвсем логично — прекарвайки живота си в преследване на знаменитости и фотографиране на скандалните им изпълнения, не следваше да прояви интерес към някаква незначителна персونا и любовните й приключения. Не знаех как ще реагира Филип, ако научи за „изневяратата“ ми. А пък ако Кели разбереше, че са ме хванали с компаньона на Изабел, начаса щеше да ме уволни. Самата Изабел едва ли щеше да изпадне във възторг. Нито пък вуйчо Уил — щеше да е недоволен, ако племенницата му отново стане героиня на клюкарските рубрики. Може би реагирах прекалено емоционално и правех от

мухата слон. Вероятно Джон щеше да удържи обещанието си, но ако все пак му скимнеше да предложи снимките, едва ли от някой вестник щяха да се развълнуват от новината. Само Вихъра проявяваше необясним интерес към скромната ми личност, но дори нейните пипала не се простираха чак до Истанбул. Именно затова така се стреснах от фотографа — в продължение на двайсет и четири блажени часа бях забравила какво е да се чувстваш преследвана, шпионирана и уязвима. Намирах се на хиляди километри разстояние от Аби и не се страхувах, че някой се опитва да изложи на показ личния ми живот. О, колко приятно бе да знам, че съм се изплъзнала от жената, която явно се беше посветила на задачата да ме унизи! Дълбоко си поех въздух и си напомних, че положението можеше да е много по-лошо; успокоявах се, че Аби е отвъд океана.

Вратата към апартамента за новобрачни беше открехната, чух приглушени звуци. Хрумна ми, че Филип се е върнал в хотела много след мен, тоест призори, ето защо вероятно още беше в леглото с двете хубавици. Първата ми реакция беше да почукам, но се отказах. Прекосих разкошния салон с високи френски прозорци и влязох в спалнята. Голият Лио се беше проснал по гръб на леглото. Едва след няколко секунди разбрах, че главата, наведена над интимните части на Лио, и задникът, сякаш вдигнат за поздрав, са на господин Филип Уестън. Преди да реагирам, Лио ме видя.

— Какво става, Бет? — подхвърли небрежно, без да се опита да прикрие голотата си.

Филип рязко вдигна глава и се обърна, разкривайки онази част от анатомията на любовника си, която досега не се виждаше.

— Привет, маце — избърбори. — Къде беше цяла нощ?

— Къде съм била цяла нощ ли? — Толкова бях шокирана, че можех само да повтарям като папагал.

— Чаках те цяла вечност, любима — изхленчи той, после пъргаво скочи от леглото досущ като момченце, което бърза да види подаръците си на Коледа, и се наметна с халат.

— Цяла вечност ли?

— Ако се беше прибрала навреме, с Лио нямаше да си легнем заедно. Не смяташ ли?

Положението и думите му бяха толкова абсурдни, че неволно се засмях:

— О, я престани! Никога не си искал да спиш с мен...

— Успокой топката, кукло. Приятелят Лио дойде преди малко и веднага заспа. И аз сигурно съм задрямал. Не биваше да пием толкова много, но поне поспяхме.

— Сериозно ли говориш? Да не мислиш, че съм сляпа? — Може би ако поне се бяха позасрамили, някак си щях да преглътна видяното, обаче нахалството им ме порази.

— Приятели, смятам да поръчам кафе и портокалов сок — подхвърли Лио. — Мъчи ме ужасен махмурлук. — Все още гол, той грабна дистанционното и включи телевизора.

— Чудесна идея! — възкликна Филип. — Искam двойно еспreso, няколко аспирина и голяма чаша „Блъди Мери“.

— Сънувам ли? — прошепнах; питах се как и кога, съвсем неусетно съм се пренесла в зоната на здрача. Все едно съществувах в някаква алтернативна реалност, но очевидно бях там сама.

— Какво каза, маце? — Без капчица свян Филип захвърли халата, отиде в банята и застана под душа, без да си направи труда да затвори вратата. — Лио, кажи на колежката си да не дрънка глупости. С теб сме само добри приятели, нали така?

Лио се измъкна от омотаните завивки и навлече на голо джинсите си:

— Разбира се. Бет, с него сме само добри приятели. Да ти поръчам ли нещо за хапване?

— Не. Ще закуся с другите. Ще се видим по-късно. — Взех си дънки, тениска и джапанки, напъхах ги в найлонов плик, предназначен за дрехи за пране, и изтичах навън, защото ми се повдигаше от „милата картинка“.

Отидох в ресторанта и си поръчах закуска, за да убия времето. Тъкмо когато сервитьорът ми поднесе кафе и панерче със съблазнителни сладкиши, Елиса се появи като призрак и се тръсна срещу мен:

— Не възразяваш да седна при теб, нали? — изпъшка. — Цяла нощ не мигнах, идва ми да се самоубия.

Стреснах се, като я видях — сигурна бях, че фотографът се е раздрънkal. Смятах, че в този ранен час цялата компания спи дълбоко, ала сенките под очите на Елиса и треперещите ѝ ръце ми подсказаха, че причината за безсънието ѝ е конската доза кокаин.

— Заповядай — казах уж равнодушно, въпреки че изгарях от нетърпение да разбера дали „новината“ е стигнала до ушите ѝ.

Сервитьорът постави пред нея чаша и чинийка. Тя недоумяващо се втрени в тях, сякаш не знаеше за какво служат, обаче се взе в ръце и си наля кафе. Изпи го на един дъх и ме изгледа подозрително:

— Защо си станала толкова рано? Къде е Филип?

— Филип ли? — Насилих се да се засмея, но от гърлото ми излезе звук, напомнящ хрип. — Сигурно още спи. А пък аз съм на крак от ранни зори. Може би причината е в часовата разлика.

— Глупости — презрително изсумтя Елиса. — Ако това ти е проблемът, вземи приспивателно. От безсънието съм като парцал.

— Хапни нещо и ще ти стане по-добре.

— Какви ги говориш? — Тя отново изсумтя. — Един от тези сладкиши съдържа калории колкото два хамбургера „Биг Мак“. Нямам намерение да се превърна в дебелана. — Наля си втора чаша кафе и отново я изпи на екс.

— Къде е Давид? — попитах, за да поддържам разговора.

— Нямам представа. Към три часа ми се изгуби от погледа. Може би се е свалил с някоя местна хубавица — отбеляза равнодушно. Забеляза изненадата ми и въздъхна: — Филип никога не би постъпил така, нали? Толкова е съвършен...

Едва не се задавих с портокаловия сок, но успях да се овладеея.

— Ще те попитам нещо — промълвих. — Чувала ли си да се говори, че той е... че се интересува от...

Елиса озадачено ме изгледа:

— От какво?

— Ами... не знам. Например от мъже.

Тя ахна:

— Филип Уестън! Гей! Майтапиш ли се? Как е възможно да си толкова наивна? Облича се фантастично, кара веспа и ходи на йога, но това не означава, че харесва мъже.

„Не, разбира се — помислих си. — Само дето преди малко го заварих да прави орален секс с нашия колега Лио, който не скрива обратните си наклонности.“

— Имаш право — измънках. — Обаче...

— Бет, кога най-сетне ще проумееш какъв късмет си извадила с него? Всяка жена би сторила всичко, за да го има, но ти изглежда не

можеш да осмислиш този факт. Между другото, научих, че тази сутрин е станало нещо скандално. — Така бързо беше сменила темата, че в първия момент не реагирах. След секунда се сепнах:

— Скандал ли? С някого от групата ли? Имало ли е свидетели?

Елиса ме погледна в очите; за миг реших, че знае истината, но тя каза:

— Не знам точно какво се е случило. Един от фотографите — онзи, шишкавият, подметна, че е направил „интересни“ снимки. Имаш ли представа кого и как е фотографирал?

Задъвках парчето кроасан, без да откъсвам поглед от първата страница на „Интернешънъл Хералд Трибюн“:

— Не, никаква. Имаме ли повод за безпокойство? Не бива да допуснем в пресата да бъдат публикувани компрометиращи фотографии.

Елиса за трети път си наля кафе и запали цигара; забелязах, че ръцете ѝ трепереха от усилието. Позамисли се и обяви:

— Е, рано или късно ще разберем. Сега ще се опитам да подремна, по-късно имам час в козметичния салон. Доскоро.

Проследих я с поглед, докато излезе, и се запитах защо разговорът ми се стори толкова странен. Спомних си обаче, че и аз имам записан час за масаж, и забързах към турската баня.

— Тази ми е любимата. — Уил плъзна по масата компютърна разпечатка. Забелязах, че изглежда много кисел. Беше се нагърбил да събира материали от пресата и електронните издания, в които е споменато името ми, а днес ме беше поканил на обяд, за да ги „обсъдим“.

Преди седмица се бях върнала от Турция и смятах, че деловото пътуване е било изключително успешно. Изглежда никой не подозираше какво се е случило между мен и Сами или между мен и Филип. Оказа се, че прекалено рано съм се успокоила.

Дългата ръка на Аби ме беше достигнала чак в Истанбул. Неизвестно как гадината се беше докопала до фотографа Джон и бе успяла да изопачи фактите, превръщайки ги в отвратителна лъжа. Поредният ѝ „шедьовър“ беше публикуван в петък, преди два дни, и Кели щеше да получи инфаркт.

„Достоверни източници твърдят, че Бет Робинсън, служителка в рекламна агенция, си е направила лоша реклама по време на служебното пътуване до Истанбул миналата седмица. Госпожицата, прочула се заради връзката си с Филип Уестън, изненадващо е прекарала бурна любовна нощ с Рик Соломон (известен с това, че ни достави порнофилма с Парис Хилтън) в същия хотел, в който е споделяла стая с г-н Уестън. Може би читателите скоро ще видят римейк на прословутия филм, само че в главната роля вместо любителка на светски партита ще бъде организаторката им.“

На снимката, придружаваща крайно интересния материал, се виждаше как излизам от стаята на Сами — държах си сандалите в едната ръка, а с другата се опитвах да пригладя косата си. Глуповато зях в обектива, отгоре на всичко гримът ми беше размазан. Изглеждах развратна като Парис Хилтън, само дето няхах фантастичното ѝ тяло и суперелегантните ѝ тоалети. Зад мен се виждаше неясен силует — ако човек се взреше, щеше да забележи, че това е мъж с чаршаф около кръста, но идентифицирането му бе

невъзможно. Разбира се, проклетият фотограф, който знаеше, че мъжът е Сами, така и не беше сметнал за необходимо да сподели информацията с Аби, когато ѝ беше продал снимката. Тя пък не си беше направила труда да проведе разследване, а напосоки беше избрала човек с лоша репутация и го бе обявила за моя таен любовник.

За пръв път, откакто работех в агенцията, Кели бе недоволна от клюките, свързани с мен. Попита ме верни ли са твърденията на репортерката, после ме обсипа с въпроси защо Аби ми има зъб. Уверих я, че не познавам този Рик Соломон, камо ли да съм правила секс с него, и тя сякаш ми повярва. Странно, но не ѝ хрумна да попита кой тогава е човекът на снимката, поради което не ми се наложи да измислям невероятни истории, нито да се оправдавам. Прекрати разпита с нареждането да си оправя отношенията с Аби, защото тези публикации вредят на агенцията и не желае да се повтарят. Напомни ми, че остават само две седмици до празненството на „Плейбой“ и всеки скандал, свързан с частния ми живот, може да провали всичко. Заявих, че разбирам загрижеността ѝ и че ще предприема мерки да затворя устата на репортерката, макар да нямах представа как ще го сторя. Единственият начин бе да се срещна с Аби и да ѝ поискам сметка, но ме втрисаше само при мисълта, че трябва да говоря с нея.

Естествено Филип не ме упрекна; само аз знаех колко е облекчен, задето скандалната снимка компрометира мен (макар че и той бе засегнат индиректно — изкарвах го мухльо, чието гадже го мами, или рогоносец, както го беше нарекъл Уил), а неговата малка тайна не е станала обществено достояние. С него и дума не обелихме по повод случилото се през първата нощ в истанбулския хотел. До края на „командировката“ в Турция се преструвахме на неразделни, въпреки че ако някой се поинтересуваше, щеше да забележи, че спим в различни стаи. След завръщането ни в Ню Йорк нещата тръгнаха по старому — излизахме заедно и не отричахме твърденията, че сме любовници. Знаех колко разочарована ще бъде Кели, но в най-скоро време трябваше да обявя края на връзката си с Филип, и то без да се вдига много шум.

Хубавото беше, че всички престижни вестници и списания бяха отделили място за обширни описания на рекламното пътуване, след което турската Асоциация на собствениците на нощни клубове беше регистрирала рекордно повишаване на броя на туристите от Америка.

След първоначалното избухване Кели прояви разбиране, Сами се обади да ми се извини (стори ми се малко резервиран, но предпочитам да не мисля за причината). Само родителите ми бяха ужасени.

Докато разговаряхме, мама изпадна в истерия; наложи се да затворя телефона и да помоля Уил да ѝ обясни, че не бива да вярва на всичко, публикувано във вестниците, особено на клюкарските материали. Той съумя да я поуспокои, ала оставаше фактът, че макар да не съм спала е автора на порнофилма, нашите ме бяха видели на фотография, очевидно заснета, след като все пак съм спала с някого. Не можеха да си намерят място от притеснение заради „очернянето“ ми в пресата и защото не проумяваха какво се случва в професионалния и в частния ми живот. Въпреки това най-страшното сякаш беше отминало и само Уил остана вманиачен на тази тема.

Беше неделя, точно една седмица след завръщането ми в Ню Йорк, и както обикновено Уил ме беше поканил на обяд. Започнах да се оправдавам, че в материала няма дори капчица истина, но той ме прекъсна:

— Душичко, не търси истина в клюкарските рубрики, иначе ще си помисля, че си безкрайно наивна.

— Според теб как да постъпя? Да се примиря, че отмъстителната мръсница може да си съчини за мен най-голямата гадост и да я публикува, така ли? Цяло чудо е, че Кели още не ме е изхвърлила. Имам късмет, задето продължава да ме търпи.

— Наистина ли е късмет? — Той повдигна вежди и отпи от джина с тоник.

— Учудваш ме, Уил. Ако не ме лъже паметта, именно ти настояваше да приема тази работа. Твърдеше, че трябва да се запозная с повече хора, да излизам по-често, да водя активен живот. Така и направих.

Уил посочи снимката:

— Не това исках. И ти го знаеш. Скъпа моя, готов съм да те подкрепя във всяко начинание, което ще ти донесе радост и удовлетворение, ала очевидно работата в агенцията нито те радва, нито те удовлетворява.

За миг онемях, после заядливо подхвърлих:

— И така, какво предлагаш? Смяташе, че си губя времето в банката, сега пък си против работата, за която лично ми съдейства,

само защото отмъстителна бивша състудентка се е захванала с мен. Струва ми се несправедливо.

Той въздъхна:

— Съкровище, не се сърди, а размисли. Вече си достатъчно зряла, за да избереш... как да се изразя... по-дискретен стил на живот. Едно е да посещаващ модни заведения и да се да сваляш със симпатични младежи, съвсем друго да ходиш с някакъв разглезен плейбой, за да угодиш на шефката си, да се подвизаващ на първите страници на всички долнопробни вестници и дори да забравиш рождения ден на стария си вуйчо, защото си била прекалено заета да прислужваш на второразредни знаменитости и презрели дами от хайлайфа. Друго имах предвид, когато ти препоръчах да приемеш предложението на Кели.

Втрещих се. Наистина бях забравила рождения му ден, който беше миналата седмица.

Той махна на сервитъора да му донесе още един джин с тоник.

— Миличка, извини ме за малко. Излизам да се обадя на Саймън по мобилния телефон. Започнах да се притеснявам, че още го няма. Не е типично за него да закъснява толкова. — Остави салфетката си на стола и прекоси просторната зала. Наблюдавах го с възхита, защото беше олицетворение на изискан джентълмен. Когато се върна след малко, беше усмихнат и спокоен. — А сега ми разкажи как върви любовта — подхвърли, все едно не бяхме споменавали Филип.

— Мисля, че бях достатъчно ясна. Филип не ме интересува.

— Нямах предвид надутия глупак. Какво прави онзи младеж, с когото пътува до Покипси? Стори ми се много симпатичен.

— Сами ли? Че как толкова бързо си състави мнение за него? Видяхте се за около трийсет секунди.

— Да, обаче той се съгласи да излъже заради мен. От пръв поглед си личи, че е много свестен. Е, какво става с него? — Уил се приведе и ме изгледа. Изненадах се от неочаквания му интерес. Познавах го добре и знаех, че много малко неща могат да го развълнуват.

Колебаех се дали да му се доверя за случилото се в Истанбул, накрая се предадох. Хубаво беше поне един човек да знае, че не съм лека жена.

— Ами... всичко е нормално — избърборих.

— Какво означава това? Че го харесваш или тъкмо обратното?

— Той ми намигна.

Дълбоко си поех дъх и прошепнах:

— Сами е мъжът на снимката.

Стори ми се, че Уил едва се сдържа да не се усмихне широко.

— Били сте заедно в Турция, така ли? Как го уреди, скъпа моя?

— Прекалено дълго е за обяснение; ще кажа само, че стана случайно.

— Нима? Жалко, че сте станали жертва на репортерите, но се радвам, задето сте... укрепили връзката си.

Продължи да говори как винаги си е представял мъжа до мен като подобие на Сами — силен, мълчалив и мъжествен, и че е крайно време да си намеря гадже, което разбира истинската стойност на нещата. Разбира се, не пропусна да ме попита за политическите убеждения на новия ми приятел. На драго сърце отговорях на въпросите му — приятно ми беше да говоря за Сами. След като ни донесоха омлетите, Уил засегна отново онова, което предпочитам да забравя:

— Вече съм по-спокоен, душичко, защото знам, че племенницата ми е имала основателни причини да не ми се обади цяла седмица след завръщането си в Ню Йорк. Щях да се обидя, ако разбех, че всяка вечер си скитосвала из заведенията, но след като вече си имаш сериозен приятел... Първите любовни тръпки са незабравими. Не можете да се наситите един на друг. Всеки миг, в който сте разделени, ви се струва безкраен. Разбира се, еуфорията продължава максимум две години, след което нещата се обръщат на сто и осемдесет градуса и започваш да се радваш на всеки миг свобода, ала дотогава има много време, миличка. Е, сподели как вървят нещата помежду ви.

Нарязах омлета, набодох едно парче, после оставих вилицата.

— Всъщност с него не сме се виждали, откакто се върнахме — промълвих и едва тогава осъзнах колко ужасно прозвуча признанието ми. — Разбира се, всичко е наред — побързах да добавя. — Сами е много зает, урежда съдружието си в ресторант от веригата „Хюстън“, което не е заветната му цел, но засега е добра възможност. Няколко пъти разговаряхме по телефона, обаче и аз имам много работа около партито на „Плейбой“ и... знаеш как е.

Чувах думите си и усещах, че говоря като наивница, която се опитва да убеди себе си и околните в предаността на възлюбения й, макар поведението му да издава липса на интерес. Притеснявах се, задето със Сами не се бяхме виждали, откакто се върнахме от Турция, но наистина бяхме много заети, пък и в Ню Йорк не се смяташе за необичайно, ако гаджета не се видят цяла седмица. Напомнях си, че той ми телефонира три пъти и все повтаряше колко хубаво ни е било заедно и как с нетърпение чака следващата ни среща. Бях изчала купища любовни романчета и знаех, че ще сгреша, ако го притисна и започна да поставям условия. Засега всичко помежду ни ставаше спонтанно и макар да копнеех да го видя, нямах повод за тревога. Така или иначе бях убедена, че ни очаква щастлив съвместен живот — безсмислено беше да прибързвам.

— Ммм, разбирам — замислено отвърна Уил. Стори ми се обезпокоен, но след миг лицето му се проясни. — Сигурен съм, че знаеш какво правиш, миличка. Ще се видите ли скоро?

— Да. Утре вечер трябва да присъствам на партито на „Ин Стайл“ в „Бунгалото“, а Сами ще бъде на работа. Уговорихме се след това да прием кафе някъде.

Уил засия:

— Чудесно! Предай му много поздрави от мен. — Скръсти ръце и се приведе към мен като приятелка, която изгаря от нетърпение да научи последните клюки: — Непременно доведи Сами на обяд другата неделя.

— Сами ли ще дойде? — обади се Саймън, който незабелязано се беше приближил до масата. — Тъкмо ще имаме възможност да го опознаем.

— Колкото и грандоманско да ви прозвучи, в неделните дни той приготвя обяда в „Грамърси Тавърн“, ето защо няма как да приеме любезната ви покана. Ще се уговорим за друг път — добавих, като видях колко са разочаровани.

— Може ние да отидем в „Грамърси“ — с половин уста каза Уил. — Чувал съм, че храната е прилична.

Саймън апатично кимна:

— Защо не? Ще го направим някой ден...

Най-сетне за моя радост двамата заговориха за предстоящото си пътуване до Карибските острови; преструвах се, че ги слушам, но в

действителност мечтаех за утрешната среща с новото ми фантастично гадже.

Събитията от следващия ден почти ми се губеха. Мислех само за срещата със Сами, движех се и говорех като на сън. Не запомних нито думичка от онова, което обсъждахме на утринното съвещание, затова накрая помолих една от асистентките да ми направи копие от бележките си, за да не пропусна важно указание на Кели. До партито на „Плейбой“ оставах само тринайсет дни и служителите от агенцията бяха в пълна мобилизация; лошото бе, че макар да бях определена за ръководител на екипа (разбира се, под командата на Кели), не бях в състояние да се съсредоточа. На обяд тайно отскочих до маникюриската. В три часа обявих, че отивам за кафе, и изтичах до ателието където ми бяха подкъсили новата секси рокля, купена през уикенда. След като удари шест, започнах да лъжа безогледно — измислих невероятни истории, свързани с родителите ми, вуйчо Уил и някаква болна приятелка; бях готова на всичко, само и само да си тръгна по-рано, да се прибера вкъщи и да имам време да си почина и да се разкрася. Изпратих по електронната поща съобщения на Кели и Елиса, че ще присъствам на партито на „Ин Стайл“, и точно в шест и половина излязох от службата.

Следващите часове преминаха в трескава подготовка (бръснене на крака, ексфолиране, скубане на вежди, оправяне на маникюра, маски с овлажняващ лосион, гримиране). Накрая, когато таксито спря пред „Бунгалото“, едва не се задуших от вълнение. Вчера след обяда в ресторанта Уил ме заведе в „Бергдорф“ и настоя да ми купи великолепната рокля, модел на „Чайкен“, с която бях сега. За пръв път притежавах толкова елегантна и скъпа дреха, а когато преди час я облякох и си сложих сребристите сандали и модните обици, подарени ми от Пенелъпи за рождения ми ден, разбрах, че вечерта ще бъде незабравима.

Изражението на Сами беше най-голямата ми награда. Той ме изгледа от глава до пети, без да пропуска и най-малката подробност.

Усмивката му ставаше все по-широка, а когато приключи инспекцията, възкликна:

— Боже! — Възгласът беше последван от звук, напомнящ стенание, и аз си помислих, че има опасност да умра от щастие.

— Харесва ли ти? — подхвърлих и едва се сдържах да не се завъртя. Като по чудо бяхме сами на тротоара, поредната групичка пушачи беше влязла обратно в заведението.

— Невероятно си красива — искрено прошепна Сами.

— Благодаря. И ти изглеждаш прекрасно.

„Прави се, че не ти пука! — повтарях си. — Говори шеговито, избягвай сериозните теми, накарай го да те желае.“

— Уговорката за по-късно важи ли? — попита той и направи знак на две момичета, които се бяха приближили до кадифения шнур, да почакаат.

— Разбира се. Стига да не си се отказал... — подхвърлих небрежно, макар че ми костваше много да се преструвам на безгрижна.

— Защо да се отказвам? Лошото е, че ще се наложи да ме изчакаш. Надявам се да се измъкна до един. Най-късно до един и петнайсет. „Старбъкс“ едва ли ще работи по това време, но знам едно свястно кафене наблизо.

Въздъхнах от облекчение, че уговорката ни остава в сила. Не ме беше грижа, че дотогава има най-малко три часа или че на другия ден в службата ще бъда като зомби. Нямаше никакво значение, защото търпението ми щеше да бъде възнаградено — щях да седя в ъглово сепаре, да облягам глава на силното рамо на Сами и кокетно да се смея на комплиментите, които той ми нашепва. Сигурна бях какво ще ми каже — че е крайно време да прекратим „връзките“ си с Филип и Изабел, за да престанем да се крием и да бъдем заедно; че за пръв път среща жена, която го разбира напълно, и колко е невероятно, че се познаваме едва ли не от деца. И още, че няма да ни е лесно, защото ще срещнем отпор в обществото, но трябва да се борим за щастието си. Възнамерявах да кимам утвърдително, да се преструвам, че обмислям думите му, а когато накрая го погледнех в очите и кажех, че съм съгласна, той щеше да ме прегърне и да ме целуне — отначало нежно, после все по-страстно. От този миг насетне щяхме да бъдем заедно във всеки смисъл на думата — най-добри приятели, любовници и сродни души, и макар да ни очакваха предизвикателства и трудности, щяхме

да ги преодолеем. Много пъти бях чела подобни истории в любимите си романчета и сега чак не ми се вярваше, че същото се случва с мен.

— Добре, с удоволствие. — Кимнах му и преди той да каже нещо друго, грациозно (поне така смятах) минах край него, сама си отворих вратата и влязох в претъпкания клуб.

Трите часа изминаха невероятно бързо. Еуфорията не ме напускаше. Обикалях салона, спирах се да поговоря с хора, с които ме беше запознал Ейвъри, жизнерадостно си бърбях с Елиса и Давид. Нищо не можеше да ми развали настроението; не се ядосах дори когато зърнах Аби, свряна в един тъмен ъгъл. Тя забеляза погледа ми и докато се усетя, цъфна до мен и се опита да ме прегърне. Отдръпнах се, отстъпих крачка назад, втрених се в нея, сякаш се питах коя е, после безмълвно ѝ обърнах гръб и се отдалечих. Проклетницата извика „Бет!“ и понечи да ме последва, но аз я спрях с ръка и тръгнах в противоположната посока, а когато стигнах до масата на „Кели енд Къмпани“, Аби беше изчезнала. Преспокойно си налях шампанско, седнах и изчаках Сами да ми даде знак, че можем да тръгваме.

Изминахме почти десет пресечки, преди да стигнем до ресторантче, на чиято витрина вече имаше коледна украса. Сами учтиво ме пропусна да вляза първа и ме поведе към едно ъглово сепаре, тъкмо както си бях представляла. Духнах си на пръстите, за да ги стопля, а когато обгърнах с длани чашата с горещ шоколад, Сами докосна ръката ми, и промълви:

— Бет, искам да те помоля нещо.

Едва се сдържах да не ахна. „Да ме помоли нещо ли? Какво? Да прекратя връзката с Филип? Или да бъда негова спътница в живота?“ Разбира се, щях да отговоря утвърдително, а после да подхвърля, че още е рано да кроим планове за бъдещето. Ала той бързо срути въздушните ми замъци:

— Моля те да бъдеш търпелива.

Загубих ума и дума. Търпелива ли? Това определено не беше прелюдия към предложение за брак. Не и според описанията в любовните романи. Както винаги при подобни изненадващи ситуации, способността да говоря свързано ме изостави — можех само да повтарям чутото.

— Търпелива ли?

— Бет, повече от всичко друго искам помежду ни да се получи, но трябва да ми дадеш малко време. Тази сутрин имах разговор по телефона, който буквално ме разби.

— Какъв разговор? — попитах със свито сърце.

— Обади ми се някакъв адвокат, съдружник в голяма юридическа кантора. Обясни, че представлява група инвеститори, които възнамеряват да отворят ресторант. Занимавали се с различни дейности, но досега нямали участие в ресторантьорството. Според адвоката търсели отличен главен готвач и щели да проведат нещо като конкурс. Той попита дали проявявам интерес.

Не знам какво очаквах да чуя, но във всеки случай не беше това. За щастие навреме се усетих как трябва да реагирам.

— Поздравявам те — казах. — Подобно предложение не е за изпускане.

Той облекчено въздъхна:

— Наистина е прекрасна възможност. Обаче ако се захвана и с това, ще бъда много зает. Инвеститорите искат след един месец да представя писмен проект за мястото, на което трябва да бъде ресторантът, моите идеи за обзавеждането и дори за менюто.

„Аха, ето защо ме моли да бъде търпелива!“ — помислих си.

Сами продължи:

— И сега времето едва ми стига, за да работя на две-три места и да посещавам курсовете, а през следващия месец не ще имам и една свободна минута. Нямам право да те моля да ме чакаш, но ако проявиш малко разбиране...

— Нито дума повече! — прекъснах го. — Напълно те разбирам и много се радвам за теб. — Машинално изричах подходящите фрази, а по-късно, когато се прибрах у дома и направих разбор на разговора, се поздравих за адекватната реакция. Наистина, очаквах съвсем друго, но като всяка героиня от любимите ми романчета щях да се боря за осъществяването на мечтите си.

Взех се в ръце и дори се усмихнах на Сами, който изглеждаше ужасно разстроен:

— Ще имаш страхотен успех! На добър час.

Той хвана ръката ми и не я пусна, докато не си тръгнахме. Сдържах сълзите си и си повтарях, че това е само едно малко препятствие, а крайната цел си заслужава. От малка бях научена да

работя за всичко, което си струва, а Сами със сигурност си струваше.
Ясно беше, че ни е писано да бъдем заедно.

— Внимание, колеги! — Кели изгълта на един дъх поредната диетична кока-кола, поръча си друга и се подготви да води последното съвещание преди купона на „Плейбой“. Седяхме около „нашата“ маса в „Балтазар“, любимия ресторант на шефката, където се събирахме преди всяко важно събитие. Бяха ни сервирали обяда, но Кели дори не посегна към салатата:

— Както знаете, утре е големият ден. Заедно ще отметнем списъка със задачите, но това е само формалност. Защо казвам, че е само формалност? Защото всичко, *абсолютно* всичко трябва да мине без засечка. Искam съвършенство, разбрахте ли? Няма да допусна издънки!

Бяхме свикнали със заяжданията и предупрежденията ѝ преди всяко важно събитие, организирано от агенцията, затова кимаме машинално, когато около вратата настъпи лека суматоха. Заедно с хората на съседните маси се обърнахме да видим какво става. Лио съобщи:

— Ашли и Джесика Симпсън влизат с... — Той се понадигна, присви очи и добави: — С гаджето на Ашли... как му беше името... А, да, Райън. Тук е и бащата на момичетата.

— Кой ще ги обработи? — незабавно попита Кели.

Елиса реагира мигновено:

— Не бери грижа. — Извади мобилния телефон от голямата си яркосиня чанта „Марк Джейкъбс“, намери търсения номер и след секунди бързо заговори:

— Привет, обаждa се Елиса от „Кели енд Къмпани“. Да, точно така. Току-що научих, че момичетата са в Ню Йорк. Искаме да ги поканим на утрешното парти на „Плейбой“ — добави, без да обяснява къде и кога ще бъде празненството. Предполагаше се, че всеки знае датата и часа на едно от най-големите светски събития на сезона. Усмихна се и вдигна палец, за да покаже на Кели, че всичко е наред. — Да, естествено. Не, разбирам ви. Ще им осигурим „прозорец“, за да

минат сами по червения килим, след което ще бъдат придружени до масата им в сектора за важни персони.

Млъкна, заслуша се, после каза:

— През цялата вечер наш човек ще бъде на разположение на момичетата и ще се постарее всяко тяхно желание да бъде задоволено. Гарантирам, че няма да допуснем до тях репортери, но ако бъдат така любезни да позират за няколко снимки, с удоволствие ще покрием разходите им за хотел, транспорт, фризьор и обновяване на гардероба. — Отново замълча, бръчица разсече челото ѝ. — Да, и двамата ще присъстват. Тъж, без проблем ще го уредя. — Въодушевлението ѝ беше помръкнало, въпреки това се насилваше да се преструва. — Чудесно. Утре сутринта отново ще се свържа с вас, за да уточним подробностите. С нетърпение очаквам да видя момичетата на нашето празненство. Великолепно! Чао.

— Браво! — провикна се Кели, а ние изръкопляскахме. — Какво поискаха, та те ядосаха?

Елиса стисна зъби:

— Дамата от пресслужбата спомена, че момичетата били влюбени във Филип Уестън, и попита възможно ли е той лично да ги посрещне.

— Естествено! — възкликна шефката. — Фасулска работа. Бет, с Филип ще посрещнете младите гостенки и ще ги придружите до масата. Кажи му най-безсрамно да флиртува с тях. Между другото как върви *онова, което ти възложих*?

Забелязах зловния поглед на Елиса, но се насилих да отговоря спокойно:

— Наред е. Смятам, че всичко ще мине като по вода.

„Големият ми удар“ щеше да бъде среднощната изненада. Бях сигурна, че ще се получи нещо грандиозно. Кели одобри плана ми, но настоя да не го споделям с никого, за да не научат медиите. Ето защо само ние двете и самият Хеф знаехме какво ще се случи в полунощ.

Елиса театрално се прозина.

— За представителите на медиите са подготвени пропуски, които не могат да бъдат фалшифицирани — продължих. — Ще им бъдат изпратени с куриери точно един час преди началото на партито. Ето копия от списъците на репортерите и фотографите.

— Извадих от чантата си купчина компютърни разпечатки и ги раздадох на колегите. — Приложена е и справка за предпочитанията на всеки към определени личности, до кого не бива да бъдат допускани и към кого да бъдат насочвани, упоменати са и любимите им питиета.

Кели прегледа разпечатките и попита:

— Предвидила ли си кой ще се „грижи“ за тях?

— Естествено. Изготвила съм график, всички ще се редуваме и ще им осигурим достъп до хората, с които искаме да се срещнат.

— Вчера имах последно съвещание с „Бюро Батек“ — намеси се Елиса. — Плановете им за цялостната обстановка, музиката, украсата и менюто съвпадат с нашите указания и предпочитанията на гостите. — Посегна да набоде парченце маруля, но се отказа и само отпи от чашата с шардоне.

— Чудесно — промърмори Кели. — Но да се върнем към представителите на медиите. — Бет, разговаря ли с редакторите, отговарящи за снимките, за да ги увериш, че сме готови да им съдействаме?

— Да. Асистентките започнаха да ги търсят още в началото на седмицата и до сряда вече се бяха свързали с всички. Смятам, че нещата са под контрол.

Съвещанието, съчетано с обяд, продължи още един час. Накрая Кели ни освободи от работа с указанието да се приберем у дома, да си отпочинем и психически да се подготвим за голямото събитие на следващия ден. Вече бях намислила да прекарам вечерта в компанията на Милингтън и грамадна купа с пуканки, гледайки сълзливи филми по „Ти Ен Ти“ и „Шоутайм“, а сега изпаднах във възторг от новината, че разполагам и с един цял свободен следобед. Така щях да имам време да мечтая за Сами (през последните две седмици бях затрупана с работа и вечер веднага заспивах), който обсебваше мислите ми всяка свободна минута.

Кели плати сметката; понечих да се сбогувам и да си тръгна, но Елиса ме дръпна настрана:

— Може ли да поговорим?

— Разбира се. Какво има?

— Виж... знам, че напоследък отношенията ни са пообтегнати, но трябва да се мобилизираме и да дадем всичко от себе си за успеха на утрешното парти. Освен това се налага да измислим как един от нас

да дежури, а другите да се забавляват. Ще организираме график и ще се сменяме, съгласна ли си?

Изненадах се от признанието ѝ, че има напрежението помежду ни и същевременно се зарадвах да я видя по-дружелюбна.

— Чудесна идея — кимнах. — Подозирам, че няма да ни остане време за забавление, но все пак си струва да опитаме.

— Супер! — възкликна тя, врътна се и преди да се отдалечи, добави: — До утре, Бет.

Наблюдавах как уви шала около мършавата си шия и излезе на студа. „Странно момиче“, помислих си, докато таксито ѝ потегляше. Малко след това и аз си тръгнах от „Балтазар“. За пръв път от доста време можех да се наслаждавам на свободен следобед и не исках да пропусна нито минута.

Бях изгледала „Имате поща“ и преполовила „Любовта не се купува“, когато телефонът звънна. Изненадах се приятно да видя номера на Пенелъпи, изписан на екранчето. След злополучната прощална вечеря бяхме говорили няколко пъти, но нещо между нас се беше променило. Пенелъпи се държеше с мен както с майка си — непрекъснато ме уверяваше, че всичко е наред и че си изкарва чудесно в Калифорния, а аз бях прекалено заета да ѝ обърна внимание. Все пак умеех да чета между редовете и въпреки уверенията ѝ за безметежно щастие знаех, че Ейвъри не се свърта вкъщи, че ѝ е криво, задето още не си е намерила работа и че новите им приятели не ѝ допадат. Аз пък ѝ бях споменала за Сами съвсем бегло и тя нямаше представа, че съм луда по него. По електронната поща си разменяхме глупави съобщения, а по телефона говорехме само на безопасни теми — отдавна бяха отминали времената, когато най-добрата ми приятелка звънеше посред нощ, за да сподели нещо.

— Привет, Бет. Извинявай, че се обаждам толкова късно, обаче още не мога да свикна с часовата разлика. Дано не съм те събудила. Ейвъри пак замина и тъй като тук нямам познати, които да безпокоя, ти „извади късмет“...

Усетих, че бръщолеви, за да прикрие нещо; изведнъж съжалих, че ни делят хиляди километри.

— Пен, много се радвам! Как си?

— Не те събудих, нали?

— Не. Посветила съм вечерта на сантиментални филми. Толкова е хубаво да те чуя.

— Английският престолонаследник при теб ли е?

Насилих се да не мисля колко е странно, че Пенелъпи не знае какво се случва в живота ми. В миналото вече щеше да бъде напълно осведомена за навиците, лафовете и дори номера на обувките на Сами. Стотици пъти щяхме да сме обсъдили какво означава да бъда „търпелива“ и тя непрекъснато щеше да ме убеждава, че е въпрос на

време, докато с него намерим щастието. А сега... сега Пенелъпи сякаш не разбираше, че никога не съм ходила с Филип.

— Пен, знаеш, че той не ми е гадже. По задължение се явяваме заедно на обществени места. На утрешния купон на „Плейбой“ ще позираме заедно за снимки, нищо повече.

— Добре, добре. Значи утре е великото събитие.

— Да. Скапах се от работа и се надявам партито да мине добре, защото Кели ми гласува голямо доверие. Засега нещата вървят по план. Няма да се издъним, ако фотографите се държат прилично и всички „зайчета“ са на линия.

Продължихме в същия дух още няколко минути, без да признаваме, че се държим отчуждено, а не като неразделни приятелки, каквито бяхме допреди два месеца.

— Как смяташ да запушиш устата на тъпата уличница, дето пуска в пресата гадните клюки за теб? — попита Пенелъпи и за пръв път ми се стори, че ледът помежду ни започва да се пропуква.

Опитвах се да не мисля за Аби, но всеки път, когато си спомнех помията, изливаща се по мой адрес, не можех да си намеря място от яд.

— Така и не разбрах защо ме мрази толкова. За съжаление трябва да се преструвам, че не знам кой стои зад псевдонима Вътрешната Ели, иначе щях да поискам обяснение от гадината. Дали хората ще повярват, че съм се чукала с онзи, дето е заснел порнокасетата с Парис Хилтън? Дори не му знам името, да му се не види!

— Не се безпокой, никой не вярва на клюкарските рубрики — побърза да ме увери Пенелъпи. — Не се учудвам, че Аби пише за теб такива долни лъжи — какво можеш да очакваш от човек, който ти краде курсовата работа и я представя като своя? Забрави ли как през втората година тя не отиде на погребението на баба си, за да се яви на интервюто за дописник на университетския вестник? Тази жена има сериозни психически проблеми. Ейвъри твърди, че е способна да продаде и своите родители в името на кариерата си. Разбира се, той е спал с нея, затова вярвам на преценката му.

— Отврат! Не знаех, че се е чукал с Абигейл.

— Е, само предполагам. Във всеки случай тя е минала през всичките му приятели... студентите от горните и долните курсове и ако трябва да се обзаложа...

Повдигна ми се, но събрах сили да попитам:

— Как е скъпият ти годеник? Разбрах, че пак е заминал някъде.

Въздишката ѝ беше по-красноречива от обясненията, които последваха:

— Добре е, предполагам. Напоследък почти не се виждаме. Смятах, че ще миряса след започването на учебните занятия, но сега има повод да виса в кампуса. Намери си куп нови приятели и е много доволен.

— Познаваш ли гаджетата на тези мъже?

Тя изсумтя:

— Какви ти мъже? Всичките са двайсет и две годишни хлапета. Ейвъри се държи като Кръстника, а те са неговите хора. Струва ми се леко обезпокоително, но какво ми разбира главата?

И аз бях на същото мнение, затова предпочетох да сменя темата:

— Не излизате ли заедно? Лос Анжелис не е Ню Йорк, но все има някакви забавления.

— От време на време ходя на плажа. Пазарувам, записах се на курсове по йога... явявам се на събеседвания. Сигурна съм, че ще си намеря работа, но засега предложенията не ме удовлетворяват. Ейвъри се връща вдругиден, може би ще отидем с колата някъде... ако не заяви, че трябва да учи по цял ден... — Говореше толкова апатично, че ми идваше да заплача.

— Къде е той, миличка? Откога си сама?

— В Ню Йорк е. Замина преди три дни. Спомена среща със семейния адвокат и със счетоводителя на попечителския фонд. Откровено казано, не разбрах точно. Заяви, че щял да се оправи и сам, нямало смисъл да пътувам с него.

— Ясно. Бих искала да си тук, Пен. Ех, ако можеше да присъстваш на купона на „Плейбой“! Щях да ти възложат да охраняваш „зайчетата“ и да следиш да не се разсъбличат напълно голи. Би било супер, нали?

— Да. Жалко, че е невъзможно. Много ми липсваш.

— И ти на мен, Пен. Все пак не си се преселила в Бутан, миличка. Нищо не ти струва да вземеш самолета и да се видиш със старите си приятели. Може да обядваме заедно с Аби, а на другия ден да прочетем, че сме правили секс със защитниците на „Джайънт“. Е, как ти се струва?

Пенелъпи се засмя, а на мен ми се прииска да я прегърна.

— Право да ти кажа, нямам нищо против да правя секс с целия отбор. Не е перверзно, нали?

— Не, скъпа, изобщо не е... А сега трябва да заспивам, защото утрешната нощ се очертава безкрайно дълга, но ще се чуем пак след партито, става ли?

— Добре. Толкова се радвам, че си поговорихме. Стискам палци купонът да мине без скандали. Обичам те, Бет.

— И аз те обичам. Нещата ще се оправят, обещавам. Липсваш ми. До скоро, Пен.

Затворих телефона и отново си легнах, за да догледам филма; на сърцето ми беше леко — чувствах, че Пенелъпи ми е простила.

— Проба. Едно, две, три, проба. Чуваме ли се? — казах в микрофона на слушалката и зачаках всеки да ми се обади, за да се уверя, че устройствата работят. Последен с мен се свърза Лио, който беше номер шестнайсети. Отбелязах, че колегите са на линия и въздъхнах облекчено. Гостите вече прииждаха, а проблемите възникваха един след друг. Цялата ми самоувереност и перфектното планиране започнаха бързо да се стопяват, ставаше все по-трудно да овладявам паниката.

— Кали, чуваш ли ме? — изсъсках в микрофона.

— Да, Бет. Успокой се, всичко е наред.

— Ще се успокоя, ако ми кажеш, че подиумът е готов. Преди десет минути нямаше изгледи да бъде завършен.

— Току-що работниците издигнаха грамадния плакат със зайчетата на „Плейбой“. Нещата вървят по план.

— Елиса, охраната разполага ли с окончателния списък на хората от медиите? Сами е на входа, трябва да е наясно колко фотографии ще бъдат допуснати.

Крещях като малоумна и се мразех все повече с всяка изминала минута. Но бях изрекла с лекота името на Сами, а това беше прогрес. Когато преди няколко часа влязох в клуба, той издебна удобен момент, целуна ме и прошепна: „Стискам палци“. Стана ми толкова хубаво, че едва не припаднах. Щях да издържа кошмарната нощ само защото знаех, че той е близо до мен.

— Списъкът е готов. Ще бъдат допуснати само представителите гщ големите печатни издания и телевизионни компании, папараците от таблоидите нямат място сред гостите. Хората от охраната са инструктирани кои лица да пропускат през входа за важни персони. Един въпрос — кой е този Сами?

Нямаше как да я предупредя, че той също носи слушалка с микрофон и в момента чува разговора ни.

— Моментът не е подходящ за шегички! — срязях я. — Предай му списъка, ако обичаш.

— Изобщо не се сещам кой е... — плачливо заяви тя. — А, сигурно е шефът на фирмата, която отговаря за доставката на напитките. Защо му е нужен списък с важните гости?

— Елиса, Сами отговаря за охраната. Не ни се искаше да използваме портиерите на „Санкчуъри“, които приличат на гестаповци, и той се съгласи да ни помогне. Предполагам, че е отвън. Дай му списъка и си гледай другата работа!

Само че тя не се отказваше толкова лесно:

— О, загрех! Сами е жиголото на Изабел. Точно така! Беше с нас в Истанбул, нали? Тя се държеше с него като с роб. Ти смяташе, че са...

— Моля? Елиса? Не те чувам. Трябва да говоря с Дани, затова прекъсвам. Ще се чуем след малко. — Свалих слушалката и се строполих на едно канапенце. Предпочитах да не мисля каква ще бъде реакцията на Сами.

— К'во става? — обади се Дани, загледан в „зайчетата“, които припкаха насам-натам, подготвяйки се за атаките на похотливи мъже и ревниви съпруги.

— Всичко е нормално. Смятам, че сме напълно готови, нали?

— Абсолютно.

— Хрумва ли ти нещо, което съм пропуснала?

— Тц. — Той изпи на екс бирата си и се оригна.

Огледах се и се поуспокоих. Клубът беше преобразен в заведение, достойно за отпразнуването на петдесетата годишнина на прочутото списание. Двата входа — за важните персони и за представителите на медиите, бяха закрити с черни кадифени завеси с емблемата на „Плейбой“. Хората от охраната носеха официални костюми и дискретни слушалки с микрофони, за да не се набиват на очи. Гостите щяха да преминават по дълъг коридор, облицован в черно и завършващ с вита стълба, украсена с тънки черни завеси. Качвайки се по нея, всеки щеше да се озове на подиум, откъдето, наблюдаван от присъстващите, да пристъпи тържествено в залата. В дъното на салона се намираше барът, обслужван от трийсет и пет момичета по къси панталонки и сутиени, издокарани със задължителните заешки ушички. Стената зад плота беше покрита с грамаден колаж от

увеличените снимки на голи жени, помествани във всеки брой на списанието през петдесетгодишното му съществуване. Другият край на помещението беше запазен за важните личности, отделени от останалите с кадифен шнур. Там канапенцата бяха облечени в черно кадифе, а на всяка стъклена маса имаше табелка с надпис „ЗАПАЗЕНА“ и кофички за изстудяване на напитки. В центъра на залата се издигаше кръгла сцена, наподобяваща триетажна торта. Предвидено беше в полунощ „зайчетата“ да затанцуват на платформите и от „тортата“ да се появи изненадата на вечерта. Грамадният дансинг беше около сцената, по периферията му бяха подредени ниски скамейки, също тапицирани в черно.

— Е, какво ще кажеш? — Кели се завъртя, за да демонстрира супертясната, суперкъса и почти прозрачна рокля. — Харесва ли ти?

— Изглеждаш невероятно! — възкликнах и бях искрена.

— Бет, искам да те представя на Хенри. Хенри, това е най-новата звезда в агенцията.

Симпатичен, но невзрачен човек на около четирийсет години ми подаде ръка и сърдечно се усмихна:

— Радвам се да се запознаем, Бет. Кели ми е разказвала много за теб.

— Надявам се, само хубави неща — изтърсих най-баналната фраза на света. — Приятна вечер. Купонът ще започне всеки момент.

Двамата се засмяха и се спогледаха с такава неподправена обич, че им завидях.

Към десет часа празненството беше вече в разгара си. Хеф беше заел заедно с шестте си приятелки двете най-представителни маси и се наливаше с „Джак Рабит“ — някаква комбинация от ром и диетична кока-кола. Около него се бяха разположили знаменитости и придружаващите ги лица: Джеймс Гандолфини, доктор Рут, Намела Андерсън, Хелън Гърли Браун, Ивана Тръмп... списъкът беше безкраен. Изглеждаха доволни от неограниченото количество шампанско, шоколадовите бонбони във форма на зайчета и пресните ягоди. Хората от „простолюдието“, вече обърнали по няколко пъти, бяха готови да танцуват. „Зайчетата“ неуморно обикаляха залата и наистина бяха много привлекателни — почти двеста момичета със заешки уши и опашчици и с черни копринени корсети прелъстително въртяха задници и пъчиха гърди, за да покажат малките табелки, на

които бяха написани имената им и названията на родните им градове. Представителите на силния пол не подозираха, че истинският купон е в дамската тоалетна, където „зайчетата“ се събираха да пушат, да побъбрят и да осмиват мъжете, заплесващи се по тях. За да се изпишкат, трябваше да свалят сексапилното облекло, а после не можеха да го облекат без чужда помощ. Чаках да се освободи някоя кабинка и наблюдавах как една блондинка обгърна с длани грамадните гърди на друго момиче и попита:

— Истински ли са?

Надарената се изкиска:

— Приятелко, купени са от магазина. — Приклекна, наведе се, сплеска гърдите си и направи знак на блондинката да ѝ вдигне ципа. Двете довършиха коктейлите, които тайно бяха внесли в тоалетната, оставиха на умивалника празните чаши и затичаха обратно към залата.

Щом се върнах при гостите, отново се свързах с колегите, за да разбера дали нещата вървят по план; за щастие нямаше големи издънки: сбиване между неколцина души, на бърза ръка укротени от Сами и помощниците му, и възмутени барманки с оплакване, че „зайчетата“ им крадат черешките за коктейли. Елиса изглеждаше трезва и държеше под око сектора за важни гости, Лио охраняваше бара и дансинга. Повиках няколко асистентки и им наредих да проверят дали всичко е готово за изненадващото изпълнение в полунощ; те безпрекословно се подчиниха и след няколко минути рапортуваха, че няма повод за безпокойство.

Изненадата, върху която работех неуморно след завръщането от Турция, беше моя идея и много държах да се представя отлично. Само ние с Кели, завеждащият рекламата на „Плейбой“ и самият Хеф знаехме какво ще се случи, ето защо с нетърпение очаквах реакцията на гостите. Тъкмо се канех да подсетя Сами и помощниците му в никакъв случай да не пускат Вихъра, ако се опита да влезе, и гласът му прозвуча в слушалката:

— Бет? Сами е. Джесика и Ашли пристигнаха.

— Разбрано. Идвам веднага.

Грабнах от бара един джин с тоник, за да подкупя Филип, но от него нямаше и следа. Налагаше се сама да придружа сестрите, затова наредих, ако някой види палавия англичанин, да му каже, че го чакам

пред парадния вход. Озовах се на тротоара тъкмо когато почетните гостенки слизаха от бентлито, което им бяхме изпратили.

— Привет — казах. — Много се радваме, че дойдохте. Заповядайте, ще ви отведа до вашата маса.

Преведох ги по червения килим, като присвивах очи срещу светкавиците на фотоапаратите. Те позираха пред обективите с умението на професионални манекенки, уверено запазвайки равновесие върху сребристи сандали с убийствено високи токчета. Наперено минаха покрай Сами (който ми намигна) и аз благополучно ги отведох в сектора за важни персони, без да имат допир с простосмъртните. Повиках красивия младеж, който трябваше да ги обслужва, и хукнах да търся Филип. Без особен успех, въпреки че му изпратих куп съобщения и няколко пъти обиколих залата. Точно мислех да поставя задача на някого да провери дали хубавецът не се е натряскал до безпаметност и не е заспал на пода в мъжката тоалетна, когато видях, че остават само пет минути до дванайсет. Изтичах към кабинката на дисководещия и му дадох знак; той прекъсна по средата „Танцуваща кралица“ и пусна запис на биещи барабани. Това беше предварително уговореният сигнал. Шеф се изтръгна от прегръдките на сюрята момичета, тържествено се качи на най-долната платформа на сцената, оформена като триетажна торта, чукна по микрофона и извика:

— Благодаря на всички, че...

Прекъснаха го гръмките поздрави на гостите, които ръкопляскаха и крещяха:

— Шеф! Шеф! Шеф!

— Сърдечно ви благодаря — отново подхвана той. — Затова, че дойдохте да отпразнувате с мен и моите служителки... — Спря за миг и намигна, което предизвика още по-бурни аплодисменти — ... петдесетата годишнина на списанието, прочуло се с интересни статии и, разбира се, с ослепителни красавици!

Докато произнасяше речта, присъстващите не преставаха да ръкопляскаат и да надават приветствени възгласи, които накрая станаха оглушителни. Той благодари още веднъж и се върна при момичетата си. Неколцина мъже решиха, че официалната част е приключила, и тръгнаха обратно към бара, но се спряха, защото дисководещият пусна „Честит рожден ден“. Преди гостите да разберат какво става, от средата

на „тортата“ започна да се издига малък кръгъл подиум, а зад прозрачната завеса, която го покриваше, се очерта женски силует. Настъпи гробна тишина. Белият воал около жената сякаш се стопи и всички видяха, че на малката сцена стои Ашанти — пленително красива, със светлосиня рокля и боа от пера. Тя се усмихна и запя. Никога не бях чувала толкова „секси“ вариант на „Честит рожден ден“, изпята навремето от Мерилин Монро по случай рождения ден на Джон Кенеди. Ашанти бе посветила изпълнението си на Хеф (наричайки го президент на палавите зайчета) и когато песента свърши, гостите буквално полудяха. Завалях дъжд от златни конфети, „зайчетата“ скочиха на най-ниската платформа, хванаха се под ръка и затанцуваха като в мюзикъла „Хорова линия“. Диджеят пусна „Винаги навреме“ и на дансинга настъпи истинско стълпотворение. Чух как някакъв мъж крещи в мобилния си телефон:

— Пич, това е купонът на века!

Елиса, Лио и Сами вече ме бяха информирали, че отзивите са блестящи, дори Кели ме поздрави. Не подозирах, че само след десетина минути положението внезапно ще излезе от контрол. Търсех Филип в сектора на важните персони, когато забелязах в най-тъмния ъгъл русокос мъж да притиска лице към пищните гърди на едно „зайче“. Огледах се с надеждата някой фотограф да заснеме как Филип целува циците на непознатото момиче, а след това да помести снимката във всички вестници, така че най-сетне да бъде свободна. Стори ми се странно, че се натиска с жена, но не смятах дълго да размишлявам върху това. Виждах лесен начин веднъж завинаги да се откопча от ненормалната връзка. След епизода в истанбулския хотел с Филип продължавахме да се държим, все едно нищо не се е случило — в името на неговата репутация и на моята кариера. Но положението ставаше все по-непоносимо и с удоволствие щях да приема ролята на прелъстена и изоставена само и само повече да не ме свързват с него. „Сега или никога!“ — помислих си. Наведох се и го потупах по рамото — бях готова да направя голяма сцена на ревност. Русокосият се обърна и се сопна:

— Какво искаш, мамка му? Не виждаш ли, че съм зает?

Призля ми. Не беше Филип! Човекът, с лице изкривено от гняв, беше... Ейвъри. Като ме видя, зяпна от изумление.

— Бет! — прошепна едва чуто.

— Ейвъри? — Знаех, че е той, но не бях в състояние нито да помръдна, нито да мисля. Машинално забелязах, че едрогърдата му „партньорка“ се усмихва самодоволно, но в първия момент не я разпознах, може би защото устните ѝ бяха подути от целувките, а червилото ѝ се беше размазало по брадичката и страните. Очакваше ме нов шок — след петнайсетина секунди осъзнах, че много добре познавам и нея. Беше Вихъра!

— Бет, не съм... тъъ... не е каквото си мислиш... С Аби се познавате, нали? — Плувнал беше в пот, посочваше Абигейл, същевременно се преструваше, че я няма.

— Бет, здрасти. Радвам се да те видя. Четох за последните ти подвизи — изчурулика тя и със собственически жест прокара длан по гърба на Ейвъри, като се стараеше на всяка цена да видя това.

Безмълвно се вирах в нея — явно си въобразяваше, че още не знам кой се крие под тъпия псевдоним Вътрешната Ели. Всичко беше прекалено кошмарно, за да го възприема, и тъй като не знаех от кого първо да поискам сметка, просто стърчах там онемяла. Ейвъри изтълкува мълчанието ми като положителен знак и продължи да дрънка, завалвайки думите:

— Пенелъпи знае, че съм в Ню Йорк... известно ѝ е, че си падам по нощния живот... но може би не бива да разбере за... ммм... за това. Трудно ѝ е да се приспособи към живота в Калифорния и смятам, че ще е по-добре да не я разстройваме допълнително...

Аби безцеремонно засмука ухото му и дори притвори очи, все едно беше обзета от безумна страст. Ейвъри я отблъсна като досадна муха, изправи се, хвана ме под ръка и ме поведе нанякъде. Беше пиян до козирката, но още се държеше на крака.

След секунда излязох от вцепенението и се изтръгнах от хватката му.

— Мръсник такъв! — изсъсках. Искаше ми се да закрещя, ала някой сякаш ме стискаше за гърлото.

— Какво става? — обади се Аби; незабелязано ни беше последвала и отново се лепна за годеника на Пенелъпи. — Проблем ли има?

Втренчих се в нея и се изплаших от омразата си.

— Проблем ли? Не, никакъв. Само дето предчувствам, че няма да напишеш как си се пуснала на годеника на друга жена. Да, сигурна

съм, че в утрешната ти рубрика няма да се споменава и думичка за двама ви с Ейвъри. Предполагам, че ще бъде публикувана пикантна история как съм откраднала бакшишите на барманките, надрусала съм се с танцьорките или съм правила групов секс с фотографите. Права ли съм?

Двамата ме зяпнаха. Първа се окопоти Абигейл:

— Какви ги дърдориш, Бет? Пияна ли си?

— Напротив, трезва съм като монахиня. И знам, че ти си Вътрешната Ели. Няма да мириясам, докато не разглася новината из цял Ню Йорк. Ще се свържа с всички редактори, репортери и фотографи, за да ги осведомя за наглите ти лъжи. Разбира се, ще заплаша редакцията на вестника, че ще ги дам под съд за разпространяване на неверни сведения. Най-голямо удоволствие ще ми достави да разкажа цялата история на шефката ти. Бас държа, че ще ѝ е интересно да научи как едва не те изхвърлиха от университета заради преписване на чужда курсова работа и как преспа за една нощ не с един, двама или трима, ами с четирима от отбора по бейзбол. Е, какво ще кажеш?

— Чуй, Бет... — отново подхвана Ейвъри; явно не беше слушал обвиненията ми, защото мислеше само как да си спаси кожата.

— Не, ти ме чуй! — просъсках толкова злобно, че сама се изненадах. — Давам ти една седмица да признаеш на Пенелъпи! Разбра ли? Една седмица, нито ден повече! Ако не го сториш, ще ѝ кажа аз.

— Стегни се, Бет, не си даваш сметка какво говориш. Мамка му, дрънкаш, без да знаеш какво е станало! Между нас с Аби няма нищо.

— Една седмица! — повторих неумоливо, врътнах се и понечих да се отдалеча. Надявах се той да приеме насериозно думите ми и да не се налага да го изобличавам аз. Щеше да ми бъде много трудно да съобща на най-добрата си приятелка, че скапаният ѝ годеник се е върнал в Ню Йорк за пиянски забавления, зарязвайки я съвсем сама, а положението още повече се усложняваше, защото ледът помежду ни не беше стопен напълно.

Ейвъри ме настигна, вкопчи се в лакътя ми и ме дръпна толкова силно, че щях да падна, ако той не ме беше задържал. Накара ме да седна на едно канапе, наведе се (дъхът му вонеше на алкохол) и прошепна:

— Ще отрека всяка твоя дума! Как мислиш, на кого ще повярва Пенелъпи? На годеника си, когото обожава, откакто се помни, или на приятелката, дето я заряза на прощалната ѝ вечеря, за да се чука с гаджето си? — Доближи се още повече, като се мъчеше да си придаде заплашително изражение, а пък аз се запитах дали е уместно да го изритам в топките, или жестът ще бъде прекалено агресивен. Не се страхувах от него, но близостта му ме отвращаваше. Преди да реагирам, сякаш някаква невидима сила отмести Ейвъри.

— Необходима ли ви е помощ, господине? — попита Сами, без да изпуска ризата му.

— Ти пък кой си? — злобно се сопна Ейвъри. — Разкарай се веднага и не си пъхай носа в чужди работи!

— От охраната съм и това ми е работата — да осигурявам спокойствието на гостите.

— Ако искаш да знаеш, дамата е моя приятелка. С нея разговаряме най-сърдечно. Доволен ли си? Хайде, чупката! — Ейвъри се изпъчи, опитвайки се да запази поне частица от достойнството си.

— Нима? Странно, но тя май е на друго мнение. Напуснете клуба.

— Приятел, успокой топката. Не съм те молил за помощ, ясно? С Бет се познаваме от сума години. Бъди така добър да се разкараш и да ни оставиш да си довършим разговора. Нямах ли си друга работа? Например да сервираш напитки или нещо подобно?

Изплаших се, че Сами ще го цапардоса, но той дълбоко си пое въздух и се обърна към мен:

— Всичко наред ли е?

Исках да му обясня, че Ейвъри е бъдещият съпруг на Пенелъпи и че съм го видяла да се натиска с друга жена, а именно с Вихъра, която всъщност е Вътрешната Ели, и макар винаги да съм подозирала, че той изневерява на Пен, за пръв път го виждам толкова войнствено настроен. Исках да се хвърля на шията на Сами, сърдечно да му благодаря, задето бди над мен, и да го помоля за съвет какво да кажа на Пенелъпи и как да постъпя с Ейвъри.

За миг се изкуших да зарежа празненството и работата в агенцията, без да ми пука как ще ме изтипоса Вихъра в следващия си материал, да хвана Сами под ръка и веднъж завинаги да обърна гръб на

този цирк. Той сякаш прочете мислите ми, защото се приведе към мен и ми прошепна:

— Овладей се. По-късно ще говорим, Бет.

Насилих се да изпълня съвета му и поне донякъде да възвърна душевното си равновесие, но изведнъж зърнах да се приближават Елиса и Филип, хванати под ръка.

— Какво става? — равнодушно попита Филип.

— Разкарай горилата, Елиса — кисело промърмори Ейвъри и си наля още едно питие. — Тъпакът си пъха носа където не му е работа. Разговарях с една стара приятелка, а той изведнъж откачи. Твой служител е, нали?

Филип загуби интерес към спора, тръсна се на канапето до Ейвъри и си наля водка с тоник. Елиса се намръщи — изражението ѝ не вещаеше нищо добро: как така прислугата си позволява да създава проблеми на „любимия ѝ купонджия“?

— Кой си ти? — изсъска на Сами.

Той я погледна и се усмихна, сякаш казваше: „Шегуваш ли се? Наскоро пътувахме заедно до Истанбул, а сега се преструваш, че не ме познаваш!“ Забеляза, че недоумението ѝ е неподправено, и промърмори:

— Аз съм Сами. С теб често се виждаме в „Бунгалото“ и цели пет дни бяхме заедно в Истанбул. Тази вечер отговарям за охраната. — Говореше спокойно, без следа от ирония или сарказъм.

— Ммм, много интересно. Твърдиш, че само защото работиш като портиер в „Бунгалото“ и си жиголото на Изабел Вандемарк, имаш право да бъдеш груб с един от нашите приятели, и то принадлежащ към категорията „важни персони“? — Очевидно беше пияна и се опитваше да покаже, че е голяма клечка.

Сами спокойно обясни:

— Много съжалявам, но приятелят ти се натрапваше на госпожица Робинсън. Тя явно се чувстваше неловко, затова го помолих да насочи вниманието си към друг обект.

— Сами! Така се казваш, нали? Запомни, че Ейвъри Уейнрайт е сред най-добрите ни приятели; сигурна съм, че с нищо не е причинил неудобство на Бет. Всъщност самият ти нямаш работа тук. Не трябва ли да си отвън пред вратата, за да спираш разни навлеци?

— Елиса — промълвих колебливо. — Сами ми се притече на помощ, нищо повече.

— Защо го защитаваш, Бет? Ще съобщя на шефовете му, че е предизвикал инцидент с гост, на когото много държим. — Обърна се към Сами и му посочи празната бутилка от уиски: — Междувременно свърши нещо полезно и ни донеси още една бутилка.

— Скъпа Елиса, Бет го защитава, защото се чука с него — обади се женски глас. Абигейл незабелязано се беше присламчила към нас — Филип, как възприемаш новината, че гаджето ти си ляга с портиера на „Бунгалото“?

Той се усмихна и махна с ръка — изглежда нямаше никакво желание да обсъжда тъкмо с мен темата кой с кого спи.

— Може да ми изневерява, но е малко прекалено да я обвиняваме, че има връзка с портиера. Бет, не спиш с портиера, нали?

— И още как! — изкиска се Вихъра. — Елиса, ти би трябвало да ми съобщиш тази малка подробност? Толкова е очевидно, няма начин да не си се досетила.

Все едно ме удариха с чук по главата. „Ти би трябвало да ми съобщиш тази малка подробност!“ Ненадейно ми просветна. Аби винаги беше получавала нужната информация от Елиса! Всичко, до най-малката подробност! Едно не можех да разбера — защо Елиса ме е предала. Аби ми беше ясна — тази злобна и завистлива жена можеше да продаде душата на умиращата си майка, ако от това зависеше кариерата ѝ. От край време не ме обичаше, ала кой да предположи, че таи толкова силна омраза към мен. Подозирах обаче, че ако ѝ се удаде възможност, би постъпила така и с всеки друг. Но как бях заслужила такова отношение от Елиса?

Не знаейки какво друго да направи, Елиса се изкикоти и отпи от шампанското си. Погледна ме само веднъж, усети, че съм разбрала истината, и побърза да извърне очи, преди да ѝ поискам обяснение. Ейвъри отново подхвана молбите, Сами отвратено сви устни и тръгна обратно към входната врата. Само Филип беше прекалено пиан или прекалено безразличен, за да проумее какво се случва.

— Нали не се чукаш с портиера, скъпа? — повтори и заусуква около пръста си кичур от косата на Аби; мръсницата не откъсваше поглед от мен и самодоволно се усмихваше. Ненадейно ми хрумна ужасяваща мисъл — запитах се дали не е знаел за комбината между

Елиса и Вихъра и дали самият той не е участвал, та чрез клюките за връзката му с мен да прикрие обратните си наклонности.

— Ммм, интересен въпрос — подхвърлих. Ейвъри, Елиса, Филип, Аби и Сами се обърнаха и ме изгледаха. — Странно, че толкова се вълнуваш дали съм правила секс с „портиера“. Не вярвам да ревнуваш, защото с теб никога не сме стигнали по-далеч от целувка.

Филип изглеждаше така, сякаш всеки момент ще бъде гилотиниран.

— Не вярвате ли? — продължих с пълна пара. — Как е възможно вие, които знаете всичко за всички, да не предположите, че самопровъзгласилият се Божи дар за нюйоркчанките предпочита мъже? Е, понеже сте ми приятели, безплатно получавате тази поверителна информация.

Всички заговориха едновременно.

— Да, бе! — измънка Елиса.

— Готова е да злослови по адрес на всеки, за да се отърве — изсъска Вихъра.

— Миличка Бет, защо измисляш небивалици? — попита Филип. Стараеше се да говори равнодушно, но беше пребледнял като платно.

В този момент някой от сътрудниците извика в слушалката ми, че неочаквано е дошъл Пи Диди. Бил на купон наблизко и решил да се отбие и на нашето парти. Появата му би трябвало да ни въодушеви, но се оказа пълна катастрофа, защото той водеше със себе си още стотина души. Освен това заместникът на Сами, изплашен от голямата отговорност, ги беше накарал да чакат пред вратата. Изправена бях пред трудно решение. Как да постъпя? Да съобщя на Пи Диди, че не може да влезе, защото клубът е препълнен? Да му предложи маса в сектора за важни персони, при условие че го придружат само десет души? Или да измисля как да изгоня сто човека, за да настаня неговата компания. И на кого точно да възложи нелеката задача да преговаря с него?

Преди да се справя с неразборията около внезапната поява на Пи Диди, един от асистентите ми събщи, че полицията дошла да арестува част от гостите (членовете на нашумяла тийнейджърска рок група), задето си купували дрога от някакъв дилър в тоалетната — за беда тъкмо тогава един от блюстителите на закона се отбил да се облекчи и ги хванал на местопрестъплението. Сам по себе си

инцидентът не представляваше повод за тревога, но за съжаление на местопроизшествието имало и петима папараци и снимките в таблоидите щяха да помрачат впечатлението от разкошното тържество.

Последва паническо обаждане от Лио — неизвестно защо от компанията-доставчик не съобразили да осигурят достатъчно количество алкохол и шампанското било свършило.

— Невъзможно е! — сопнах се. — Знаеха колко души са поканени. Изрично подчертахме, че трябва да наблегнат на шампанското. „Зайчетата“ го предпочитат. Също и банкерите. Единственият начин да задържиш момичетата до късно, е да ги наливаш с шампанско. Едва дванайсет и половина е! Какво ще правим? — крещях в слушалката.

— Ще измисля нещо. Изпратих няколко души да обиколят магазините за алкохолни напитки, обаче ни трябва не няколко бутилки, а няколко каси.

— Бет, какво да правя с Пи Диди? — обади се Сами. — Започва да се изнервя.

— Бет, къде си? — Гневният глас на Кели прозвуча в другата ми слушалка. — Известно ли ти е, че полицията е дошла да арестува хлапетата от рок групата? На нашите партита НЕ АРЕСТУВАТ НИКОГО, чуваш ли? — Вече не беше симпатичната началничка, а яростен демон. — Искам те пред входната врата! Веднага! Всичко отива по дяволите, а теб те няма. Къде си, да му се не види?

Видях как Елиса сваля слушалката си. Съзнателно ме саботираше или бе толкова пияна, че не й пукаше изобщо. Тръсна се до Филип и го прегърна. Стиснах зъби и си казах, че няма да се изложам, въпреки че точно сега въобще не ме беше грижа за проблемите на Келн. След миг обаче се случи нещо, което ме накара да взема друго решение.

— Хей, приятел! Да, на теб говоря! — извика Филип. Забелязах, че от другата му страна е седнала Аби и също го прегръща, Ейвъри беше навел глава и бръщолевеше несвързано.

— На мен ли? — озадачено попита Сами.

— Да, мой човек. Бъди така добър и ни донеси нещо за пиене. Момичета, какво предпочитате? Шампанско или водка?

Сами се изчерви, сякаш го бяха зашлевили.

— Моля? Не съм сервитьор — промърмори.

Филип реши, че забележката е много духовита, и се запревива от смях; после подвикна:

— Важното е да донесеш пиячката, приятел. Подробностите не ме интересуват.

Не изчаках да видя дали Сами ще го удари, ще го пренебрегне или ще му връчи бутилката с водка. Мислех само как да се озова в удобното си легло и въобще не се вълнувах дали Пи Диди е довел един приятел или сто човека. Осъзнах, че прекарвам дните и повечето си нощи в компанията на най-противните хора на света (може би с изключение на Кели), а единственото ми възнаграждение беше кутия, пълна с изрезки от вестници, които оскърбявах не само мен, но и най-скъпите ми хора. Наблюдавах как някакъв фотограф снима пияния Филип, чувах истеричните викове, разнасящи се от слушалките, сякаш беше настъпила международна криза, и си мислех за Уил, Пенелъпи, момичетата от читателския клуб, родителите ми и, разбира се, за Сами. Обзе ме спокойствие, каквото не бях изпитвала от месеци — свалих омразните слушалки, оставих ги на масата и заявих на Елиса:

— Аз бях дотук. — Обърнах се към Сами, без да се притеснявам кой ще ме чуе, и казах: — Отивам си вкъщи. Ако искаш, се отбий по-късно. Адресът е Двайсет и осма улица № 145, апартамент 1313. Ще те чакам.

Всички бяха онемели от изненада. Въртнах се, прекосих дансинга, отминах двойката, която почти се чукаше пред кабинката на диджея, и продължих към вратата. С крайчеца на окото си зърнах как Кели и асистентките, отговарящи за Списъка, флиртуват с Пи Диди. Успях да се измъкна, без да ме забележат. Пред клуба се беше събрала внушителна тълпа зяпачи, никой не ми обърна внимание. Тръгнах по улицата и на следващата пресечка спрях такси. Вече бях отворила вратата да се кача, когато чух Сами да ме вика. Той се спусна към мен и преди да успея да вляза в колата, махна на шофьора да продължи.

— Бет, размисли! Не го прави заради мен. Аз ще се справя. Върни се в клуба, после ще поговорим.

Изправих се на пръсти, целунах го и вдигнах ръка да спра друго такси:

— Не желая да се върна, Сами. Искам да се прибера у дома. Повече не издържам. Надявам се да наминеш по-късно. Доскоро.

— После добавих: — И аз ще се справя.

Таксито потегли и ме отведе далеч от кошмара.

— Обясни ми отново как някой ден животът ми ще стане похубав — помолих Пенелъпи. Намирахме се в дневната, лежах на канапето, облечена в анцуг. През последните месеци, не изпитвах никакво желание да нося други дрехи.

— Непременно ще се случи, скъпа. Виж колко прекрасен е моят живот — иронично подхвърли тя.

— Какво има по телевизията тази вечер? Сети ли се да запишеш на видео предишния епизод на „Отчаяни съпруги“? — попитах апатично.

Пенелъпи престана да прелиства „Мари Клер“ и намръщено ме изглежда:

— Защо да го записвам? Гледахме го в неделя.

— Искам отново да го гледам — изплаках. — Нищо свястно ли не ни се намира под ръка? Защо нямаме нито един епизод на „Истински светове“? — Толкова ми беше криво, че ми идваше да ревна.

— Бет, престани! Крайно време е да се стегнеш.

Пен имаше право. Потънала в отчаяние и постоянно в депресия, този път бях безработна по съвсем различен начин. Не се радвах на бездействието, не спях до късно, не предприемах вълнуващи експедиции до магазина за шоколадови изделия, не правех дълги разходки из непознати квартали. И работа не се опитвах да си намеря, затова едва свързвах двата края с подаянията на Уил, който ме беше назначил за нещатна асистентка. Сутрин сядах на канапето (разбира се, по анцуг), издирвах в интернет необходимите сведения, след което с чувство за изпълнен дълг цял ден се размотавах из апартамента. Но вече леко ме притесняваше фактът, че Пенелъпи, която би трябвало да бъде много по-отчаяна от мен, започваше да се съвзема.

Със Сами не се бяхме чували, откакто ми телефонира сутринта след партито на „Плейбой“. Веднага след него беше звъннала Пенелъпи, за да ми каже, че е говорила с Ейвъри и „знае всичко“.

Обадил ѝ се още от „Санкчуъри“, казал, че се е напил и „случайно“ целунал непознато момиче. Беше разтревожена, но и готова да му прости. Събрах смелост и ѝ разказах цялата история. Тя му поискала обяснение и подлецът признал, че спи с Аби и че е имало и други жени.

Пенелъпи наредила на икономката (изпратена от родителите на Ейвъри „като подарък за годежа“) да опакова всичките ѝ вещи и да ги изпрати възможно най-бързо в Ню Йорк. После с кредитната карта на Ейвъри купила два билета за самолет първа класа, наела си възможно най-люксовата лимузина, да я закара до летището, и по време на полета се наливала с шампанско, докато лежала на двете седалки. Бях я посрещнала и завела направо в „Блек дор“, за да се натряскаме до забрава. През първите седмици тя спеше при родителите си, които, за тяхна чест, нито веднъж не ѝ намекнаха да размисли и да се сдобри с Ейвъри, но един ден заяви, че повече не издържа, и се премести при мен.

Близо пет месеца бяхме нещастни и безработни; разделяхме си наема, наливахме се с вино и гледахме глупости по телевизията. Всичко беше свършено до момента, в който Пенелъпи си намери работа в малка инвестиционна банка в Кънектикът и обяви, че след две седмици се изнася в собствено жилище. Със сигурност не можехме да продължим така до безкрай, въпреки това ми беше криво, чувствах се измамена. Пенелъпи дори подхвърли, че банкерът, който провел събеседването, бил много симпатичен. Истината блесна безпощадна и неумолима — Пенелъпи продължаваше напред, а на мен беше съдено завинаги да остана емоционална развалина.

— Според теб колко трябва да чакам, преди да отида в неговия ресторант? — попитах за хиляден път.

— Вече ти казах — готова съм да те придружа за кураж. Може идеята да не е от най-разумните, но ще се забавляваме.

— Прочете ли дописката в „Уолстрийт Джърнъл“? Отзивите са блестящи. Нареджат Сами сред „най-добрите нови готвачи през последните пет години“.

— Знам, скъпа, знам. Голямо признание е, нали? Не се ли радваш заради него?

— Нямах представа — прошепнах.

— За какво?

— Нищо... нищо. Разбира се, че се радвам на успеха му. Обаче ми се искаше да се радвам заедно с него.

Сами беше открил ресторанта си (очарователно малко заведение, което въобще не изглеждаше като част от верига ресторанти) преди седем седмици, без да прави масирана реклама. Така и нямаше да разбере, ако Уил не го беше споменал по време на една от редовните ни вечери. Оттогава неизменно следях прогреса му. Отначало информацията в интернет беше оскъдна — кратка биографична справка за главния готвач и няколко подробности за бившия собственик. Симпатичното ресторантче в италиански стил, намиращо се в Ист Сайд, било проект на известен инвестиционен банкер, впоследствие уличен в незаконни машинации и осъден на три години затвор. Наложило се да продаде имуществото си, за да плати огромната глоба, наложена му от Комисията за ценни книжа и акции, и съдружниците на Сами купили заведението на много изгодна цена. Тъй като то вече било основно ремонтирано, Сами успял да го открие в рекордно кратък срок — някакви си три месеца и половина. В различни интернет-страници намерих отзиви на клиенти, ресторантът беше споменат и в кратка статия за модернизирването на района. После се случи нещо невероятно — само за четиринайсет дни заведението на Сами се превърна от квартално ресторантче в най-посещаваното място в града.

Франк Бруни му отреди едно от челните места в класацията на „Ню Йорк таймс“ — нещо нечувано за непознат главен готвач и първото му заведение. Другите вестници и списания го последваха с хвалебствени дописки. Миналата седмица в „Ню Йорк мегъзин“ бе публикуван материал с бомбастичното заглавие „Единствения ресторант в Ню Йорк, който си струва да посетите“. Доскоро неизвестното заведение се превърна в заветна цел на всички сноби и прочути личности. Имаше обаче една основна пречка — Сами не приемаше резервации. Изключение не се правеше за никого и при никакви обстоятелства. Във всяко свое интервю (разбира се, не пропусках нито едно) заявяваше, че всеки клиент е добре дошъл, но не бива да очаква специално отношение. „Дълги години бях принуден да решавам кой да бъде допуснат и кой не — допълваше той — и ми е дошло до гуша. Който желае да се храни при мен, трябва да знае, че

ще бъде третиран наравно с останалите клиенти.“ Това беше категоричното му изискване.

— Божичко, така никой няма да стъпи в ресторанта! — възкликнах, след като прочетох първото интервю.

— Смяташ ли? — попита Пенелъпи.

— За да се прочуе едно заведение, служителката, записваща резервациите, трябва да твърди, че масите са запазени за шест месеца напред.

Тя се засмя.

— Говоря сериозно. Познавам тези хора. Ако им се откаже нещо, те го искат два пъти повече. Най-бързия и сигурен начин Сами да преуспее, е да твърди, че няма свободни места за половин година напред, и да вдигне цените на ордъворите и напитките съответно с осем и четири долара. Освен това да назначи сервитьори, които си въобразяват, че е под достойнството им да обслужват клиентите, и салонни управителки с вид на херцогини, гледащи с презрение гостите.

За щастие мрачните ми предсказания не се сбъднаха — тактиката на Сами се оказа невероятно печеливша.

В дописката на „Ню Йорк Джърнъл“ се разказваше как доскоро в метрополиса били на мода пищни откривания на суперлуксозни заведения, в които работят прочути главни готвачи, но на хората вече явно им били омръзнали показната помпозност и парвенющина и мечтаели за отлично меню в уютен ресторант. Тъкмо това предлагаше Сами. Толкова се гордеех с него, че ми идваше да се разплача, когато четях за заведението му или чувах някой да го хвали. Изгарях от желание да го разгледам, обаче Сами изобщо не ме търсеше, камо ли да ме покани.

Пенелъпи ми подаде купчина менюта за доставка на храна за вкъщи:

— Избери си нещо. Това е прощалната ни вечеря и аз черпя. Да хапнем, пък после може да излезем да пийнем по нещо.

Изглеждах я така, сякаш беше предложила да се качим на самолет за Бангладеш:

— Да излезем ли? Шегуваш се. — Равнодушно прегледах менютата и промърморих: — Нищо не ми харесва.

Тя грабна папката и възкликна:

— Нищо ли? Предлагат се китайска, индийска, италианска, вьетнамска и тайванска храна, хамбургери, суши, пица... и какво ли още не. Избирай, Бет.

— Поръчай каквото искаш — все ми е едно.

Тя набра номера на някакъв индийски ресторант и поръча пилешко с екзотични подправки и ароматен ориз и цяла кошничка специални питки. Затвори телефона и се обърна към мен:

— Питам те за последен път — какво искаш да правим през този уикенд?

Въздъгнах и отново се проснах на канапето:

— Не ми пука. Голямо чудо, че е рожденият ми ден. Стига ми, че ще трябва да почерпя момичетата от читателския клуб. Не разбирам защо толкова настояваш. Предпочитам да забравим тази дата.

Тя презрително изсумтя:

— Да, бе! Всеки разправя, че не го интересува рожденият му ден, но в действителност тайно иска близките му да го почетат. Предлагам в събота вечер да устроим скромна вечеря. Ще се обадим на Майкъл, на няколко души от „Ю Би Ес“, на момичетата от читателския клуб...

— Прекрасна идея — прекъснах я, — но Уил вече ме покани на вечеря в събота. Спомена, че ще бъдем в някакво много хубаво заведение. Ще дойдеш ли и ти?

Когато донесоха храната, някак успях да се надигна (задните ми части се уголемяваха с всеки изминал ден) и се дотътрих до кухненската маса. Изведнъж осъзнах колко тежко ще ми бъде без Пенелпи. През кошмарните пет месеца нямаше да оцелея без нея и най-важното — отново се бяхме сблизих. Ни в клин, ни в ръкав станах и я прегърнах.

Тя се облещи:

— Защо изведнъж толкова се разчувства?

— Ще ми липсваш, Пен. Много ще ми липсваш.

— Благодаря ви. Вие сте върхът! — Прегърнах всяко от момичетата, които ме бяха заобиколили. По традиция отбелязвахме рождените дни с торта и ликьор, накрая се снимахме заедно. Днес тортата беше шоколадова, а ликьорът лимонов. Подаръкът ми представляваше талон на стойност сто долара за покупка на книги от „Барне енд Ноубъл“.

— Приятно прекарване довечера! — провикна се Вика, когато си тръгнах. — Обади се, ако искаш да се видим след вечерята с вуйчо ти.

Кимнах, махнах им за сбогом; докато слизах по стълбището, си мислех, че е крайно време отново да заживея нормално и да излизам с приятели. Часът беше един — имах на разположение седем часа до вечерята с Уил, затова влязох в „Старбъкс“, взех си ванилово капучино и седнах да прочета днешния брой на „Поуст“. По навик разгърнах вестника на шеста страница и загубих ума и дума. Обширен материал за Аби (поместена беше и нейна снимка) съобщаваше, че „Нюйоркски сензации“ са премахнали рубриката ѝ и са я уволнили, защото е уличена в лъжа. Анонимен източник уведомил изданието, че Абигейл не е успяла да завърши университета Емъри и няма бакалавърска степен. Набрах номера на Пенелъпи, преди да прочета дописката докрай:

— Случайно да си чела днешния „Поуст“? — възкликнах. — Ако не си, веднага си го купи!

Не бях забравила Вихъра, но за съжаление заканите да съсия живота ѝ все още бяха осъществени. След партито на „Плейбой“ тя не беше написала нито думичка за мен, ала не знаех дали се е стреснала от заплахите ми или не представлявах интерес за нея, след като вече не работех в „Кели енд Къмпани“ и не се водех гадже на Филип. Така или иначе, всеки ден се молах проклетницата да бъде сполетяна от бавна и мъчителна смърт.

— Честит рожден ден, Бет.

— Моля? А, благодаря. Слушай, веднага прочети написаното на шеста страница на „Поуст“.

Пенелъпи се разсмя:

— Това е моят подарък за теб, скъпа. Честита дваисет и осма годишнина.

— Какви ги говориш? Нищо не разбирам. Ти ли стоиш зад дописката?

— Може да се каже.

— Пен! Как го направи! Това е най-хубавият ден в живота ми! Разказвай веднага, че ще умра от любопитство!

— Недей да умираш — чакат те още много щастливи години... Стана съвсем случайно... просто имах късмет. Научих, че милата Абигейл не се е дипломирала.

— Какво се случи?

— След като бившият ми годеник призна, че се чука с нея...

— Малка поправка, Пен. Казал ти е, че спи с някаква жена, а пък аз те светнах, че тази любовница е Вихъра.

— Да, имаш право. И така, след като научих за връзката между онази пачавра и кретена Ейвъри, ми се прииска да ѝ изпратя писъмце, в което да изразя мнението си за жени като нея.

— Какво е общото между писмото и нейният провал в Емъри? — Нямах търпение да изслушам подробностите, искаше ми се Пен да премине към същността.

— Не ме юркай, Бет, ще стигна и до това. Не исках да ѝ пиша чрез интернет, защото имаше опасност съобщението да бъде разпратено на един милион души, но адресът ѝ в Ню Йорк не е вписан в указателя — гадината сигурно си въобразява, че е знаменитост и хората ще се пребият да чукат на вратата ѝ, за да зърнат „звездата“. Позвъних на „Нюйоркски сензации“ и след като отказаха да ми дадат адреса, изведнъж ми хрумна да се обадя в канцеларията на Емъри.

— Дотук всичко е ясно.

— Предполагах, че ще ми съобщят актуалния адрес на възпитаничка на университета. Казах на секретарката, че издирвам бивша състудентка, защото искам да я поканя на сватбата си, но нямам връзка с нея.

— Хитро!

— Привет — прошепнах. Не можех да повярвам, че след като бях чакала цели пет месеца, той най-сетне ми се обаждаше.

— Радвам се да те чуя.

— Аз също — казах прекалено бързо. — Как си, къде се загуби?

— Най-сетне открих ресторанта и...

— Знам, следя всички отзиви в печата и в интернет. Поздравявам те за големия успех. Браво! — Умирах да разбера как се е справил толкова бързо, но не исках да рискувам с досадни въпроси.

— Благодаря. Виж, много съм зает, само исках да те чуя и...

О! Тонът му беше на човек, прелистил нова страница в живота си; най-вероятно си имаше приятелка с престижна професия; не дропла като мен, която по цял ден се въргала на канапето пред телевизора, спретната в анцуг, а изискана млада дама с елегантни тоалети и копринени домашни роби. Жена, която...

— ... и да те покана на вечеря.

Страхувах се, че не съм го разбрала, но не смеех да попитам. Той също мълчеше. Накрая прошепнах:

— Вечеря ли? Довечера?

— Сигурно си заета. Извинявай, че се обаждам в последния момент, но...

— Не, свободна съм! — извиках, преди да е размислил. Знаех, че Уил няма да ми се разсърди. Откакто напуснах „Кели енд Къмпани“, не бях пропуснала дежурните вечери в четвъртък и обедите в неделя. — С удоволствие ще вечерям с теб.

По гласа му познах, че се усмихва.

— Чудесно. Ще те взема в седем. Ще пийнем по нещо в някое близко заведение и после ще те заведе в ресторанта. Ако си съгласна...

— Да. Идеално! В седем ли каза? Ще те чакам. — Прекъснах връзката, преди да кажа нещо, с което да се издъня. Сигурна бях, че съдбата е накарала Сами да се обади тъкмо на рождения ми ден — още една поличба, че ни е писано завинаги да бъдем заедно.

Закипя трескава подготовка. От таксито се обадох на Уил — съобщих му, че не мога да вечерям с него и Саймън, и го помолих да ме извини. За моя изненада той не се разсърди и дори каза, че се радва, задето най-сетне съм излязла от депресията. Отбих се в кварталния козметичен салон, направих си маникюр и педикюр, после хвърлих още десет долара за релаксиращ масаж. Пенелъпи заряза

разопаковането на мебелите в новия си апартамент и ми оказа неоценима подкрепа. Предостави на мое разположение куп фантастични тоалети, няколко чифта обувки, четири чанти и всичките бижута, подарени ѝ наскоро от родителите ѝ, за да я утешат за загубата на Ейвъри. Пробвах ту една, ту друга дреха, като същевременно се мъчех да сложа в ред жилището. По едно време прегърнах Милингтън, затанцувах и заприпявах на Пат Бенатар. Най-накрая, един час преди седем, седнах на канапето и зачаках идването на Сами.

Когато Шеймъс се обади по домофона и каза, че гостът ми е дошъл, ми прималя от вълнение. След секунда Сами позвъни на вратата. Стори ми се по-красив от всякога. Носеше спортна риза и сако и без усилие беше постигнал небрежна елегантност. Приличаше на Хю Грант, само че беше още по-мъжествен. Ухаеше на сапун и ментова дъвка и когато се наведе да ме целуне, като нищо щях да се строполя на пода, ако не се бях вкопчила в рамката на вратата.

— Радвам се да те видя, Бет. — Той ме хвана под ръка и ме поведе към асансьора. Беше също като в романите на „Арлекин“. Не се бяхме виждали от няколко месеца, но се чувствах, сякаш никога не сме се разделяли.

— И аз — избърборих машинално; мислех си, че дори през цялата вечер да гледам само профила му, пак няма да ми омръзне.

Заведе ме в приятен бар наблизо, седнахме в дъното и поведохме оживен разговор. С удоволствие установих, че той въобще не се е променил.

— Каж ми как си. С какво се занимаваш? — попита.

— Не, не. Големите новини са свързани с теб. Ако щеш вярвай, но съм чела всички публикации за твоя ресторант и отзивите са фантастични.

— Ами... извадих късмет. — Сами смутено се прокашля и добави: — Виж... трябва да ти съобщя нещо.

„Божичко! — помислих си отчаяно. — Подобна прелюдия не вещае нищо добро.“ Упрекнах се за прекаления оптимизъм и за глупавите си фантазии — фактът, че Сами ми се беше обадил (и то тъкмо на рождения ден), не означаваше друго, освен приятелски жест. Виновни бяха проклетите любовни романчета! Зарекох се повече да не посегна към тях, защото само подклаждаха напразни надежди. Доминик или Енрике никога не казваха: „Трябва да ти съобщя нещо“,

преди да предложат брак на любимата жена. С подобна фраза започваха изявленията си мъже, които се канеха да ти съобщят, че са влюбени, но не в теб. Нямах сили да понеса фаталния удар.

— Така ли? — смотолевих и машинално скръстих ръце на гърдите си, подготвяйки се за лошата новина. — И какво е то?

Той отново извърна поглед, но преди да отговори, сервитьорът донесе сметката:

— Извинете, но затваряме за частно парти.

Идваше ми да закреця. Не стига, че ми предстоеше да чуя за любовта на Сами към жена, която е красива като фотомодел и благородна като майка Тереза, ами трябваше търпеливо да изчакам да настъпи моментът на съдбовното изявление. Първо чаках Сами да плати, после да отиде до тоалетната. На улицата чакахме да дойде такси, последва ново чакане, докато той обясняваше на шофьора как да стигне до ресторанта. Като капак тъкмо когато се настанихме на задната седалка, иззвъня мобилният му телефон. Сами се извини и започна дълъг разговор — по-точно отговаряше едностранно на онова, което му казваха от другата страна на линията. Интуицията ми подсказа, че говори с НЕЯ. Изчаках го да приключи, обърнах се към него, погледнах го в очите и попитах:

— Какво искаше да ми съобщиш?

— Сигурно ще ти се стори странно... заклевам се, че самият аз научих истината едва преди два дни... Спомняш ли си, че ти споменах за едни инвеститори?

Хм, това определено не беше опит за признание на любовта му към друга жена. Нещата започваха да изглеждат по-оптимистични.

— Да. Искаха да им представиш писмен проект с идеите си.

— Именно. Въпросът е, че... всичко дължа на теб.

Загледах го прехласнато — очаквах да ми каже, че съм неговото вдъхновение, неговата муза, ала следващите му думи набързо ме върнаха към действителността.

— Чувствам се адски кофти... и не знам как да ти го кажа, но те настоявах да остане в тайна. Инвеститорите са Уил и Саймън.

— Какво? — Обърнах се рязко към него и го погледнах втрещено. — Моите Уил и Саймън ли?

Сами кимна и ме хвана за ръката:

— Сега разбирам, че наистина не си знаела. Смятах, че по някакъв начин си им въздействала да ми помогнат и не вярвах, когато твърдяха, че нямаш представа какво се случва. Аз също не знаех кои са тайнствените инвеститори, докато завчера адвокатът не ни запозна.

Толкова бях поразена, че не можех да издам и звук; единствена мисъл се въртеше в главата ми — Сами не беше безнадеждно и страстно влюбен в друга.

— Не знам какво да кажа.

— Кажи, че не ми се сърдиш. — Той се приведе към мен.

— Да ти се сърдя ли? Защо? Много се радвам. Ако не ми го беше съобщил, сигурно Уил щеше да ми го каже утре.

— Точно така.

Нямаше време да осмисля новината, защото таксито стигна до Ист Сайд за рекордно кратко време. Още преди да спре, познах платнения навес над витрината на ресторанта, който бях виждала на снимките. Слязохме и едва не се сблъскахме с добре облечени мъж и жена, които четяха табелката на вратата. Обърнаха се към нас и непознатата разочаровано каза:

— Изглежда тази вечер не работят.

Двамата се хванаха под ръка и тръгнаха да търсят друго заведение.

Изпитателно изгледах Сами, но той само се засмя:

— Подготвил съм ти изненада.

— Ще бъдем само двамата ли? — попитах така обнадеждено, че се засрамах.

Той кимна:

— Искам тази вечер да остане паметна. Затворих, за да бъдем сами. Надявам се, не възразяваш, че за няколко минути ще отида в кухнята. Подготвил съм специално меню по случай рождения ти ден.

Страхувах се да не припадна от щастие; с усилие се овладях и го последвах в тъмния салон. Преди да осъзная какво се случва, Сами включи осветлението и видях всичко. По-точно всички.

— Изненада! — извикаха едни, други закрещяха „Честит рожден ден!“

Краката ми се подкосиха, успях само да прошепна:

— Мили Боже!

Всички маси бяха съединени, за да се получи една по-дълга в средата на заведението, около нея се бяха настанили родителите ми и прекрасните ми приятели, махаха ми и надаваха радостни възгласи.

— Ела. — Сами отново ме хвана за ръката и ме поведе към масата. Преди да седна на почетното място, разцелувах тези, край които минах. Бях замаяна, едва осъзнавах какво правя. Пенелъпи ми сложи корона от картон и каза нещо глупаво от рода на: „Тази вечер ти си нашата кралица.“

— Честит рожден ден, миличка. — Мама се приведе към мен да ме целуне. — С баща ти за нищо на света не бихме пропуснали това тържество. — Усетих леката миризма на тамян, лъхаща от нея; по случай празника се беше издокарала с красиво ръчно изплетено пончо от небоядисана вълна. Татко носеше най-хубавите си мокасини, а дългата му коса беше вързана на конска опашка.

Огледах хората, насядали около масата — Пенелъпи и майка й, която явно е била поласкана, че дъщеря й познава собственика на най-модния ресторант в града; Майкъл и Мегу, които някак си бяха уредили да не са на работа, за да присъстват на моето празненство; Кели и симпатичният Хенри, когото познавах от партито на „Плейбой“; всички момичета от читателския клуб, които държаха нови джобни романчета; разбира се, Саймън, издокаран с един от любимите си ленени костюми, и Уил, пиещ любимото си мартини (по-късно разбрах, че тази напитка в заведението на Сами се нарича „Уил“). Всички отново завикаха:

— Реч! Реч!

Въпреки че главата ми се въртеше, криво-ляво се изправих и смотолех нещо. Един сервитьор донесе няколко бутилки шампанско; вдигнахме тост за моя рожден ден и за успеха на Сами... после започна банкетът. Сервитьорите заприиждаха от кухнята, понесли подноси с блюда, от които се разнасяше божествен аромат. Сами, който седеше в другия край на масата, ме погледна и ми намигна, после заговори с Вика. Посочи обичката на носа й и каза нещо, от което тя избухна в смях. Взимах си от прекрасното печено агнешко месо и наблюдавах хората около масата, които оживено разговаряха и взаимно си доливаха шампанско. Нашите се запознаха с Кели, Кортни разказа на майката на Пенелъпи за нашия литературен клуб, Саймън забавляваше с вицове Майкъл и Мегу.

По едно време Уил седна до мен и подхвърли:

— Хубаво тържество, нали? Изненада ли се?

— И то много. Как можа да не ми кажеш, че двамата със Саймън сте тайнствените инвеститори? Не знам как да ти благодаря...

— И не трябва, душичко — прекъсна ме Уил. — Не го направихме за теб, нито за Сами, въпреки че ни е много симпатичен. Веднъж ти спомена, че приготвял неделните обеди в „Грамърси Тавърн“, и възбуди любопитството ни. Със Саймън отидохме да обядваме там и останахме възхитени. Това момче е истински гений! Не стига, че е ненадминат кулинар, ами слуша какво му се говори. Всичко беше съвършено: коктейлът „Блъди Мери“ беше тъкмо както го харесвам — с малко повече табаско и две парченца зелен лимон, на масата имаше брой на „Ню Йорк таймс“, разгърнат на страницата със сватбените обяви, нямаше и следа от картофи. Никакви картофи! Нито за нас, нито за който и да било посетител. От десетилетия закусвам и обядвам в „Есекс Хаус“, но досега не са ми улучили вкуса. Със Саймън решихме да завербуваме младежа, преди някой друг да го е направил. Изглежда интуицията не ни е подвела.

— Обядвали сте в „Грамърси Тавърн“! Направили сте такава голяма жертва заради Сами?

Уил скръсти ръце и се усмихна:

— Съкровище, очевидно беше, че си безумно влюбена в този младеж. Стана ни любопитно какво толкова си намерила в него. Не очаквахме, че уменията му ще ни направят толкова силно впечатление, но в крайна сметка това се оказа неочаквана премия. Разпитахме го за плановете му и когато той спомена за предложението на „Хюстън“, решихме да се намесим и да го спасим от ада на посредствените ресторанти.

— Ммм, да. Той спомена още докато бяхме в Турция, че смята, заедно с неколцина колеги от Института по кулинария, да отвори заведение от тази верига.

Уил кимна:

— Ужасна перспектива, миличка! Този младеж е виртуоз и талантът му щеше да бъде загубен на подобно място. Обясних на адвокатата, че ще осигуря парите, но цялата работа ще я свърши Сами, и че не искам да ме занимават с подробности и да се допитват до мен.

Ако не бяхме ние, държавата щеше да вземе заведението. Освен това исках да се захвана с нещо ново — реших да се откажа от рубриката.

Ахнах. Тази вечер изненадите се сипеха като порой, обаче тази новина беше най-потресаващата.

— Какво? Сериозно ли говориш? Защо тъкмо сега? Рубриката ти се чете от хора по целия свят, Уил! Кой ще те замести?

Той отпи от мартинито си и се замисли:

— Толкова много въпроси, душичко, толкова много въпроси... а отговорът е един. Настъпи моментът да се откажа. Не искам в „Нюйоркски сензации“ да пишат, че рубриката ми е реликва, която намирисва на мухъл. Години наред се радвах на вниманието на читателите, но е време да се оттегля с достойнство.

— Разбирам те — казах накрая. Знаех, че има право, обаче той бе сложил началото на тази рубрика още преди да се родя и не можех да си представя, че вече няма да я има.

— Чакай, още не си чула всичко. Проведох сериозен разговор с моя редактор, онзи нахакан младок, и той ме увери, че ако желает, ще те назначи. Не искам да ти влияя, миличка, но те съветвам да обмислиш предложението. Бог знае защо досега не си се възползвала от дарбата си да пишеш. Приемеш ли, ще започнеш от най-ниското стъпало — ще се занимаваш със събиране на информация, а след време можеш да станеш помощник-репортер.

— Все едно ми четеш мислите — промълвих. — Изкушавах се да се захвана с писане, обаче чаках идеята да... изкристализира...

— Прекрасно. Надявах се да чуя именно това. Откровено казано, отдавна трябваше да го направиш, но по-добре късно, отколкото никога. Още сега ще се обадим на хлапака и...

— Не! Не искам да гледат на мен като на твое протеже, Уил. Предпочитам сама да постигна всичко.

— Само не ми казвай, че мечтата ти е да отразяваш сватбите и другите светски събития. Ще разбиеш сърцето ми.

— По-лошо е — казах, за да го шашна, въпреки че още не бях сигурна в намеренията си. — Искам да напиша любовен роман. Дори вече съм нахвърлила сюжета и мисля, че ще излезе нещо.

Очаквах да ме обсипе с подигравки, но за моя изненада не последва словесно бичуване.

Уил ме изгледа, сякаш търсеше отговор на някакъв свой въпрос, и кимна:

— Може би главата ми е замаяна от прекрасните мартинита, миличка, обаче мисля, че идеята е чудесна. — Приведе се към мен и ме целуна.

Не го бях излъгала — още след пътуването до Турция и временното ми пребиваване в света на богатите и знаменитите, започнах да мечтая да напиша роман за мъж и жена, на които съдбата е отредила да бъдат заедно. Героите и събитията донякъде бяха плод на фантазията ми, но се основаваха също така и на моите лични преживявания. Струваше ми се, че идеята е добра, и за пръв път от доста време насам бях въодушевена.

Реших, че е време да споделя плановете си и с нашите, но неочаквано мобилният ми телефон иззвъня. Учудих се кой би могъл да ме търси — всичките ми близки и познати бяха около мен. На екранчето беше изписан номерът на Елиса — жената, с която не се бях виждала, нито разговаряла след партито на „Плейбой“, същата онази Елиса, която поради някаква причина — слабоумие, вманиачаване по Филип или просто за удоволствие, месеци наред ме беше шпионирала, за да информира Абигейл. Любопитството ме загложди, затова влязох в кухнята и се обадох:

— Здравей, Елиса.

— Привет! Слушай, имам страхотна новина!

— Така ли? Каква? — С удоволствие отбелязах, че говоря равнодушно и леко покровителствено — точно така исках да звуча.

— Спомних си, че ти имаше връзка с бившия портиер на „Бунгалото“, чийто ресторант сега е най-модният в Ню Йорк. Права ли съм?

Както обикновено се преструваше, че не си спомня името на Сами, но вече не ми пукаше.

— Да, така е — отвърнах. — Дори в момента се намирам във въпросното заведение.

— Не думай! Божичко, какъв късмет! Виж, току-що ми съобщиха, че Линдзи Лоън е пристигнала в Ню Йорк и ще остане един ден, преди да замине за Лондон. Сега ние представляваме „Фон Дъч“ и тя е новата им говорителка. И знаеш ли какво? Мис Лоън изяви желание да вечеря в новия ресторант... всъщност настоя изрично.

Отивам да я взема от „Мандарин Ориентал“. Нямам представа колко души я придружават, но едва ли са повече от десетина. Ще бъдем при вас най-много след час. Кажи на твоя приятел, готвача, всички ястия да бъдат от менюто за важни персони. Това ще бъде страхотна реклама за заведението му! — Тя буквално се задъхваше от въодушевление.

Признавам, че се поколебах дали да не кажа на Сами. Наистина рекламата щеше да е тотална — дори малкото останали издания, които още не бяха писали за ресторанта, щяха да го обсипят със суперлативи. В този момент през прозорчето на кухненската врата видях как Сами слага на масата торта — грамаден правоъгълник с цветна глазура, украсен с бита сметана. Върху тортата с най-големи подробности беше пресъздадена корицата на „Загадъчния креолец“. Всички сочеха това произведение на изкуството, смееха се и питаха Уил къде съм се дянала.

Блестящият изкуствен свят на Линдзи Лоън, Елиса и подобните на тях ми се стори отдалечен на милиони светлинни години.

— Благодаря, но няма да стане, Елиса. Тази вечер в ресторанта има частно празненство.

Прекъснах, преди тя да запротестира, и се върнах на масата. „Не е обикновено частно празненство — помислих си, докато оглеждах лицата на най-близките си хора, — а събитието на сезона.“

Издание:

Лорън Уайзбъргър. Нюйоркски светски хроники

ИК „Intense“, София, 2006

Редактор: Гергана Рачева

ISBN: 954-783-054-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.